

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Eksik Parça Yayınları

Ölüm Fali

Lena Diaz

Original Adı: He Kills Me He Kills Me Not

Copyright ©2011 Lena Diaz

Yayın Yönetmeni: Asiye Ademir

İngilizce'den Çeviren: Cem Yurttaş

Editör: Burcu Karatepe

Redaktör: Fulya Tükel

Kapak Tasarımı: İrem Demirezer - Mineral

Sayfa Tasarımı: Mineral Görsel İletişim Hizmetleri

www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)

Baskı ve Cilt: Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 291 Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 | Fax: 0212 674 85 29 | sonsuzbasim@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 15694

MATBAA SERTİFİKA NO: 28487

Baskı: Ekim 2013

978-605-64034-3-9

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı'ndan alınmış olup İki A Yayıncılık'a aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ

Gülbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

<http://ikiayayincilik.com.tr/>

<https://www.facebook.com/eksikparca1>

https://twitter.com/Eksik_Parca

www.eksikparca.com

Eksik Parça Yayınları, İki A Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

LENA DIAZ

ÖLÜM FALI

Kırmızı bir gülün yaprakları arasında,
ölümün soğuk nefesi saklı...

Çevirmen: Cem Yurttaş

www.facebook.com/groups/ekitaphane

Bu adrese istek gönderin, Biz de sizi
e-kitabın kaynağına ulaştıralım :

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

TEŞEKKÜRLER

Bana cesaret veren, desteğini esirgemeyen akıl hocam Nalini Akolekar'a, hikâyeme olan inancı için Esi Sogah'a, arkadaşlıkları için Sheila Athens ve Valerie Bowman'a –benim için altın değerindesiniz– Anita, Eileen, E,J, Gail, Lisa, Maria, Pam, Tracy, Eileen Carr, Margaret Carroll, Alyssa Day, FCRW ve Unsinkable takımına – her şey için teşekkür ederim. Sorularıma sabırla cevap verdiği için Memur Glenn Morningstar'a, ne olursa olsun sevgilerini esirgemedikleri için dünya tatlısı oğlum ve kızım, hepsinden öte sevgili eşime teşekkür ediyorum. Seni hak etmiyorum ama başkasına da vermeyeceğim.

BÖLÜM I

Onun için seçtiği lavanta kokulu şampuanı içine çekerken kadının çıgıllıkları tatlı bir müzik gibi kafasının içinde yankılanıyordu. Çam yapraklarından oluşan halının üstüne bağdaş kurup oturmuş kadının saçlarını okşuyordu. Daha önceden yıkayıp fırçaladığı ve şimdi ipeksi kahverengi bir karışım haline gelmiş saçlarının arasında parmaklarını gezdirdi.

Lavantanın altından sızan metalik kan kokusu duyularını harekete geçirdi. Parmaklarını kadının çıplak göbeği boyunca kaydırđı ve tam ortasına gelene kadar izledi. Biraz daha oyalanmayı çok isterdi fakat ritüel henüz tamamlanmamıştı.

Kan kırmızı renkteki gülü alıp kadifemsi yapraklarını Kate'in soluk, cömert göğüslerinin arasına sıkıştırdı. Çiçeğin sapını kadının soğuk parmaklarının arasına yerleştirirken başparmaklarını birbirine bastırarak son kalan dikenini kadının etine gömdü. Ayağa kalktığında kadının artık görmeyen soluk mavi gözleri suçlayarak ona bakıyordu. Aynı Summerville'de ona ilk gülünü verdiği zaman olduğu gibi.

İstediği kadar bakabilirdi. Artık onu yaralayamazdı.

Ağaçların arasından ritmik bir patırtı yankılandı. Yakıcı bir günün yaklaşan sıcak ve nemine karşı kendini korumaya çalışan bir sabah koşucusuydu bu. Güneşin ilk ışıkları, çam ağaçlarının

arasından süzülerek salıncak ve kaydırakları aydınlatmaya başlamıştı.

Pat. Pat. Pat. Giderek yakınlaşıyordu. Koşucu yaklaştıkça alnından soğuk bir ter süzölmeye başladı. Kate şimdiden onun peşine mi düşmüştü? Kaç sefer cezalandırırsa cezalandırsın hep geri dönüyordu. Hangi köşeyi dönse karşısına çıkıp kibirli bir ifadeyle onu suçluyor, günahkâr ve büyüleyici uzun saçlarıyla onunla alay ediyordu.

Korka korka aşağıya baktı, titrek ve rahat bir nefes verdi. Hâlâ yerde yatıyordu. Ona işkence etmek için geri dönmemişti.

En azından henüz dönmemişti.

Vücuduna son defa özlemle baktı ve hemen ardından pal-miye yapraklarının arasında kayboldu. Daha önceden orma-nın içinde gelişiğüzel yaptığı patikayı izleyerek Shadow Fal-ls'un tek alışveriş merkezinin parkına, çöp konteynerlerinin yanına çıktı. Tozlu topraklı kıyafetlerini, önceden bir poşete doldurduğu temiz kıyafetlerle değiştirerek hızla giyindi. Sonra konteynerlerin etrafından dolanarak poşeti bagaja attı ve dev-riye arabasına atladı.

30 dereceye yaklaşan boğucu sıcağa daha fazla dayanama-yarak kravatını gevşeten Polis Şefi Logan Richards, yosun kap-lı meşe ağacının gölgesindekilerin arasına karıştı. Birkaç metre ötede memur Karen Bingham, cesedi bulan koşucu genç kadını sorguluyordu. Logan yardım etmeyi teklif etmişti ama Karen, zaten korkudan titreyen kadının bir de ensesinde boza pişirecek bir stopere ihtiyacı olmadığını söylemiş, ondan uzak durmasını rica etmişti.

Logan hiç profesyonel futbol oynamamıştı ama Karen'a hakkını teslim etmek zorunda kaldı. Cüssesi insanları rahatsız ediyordu. Burada, Shadow Falls'ta devriye görevi, New York'un en zorlu mahallelerinde de dedektiflik yaptığı zamanlarda çok işine yaramıştı bu. Fakat şu anda bu genç tanığı rahatsız etmek, yapmak istediği son şeydi.

Kadın birkaç metre ötede bir dizi çam ağacının basın ka-meralarını engellediği yerde, ahşap bir bankta oturuyordu. Çil-li yüzü solgun, omuzları kamburlaşmış, ince kollarıyla karnını sarmalamış bir biçimde sanki temmuz ortasında Florida'da de-ğil de bir kar fırtınasının ortasındaymışçasına titriyordu.

Birisi Logan'a seslendi. Parkın bir bölümünü kordon altına almakta kullandıkları, neşeyle salınan sarı banda doğru baktı. Sınırları içerisindeki soğuk, korkunç ölümle nasıl da ters düşü-yordu. Adli Tıp'tan Cassie Markham, ilk bulgularını paylaşmaya hazır, ona el sallıyordu.

Logan, dedektiflerinin arama bölgesini işaretlemek için kul-landıkları turuncu etiketlere basmamaya özen göstererek sarı bandın altından dalarak karşıya geçti.

Cassie cesedin başında diz çökmüş, kahverengi bir kâğıt po-şeti kurbanın eline sürüyordu. Shadow Falls ve komşu kasabalar-daki görev çağrılarına nöbetleşe giden iki Walton Bölgesi adli tıp görevlisinden biri olan Cassie, bu küçük şehre resmi görev için pek gelmezdi. Logan, onunla daha önce bir sefer, New York'tan polis şefi olarak döndüğünde, Cassie bir aile içi şiddet vakasını çözmeye çalışırken karşılaşmıştı ve bu da altı ay önceydi.

"Müthiş bir pazar sabahı," dedi Logan, Cassie kafasını kal-dırıp ona baktığında.

"Aynen öyle." Cassie. kısa sarı kâhküllerini gözlerinin önün-den çekmek için kafasını sertçe arkaya attı.

"Bu senin aradığın kayıp kız mı?"

Başını sertçe sallayarak onayladı. "Carolyn O'Donnell."

"Ne zamandır kayıp?" Cassie bir tane daha kahverengi poşet alıp kurbanın diğer elini kaldırdı.

"Üç günü biraz geçti. Geçen çarşamba gecesi bu parktan kayboldu."

"Bu yaştaki bir genç kadın salıncakta sallanmaya gelmemişti herhalde. Civarda mı takılıyordu acaba?"

"Ben öyle duydum." Genç kadının bacakları öyle bir açılmış, göreni maksimum derecede şoke etsin diye ceset öyle bir şekilde bırakılmıştı ki Logan'ın midesi bulandı. İp izleri el ve ayak bileklerini simsiyah yapmıştı. Yaralarının çoğu koyu mor ya da siyahı ki bu da ölmeden önce iyileşmeye başladıklarını gösteriyordu. Alacağı cevaptan korka korka sordu: "Öleli ne kadar olmuş?"

Cassie cevap vermeden önce kâğıt poşeti emniyete aldı. "Henüz tamamen katılaşmamış. Karaciğer ısısı altı saat diyor ama bu sıcakta çok kesin konuşmak zor. Daha uzun da olabilir."

Logan, yeni başlayan can sıkıcı baş ağrısını hafifletmek için eliyle alnını ovuşturdu. O ve adamları ev ev arama yaparken katil sadist bir şekilde bu genç kadına işkence yapmıştı. Hangi cenneme saklamıştı acaba kadını? Şimdi neredeydi? Şimdiden yeni kurbanını mı aramaya başlamıştı? Logan hayal kırıklığı ve yılgınlık dolu bir nefes verdi. "Şu âna kadar elde ettiklerini söyle bana."

"Görünenin ötesinde pek bir şey yok." Cassie, eldivenlerini çıkarıp alet çantasına tıktı ve ayağa kalktı. Başı Logan'ın omzuna ancak geliyordu. "Ortadaki kan miktarı yaralara uymuyor. Başka bir yerde öldürülüp buraya atılmadan önce yıkanmış."

Logan da aynı sonuca varmıştı, başıyla onayladı. "İz bırakmış mı?"

"Birkaç pamuk iplik. Belirleyici, kayda değer bir şey yok. Saç, kıl yok. Isırık izi yok. Parmak uçlarını kesip ayırmış. Sanırım kadın bunu tırmalamış. O da DNA'sını tırnaklarından çıkarıramayalım diye parmak uçlarını kesmiş."

"Fail, adli tıp tekniklerinin farkındaymış. Zaten televizyonda bu kadar cinayet dizisi varken artık kim değil ki." Logan kurbanın tecavüze uğrayıp uğramadığını sormadı. Cevap ortadaydı. "Sperm?"

"Örnek alacağım ama bi'sey bulabileceğimizi sanmıyorum. Hiç kanıt bırakmayacak kadar dikkatli biri olduğunu düşünürsen muhtemelen prezervatif takmıştır. Boynunda bir morartı, gözünde de küçük kanlanmalar var."

"Kadını boğmuş yani?"

"Evet ama bu, katilin seks oyunu anlayışı olabilir. Otopsiyi yapana kadar emin olamam, fakat ölüm sebebinin kanının boşaltılması olduğu fikrine daha yakınım. Karnında derin yaralar var. Dakikalar içinde tüm kanı tamamen boşalmış olabilir."

"Peki yüzü?" Alnından çenesine kadar derin ve gelişigüzel bir yara yüzünü ikiye ayırıyordu. Logan, katilin bunu yaptığında kadının çoktan ölmüş olduğunu umdu.

"Alışılmadık değil mi?" dedi Cassie. "Ortalık kan gölüne dönmüş olmalı. Öldürmeye yetmez ama canı korkunç yanmıştır."

Öfkesini yatıştırmaya çalışan Logan yumruklarını sıktı. On yıl önce duygularının onu kontrol etmesine izin vermiş, son derece trajik ve acemice bir hata yaparak bir katilin serbest kalmasına sebep olmuştu. Logan'ın çuvallaması yüzünden kaç kadın daha acı içinde o katilin elinde can vermişti? Bu soru her gün rüyalarına giriyordu. Sırf bu yüzden uzun zaman önce Shadow Falls'u terk edip New York City'ye gitmişti.

Çok iyi bir dedektif olup böyle bir hatayı bir daha tekrarlamamak için en çetin bölgelerde çalışmıştı. Her ne kadar Carolyn O'Donnell'a işkence eden hayvanın boğazına sarılmayı deli gibi istese de öfkesinin kararlarını etkilemesine asla izin veremezdi. Bu soruşturmada da herhangi bir hata yaparsa başka kadınların hayatları tehlikeye girebilirdi.

"Güliden haberin var mı?" Cassie, Logan'ın düşüncelerin bölüdü.

"İhbara ilk cevap veren polisin dediğine göre Carolyn'ın elinde uzun saplı bir gül varmış."

"Gül göğüslerinin arasına yerleştirilmiş ve sapı tek bir diken haricinde tamamen temizlenmiş, o diken de öldürüldükten sonra sağ başparmağına batırılmış. Ürkünç."

Kesinlikle tüyler ürperticiydi, ama eğer Logan'ın şüpheleri doğruysa, bu gül katilin imzası olabilirdi. Olay yeriyle ilgili her şey Logan'a bunun daha önce de öldürmüş olan birinin işi olduğunu ve bunu yapmaya devam edeceğini söylüyordu.

Cassie asistanına sedyeyi getirmesini işaret etti. "Otopsiyi bitirdiğim zaman, sonuçları eyalet laboratuvarına gönderirim."

"Örnekleri elinde tut. Kanıtları federallere veren ilk ben olmak istiyorum."

Cassie başıyla onayladı, yüzündeki rahatlama ifadesinden, bu dava için Logan kadar onun da yardım istediği anlaşılıyordu. Shadow Falls, sınırlı kaynaklara sahip küçük bir ilçeydi. Her ne kadar Logan New York'ta seri katil davalarında çalıştıysa da Shadow Falls polis karakolunda kimsenin bu tür bir deneyimi yoktu. Bunu tek başına yapamazdı.

Cassie ona dostça el sallayıp cesedin alınmasına yardım etmeye gitti.

Ceset bantla çevrilmiş alanın dışına çıkarılınca, Logan daha önce fark ettiği ayak izlerini incelemek için diz çöktü. İzleri bir grup kısa palmiye ağacı yapraklarına kadar takip etti. Sanki biri bir süre önce aralarından geçip gitmiş gibi bazı yapraklar eğik ve büküktü. Yaprakları kenara çektiğinde ormanın içine doğru dar bir patikanın oyulduğunu gördü. Birisi bu patikayı yapabilmek için saatler, hatta günlerce uğraşmıştı. Katil miydi bunu yapan? Kurbanını da çok önceden mi seçmişti, yoksa Carolyn O'Donnell, katil harekete geçtiğinde şans eseri parkta mı bulunuyordu?

Arkaya bakınca Logan, başdedektifi David Riley'yi gördü. Otuz yaşındaki Riley, Logan'dan yalnızca beş yaş genç ama çok daha fazla deneyimsizdi. Logan şef olduğunda ve Riley de başyardımcı olarak geldiğinde, bölüm çok küçük olduğu ve seçmek için pek fazla aday olmadığından Riley'nin o göreve getirildiğini düşünmüştü. Fakat Riley kısa zamanda yeteneklerini kanıtlamıştı.

Zeki ve dost canlısıydı, ihtiyaç olduğunda "iyi polis, kötü polis"i oynayabiliyordu. Onlar daha Riley'nin kurduğu tuzağı görmeden, Logan bir şüphelinin ağzından itirafı çekip alabiliyordu.

Ne yazık ki Riley, deneyimli fakat çenesi hiç durmayan polis memuru Randy Clayton'la konuşuyordu. Logan kariyerine yeni başladığı zamanlarda bile eski bir polis olan Clayton, bir zamanlar dalga geçtiği aceminin şimdi şefi olmasından hiç mi hiç memnun değildi. Logan'ın Clayton'ın ukala tavırlarına tahammül etmesinin tek sebebi ise adamın emekliliğinin yakın olmasıydı. Clayton birkaç aya gidecekti.

Kaderine boyun eğen bir iç çekişle Riley'den kendisine katılmasını işaret etti. Clayton da yüzündeki tipik sırıtışıyla peşine takılınca hiç şaşırmadı.

Logan, Clayton'ı görmezden gelerek Riley'ye döndü. "Bu böl-

gede araştırma yapan oldu mu?" Yaprakları ayırıp patikayı onların gözlerinin önüne serdi.

Riley şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı. "Adli Tıbbi beklerken bu bölümden uzak durmuştuk."

Logan ceketinin altındaki kılıftan silahını çekti. Dalların sivrili uçlarından kaçınarak yaprakların arasından içeri doğru yürüdü. Muhtemel ayak izlerini silmemek için patikanın kenarlarında durmaya özen gösteriyordu. "Bakalım kimse var mı buralarda."

Riley ve Clayton gözlerini kocaman açarak birbirlerine baktılar ve silahlarını çektiler. Üçü birden sık çalılığın arasından patikayı takip etmeye başladı. Birkaç dakika sonra alışveriş merkezi parkının kenarındaki çöp konteynerlerinin yanına çıktılar.

Logan, diğerlerine başıyla işaret etti, onlar da ayrılarak olası gizlenme yerlerini kontrol ettiler. Tehlike olmadığından emin olduğunda silahını kılıfına koydu. "Bu alanı kordon altına almak için başka bir ekip çağıracağım. Onlar gelene kadar siz de burayı emniyete alın."

Clayton pantolonunu, dışarı fırlamış göbeğinin üstüne çekti. "Riley, bu cinayet sen sokak görevi yaparken işlenen cinayete benzemiyor mu? Dört yıl kadar önce?"

Riley'nin kafasında birden bir şimşek çaktı. "Haklısın, nasıl da düşünemedim bunu!"

"Ne cinayeti?" Logan bir ona bir diğerine baktı.

Clayton çenesindeki kirli gri sakalını sıvazlayarak "Kaybolan bir kız daha vardı," dedi. "Birkaç gün sonra tamamen kesilip biçilmiş bir şekilde bir kulübede bulundu. Onun da elinde bir gül vardı. Adını hatırlayamıyorum, Diana mıydı, Deana mıydı, öyle bir şeydi."

"Dana," dedi Riley, "Dana Branson." Bu sabah cesedi görür görmez aklına gelmeliydi. "O zamanlar dedektif değildim ama

ayrıntıları duymuştum, resimleri de görmüştüm." Ürperdi, âdemeleşmesi yukarı aşağı gitti geldi. "Çok bariz bir bağlantı oldu şimdi, fakat O'Donnell kaybolduğunda ben kongredeydim, o yüzden sen beni çağırdığında bunu hiç düşünemedim, Logan. Birkaç gün önce burada olsaydım belki de..."

Logan eliyle işaret ederek Riley'yi susturdu. Diğer cinayetle ilgili ayrıntıları duymak için sabırsızlanıyordu.

"Clayton, diğer davayla ilgili hatırladığın her şeyi anlat bana."

"Kurban, beyaz, yirmilerinin ortalarında, uzun kahverengi saçlı, mavi gözlüydü. Eeee... Hah!" Boğazını temizledi, yüzü kıpkırmızı oldu. "Biz bulana kadar üç gün boyunca kayıptı. Aynı O'Donnell gibi."

Logan bağırmamak için kendini zor tuttu, laflar boğazında düğümlendi. Keşke O'Donnell kaybolduğunda adamları bu davadan bahsetselerdi ona. Araştırmayı nasıl yönlendireceğini değiştirir miydi acaba? Belki, kim bilir... Bu tamamen ilk davanın ayrıntılarına ve failin kimliği ile ilgili ipucu olup olmamasına bağlıydı. Emin olmadan böyle bir suçu başka birinin üstüne atmaya niyeti yoktu. Sonuçta şef olan oydu ve sorumluluk ona aitti. "İlk davadaki şüpheliler kimlerdi?"

"Hiç şüpheli yoktu. Tüm ipuçları boşa çıktı," dedi Clayton. "Fakat Branson yalnız değildi. Onunla birlikte bir kadın daha vardı."

Logan duyduklarına inanamıyordu, sonradan pişman olacağı şeyler söylememek için çenesini sıkıp dişlerini gıcırdattı.

Topu topu elli bin kişilik bir ilçede, adamları nasıl olup da vahşi bir ikili cinayeti unutabilirdi? Özellikle de buralardaki cinayetlerin sadece barlardaki ayyaşların çıkardığı kavgalardan ya da güya birbirlerini seven âşıkların tutku ve kıskançlıkla işlediği

"Bu senin aradığın kayıp kız mı?"

Başını sertçe sallayarak onayladı. "Carolyn O'Donnell."

"Ne zamandır kayıp?" Cassie bir tane daha kahverengi poşet alıp kurbanın diğer elini kaldırdı.

"Üç günü biraz geçti. Geçen çarşamba gecesi bu parktan kayboldu."

"Bu yaştaki bir genç kadın salıncakta sallanmaya gelmemişti herhalde. Civarda mı takılıyordu acaba?"

"Ben öyle duydum." Genç kadının bacakları öyle bir açılmış, göreni maksimum derecede şoke etsin diye ceset öyle bir şekilde bırakılmıştı ki Logan'ın midesi bulandı. İp izleri el ve ayak bileklerini simsiyah yapmıştı. Yaralarının çoğu koyu mor ya da siyah-tı ki bu da ölmeden önce iyileşmeye başladıklarını gösteriyordu. Alacağı cevaptan korka korka sordu: "Öleli ne kadar olmuş?"

Cassie cevap vermeden önce kâğıt poşeti emniyete aldı. "Henüz tamamen katılaşmamış. Karaciğer ısısı altı saat diyor ama bu sıcakta çok kesin konuşmak zor. Daha uzun da olabilir."

Logan, yeni başlayan can sıkıcı baş ağrısını hafifletmek için eliyle alnını ovuşturdu. O ve adamları ev ev arama yaparken katil sadist bir şekilde bu genç kadına işkence yapmıştı. Hangi cehenneme saklamıştı acaba kadını? Şimdi neredeydi? Şimdiden yeni kurbanını mı aramaya başlamıştı? Logan hayal kırıklığı ve yılgınlık dolu bir nefes verdi. "Şu âna kadar elde ettiklerini söyle bana."

"Görünenin ötesinde pek bir şey yok." Cassie, eldivenlerini çıkarıp alet çantasına tıktı ve ayağa kalktı. Başı Logan'ın omzuna ancak geliyordu. "Ortadaki kan miktarı yaralara uymuyor. Başka bir yerde öldürülüp buraya atılmadan önce yıkanmış."

Logan da aynı sonuca varmıştı, başıyla onayladı. "İz bırakmış mı?"

"Birkaç pamuk iplik. Belirleyici, kayda değer bir şey yok. Saç, kıl yok. Isırık izi yok. Parmak uçlarını kesip ayırmış. Sanırım kadın bunu tırmalamış. O da DNA'sını tırnaklarından çıkaramayalım diye parmak uçlarını kesmiş."

"Fail, adli tıp tekniklerinin farkındaymış. Zaten televizyonda bu kadar cinayet dizisi varken artık kim değil ki." Logan kurbanın tecavüze uğrayıp uğramadığını sormadı. Cevap ortadaydı. "Sperm?"

"Örnek alacağım ama bi'sey bulabileceğimizi sanmıyorum. Hiç kanıt bırakmayacak kadar dikkatli biri olduğunu düşünürsen muhtemelen prezervatif takmıştır. Boynunda bir morartı, gözünde de küçük kanlanmalar var."

"Kadını boğmuş yani?"

"Evet ama bu, katilin seks oyunu anlayışı olabilir. Otopsiyi yapana kadar emin olamam, fakat ölüm sebebinin kanının boşaltılması olduğu fikrine daha yakınam. Karnında derin yaralar var. Dakikalar içinde tüm kanı tamamen boşalmış olabilir."

"Peki yüzü?" Alnından çenesine kadar derin ve gelişigüzel bir yara yüzünü ikiye ayırıyordu. Logan, katilin bunu yaptığında kadının çoktan ölmüş olduğunu umdu.

"Alışılmadık değil mi?" dedi Cassie. "Ortalık kan gölüne dönmüş olmalı. Öldürmeye yetmez ama canı korkunç yanmıştır."

Öfkesini yatıştırmaya çalışan Logan yumruklarını sıktı. On yıl önce duygularının onu kontrol etmesine izin vermiş, son derece trajik ve acemice bir hata yaparak bir katilin serbest kalmasına sebep olmuştu. Logan'ın çuvallaması yüzünden kaç kadın daha acı içinde o katilin elinde can vermişti? Bu soru her gün rüyalarına giriyordu. Sırf bu yüzden uzun zaman önce Shadow Falls'u terk edip New York City'ye gitmişti.

Çok iyi bir dedektif olup böyle bir hatayı bir daha tekrarlamamak için en çetin bölgelerde çalışmıştı. Her ne kadar Carolyn O'Donell'a işkence eden hayvanın boğazına sarılmayı deli gibi istese de öfkesinin kararlarını etkilemesine asla izin veremezdi. Bu soruşturmada da herhangi bir hata yaparsa başka kadınların hayatları tehlikeye girebilirdi.

"Güliden haberin var mı?" Cassie, Logan'ın düşüncelerin bölüdü.

"İhbara ilk cevap veren polisin dediğine göre Carolyn'ın elinde uzun saplı bir gül varmış."

"Gül göğüslerinin arasına yerleştirilmiş ve sapı tek bir diken haricinde tamamen temizlenmiş, o diken de öldürüldükten sonra sağ başparmağına batırılmış. Ürkünç."

Kesinlikle tüyler ürperticiydi, ama eğer Logan'ın şüpheleri doğruysa, bu gül katilin imzası olabilirdi. Olay yeriyle ilgili her şey Logan'a bunun daha önce de öldürmüş olan birinin işi olduğunu ve bunu yapmaya devam edeceğini söylüyordu.

Cassie asistanına sedyeyi getirmesini işaret etti. "Otopsiyi bitirdiğim zaman, sonuçları eyalet laboratuvarına gönderirim."

"Örnekleri elinde tut. Kanıtları federallere veren ilk ben olmak istiyorum."

Cassie başıyla onayladı, yüzündeki rahatlama ifadesinden, bu dava için Logan kadar onun da yardım istediği anlaşılıyordu. Shadow Falls, sınırlı kaynaklara sahip küçük bir ilçeydi. Her ne kadar Logan New York'ta seri katil davalarında çalıştıysa da Shadow Falls polis karakolunda kimsenin bu tür bir deneyimi yoktu. Bunu tek başına yapamazdı.

Cassie ona dostça el sallayıp cesedin alınmasına yardım etmeye gitti.

Ceset bantla çevrilmiş alanın dışına çıkarılınca, Logan daha önce fark ettiği ayak izlerini incelemek için diz çöktü. İzleri bir grup kısa palmiye ağacı yapraklarına kadar takip etti. Sanki biri bir süre önce aralarından geçip gitmiş gibi bazı yapraklar eğik ve büküktü. Yaprakları kenara çektiğinde ormanın içine doğru dar bir patikanın oyulduğunu gördü. Birisi bu patikayı yapabilmek için saatler, hatta günlerce uğraşmıştı. Katil miydi bunu yapan? Kurbanını da çok önceden mi seçmişti, yoksa Carolyn O'Donell, katil harekete geçtiğinde şans eseri parkta mı bulunuyordu?

Arkaya bakınca Logan, başdedektifi David Riley'yi gördü. Otuz yaşındaki Riley, Logan'dan yalnızca beş yaş genç ama çok daha fazla deneyimsizdi. Logan şef olduğunda ve Riley de başyardımcı olarak geldiğinde, bölüm çok küçük olduğu ve seçmek için pek fazla aday olmadığından Riley'nin o göreve getirildiğini düşünmüştü. Fakat Riley kısa zamanda yeteneklerini kanıtlamıştı.

Zeki ve dost canlısıydı, ihtiyaç olduğunda "iyi polis, kötü polis"i oynayabiliyordu. Onlar daha Riley'nin kurduğu tuzağı görmeden, Logan bir şüphelinin ağzından itirafı çekip alabiliyordu.

Ne yazık ki Riley, deneyimli fakat çenesi hiç durmayan polis memuru Randy Clayton'la konuşuyordu. Logan kariyerine yeni başladığı zamanlarda bile eski bir polis olan Clayton, bir zamanlar dalga geçtiği aceminin şimdi şefi olmasından hiç mi hiç memnun değildi. Logan'ın Clayton'ın ukala tavırlarına tahammül etmesinin tek sebebi ise adamın emekliliğinin yakın olmasıydı. Clayton birkaç aya gidecekti.

Kaderine boyun eğen bir iç çekişle Riley'den kendisine katılmasını işaret etti. Clayton da yüzündeki tipik sırtışıyla peşine takılınca hiç şaşırmadı.

Logan, Clayton'ı görmezden gelerek Riley'ye döndü. "Bu böl-

gede araştırma yapan oldu mu?" Yaprakları ayırıp patikayı onların gözlerinin önüne serdi.

Riley şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı. "Adli Tıbbi beklerken bu bölümden uzak durmuştuk."

Logan ceketinin altındaki kılıftan silahını çekti. Dalların sivri uçlarından kaçınarak yaprakların arasından içeri doğru yürüdü. Muhtemel ayak izlerini silmemek için patikanın kenarlarında durmaya özen gösteriyordu. "Bakalım kimse var mı buralarda."

Riley ve Clayton gözlerini kocaman açarak birbirlerine baktılar ve silahlarını çektiler. Üçü birden sık çalılığın arasından patikayı takip etmeye başladı. Birkaç dakika sonra alışveriş merkezi parkının kenarındaki çöp konteynerlerinin yanına çıktılar.

Logan, diğerlerine başıyla işaret etti, onlar da ayrılarak olası gizlenme yerlerini kontrol ettiler. Tehlike olmadığından emin olduğunda silahını kılıfına koydu. "Bu alanı kordon altına almak için başka bir ekip çağıracağım. Onlar gelene kadar siz de burayı emniyete alın."

Clayton pantolonunu, dışarı fırlamış göbeğinin üstüne çekti. "Riley, bu cinayet sen sokak görevi yaparken işlenen cinayete benzemiyor mu? Dört yıl kadar önce?"

Riley'nin kafasında birden bir şimşek çaktı. "Haklısın, nasıl da düşünemedim bunu!"

"Ne cinayeti?" Logan bir ona bir diğerine baktı.

Clayton çenesindeki kirli gri sakalını sıvazlayarak "Kaybolan bir kız daha vardı," dedi. "Birkaç gün sonra tamamen kesilip biçilmiş bir şekilde bir kulübede bulundu. Onun da elinde bir gül vardı. Adını hatırlayamıyorum, Diana mıydı, Deana mıydı, öyle bir şeydi."

"Dana," dedi Riley, "Dana Branson." Bu sabah cesedi görür görmez aklına gelmeliydi. "O zamanlar dedektif değildim ama

ayrıntıları duymuştum, resimleri de görmüştüm." Ürperdi, âdemelması yukarı aşağı gitti geldi. "Çok bariz bir bağlantı oldu şimdi, fakat O'Donnell kaybolduğunda ben kongredeydim, o yüzden sen beni çağırdığında bunu hiç düşünemedim, Logan. Birkaç gün önce burada olsaydım belki de..."

Logan eliyle işaret ederek Riley'yi susturdu. Diğer cinayete ilgili ayrıntıları duymak için sabırsızlanıyordu.

"Clayton, diğer davayla ilgili hatırladığın her şeyi anlat bana."

"Kurban, beyaz, yirmilerinin ortalarında, uzun kahverengi saçlı, mavi gözlüydü. Eeee... Hah!" Boğazını temizledi, yüzü kıpkırmızı oldu. "Biz bulana kadar üç gün boyunca kayıptı. Aynı O'Donnell gibi."

Logan bağırılmamak için kendini zor tuttu, laflar boğazında düğümlendi. Keşke O'Donnell kaybolduğunda adamları bu davadan bahsetselerdi ona. Araştırmayı nasıl yönlendireceğini değiştirir miydi acaba? Belki, kim bilir... Bu tamamen ilk davanın ayrıntılarına ve failin kimliği ile ilgili ipucu olup olmamasına bağlıydı. Emin olmadan böyle bir suçu başka birinin üstüne atmaya niyeti yoktu. Sonuçta şef olan oydu ve sorumluluk ona aitti. "İlk davadaki şüpheliler kimlerdi?"

"Hiç şüpheli yoktu. Tüm ipuçları boşa çıktı," dedi Clayton. "Fakat Branson yalnız değildi. Onunla birlikte bir kadın daha vardı."

Logan duyduklarına inanamıyordu, sonradan pişman olacağı şeyler söylememek için çenesini sıkıp dişlerini gıcırdattı.

Topu topu elli bin kişilik bir ilçede, adamları nasıl olup da vahşi bir ikili cinayeti unutabilirdi? Özellikle de buralardaki cinayetlerin sadece barlardaki ayyaşların çıkardığı kavgalardan ya da güya birbirlerini seven âşıkların tutku ve kıskançlıkla işlediği

suçlardan oluştuğu düşünülürse. Derin bir nefes aldı ve ya sabır çekti. "İkinci maktul kimdi?"

Clayton yine kibirle başını salladı. "Yanlış anladınız," dedi. "İkinci kız, Amanda Stockfon kurtuldu."

Amanda sonunda bilgisayardan kafasını kaldırıp yorgunluğunu atmak için kendini deri kanepeye bıraktı. Ofiste çalışmak yerine evde oturup bilgisayar programı yazarak geçimini sağlamak Tanrı'nın bir lütfuydu, ama aynı zamanda bir lanetti de. Harika bir hafta sonu, dışarı çıkmaktansa evde oturup çalıştığı için kız kardeşi ona, "Sen iyice münzevi bir keşişe döndün," demişti ve galiba haklıydı. Arka penceresinden görünen gökyüzü o kadar maviydi ki bakarken insanın gözleri acıyordu. Dışarı çıkarsa havadaki tuzu koklayabileceğini, hatta belki de birkaç mil uzakta sahile çarpan dalgaların sesini bile duyabileceğini biliyordu.

Eskiden olsa okyanus ona nasıl da keyif verirdi, şimdi bu ona sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Kumun ayaklarının altında çıtırdayışı, ayak parmaklarının arasında hissettirdiği serinletici duygu, başının üstünde çılgık atan martılar. Ama o günler geçmişte kalmıştı. Asla o kadar tasassız, etrafındaki insanlardan bihaber, korumasız ve zayıf olamazdı artık.

Aklının yürüdüğü bu çok aşına yolda temkinli bir şekilde giderken, bu düşünceleri bir kenara itip ayaklarını altına alıp kıvrırdı. Uzaktan kumandasını tıklayarak dev ekranlı yüksek çözünürlüklü televizyonunu hayata geçirdi. Artık demode olmaya başlamış bir lüks olmasına rağmen birikimlerinde bir delik açmıştı. Ama ömründe bir kez otuzuna basacaktı, o yüzden savurganlık yapmakta sakınca görmemişti.

Geçen hafta olan doğum gününü her zaman yaptığı gibi anne babasının mezarını ziyaret ederek geçirmek yerine bir kucak dolusu şişmanlatıcı ve yağlı mısır patlağını mideye indirerek ve yeni televizyonunda iki aksiyon filmi seyrederek geçirdi.

Televizyonu aldığına hiç pişman değildi.

Patlamış mısırları yediğine ise çok pişmandı.

Koşu bandında harcayacağı ekstra bir saat, bir süre sonra kendisini tekrar şımartmaya yetecekti.

Film listesini şöyle bir gözden geçirdikten sonra heyecanlı bir suç filmi seçti. Onun geçmişini bilen herkes bu tür filmleri sevmesini tuhaf karşılardı ama ona çok anlamlı geliyordu. Her şey korkuları kontrol etmek, onlarla yüzleşmek ve onları yenmekte bitiyordu.

Onun yenmesine izin vermemekte.

Beklediği film yerine ekran, Shadow Falls Belediyesi'nin ve polis karakoluna ev sahipliği yapan binanın görüntüsüyle doldu, canlı yayındı üstelik. Görüntünün altında kırmızı bir şerit üstünde de "Flaş Haber" yazısı geçiyordu.

Haber sunucusu Tiffany Adams kameranın önüne geçtiğinde, Amanda bunun yaklaşmakta olan belediye seçimleriyle ilgili dandik bir haberden daha önemli bir şey olduğunu anlamıştı.

Adams, muhtemelen ağır makyajı ve saç spreyi Florida'nın nemine pek dayanamadığından normalde bulunduğu yeri, yani kanaldaki haber masasını bırakıp sahaya pek çıkmazdı.

Anlattığı şeye göre biraz fazla neşeli bir tonlamayla, seyircilere o sabah erken saatlerde bir koşucunun şehrin en büyük parkında bir ceset bulunduğunu ve belediye başkanı ve polisin bir basın toplantısı yapacağını bildirdi.

Amanda'nın midesi pır pır etti, pembe askılı tişörtünün kenarını parmaklarının arasında büktü. Ciddi ve ağırbaşlı dört polis memuru, bir podyumun arkasında en üst basamaklarda omuz

omuza sıralanmışlardı. Bu acı ve alaycı görüntüyü izleyince başını salladı. Elinde yazılı bir alışveriş listesi olmadan markete gitse çoğu zaman en ihtiyaç duyduğu şeyleri almadan geri gelirdi, fakat bu polislerle yıllardır konuşmamış olmasına rağmen hâlâ adlarını hatırlayabiliyordu. Bazı şeyleri asla unutmuyordu.

Unutmayı istese bile.

Belediye Başkanı Edward Montgomery, koca cüssesiyle basamaklardan yukarı ağır ağır çıkıp kıpkırmızı bir suratla podyumun üstündeki mikrofon dizisinin arkasında sıralanan memurların önünde durdu. Neşeli kişiliği ve tombul görüntüsünden dolayı ona Noel Baba adını takmışlardı. Bugün neşeli değildi tabii ki. Seçim kampanyası başladığından beri yaptığı en kısa konuşmayı yaptıktan sonra, Polis Şefi Logan Richards'ı takdim etti ve kameraların dışındaki birine başıyla işaret etti.

Siyah kısa saçlı biri kadraja girdi ve Başkan'ın yanında durdu, tepesinden bakıyordu. Boğucu sıcağa rağmen kusursuz bir şekilde giyinmiş olan Richards, etrafa adeta güven ve otorite yayıyordu. Önceki şef altı ay önce emekli olup California'ya taşınmıştı. Amanda, Richards'ın New York'tan yeni gelen şef olduğunu biliyordu fakat ilk işe başladığı zaman onunla ilgili çıkan haberlere pek dikkat etmemişti. Hayatının o bölümü bitmişti ve artık polislerle hiçbir işi olsun istemiyordu.

Mavi-siyah saçlarındaki gümüş rengi tonlar daha yaşlı olduğuna işaret etse de Amanda'nın tahmininden daha genç gösteriyordu, belki otuzlarının ortalarında idi. Teni pürüzsüz ve yarıktı, çenesi boyunca biraz daha koyulaşıyordu. Hep tıraş olması gerekiyormuş gibi görünen tiplerden biriydi. Kesin onu deli eden bir şeydi bu. Geri kalan parlak görüntüsüyle tamamen zıt bir durumdu.

Konuşmaya başladığı zaman, zengin, davudi sesi, muhabir-

lerin sohbetini bölüp herkesin dikkatini vermesini sağladı. Tiffany Adams'ın anlattıklarını doğrulayan ve üstüne çok az şey katan konuşması kısa ve öz oldu.

Shadow Falls Journal gazetesinden bir muhabire başını salladı. Bu, dört yıl önce hastaneden çıktığında özel hayatıyla ilgili acımasız sorularla Amanda'nın başının etini yiyen muhabirin ta kendisiydi. Kaçırılmasıyla ilgili salakça sorularla uğraştıktan sonra bir daha asla röportaj vermemişti. Dedektifler onunla o kadar fazla görüşmüştü ki onlara zaman kazandırmak için artık karakola taşınıp orada yaşamaya başlayacağını söyleyerek polislerle dalga geçmişti.

"Şef, parktaki cesedin kayıp kız Carolyn O'Donnell olduğunu doğrulayabilir misiniz?" diye sordu muhabir.

"Ailesine haber vermeden önce kimliği ile ilgili bir şey söyleyemem."

"Gerçekten ölen kadının O'Donnell olmadığına inanacağımızı düşünüyor musunuz?" Aynı muhabir bağırdı.

Richards onu, kıpkırmızı bir suratla tükürükler saçarken bırakarak etkin bir şekilde savuşturdu ve başka bir muhabire döndü.

Amanda sırtıttı.

"Evet, ceset parkın uzak bir bölümünde koşu yolunun biraz ilerisinde bulundu," dedi Richards bir soruya cevaben.

"Hayır, kurbanı bulan koşucu bu cinayette bir şüpheli değil."

"Otopsi tamamlanana kadar cinsel saldırı olup olmadığını doğrulamamız ya da yalanlamamız mümkün değil."

"Hayır, şu anda ölüm sebebiyle ilgili bir şey söyleyemem."

Bir süre sorular devam etti. Kurbanın kimliği ile ilgili soruyu başka bir muhabir tekrar ettiğinde, Şef Richards herkese vakit ayırdıkları için teşekkür edip basın toplantısını derhal keserek uzaklaşırken, Amanda, onun bu cesur tavrına gülümsedi.

Kadraaj dönüp tekrar Tiffany Adams'a odaklandı. İsimsiz kaynaklardan alıntılar yaparak duygusuzca, parkta bulunan çıplak cesedin, yaz tatilinde kaybolan Florida Eyalet Üniversitesi ikinci sınıf öğrencisi olduğunu doğruladı. İsimsiz bir kaynaktan alıntı yaparken O'Donnell'in ailesinin yayını izliyor olabileceğine dair zerre kadar bir pişmanlık ya da üzüntü duymuyordu.

Haber sunucusu, seyircilere kurbanın bedeninde birçok bıçak yarası bulunduğu ve hatta boğularak öldürülmüş olabileceği gibi ayrıntılar verirken de keyif alıyor gibiydi. Sonra, Richards'ın değinmediği bir şey söyledi; kurban uzun saplı bir gülü sıkı sıkıya tutarken bulunmuştu.

Amanda titredi ve tırnaklarını ince pamuklu tişörtünün üzerinden tenine geçirdiği halde bunu zar zor hissederek kollarını kavuşturdu.

Gülün gövdesi pürüzsüz müymüş? Katil bütün dikenleri çıkarmış mı? Biri hariç hepsini.

Televizyon ekranı yavaş yavaş kayboldu ve kendini dört yıl önceki kulübede, ahşap tabanın üstünde kendi kan gölünde yatarken ve Dana'nın dehşet içindeki ağlamalarını dinlerken buldu.

Saldırgan Amanda'nın karnına oturdu, elinde bir gül vardı. Gülün güzel parfümü, kanın metalik kokusuna karışıp etrafa tuhaf bir esinti gibi yayılıyordu. Gövdeden bir diken kopardı. "Beni öldürecek." Bir tane daha kopardı. "Beni öldürmeyecek."

Her dikenini koparıp tek tek kan bulaşmış karnına düşürdükçe çocukluk tekerlemesinin hastalıklı uyarlamasını sürdürdü. Tek diken kaldığında, siyah pis gözleri, kafasını ve yüzünün büyük bir kısmını örten ama dudaklarının zalim kıvrımlarını açıkta bırakan başlıklı maskesinin deliklerinden parladı. Zalim dudakları keyifle gülümsedi.

Aşağı doğru eğildi, dudaklarını kızın kulaklarının yanına

bastırırken sıcak nefesi çıplak tenini yıkadı. Kız tiksintiyle titrerken elleri kızın saçlarını sımsıkı tuttu ve başını geriye doğru acı verecek bir şekilde çevirdi. "Beni öldürecek!" diye hırladı. Gülü bırakarak arkasına uzandı ve uzun, tırtıklı bir bıçak çekti. Başının üzerine kaldırdığında bıçağın korkunç keskin dişleri loş ışıktaki parıldadı.

Boğuk bir çığlığın eşliğinde, Amanda kendini geçmişin kabusundan kurtararak kanepeye çöktü. Nefes almakta ve deli gibi çarpan kalbini yavaşlatmakta zorlanıyordu. Yavaş yavaş tekrar televizyona odaklandı. Kanal 10, hâlâ parktaki korkunç olayı veriyordu. Adams, bu sabahki cinayetle yıllar önceki Dana Branson cinayeti arasındaki muhtemel bağlantı üzerinde fikir yürütüyordu. Dana'nın Florida Eyalet Üniversitesi'nde çektiği bir fotoğrafı ekranı kapladı. Sonra kamera mezartasına züm yaptı. Amanda'nın da hastaneden ayrılırken çekilen bir fotoğrafını gösterdikleri zaman, televizyonu kapatıp kumandayı yere düşürdü. Uzanıp yüzünün sağ tarafından zigzag yaparak aşağı inen, dört ameliyatın tamamen silemediği, umutsuzca unutmak istediği korkularının her gününü hatırlatan buruşuk yara izine titreyen parmaklarıyla dokundu.

Ne kadar uğraşsa da kendi korkaklığının bedelini asla unutamıyordu: Dana'nın hayatı.

Yanaklarından durmaksızın süzülen yaşları öfkeyle silmeye çalışırken düşündü: Onca yıl önce o gün oradan gerçekte kim kaçmıştı? O mu yoksa Dana mı?

Logan, cehennemin nasıl bir şey olduğunu bildiğini düşünüyordu. Son on yılda, asla geri döndüremeyeceği kararı verdiği anı telafi etmeye çalışarak cehennemi yaşamıştı.

Fakat cehennem bu değildi.

Yanından bile geçmezdi.

Cehennem, O'Donnell'lara kızlarının katledildiğini söylemekti. Cehennem, onların gözlerindeki umut ışığının ölüp gitmesi, Carolyn'in ağlaya ağlaya sel olmuş gözyaşlarıyla kederden yıkılmış annesinin yere yığılmasını seyretmekti.

Kızlarını kurtaramadığı için ona öfkelenmeler ya da lanetler yağdırsalar, belki de işi daha kolaylaşırdı. Bunun yerine, Bay O'Donnell, Logan'ın elini sıkıp uğraştığı için teşekkür edip sanki teselli edilmesi gereken kendisiymiş gibi onun sırtını sıvazlamıştı. İlk defa birilerine sevdiklerinin öldüğünü söylemiyordu ama bu her seferinde daha zorlaşıyordu. Her defasında ona bir zamanlar yaptığı hatayı hatırlatan, boğazına inen bir yumruk gibi oluyordu.

Bırakmak zorunda olduğu katil, başka birinin canını yakmış mıydı? Kaç yaşam sona ermişti, yıllar önce yaptığı hatalı karar yüzünden kaç aile yok olmuştu?

Titrek bir nefesin ardından yorgun gözlerini kırptı ve önündeki bilgisayar ekranına odaklanmaya çalıştı. Şu anda en önemli şey Amanda Stockton'ı bulmaktı. O'Donnell cinayetiyle, Amanda ve arkadaşının başına gelenler arasındaki benzerlikler başka biri tarafından işlenmiş olamayacak kadar kuvvetli görünüyordu. Amanda, adamın işlediği suçların tek tanığıydı. Eğer katil onun polisin işine yarayabilecek herhangi bir şey hatırlayabileceğine ihtimal veriyorsa, büyük tehlike içinde demektir.

Dedektiflerinin hiçbiri Logan'ın kızı bulma konusundaki takıntısını anlamıyordu ama hiçbiri onu her gün için için yiyen suçluluk duygusunu bilemezdi zaten. Tanrı korusun, bilmesinlerdi de.

Onu bulmak için çoktan bir düzine polis ve benzeri hükü-

met web sitelerini taramıştı, ama pes etmeye niyeti yoktu. O, Amanda Stockton'ın güvende olduğundan emin olana kadar kimse eve gitmeyecekti bu gece.

Saatine baktı ve taramaya başlayalı ne kadar geçtiğini görünce küfrü bastı. Bir kadını bulmak nasıl bu kadar zor olabilirdi? Shadow Falls'un beş yüz mil çevresindeki hiçbir merkezde vergi kaydı bulunmuyordu. Elektrik, su, gaz gibi kamu hizmetlerinde de bu isme dair bir fatura çıkmıyordu. Kablo TV ya da uydu TV de sonuç vermemişti. Evlendi ya da adını değiştirdiyse de bunu Walton bölgesinde yapmamıştı.

Her şey onun artık buralarda oturmadığına işaret ediyordu ki bu da en azından şimdilik tehlikede olmadığını gösteriyordu. Fakat katilin neden dört yıl sonra tekrar ortaya çıktığını bilmeden aramayı bırakma riskine giremezdi. Kızı bulup güvenliğini temin etmek ilk hedefiydi ama kesinlikle tek hedefi değildi.

Kaçırılmasıyla ilgili görüşmek istiyordu onunla. O korku dolu deneyimi tekrar yaşamasını istemek ona da iyi gelmeyecekti ama tekrar öldürmeden önce katili bulmak, birinin duygularını korumaktan daha önemliydi. Saldırganla üç gün geçirmişti. Katil kendini gizlemiş bile olsa Amanda onu kimliğini tanımlamaya yardım edecek bir şey görmüş olmalıydı. Belki de farkında bile değildi ama tüm soruşturmanın anahtarını elinde tutuyor olabilirdi.

Logan'ın açık ofis kapısı vuruldu ve Amanda'yı aramada ona yardımcı olan bir dedektif gözleri heyecanla parlayarak kapıdan içeri doğru baktı.

"Kızı buldum Şef."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

BÖLÜM II

Amanda, pazartesi sabahı ön kapının sesine uyandı. Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptırarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Şömine, kösedeki bilgisayar masası, geleneksel sağlam ayaklı sehpa. Evet, oturma odasındaki kanepede uyuyakalmıştı. Dünkü basın toplantısını seyrettikten ve gecenin bir yarısı arayan polisle konuştuktan sonra nasıl uyuyabildiğine şaşırılmıştı. Çoktan tahmin ettiği şeyi, yani ona saldıran adamın Shadow Falls'a döndüğünü doğrulamışlardı. Onu korumak için evine bir polis arabası göndermek istemişler ama o inatla reddetmişti. Evi kale gibiydi. Burada emniyetteydi. Fakat biri ona dikkatleri yöneltirse dışarıda park eden bir polis arabası onca zaman yaratmaya çalıştığı gizliliği ve dolayısıyla güvenliğini yok ederdi.

Kapı ürkütücü bir şekilde tekrar vuruldu. Sıçradı ve aceleyle koridorun sonundaki yatak odasından sabahlığını almaya gitti. Bayan Fogelman'ın yakında mahallede yapılacak olan partiye gelmesi için ısrar etmeye geldiğini düşündü. Pek kaba olmayı da bilmediğinden, iyi niyetli bu kadını kendisini evden çıkarıp mahalleye ısındırma gayretinden nasıl vazgeçireceğini bilemiyordu.

Girişte kapının gözünden baktı ve verandasında takım elbiseli iki adamı görünce korktu. Soldaki polis rozeti tutuyordu

elinde. Sağdaki uzakta durduğundan iyice bakamadı.

Anlaşılan polis "hayır"ı cevap olarak kabul etmiyordu. Be-line kadar gelen saçlarının bir kısmını yara izini saklayacak şekilde omzundan öne doğru çekti. Sonra sürgüyü çekip kapıyı aniden açtı. "Evet?"

Rozet taşıyan adam gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde, irkildi. Amanda bunun canını sıkmasına izin vermedi, ama insanlar yara izine kaç kere tepki gösterirlerse gösterebilirler, yine de hâlâ sinirleniyordu. Önüne doğru biraz daha saç atmamak ya da kafasını eğmemek için kendiyle mücadele etti.

Soldaki polis rozetini indirip boğazını temizledi: "Günaydın bayan. Ben Dedektif Riley, bu da Şef Logan Richards. Siz Amanda Stockton mısınız?"

Richards'a bakınca bir şok dalgasıyla birlikte kendine geldi. Amanda da çoğu kadın gibi bu adamın yanık tenini, keskin hatlarını ve geniş omuzlarını çekici bulmuştu. Fakat dikkatini çeken bu değildi. Korkutucu cüssesi ve delici bakışları düşünüldüğünde, kendini rahatsız ve endişeli hissetmesi gerekirdi. Ama öyle hissetmiyordu. Bu adamda tanımlanamayan bir şey vardı, varlığı yoğun bir şekilde hemen hissediliyordu, sanki etrafındaki her şeyden haberdarmış ve her tür tehdide karşı nöbetteymiş gibi. Onu huzursuz etmekten ziyade koruduğunu hissetti. Sanki o orada olduğu sürece hiç kimse onu incitemezmiş gibi.

Ona karşı gösterdiği tepkiden kafası karışan Amanda, bakışlarını ondan çevirip çok da çekici olmamasına rağmen Richards'a kıyasla daha mülayim görünen diğer adama baktı.

"Dedektif Riley, eminim dosyalarınızda benim fotoğrafımı görmüşsünüzdür. Benim Amanda Stockton olduğumu, en azından eskiden öyle olduğumu biliyorsunuzdur. İki yıl önce Shadow Falls'a dönmeden önce kız kardeşimle birlikte Tennessee'ye

taşındım ve soyadımı Jones'a çevirdim. Bütün bunları dün gece telefondaki memura anlattım. Ona davamla ilgili kimseyle konuşmak istemediğimi de söylemiştim. Tabii buraya katili bulduğunuzu söylemeye gelmediyseniz."

"Ehm. Hayır bayan, henüz değil."

Geri doğru bir adım attı ve kapıyı kapamaya başladı. Polis Şefi, ileri doğru bir adım atıp başparmağını kapıya dayayarak kapanmasını önledi. Ayağını da girişe sıkıştırdı. Amanda, Logan'ın amansız baskısı altında kapıyı açmaya mecbur kalana kadar ayağını kapıya sıkıştırmaktan sapıkça bir zevk aldı. İçeri girecekken tam kapıda durdu, sanki bir kadının Polis Şefi'nin yüzüne kapıyı vurması son derece normal bir olaymış gibi bekledi. Bu adam için belki de normaldi.

Amanda'nın parmakları kapının kenarında kıvrıldı ve adamın bakışlarını yakalamak için yukarı bakması gerektiğini fark etti. Kendisi de 1.80 boyunda olduğundan bu onun için çok ender bir durumdu. Gözleri, kenarlarda altın benekleri olan görülmeye değer bir zümrüt yeşiliydi ve kesinlikle harika kokuyordu: Amanda'nın burun deliklerini genişleten sıcak temiz bir erkeksi koku. Çok beğendi.

Ona çok uzun süredir baktığını fark edince yanakları kızardı. Logan onu heyecanlandırmıştı ve o da bu durumdan nefret etti.

"Bizimle konuşmak istemediğinizi biliyorum," dedi derin bir ses tonuyla, "ama tehlikede olduğunuza inanıyorum. Fazla vaktinizi de almayacağız zaten."

Saygılı ses tonu ve kayıtsız ifadesi Amanda'nın utancını yemesine yardım etti. Eğer alaylı bir kaş hareketi ya da sırtmayla karşılaşılsaydı onu evinden atmaktan hiç çekinmezdi.

Arkasından sokağa doğru bakınca biraz daha rahatladı, en azından resmi olduğu belli olan bir arabayla gelmemişti. Koyu

camlı, yeni görünümlü pırıl pırıl bir siyah Mustang köşede duruyordu. Verandasında duran bu iki adamla muhtemelen dikkat çekiyor olduğunu düşünerek onları içeri almak için gönülsüzce geri çekildi. Sabahlığına sıkı sıkı sarılınca ipek kumaşın ne kadar ince olduğunu fark etti. "Ben giyinirken oturma odasında oturabilirsiniz."

Girişin sonuna doğru başıyla işaret edip soluna döndü ve ellili yılların çiftlikleri tarzında yapılmış evinin ana yatak odasına giden koridorda gözden kayboldu. Yatağının kenarına oturup yanan yüzünü ellerinin arasına aldı. Az önce Polis Şefi'nin ayağını kasten kapıya mı sıkıştırmıştı? Bunun için onu tutuklayabilir miydi? Aman canım, içeri davet etmemişti ki, onun suçuymuştu yani.

Resmen yüzsüzdü. Gücünü ve cüssesini kullanarak kadınları rahatsız eden bu tür adamlara tahammülü yoktu. Öyleyse neden gözlerine baktığı zaman ağzı kuruyup teni karıncalanmıştı?

Saldırıdan önce uzun boylu erkekleri çekici bulurdu, daha çok kendi uzun boyunun farkına varmasını engelledikleri için. Fakat saldırıdan sonra her şey değişmişti. Artık iri erkekler onu geriyor, bir daha asla tecrübe etmek istemediği çaresizlik duygusunu yeniden hatırlatıyordu.

Kafası karışmış bir şekilde ayağına rengi solmuş bir kot pantolon ve düğmeli, mavi bir badi geçirip banyoya geçti ve hızla kendine çekidüzen verdi.

Aynada son bir kez kendine bakarak soluk pembe bir ruj aldı ve dudaklarına hafif bir renk verdi. Ciddi ciddi süslenmeye başladığını fark edince ruju tiksintiyle fırlatıp banyodan çıktı. Oturma odasına girmeden önce yüzündeki yara izini saklamak için saçının bir kısmını omzundan önüne doğru attı.

İçeri yürüdüğünde Dedektif Riley ayağa kalktı. Başını özür diler gibi yukarı aşağı salladı. Amanda adamı rahatlatıcı bir şe-

kilde gülümsedi ve başıyla oturmasını rica etti. Kapıdaki irkilme hareketinden dolayı mı, yoksa yalnızca burada bulunmaktan ötürü mü özür dilediğini anlamadı, ama her ikisi için de affetmeye karar verdi onu. Genç, çocuksu bir havası vardı, zarar vermek istediğini hiç sanmıyordu. Üstelik muhtemelen baskın karakterli amiri onu buraya gelmeye mecbur etmişti.

Söz konusu amir, şöminenin önünde dikilmiş duvardaki manzaraya bakıyordu. Amanda, ona profilden bakarken yüzünde tabloya hayran olduğunu gösteren bir ifade belirince yüreği hopladı. Yüzündeki gülümseme Polis Şefi'nin hatlarını yumuşatıp onu daha mülayim ve erişilebilir kılmıştı.

Bir ses çıkarmış olmalıydı ki adam birden ona dönüp bakışlarını sabitledi. Ondan derhal uzaklaşıp Dedektif Riley'nin yanına oturunca, Şef de kanepenin iki yanında duran berjerlerden birine oturmak zorunda kaldı.

Ona en yakın olanını seçerek koca gövdesini koltuğa zorla sığdırdı. Amanda, onu oraya oturmak zorunda bıraktığı için ince bir vicdan azabı çekti. Koltuğa zar zor sığan Şef'in cüssesi, koltuğun oyuncak gibi görünmesine neden oluyordu. Ceketinin düğmelerini çözmüştü, açık mavi gömleği düz karnını sımsıkı sarıyordu.

Amanda kafasını kaldırıp ona baktı ve yine bakarken yakalandığı için utancından koltukta büzüştü. Memur Riley'ye döndü, Richards'tan epeyce kısa, çok daha zayıf ve daha az çekiciydi. Yumruklarını sıktı ve Polis Şefi'nin dikkatini dağıtmasına bir daha izin vermeyeceğine dair kendi kendine söz verdi. "Pekâlâ, Memur Riley, neden buradasınız? Polisin gelmemesini özellikle istemiştin."

"Buradayız Bayan Stockton," Richards söze girdi, "...yoksa Bayan Jones mu demeliyim?" Amanda ona doğru dönmek zo-

runda kaldı, aksi takdirde kabalık etmiş olacaktı.

Omuz silkti. "Fark etmez, Jones basının beni bulmasını engelleyen ve gizliliğimi sağlayan bir araç sadece. O isme hiçbir zaman tamamen alışamadım."

Şef başını salladı. "Bayan Stockton, size saldıran adamın dün sabah başka bir kadını daha öldürdüğüne inanıyoruz."

Amanda derin bir nefes aldı. "Evet, memur dün gece söyledi bunu."

"Sizi tekrar hedef alacağını da düşünüyoruz."

Yüzündeki ifadeyi görünce Amanda, kendini ürpermekten alıkoymadı. Şef besbelli ki onun tehlikede olduğunu düşünüyordu. "Yıllar oldu Şef Richards, benim peşimde olsaydı çok daha önce denemez miydi?"

"Bunu yapacağını söylemiyorum. Aslına bakarsanız bir seri katil için sıra dışı olur..." Amanda irkilince durdu.

Derin bir nefes alıp gülmeye çalıştı. "Özür dilerim, siz söyleyene kadar onun bir seri katil olduğunu aklıma getirmemiştim. Sanırım birinin seri katil olması için iki cinayet yetiyor, arkadaşım Dana ve dün sabahki kadın, Carolyn."

Richards, dedektifle bakıştı. "Bazıları aynı fikirde olmasa da teknik olarak iki cinayet yeterli."

"Şef Richards, bana söylemediğiniz şey nedir?" Gözlerini kaçırmamak için savaş vererek gözlerinin içine baktı. Fakat sanki Şef Amanda'nın korkunç sırrını biliyormuş da ruhunun içine bakıyormuş gibiydi.

"Bu sabah FBI ile görüştüm. Bu katilin en az dört yıldır Doğu Yakası boyunca bir sürü kadını öldürdüğüne inanıyorlar."

Dört yıl. Kollarında ürperen tüyleri sıvazladı. "Sizce Dana ilk cinayeti miydi?"

"Bence siz ve Dana onun ilk cinayetleri olacaktınız. Kaçıp

hayatınızı kurtardığınız için inanılmaz şanslısınız."

Şanslı, evet. Korkaklıkla hiç ilgisi olmayan kaderin bir cilvesi. Gözlerini sımsıkı yumdu ve derin bir nefes aldı. Birkaç dakika daha. Biraz daha tutabilirdi kendisini. Tüm yapması gereken sorularını cevaplayıp onları yollamaktı. Sonra her şey normalmiş gibi hayatına dönebilirdi.

Gözlerini açtığı anda Richards endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu. Ellerine baktığında ne kadar berbat titrediğini fark etti. Ellerini kucağında birleştirdi ve tıkanmış boğazını temizledi. "Kaçtığımı... için, sizce başladığı işi bitirmek için geri mi gelmiş-tir diyorsunuz?"

Riley ile tekrar bakıştılar. "Sizi aradığına dair bir kanıt yok elimizde. Bir seri katilin elinden kaçan kurbanın peşine düşmesi neredeyse hiç duyulmamış bir şey, ama geri gelmesinin bir sebebi var. Benim tahminim, bir gurur meselesi, yarım bırakılan bir işi bitirmek için hissedilen bir mecburiyet yüzünden peşinize düşmeye karar vermiş olabilir. Tabii sebep korku da olabilir."

"Korku mu?" Ellerini fazla sıkmaktan parmakları uyuşmaya başlamıştı. Rahatlamaya çalıştı.

Richards öne doğru eğilip dirseklerini dizlerinin üstüne koyarak koltuktaki pozisyonunu değiştirdi. "Amanda," dedi formalityi bir kenara bırakarak, "üç gün geçirdin bu adamla, yüzünü görmemiş olmana rağmen onun hakkında bilinçli olarak fark etmediğin şeyler biliyor olabilirsin. En ufak bir detay bile önemli olabilir: yürürkenki vücut hareketleri, tekrarladığı bir cümle, solak ya da sağlak olması gibi."

"Sol," diye fısıldadı, Richards'ın rahatlatıcı sesinden büyülenmiş gibi.

"Gördün mü bak. Onun hakkında bildiğin şeyler var. Eğer o da böyle düşünüyorsa polisi ona götürecek başka bir şey daha

hatırlamandan korkuyor olabilir.”

“Hayır, hayır, bu çok saçma. Beni öldürmek isteseydi çok uzun süre önce peşime düşerdi.” Dikkatli bakışlardan kafasını çevirip nefes alışverişlerine odaklandı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki biraz başının döndüğünü hissetti. İçinden çığlıklar atarken daha ne kadar bu sorulara dayanabilirdi ki acaba?

“Başka bir eyalete taşındın, ismini değiştirdin.” Omzunu silkti. “Belki de elinde onu suçlamaya yetecek bir kanıt olduğundan şüphelenmediğinden seni bulmaya çalışmamıştır. Ya da gelip seni aramaya fırsatı olmamıştır. Çok zengin değilse ya da hayatını hırsızlık yaparak kazanmıyorsa herkes gibi bir işi vardır. Bir şey onu Shadow Falls’a geri getirdi. Seni bulmaya gelmediğine hayatın üzerine bahse girebilir misin?”

Soluk alamaz hale geldi. Hemen oradan çıkmalıydı. Kanepeden fırladı. “Ne kadar görgüsüzüm. Size içecek bir şeyler ikram etmemişim. Çay isteyen?”

Titreyen bir sinir kütesine dönüşmeden önce umutsuzca bir kaçışla odadan fırlayıp cevap bile beklemeden girişe doğru koştu. Mutfak onu ön bahçeye bakan aydınlık ve güneşli penceresiyle selamladı. Kemerin altından geçip içeri attı kendini ve lavabonun kenarına tutunarak dışarıdaki asla bir parçası olamayacağı dünyaya bakarken derin nefesler çekmeye başladı içine.

İki ev ötede oturan küçük kız kaldırımında yürüyor, erkek kardeşi de arkasından üç tekerlekli bisikletiyle onu takip ediyordu. Anneleri dikkati üstlerinde, güvende olduklarından emin bir şekilde yanlarında yürüyordu.

Amanda, tezgâhı daha sıkı tuttu. Hep kendi ailesini kurmak ve birkaç çocuk yetiştirmek istemişti. Dana’nın katili tek bir bıçak darbesiyle bütün hayallerini yok etmişti.

Şimdi sadece yalnız kalmak istiyordu.

Unutmak.

Kulübeden korku filmi gibi sahneler gözünün önünde yüzüyordu. Göğsü inip kalktı. Can sıkıcı hatıralar dünyasını kararttı ve zihni bulutlandı.

“Sorun değil. Her şey yolunda.” Şef Richards onu düştüğü boşluktan çekip çıkarırken derin ve yumuşak sesiyle kulağına fısıldadı: “Evinde, mutfağındasın. Kimse seni incitemez.” Kibarca omuzlarından tutup masaya doğru yönlendirdi ve bir sandalyeye oturttu. “Yavaş ve derin bir nefes al.” Sıcak elleriyle Amanda’nın boynuna hafif bir masaj yaparak onu rahatlatı. Soluk alıp verişleri düzene girince dünyası deli gibi dönüp durmayı bıraktı. Karanlık geriledi. Kalbi hâlâ küt küt atıyordu, ama nihayet mücadele etmeden soluk almaya başladı. Richards’ın dokunuşundan tahmin ettiği gibi irkilmemişti. Tam tersine, bu dokunuş onu bir kâbustan çıkarıp gerçeğe döndürmüştü. Bundan ne çıkarması gerekiyordu acaba?

Amanda, Richards’ın ellerinden uzaklaşınca o da önüne geçti. Masadaki bez peçetelerden birini alıp ona uzattı. Amanda, minnettar bir ifadeyle peçeteyi alıp yanaklarını kuruladı. O âna kadar ağladığının farkında değildi. Gösterdiği zayıflıktan utanarak peçeteyi masaya koydu.

“Her şey yolunda. Emniyettesin,” diyerek ona güven verdi Richards.

Güvendesin. Aşırı heyecanlanıp nefes nefese kaldıktan ve kendini aptal durumuna düşürdükten sonra çoğu kişinin yapacağı gibi iyi misin, diye sormadı. Bunun yerine duymak isteyeceği tek şeyi söyledi:

Güvendesin.

Neye ihtiyacı olduğunu biliyor muydu? Neden varlığı onu rahatlatıyor, sesi ona güven veriyordu ki? Bu adam dikkatle dü-

zene konmuş dünyasını tepetaklak etmeye başlamıştı.

Aralarına biraz mesafe koyma endişesiyle sandalyesine doğru geriledi. "Teşekkür ederim," diyebildiği tek şey oldu. Bu kadar yakındayken Richards, yüzünün kenarını boydan boya çirkinleştiren yara izinin her detayını görebiliyordu. Amanda artık alıştığı o tanıdık iğrenme ifadesini bekledi.

Ama o ifade gelmedi.

Onun yerine sıcak bakışları yüzünü ve saçlarını okşadı. Dalıp gitmişti, karşısındaki sandalyeye oturarak Amanda'nın göz yaşlarından ıslanmış peçeteye başparmağıyla dokundu.

"Merkeze gel." Derinden gelen sesi Amanda'nın içinde bir şeylere dokundu. Kaybettiği, hatta belki hiç sahip olamadığı hayatına ağladı için. "Bana neler olduğunu anlat. Bu adamın senin veya başka birinin canını yakmasını nasıl engelleyebileceğimi bulmamda bana yardımcı ol."

Bakışları, hipnotize olmuş bir şekilde Richards'ın peçetenin üstündeki başparmağını izlerken aynı nazik okşayışı yanaklarında hayal etti. Sonra sözcükleri onun sıçrayarak gerçek hayata dönmesini sağladı. Ne olduğunu anlatmak mı? Ne istediğinin farkında mıydı acaba? Geçmişini unutmak ve hayatını yeniden inşa etmek için yıllarını vermişti. O korkunç anları tekrar yaşayamaz, o ateşten gömleği giyemezdi. Yapamazdı bunu.

Sandalyesinden sıçradı, lavaboya geçti. Dolabı açıp bir bardak çıkardı ve suyla doldurdu. Dolu dolu bir yudum aldıktan sonra bardağı indirip pencereden dışarı güneşli güne baktı. Çok da uzakta olmayan karanlığı kovalamak için güneşin sıcak aydınlığını içine çekti.

"Burada her şey yolunda mı?" Girişi mutfaktan ayıran kemerin altında duran Riley, bir Richards'a bir Amanda'ya bakarak neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Amanda, ellerinin tersiyle gözlerini sildi. Shadow Falls'a döndüğünden beri hiç ağlamamıştı ama şimdi arka arkaya iki gündür iki gözü iki çeşmeydi. Richards'a döndü. "İkiniz de artık giderseniz çok sevinirim. Derhal."

Richards tartışacakmış gibi duruyordu ama sertçe başını salladı. "Haydi Riley."

Amanda iki adamı girişe kadar izledi.

Riley dışarı adım attı ama Richards kapı ağzında durakladı, o kadar yakınlardı ki neredeyse birbirlerine dokunuyorlardı. İmkânsız bir şekilde Amanda'nın içindeki her şey Richards'ın ona dokunması için yalvarıyordu, sanki güçlü kollarıyla sarılarak geçmişini siliverecekmiş gibiydi.

Sanki onu kurtaracakmış gibi.

"Amanda." Richards'ın erkeksi sesi Amanda'nın hassas sinirlerine fısıldar gibi, sahip olamadığı şeyleri ona hatırlatır gibiydi. "Şimdi mücadele etmezsen, hayatın boyunca arkayı kollamak zorunda kalacaksın. Senin polis korumasına, bizim de senin yardımına ihtiyacımız var. Karakola gel, neler olduğunu anlat, şu adamın kim olduğunu bulmama yardım et. Başka birinin daha canını yakmadan önce durduralım şunu.

Kızgınlık imdadına yetişti, gözyaşlarını kurutup ihtiyacı olan kuvveti verdi. Bu adam Pandora'nın Kutusu'nu açar gibi, uzun zamandır beklettiği baş etmeye hazır olmadığı duygularını serbest bırakmıştı. Ve şimdi burada, Amanda'nın mabedinde durmuş, sanki bir suçluymuş gibi karakola gitmesini istiyordu.

"Kaçırılmamla ilgili polisle zaten konuştum ben. Beni o kadar fazla sorguladılar ki sayısını unuttum. Sizce ben Dana'yı katleden birinin yakalanmasına yardımcı olacak herhangi bir detayı gerçekten atlamış olabilir miyim?"

Richards'ın gözleri kısıldı. "Senin de canını yakmış olan bir

adam demek istedin herhalde. Sen de en az onun kadar kurbandın."

Boğazı düğümlenerek, başını sertçe salladı. "Çıkıp gidin."

Dışarı çıkarken Richards'ın yüzünde bir acıma ifadesi belirdi. Amanda'nın içinde bir öfke kıvılcımlandı ve arkalarından kapıyı çarptı. Alnını ahşap kapıya dayayarak işkenceden çıkmış ciğerlerine, derin bir nefes çekti. Logan Richards'ın acımasına ihtiyacı olmadığı gibi onu düşünüp endişelenmesini de hiç hak etmiyordu. Çünkü her ne kadar onun da Dana gibi bir kurban olduğuna inansa da, haksızdı.

Amanda'nun ne yaptığını bilmiyordu.

BÖLÜM III

Beş FBI ajanının en uzun boylu ve en kaslı olanı, toplantı odasındaki masanın etrafında oturan Shadow Falls dedektiflerinin yüzlerini inceliyordu. Logan adamın, dedektiflerin yüz hatlarını sınıflandırıp FBI'nın en çok arananlar listesindekilerle karşılaştırdığı izlenimini edindi. Şahin bakışları Logan'ın üzerinde odaklandı. "Şef Richards?"

Logan başını sallayarak ayağa kalktı. Daha önce federallerle çalışmıştı, onların programına göre çalışmaya da alışmıştı. Onları daha bu sabah aradığında, ellerindeki iş yüküne göre ve Logan'ın bir seri katille karşı karşıya olduğuna inanmalarına bağlı olarak en az üç beş gün, hatta bir hafta sonra geleceklerini düşünmüştü. Sekreterinin, federalleri pazartesi sabahı toplantısına getirmesi hoş bir sürpriz olmuştu. Belli ki dört saat ötedeki Jacksonville ofisinden buraya gelmek için hiç vakit kaybetmemişlerdi.

Adamın elini sıktı. "Adım Logan. Bu kadar hızlı geldiğiniz için teşekkür ederim." Riley'yi ve odanın etrafında oturan diğer dedektifleri tanıttı.

"Ben Özel Ajan Pierce Buchanan. Telefonda konuşmuştuk." O da ona eşlik eden adamlarını tek tek tanıttı.

"Panhandle'a hoş geldiniz," dedi Logan, otururken boş sandalyelere başıyla işaret ederek. "Keşke daha iyi şartlar altında ta-

nışmış olsaydık.”

“İnan bana, başka bir yerdense şu anda burada olmayı tercih ederim. Bu, epeydir beklediğim mola yerine geçebilir.”

FBI ajanlarından biri Pierce’ın kulağına bir şeyler fısıldadı. O da başını sallayıp Logan’a döndü.

“Odaya bazı fotoğraflar ve şekiller asabilir miyiz?”

“Elbette.”

Ajanlardan ikisi masaya çantalarını koyup içindekileri toplantı masasına yığmaya ve sınıflandırmaya, diğer ikisi de arka duvar boyunca giden panoya fotoğraflar bantlamaya başladılar.

Pierce kollarını göğsünde kavuşturmuş Logan’ın sandalyesinin yanında dikiliyordu. “Sizin katilin, geçtiğimiz birkaç yıldır peşinde olduğum katil olduğuna eminim.”

“Peki, telefonda konuştuğumuz Branson davası?”

“Fotoğraflara ve bana ilettiğiniz dava notlarına bakarsak aynı imza. Eğer öyleyse bizim düşündüğümüzden daha uzun süredir yapıyor bu işi. Şu âna kadar Branson davasını duymadığımızı şaşırdım. Karakolunuz VICAP¹ ile bağlantıda mı?”

Logan tereddüt etti. Önceki şef, Shadow Falls Polis Merkezi’ni, FBI’in VICAP veritabanına bağlamaya zahmet etmemiş ve bu yüzden Branson davası, FBI’a hiç rapor edilmemişti. Eğer edilmiş olsaydı, benzer bir cinayet işlendiğinde FBI, Shadow Falls Polis Merkezi’ne otomatik bir uyarı gönderirdi. Polis yıllar önce FBI ile birlikte çalışmaya başlayabilir, belki de davayı çözüp Carolyn O’Donnell’in ölümünü engelleyebilirlerdi.

“Şu anda VICAP ile bağlantıdayız,” demekle yetindi. Kendi adamlarının önünde eski şefle ilgili üzüntüsünü dillendirmek istemiyordu.

¹ VICAP – Violent Criminal Apprehension Program, FBI’in diğer servislerle kurduğu ortak veritabanı. Bir eyalette işlenen bir suçun ânda başka bir servisin başka bir eyalette görmesini ve katkıda bulunmasını sağlar.

Pierce onu süzerek, “Branson davası sırasında şef sen değil miydin?” diye sordu.

Kulağa sorudan çok düz bir cümle gibi geldi ama Logan yine de cevapladı: “Son on yılın büyük bir kısmında New York’ta çalıştım.”

“New York mu? İsmi yabancı gelmemiştir. Metzger davasını sen çözmüştün, öyle değil mi? Müthiş bir işti.”

Birden odaya bir sessizlik hâkim oldu ve bütün gözler ona çevrildi. Metzger, Logan davaya verildiğinde bir düzine kadını öldürmüş, New York’u salgın bir hastalık gibi inletmiş bir seri katildi. Davayı üç haftadan daha kısa bir sürede çözmüştü. Fakat aldığı övgülerden hep rahatsız olmuştu. Sadece davaya taze ve yeni bir çift gözle bakmış, diğerlerinin çok yakından baktıkları için görmediği bir düzeni görüp işi bitirmişti.

“Katille ilgili ne söyleyebilirsiniz bize?” dedi konuşmayı daha önemli olan şeye, davaya çevirerek.

Bu aksi cevaptan hiç alınmadan başını salladı Pierce. Adamlarına dönüp kâğıt parçalarını ve fotoğrafları kara tahtaya iliş-tirmelerini işaret ederek hemen kendini işine verdi. Tahta daha şimdiden birbirine müthiş benzeyen kadınların fotoğraflarıyla dolmuştu. Hepsi genç, zayıf ve beyazdı, uzun kahverengi saçları vardı. Panoya Carolyn O’Donnell’in fotoğrafı asıldığında bir suçluluk duygusu Logan’ın kalbine bıçak gibi saplandı. Carolyn’i zamanında bulmak için başka ne yapabilirdi bilmiyordu ama onu kurtaramamış olmak hâlâ içinde bir yaraydı.

O an fark etti ki adamları, O’Donnell kaybolduğu anda bile ona Branson/Stockton davasından bahsetmiş olsalardı fark eden bir şey olmayacaktı. Dün öğleden sonra eski dava dosyasını okuyup Dana Branson’ın Black Lake’teki kulübelere birinde öldürüldüğünü öğrendikten sonra adamlarını bölgeyi araştırmaları için göndermişti. Kuraklık gölün büyük bir kısmını kurutup bıraktığı

için kulübeler yıllardır kullanılmamaktan çürüyüp gitmiş, yıkılıyordu. Katilin O'Donnell'ı bu kulübelere birine götürdüğüne dair bir işaret yoktu. Ve dava dosyalarında onu vaktinde bulmalarına yarayacak hiçbir ipucu çıkmamıştı.

Logan bakışlarını O'Donnell'ın fotoğrafından Amanda'nınkilerine çevirdi. İlki saldırıdan önce çekilmiş bir üniversite mezuniyeti fotoğrafıydı. Şu anki halinden çok da farklı görüldüğünü düşünmüyordu. Yara iziyle bile hâlâ çok güzeldi. Aynı şekilde, tarçın renkli sık saçlara ve ona egzotik bir hava veren köşeleri kıvrık derin mavi gözlere sahipti.

Fotoğraftaki kadınla bu sabah tanıştığı kadın arasındaki en büyük fark gülüşüydü, daha doğrusu artık gülüşünün olmamasıydı.

Bir yabancının gelip onun üniversite fotoğrafını aydınlatan gülüşünü çalmasından nefret etti.

İkinci fotoğraf Black Lake'teki olay yerindendi. Amanda, Dana'nın katilinden kaçtıktan sonra saklandığı bir meşe ağacı oyuğunda tortop olmuş bir şekilde polis tarafından bulunmuştu. Logan bu fotoğrafı ilk kez görmüyordu. Ama şimdi Amanda ile tanıştıktan sonra, teninin öylesine ölü gibi soluk ve kan içinde kalmış halini görmek çok daha rahatsız ediciydi. Ajanlardan biri bir kâğıt uzatınca rüyalarına girecek bu resimden başını çevirmek için iyi bir mazeret bulmuş oldu.

"Özel Ajan Nelson katille ilgili topladığı profili dağıtıyor," dedi Pierce. "O'Donnell ve Branson/Stockton davalarından gelen bilgilerle güncelleyeceğiz elbette ama bize göre şu haliyle de geçerli bir profil."

Herkes bir kopya alınca beyaz tahtaya doğru geçti. "Birkaç dakika içinde profili gözden geçireceğiz. Önce, öldürdüğü ya da ölmeye bıraktığı kadınlara bir bakın."

"Ölmeye bıraktığı ile ne demek istiyorsunuz?" Riley, Logan'ın

yanındaki sandalyeden seslendi.

Pierce, Dana'nın, Amanda'nın ve başka bir kadının yüzleri etrafında kırmızı daireler çizdi.

"Katilin rutini kurbanlarını bıçaklayıp sonra da boğmak, bu üç vaka dışında. Bu kadınları bıçakladı ama onları öldürmedi. Onları kan kaybından ölmeye bıraktı. Bizce ölüp ölmemeleri umrunda değildi. Her kurbanı ile sapık bir şans oyunu oynuyor ve bu oyunun sonucuna göre işlerini bitirip bitirmemeye karar veriyordu."

Logan'a "dikenle ilgili bilgiyi kendime saklayacağım, merak etme" der gibi bakarak başını yukarı aşağı salladı. Bu, büroyu aradığında Logan'ın üstünde ısrarla durduğu bir konuydu. Elde herkese söylenmeyecek bir bilginin olması, sahte bir itirafı anlayabilmekte veya gerçek katilin gözaltına alındığını kanıtlamada hayati bir önem taşıyordu.

Pierce devam etti: "Öldürme fiili, kurbanlarında uyandırdığı korku kadar heyecanlandırmıyor onu."

Görüşmeye Amanda'dan daha fazla istekli olabileceği ihtimaliyle cesaretlenen Logan, kırmızı daire içine alınmış üçüncü kadını işaret etti: "O kurtuldu mu?"

"Yalnızca birkaç soruya cevap vermeye yetecek bir süre hayatta kaldı. Çok kan kaybetmişti." Dana ve Amanda'nın resimlerine işaret etti. "Bu ikisi bilinen ilk kurbanları olduğundan dava soruşturmaları için hayati önem taşıyor. Bir seri katilin ilk cinayeti genelde yeteneğini geliştirmeden önce hatalar yaptığı ve bu hatalardan dersler çıkardığı cinayettir. İşte bu yüzden hem Branson/Stockton hem de O'Donnell davaları üzerinde ağırlıklı olarak duracağız."

"Stockton hayatta kaldığına göre elimizde bir robot resim var mı?"

Pierce masanın sonunda, soruyu yönelten dedektife baktı.

"Bize oyundan bahseden kadın, saldırganın başında kapüşon

türü maskeli bir başlığın olduğunu söyledi.” Sonra Logan’a döndü. “Stockton görüşmesinin kayıtlarını henüz görmedim ama tanıgın saldırganı tanımlayamadığını, onunla birlikteyken de bir başlık giydiğini sanıyorum.”

“Doğru.” Logan bakışlarını masanın etrafında gezdirdi. “Katili ancak beyaz, erkek ve kahverengi gözlü olarak tanımlayabildi. 1.80 boylarında, 90 kilo civarındaymış.”

“Kahretsin, ben yapmış olmayayım sakın,” diye bir espri yaptı Riley. “Az önce tam beni tarif ettin.”

Zayıf birkaç gülüşme duyuldu.

“Biraz genel bir tarif, doğru,” dedi Pierce. “Ama bunu, soruşturmayı yürütürken şüphelilerinizi önceliklendirmek için kullanabilirsiniz. Bütünüyle tarife güvenmeyin. Görgü tanıklarının anlattıkları çok sık yanlış çıkabiliyor.”

Kurbanların isimlerini sayarak ve her cinayetin ayrıntılarını kısaca vererek her resme tek tek işaret etti.

“Hangi sıklıkla öldürüyor? Bir düzene göre mi gidiyor?”

“Bu katilin tutarlı olduğu tek şey bu,” dedi Pierce. “Her yaz iki ayrı saldırıyla iki kadını kaçırıyor. Yine Branson/Stockton davası bir istisna çünkü iki kadını aynı anda almış. Sadece bir fırsat yakaladığını fark edip bunu kullandı, diye düşünüyoruz. Ya da bu ilk teşebbüsten ders alıp iki kurbanı aynı anda kontrol etmenin çok zor olduğunu fark edip aynı hatayı bir daha tekrarlamadı.”

Bir dedektif köşeden seslendi: “Her yaz iki kurbanı öldürdüğünü söylediniz, cinayetler arasında belli bir zaman aralığı var mı?”

Pierce, cevap vermeden önce diğer ajanlardan biriyle sıkıntılı bir şekilde bakıştılar. “Değişiyor. İlk yıl kurbanlarını üç ay arayla öldürdü. Zaman aralığı her yıl değişiyor.”

Logan sandalyesinde doğruldu. “Tam olarak nasıl değişiyor?”

“Cinayetler arasındaki zaman kısalıyor.”

“Geçen yaz iki cinayet arasında ne kadar zaman geçti?” Logan üstüne gitti.

Pierce boğazını temizledi. Logan, FBI ajanının yüzündeki korku dolu ifadeden cevaptan hiç hoşnut olmayacağını anladı.

“Üç hafta.”

Pierce, Logan’la birlikte toplantı odasından çıkıp arkadaki asansör bölmesine doğru giderken, “Sizin bütün sorularınızı cevapladım,” dedi. “Şimdi soru sorma sırası bende.”

Logan gece vardiyasına gelen birkaç üniformalı polisi başıyla selamladı. “Tabii ki sor.”

“Bayan Stockton’la ne zaman görüşebilirim?”

Sebebini bilmediği hafif bir sinirle birlikte, “Bu sabah konuştum. Davayla ilgili hiç kimseyle görüşmek istemiyor,” dedi Logan. Asansörün önünde durup aşağıyı gösteren oka bastı.

“FBI’nın onunla konuşmak istediğini söylersen fikrini değiştirebilir.”

Nedendir bilinmez, adamın ısrarcı tavrı rahatsız ediciydi. Logan kaşlarını çatı ve düğmeye tekrar bastı. “Bunun pek bir şey fark ettireceğini sanmıyorum.”

“Belki. Ama bazen tanıklar federallerle konuşurken kendilerini daha rahat hissediyorlar, özellikle de polise karşı inançlarını yitirdiklerinde. Alınma sakın, ama senden önceki şefin yürüttüğü araştırmaya bakıyorum da pek kapsamlı değil.”

Asansöre binerken Logan istemese de içten içe ajanın söylediklerinin doğru olduğunu kabul etti. Dava doğru dürüst ele alınmamıştı ve bu sabahki davranışlarına bakılırsa Amanda da aynı fikirdeydi. Polisin onu koruyacağına inanmıyordu ve Logan

dahil kim onu suçlayabilirdi ki? Yine de eğer biri onu sorgulayacaksa soruları soran kişi kendisi olmalıydı.

"Pekâlâ, Bayan Stockton'dan seninle görüşmesini rica edeceğim. Haklı olabilirsin."

"Anlaştık. En kısa sürede dava dosyasının tamamını da okumak istiyorum."

"İstediğin her şeye erişim iznin olacak. Jacksonville ofisine götürebilmeniz için her şeyin bir kopyasını çıkartacağız."

Pierce hayır der gibi başını salladı. "Ben bir yere gitmiyorum. Bu dava çözülene ya da katil başka bir şehre gidip tekrar harekete geçene kadar burada kalacağım."

Logan, yüzünde gerçek bir rahatlama ifadesiyle gülümsedi. "Bunu diyeceğini umuyordum. Nerede kalıyorsun?"

"Direkt buraya geldik. Bu gece bulduğum ilk boş odayı kapaçım, artık yarın daha fazla zamanım olduğunda seçici olurum."

Asansörden çıkıp belediye binasının lobisi boyunca yürüdüler. Polis merkezi ikinci katın tamamını, belediye ise ilk katı, bir de yandaki ek binayı kapsıyordu.

"Bir Miami değiliz tabii," dedi Logan. "Ama yine de bir turist sezonumuz var. Buradaki birkaç motel genelde yaz boyunca doludur. Bütün adamlarınız kalıyor mu bu gece?"

"Yalnızca Nelson, profil uzmanı. Bu sabah aceleyle çıktık, o yüzden Jacksonville'de yarım bıraktığımız birkaç iş kaldı. Adamlarımın geri kalanı bu gece geri dönecek, bir görev timi oluşturup birkaç güne daha fazla insan gücüyle buraya dönecekler, tabii eğer senin için de bir sakıncası yoksa."

"Sevinirim bile. Her tür yardıma açığız, özellikle de şimdi bu katili durdurmak için üç haftadan daha az bir süremiz varken." Cebinden anahtarlığını çıkarıp anahtarlardan birini halkadan ayırdı. "Takımınız döndüğünde onlara birkaç oda bulmaya çalış-

ırız, ama şimdilik, bu işine yarar." Anahtarı Pierce'a doğru fırlattı.

"Bu da ne?" Pierce anahtarı havada kaptı.

"Buradan bir mil kadar ileride bir dairem var. Sen ve Nelson bu sürede orada kalabilirsiniz. Tek yatak odası var ama çekyat işinizi görür."

"Peki, sen nerede kalacaksın?"

"Şehir dışında bir evim var. Şu anda onarımda, ay sonu gibi taşınmayı planlıyordum, bu yüzden eşyalarımın çoğu orada zaten." Cam kapıdan çıkıp beton merdivenleri inerek binanın yanındaki park yerine geldiler. "Seni eve kadar götüreyim, hem de birkaç eşya alayım."

Pierce başını salladı. "Teşekkür ederim, büro bunu ödeyecektir tabii ki." Logan bir eli Mustang'in kapısını tutarken durakladı. "Katili bulmama yardımcı olun. İstediğim tek ödeme bu." Etrafına bakındı, arabalarına yürüyen birkaç kişiyi inceledi. Bir huzursuzluk duygusu kapladı içini. Şüpheli görünen kimse yoktu ama yine de içindeki kötü duyguyu atamadı.

"Bir şey mi oldu?" Pierce onu arabanın üstünden inceledi.

Logan omuz silkti. "Yalnızca bir his."

"Nasıl bir his?"

"Sanki biri beni izliyormuş gibi."

FBI ajanı da irkildi ve o da etrafına bakındı. Arabaya binerlerken sordu: "Bunu daha önce de hissettin mi?"

"Evet."

"Eee, sonra?"

Logan kaşlarını kaldırdı. "Biri beni izliyordu."

...

Kasapların kullandığı türden bir bıçaklıktan çekilen bıçağın

çıkardığı metalik çığlık, evin sessizliğinde yankılandı. Amanda parıldayan bıçağı kaldırdı ve kusursuz işçiliğine, azıcık eforla kemiği ve kası kesebilen mükemmel keskinlikteki kenarına hayran hayran baktı.

Bıçaklara karşı ürkütücü bir hayranlığı vardı. Zamanında bir sefer bıçağın diğer ucunda kalmış biri olarak bunun ustası olmayı kafaya koymuştu. Korkularıyla yüzleşip onları yenmenin, onun kazanmasına izin vermemenin başka bir yoluydu bu.

Bıçağı havaya kaldırıp çın çın öten bir darbeye indirerek marulu iki mükemmel parçaya ayırdı. Geri kalan salata malzemesini buzdolabından çıkarıp tezgâha, telefonunun yanına koydu. Bu sabah polis gittiğinden beri kız kardeşini aramak istiyordu ama telefonu her eline aldığı anda kendini kaybediyordu.

Saldırı sonrası Tennessee’de kız kardeşinin evinde kaldığı zaman her ikisi için de iyi geçmemişti. Heather –en azından başlarda– çok destek olmuştu, ama sık sık gecenin bir yarısı çığlık atarak uyanan biriyle yaşamamanın verdiği gerilim, küçük çocukların da olduğu bir ailede işleri zora sokmuştu.

Tabii bir de Heather’ın kocası John vardı, Amanda ve Heather’ın artık çok nadiren konuşmalarının asıl sebebi oydu. John, kontrol manyağı ve patolojik bir yalancıydı ve evinde yaşayan her kadının hazırda bekleyen çantada keklik bir av olduğunu düşünüyordu. Amanda’nın yara izi onda kesinlikle bir isteksizlik yaratmıyordu. Tabii ki onu ilgilendiren şey Amanda’nın yüzü değildi.

Amanda, John’un uygunsuz davranışlarından kız kardeşine bahsetmeye çalışmıştı, ama Heather’ın dinlemeye niyeti yoktu ve ona sanki John’a sarkan kendisiymiş gibi davranmaya başlamıştı. İşte o zaman Amanda evi terk etti ve o günden sonra Noel zamanı ya da anne babasının ölüm yıldönümü dışında Heather ile ikisi çok nadiren birbirleriyle konuştular.

Fakat Carolyn O’Donnell cinayeti ve Şef Richards’ın korkunç uyarılarından sonra, terk ettiği ailesinin sevgi ve desteğini özliyordu şimdi. Sinirleri boşalmadan önce kız kardeşinin numarasını çevirdi ve konuşurken yemek hazırlayabilmek için diafon tuşuna bastı.

“Alo?” Heather’ın yumuşak güneyli aksanı duyuldu.

Amanda’nın eli kaydı, az daha bir parmağını doğrayacaktı. Gözyaşları akmaya başladı. O an küçük kardeşini ne kadar özlediğini fark etti. “Heather? Benim, Mandy.”

Hattın diğer ucundan tam bir sessizlik karşıladı Amanda’yı. Heather’ın kapatmadığından emin olmak için telefonun üstündeki ışığa bakmak zorunda kaldı.

“Amanda?” Kız kardeşi sanki duyulmasını istemiyormuş gibi sesini alçaltmıştı. “İyi misin? Bir şeyin yok ya?”

Amanda, Mandy değil. Gözlerini kapatıp boğazına bir yumruk gibi oturan sözleri yuttu.

“Aramam için bir şey mi olması gerekiyor?”

“Tabii ki hayır. Yalnızca sesini duyduğuma şaşırdım.”

“Sen ve harika yeğenlerim nasılsınız? John nasıl?” Eniştesinin adını söylediğinde neredeyse kusacaktı.

“Hepimiz çok iyiyiz. Sen gittiğinde bir okul yapılıyordu burada, hatırlarsın. Kızlar şimdi oraya gidiyor. Haftanın üç günü ofiste gönüllü çalışıyorum.” Hattın öbür ucundan derin bir iç çekiş duyuldu. “Benim gönüllü çalışmamla ilgili konuşmak için aramadın herhalde. Neler oluyor?”

Tak. Bıçağı bir salatalığın üstüne indirdi, sonra hızla küçük muntazam dilimlere ayırdı.

“Amanda?”

“Dün Shadow Falls’ta bir cinayet oldu.” Kelimeler ağzından o kadar hızla döküldü ki Heather’ın anladığından emin değildi.

"Cinayet mi? Korkunç bir şey. Tanıdığın biri miydi?"

Tanrı'ya şükür, değildi. Bu sefer değildi. Bir havuç alıp ince ince doğramaya başladı.

"Hayır, tanıımıyordum."

"O korkunç kâbuslarını tetikledi mi peki?"

Elindeki bıçak havada, durakladı. "Hayır, kâbus yok." Elbette o kadar bitkindi ki sonunda uyuduğunda rüya göremeyecek kadar yorulmuştu.

"Bu iyi. Bu gerçekten iyi. Problemlerini çözmüşsün galiba."

Problemlerimi mi?

Tak

Eklemleri ağrımaya başlayınca bıçağı ne kadar sert tuttuğunu fark etti. Parmaklarını gevşetti. "Öldürülen kadının elinde bir gül olduğunu söylemiş miydim?" *Tak*. "Polis bana saldırıp Dana'yı öldüren adamla bunun aynı kişi olduğunu düşünüyor." *Tak*.

"Aman Tanrım! Aynı adam mıymış? Ne yapacaksın şimdi?"

Davet etmediğine göre kız kardeşiyle kalmak gibi bir seçeneği yoktu. Ne bekliyordu ki? Heather, evde olanlarla ilgili kocasının uyarlaması yerine kendi anlattıklarına mı inanacaktı?

"Amanda, hâlâ orada mısın?"

"Evet, pardon. Aynı adam değildir herhalde. Üstelik, süper bir güvenlik sistemim var. Hem ismimi de değiştirdim. Bana bir şey olmaz."

"Emin misin? Eğer ihtiyacın olursa..."

"Ben iyiyim, gerçekten. Merak etme. Kapatmam gerek şimdi. Arkadaşlar gelecek birazdan alışverişe çıkacağız," diye bir yalan uydurdu. "Hoşça kal Heather." Telefonu kapattı ama kız kardeşi tekrar aramasın diye hattı açık bıraktı.

Arayacağından değil de.

Yanaklarındaki göyaşlarını silip önündeki tezgâha baktı.

Hey Allahım. Bütün yeşillikleri minicik parçalara ayırmıştı. Resmen öğütmüştü. Tezgâha koyduğunu bile hatırlamadığı muz ve elma dahil. Belli ki hâlâ "problemleri" vardı ama tek başına yüzleşmeliydi onlarla.

Birden Logan Richards'ın görüntüsü beliriverdi zihninde. Nasıl da şefkatli ve sevecen bir şekilde bakmıştı ona uzun uzun. Eğer başı belada bir kız kardeşi olsa ona sırtını döner miydi acaba?

Hiç sanmıyordu. Peri masallarındaki beyaz atlı prensin, prensesi kurtarmak için saldırdığı gibi koşarak yardıma gelecek bir tipe benziyordu. Bir tek, onu beyaz bir atın üstünde hayal edemiyordu. Savaş meydanında kendisi kadar olmasa da düşmanların yüreklerine korku salan devasa siyah bir ata binerdi o.

Bu komik görüntüyü kafasından atıp lavabonun altındaki mutfak çöpünü çıkardı ve katliam yaptığı yiyecekleri içine boşalttı. Bugün çöp günüydü. Aslında karanlık olmadan hepsini kaldırımın kenarına çıkarsa iyi olurdu. Siyah savaş atının üstünde onu kurtarmaya gelecek yaman bir şövalyesi de yoktu ki çöpünü çıkarsın.

Her zaman yaptığı gibi dışarı çıkmadan önce mutfak penceresinden dışarı baktı, ama bu sefer fazladan dikkat ederek. Şef Richards'ın uyarıları aklına geldi. Katilin tekrar peşine düşeceğine inanmak istemiyordu, özellikle bunca yıl sonra ama riske de girmek istemiyordu. Pusuda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, mutfağın çelik kapısının gözünden bakarak garajda da kimsenin olmadığına ikna oldu ve dışarı çıktı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

BÖLÜM IV

Mutfağın yan kapısını arkasından kapatıp bir süre kıpırdamadan durdu. Komşusunun yan bahçesindeki çalılığı, şu Bayan Fogelman'ın "doğal" görüldüğü için inatla budayıp düzeltmediği çalılığı inceledi. Amanda, asıl sebebin Bayan Fogelman'ın yan bahçesindeki çirkinliği perdelemek olduğunu anladı. Amanda'nın manzarasını süsleyen bir çalılık yoktu. Bayan Fogelman'ın yan bahçesinden gelmedikçe kimse ona sinsice yaklaşamazdı. Komşusunun tehlikeli inadından bir kere daha rahatsız olan Amanda, garaj girişinin uzak kenarında tuttuğu devasa yeşil renkli çöp bidonunun sapını yakaladı. Sokağa doğru çekmeye çalıştı ama bidon kıpırdamadı bile. Geçen haftaki çöp toplama gününü kaçırdığından iki kat ağırlaşmıştı.

Sokağa doğru baktı, etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra sapı iki eliyle kavradı. Şimdi tüm yapması gereken bu canavarı, garaj girişinin yanından alıp eskimiş Honda Accord'unun sağına soluna çarpıp zaten olduğundan daha kötü yapmadan, etrafından geçirip giriş boyunca sürükleyip kaldırmanın kenarına taşımaktı.

Söylemesi kolaydı tabii. Belki de şu tekerlekli çöp bidonlarından bir tane almalıydı. Bir sonraki sefer dışarı çıkmaya cesaret ettiğinde bunu alışveriş listesine eklemesi gerekecekti. Çöp bido-

nunu çeke çeke arabayı geçmeyi başardı ama yavaş ilerliyordu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Belin yerinden çıkacak!" Arkasından kalın, erkeksi bir ses geldi.

Sıçradı ve geriye düştü, ama mengene gibi bir kol onu belinden yakaladı. Amanda, dirseğini sert bir şekilde adamın böğrüne gömüp tenis ayakkabısıyla da ayağının üzerine basar basmaz arkasını dönüp adamla yüz yüze geldi. Saldırganın kim olduğunu görünce şaşkınlıktan ve duyduğu üzüntüden ağzı açık kaldı.

Şef Richards.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim..."

"Hayır. Özür dileme." Kaburgalarını ovuştururken yüzünü buruşturdu. "Seni korkuttum, suç benim. Fakat ayakkabılarıma ne garazin olduğunu merak etmeye başladım."

"Ayakkabılarınız mı?"

"Her seferinde ezip duruyorsun onları."

İlk karşılaşmalarıyla ilgili yaptığı üstü kapalı bu şaka Amanda'nın yanaklarını kızarttı. "Gerçekten özür dilerim ama o şekilde gizlice yaklaşmamalıydınız."

"Ama ben gizli gizli yaklaşmadım ki." Ceketini çıkardı, "Dikkatin başka yerdeydi."

Ceketini omzuna attı ve çöp bidonunu kaldırmak için yere eğildi. Amanda'nın aklı aniden Logan'ın kollarında beliren kaslara gitse de ceketini bidonun kenarına sürtünmeden yakalayacak kadar yerindeydi.

Logan başını sallayarak teşekkür etti ve sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi sokağın kenarına taşıyıverdi.

Bakışlarını Logan'ın geniş omuzlarından kaydırınca arabasını kaldırımın kenarına park ettiğini farketti. Dudakları şaşal bir ifadeyle genişledi, gülümsedi. Siyah atı ne yapacaktı ki, onun şövalyesinin siyah bir Mustang'i vardı. Logan geri dönünce

Amanda ona baktı. "Teşekkür ederim Şef Richards..."

"Logan."

"Teşekkür ederim," dedi, bir polis şefine adıyla hitap edecek olmanın verdiği rahatsız duyguyla. Saçıyla yara izini kapattı gene. "Gerek olmadığı halde yardım ettiğin için çok sağ olun."

"Bu kadar ağır bir şey kaldırılır mı hiç? Neden tekerlekli bir çöp konteynırın yok?"

"Hiç düşünmedim, sanırım." Az önce aynı şeyi düşündüğünden gülmemek için zor tuttu kendini.

Ceketine uzandı ama Amanda vermedi. "Hop hop. Ellerini yıkamadan olmaz."

Ellerini ileri doğru uzatarak inceledi. "Bana iyi gibi görünüyorlar."

"Yine de ellerini sabunlamadan bu güzel cekete dokunmak yok. Ayrıca bunca yolu buraya çöpümü çıkarmaya gelmedin herhalde." Eve yöneldi.

"Karakoldan burası çok uzak sayılmaz."

Amanda dönüp ona baktığında Logan, arkaya, sokağa doğru bir el işareti yapıyordu. Amanda'nın baktığını fark edince hemen elini indirdi.

Evinden bir blok aşağıda park etmiş beyaz Crown Victoria'dan bahsederek, "Öğle yemeği götürmeyi düşünüyordum onlara aslında," dedi. "Ama onları fark ettiğimi görünce benim için ne düşüneceklerini bilemediğimden bunu yapmadım."

"Polis olduklarını biliyor muydun yani?" Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Burası küçük bir mahalle ve bir çıkmaz sokaktayız. Arabanın buraya ait olmadığını biliyordum, bu yüzden mutfak penceresinden bir süre izleyince anladım zaten. Ayrıca kimse burada Bayan Fogelman'ın sorgusundan geçmeden yirmi dakikadan

daha fazla bir arabada oturamaz. O arabadaki adamlar polis olmasaydı şimdiye çoktan polisi aramış olurdu.”

“Kızgın değil misin?” Amanda ile birlikte eve doğru yürüdü.

“Başta evet, kızgındım, sonuçta polis korumasını reddetmiştim, ama işte buradalar. Yapacak bir şey yok. Fakat...” Tam Logan lafını kesmek üzereymiş gibi elini kaldırarak onu susturdu. “Polis arabası olduğu açık seçik belli bir araçla geldikleri sürece burada oldukları için daha güvende hissediyorum kendimi.”

Mutfak kapısına vardıklarında Logan onu geçip kapıyı açtı, sonra önce onun eve girmesini bekledi. Bir teşekkür mırıltısının ardından, Amanda içeri girip lavabonun altından temiz bir havlu çıkardı. Tezgâhın üstüne, sıvı sabunun yanına koydu.

Döndüğünde, Logan yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle kapıya sırtını dayamış duruyordu. Bir panter gibi yavaş yavaş mutfağı boydan boya geçti. Amanda, Logan’ın ateş gibi bakışlarından korkup kenara çekildi.

Ellerini yıkarken, “Bayan Fogelman da kim?” dedi.

“Kendi kendini görevlendirmiş olan bir mahalle bekçisi. İddiaya girerim şimdiden adamlarınızın adını, yaka numaralarını, eşlerinin ve çocuklarının adlarını biliyordur.”

Ellerini kuruladıktan sonra havluyu katlayıp tam aldığı yere koydu. “Eğer bu bilgilerin hepsini aldıysa onları kovarım. Polis olduklarını açık etmeden yaşlı kadının onları rahat bırakmasını sağlayacak bir hikâye uydurabilmeleri gerekiyor.”

“Umarım dişe dokunur bir tazminat verirsin adamlara.” Amanda güldü.

Logan gözlerini devirdi, uzun bacakları öne doğru uzanmış, avuç içleri tezgâhın kenarında, lavaboya dayandı.

Amanda Logan’ın ceketini mutfak sandalyelerinden birinin

arkasına astı, kumaşa sinmiş temiz erkeksi kokuyu içine çekerken üstündeki hayali bir kırıksıklığı düzeltti.

Sessizlik gittikçe büyümeye başlamıştı ki Amanda kafasını kaldırdı ve Logan’ın kaşlarını çatmış kendisine baktığını gördü.

“Ağlamışsın,” dedi.

Bilinçli bir şekilde gözlerini sildi. Kız kardeşiyle konuştuktan sonra duygularına teslim olmuştu. “Fark etmen güzel,” diye homurdandı.

“Neden ağladın?” Logan üstüne gitti.

“Neden her şeye burnunu sokuyorsun?”

Bir sırtıma yavaş yavaş Logan’ın yüzüne yayıldı. “Çokbilmişin birisin, değil mi?”

Normalde bu yorum onu rahatsız ederdi, ama bunu o yavaş ve seksi gülüşüyle söylemesi daha çok iltifat gibi gelmişti kulağına. “Adamlarının yaptığı gibi önünde eğilmediğim için kusuruma bakma. Bu seni rahatsız ediyorsa affet.”

“Yok, ben rahatsız ediyordum demedim.” Gülüşü bütün yüzüne yayıldı.

Logan’ın bakışlarına daha fazla dayanamayan Amanda, başını çevirdi ve yara izini daha iyi kapatabilmek için saçından sağ omzunun üstünden yüzüne doğru bir miktar daha aldı.

“Neden yapıyorsun bunu?”

Elleri hâlâ saçında takılıyken dondu kaldı. “Neyi neden yapıyorum?”

“Güzel bir kadınsın. Saçının arkasına saklanmana gerek yok.”

Güzel mi? Başka biri söylese, dalga geçtiğini düşünürdü. Ama Richard pek zalim birine benzemiyordu. Yüzü harap olmadan önce erkekler ona nasıl bakıyorlardı ise şimdi Logan da ona öyle bakıyordu. Kafası karışmış ve Logan’ın onu incelemesinden gidecek daha fazla rahatsız bir şekilde sordu: “Neden geldin buraya?”

"Kaçırılmanla ilgili bir FBI ajanıyla görüşmek isteyip istemeyeceğini sormam gerekiyor. O yüzden geldim."

Çenesindeki kasılmayı, tezgâhı kavrayan parmaklarındaki gerginliği fark etti. "Sorman mı gerekiyor? Onunla konuşmamı istemiyor musun yani?"

"Hayır, istiyorum tabii ama önce benimle konuşmanı istiyorum."

"İkinizle de konuşmak istemediğime göre aslında sorun da yok ortada, öyle değil mi?"

Omuz silkti ve mutfığa bakındı. Bir yabancıнын gözüyle nasıl görüldüğünü merak ederek o da etrafa bakındı. Evde en sevdiği odaydı – duvarlardaki rahatlatıcı krem-sarı renk, aydınlık ve güneşliydi.

Duvarların rengini mükemmel şekilde tamamlayan kiremit rengi yer karolarıyla süslü, içinde yemek yenebilecek kadar geniş bir mutfaktı. Girişe açılacağı yerde yeni evler gibi oturma odasına açılrsa daha iyi olurdu ama bu haliyle de gayet sıcaktı.

Sonra dönüp neden hâlâ gitmek için bir harekette bulunmadığını merak ederek Logan'a baktı. Gerçi manzara hoşuna gidiyordu. Parmakları ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu ve Logan onu tutup kendisine çektiğinden beri doğru dürüst bir nefes bile almış değildi. Pek aşına olmadığı bu duygular, onu rahatsız etti. Ona kapılmak istemiyordu, hele ki karşısında böyle dimdik ve kuvvetli duruşu ona kendi savunmasızlığını hatırlatırken asla.

"Şef Richards..."

"Logan."

Derin bir nefes aldı. "Kabalık etmek istemem, ama buraya FBI ile konuşmayı kabul edip etmeyeceğimi sormak için geldiy-sen cevabını aldın. İstediğin başka bir şey var mı?"

Logan'ın bakışlarında delip geçecek bir alev vardı sanki. Son-

ra başını çevirdi ve Amanda aralarında kıvılcımlanan bir çekimin gerçekten olup olmadığını, bunu hayal mi ettiğini düşündü.

"Gitmeliyim." Yürüyüp ceketine uzandı.

"Bir dakika." Kollarındaki kaslar Amanda'nın parmak uçlarında seğirdi ve her ikisi de o an Amanda'nın Logan'ın koluna uzanan eline baktı. Farkına bile varmadan dokunmuştu ona.

Çoktan onu durdurduğuna pişman olmuş bir şekilde hemen elini geri çekti ama görgülü biri olduğundan istese de kaba olamıyordu. "Bekle. Lütfen. Çöpü çıkarmama yardım ettin, çok naziksin ve şu âna kadar da güvenliğimden endişe ederek son derece kibar davrandın. En azından sana bir içecek ikram edeyim. Soğuk çaya ne dersin?"

Logan onu sonsuz gibi görünen, koyu renkli gözleriyle inceledi ve bir an Amanda teklifini geri çevireceğini sandı. Sonra başını salladı. "Çay fena olmaz. Bira daha iyi olur."

Amanda gözlerini kıstı. "Görevde değil misin sen?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bir polis şefinin görevi ne zaman biter ki?" Amanda kaşlarını kaldırıncı ekledi: "Bir bira sürüşümü engellemez. Söz."

Amanda buzdolabına gidip iki şişe çıkardı. "Umarım bu marka olur. Hep bunu içerim de."

"Olur olur." Her iki şişeyi de Amanda'nın elinden aldı, ilkinin kapağını çevirip açtı ve ona uzattı. Sonra kendisinininkini açtı ve birlikte masaya oturdular.

Şişeyi kafasına dikip bir yudum alınca Amanda, yudumun Logan'ın boğazından geçerkenki görüntüsüne hayran kaldı. Başını çevirmeye ve sessizliği dolduracak bir şey bulmaya zorladı kendini: "Sanırım eve gidiyordun buraya uğramadan önce. Nerede oturuyorsun?"

Logan, şişeyi masaya koydu ve soruyu düşündü bir an. "Ka-

rakola yakın bir dairede oturuyordum, ama bu akşam itibarıyla Cypress Hill yeni evim oldu. Restorasyonu devam eden bir evim var. Alt kattaki bitmemiş yarı banyoyu saymazsak her şey hazır sayılır.”

Bir polis şefinin Cypress Hill’de bahçeli bir ev sahibi olabilmesine şaşırdı. Hoş ağaçlar ve hafif bayırlı çimleriyle ünlü bir zengin bölgesiydi. Eğer yanlış hatırlamıyorsa evlerin çoğu, Meksika Körfezi’ne dökülen bir ırmağın yanındaki topraklara kuruluydu. “Cypress Hills. Harika bir bölge. Bütün işi kendin mi yapıyorsun?”

“Çoğunu. Bir çatıcı ve elektrikçi tuttum. Gerisini kendim yaptım. Bu ilk değil, hobi gibi bir şey benim için.”

“Ev alıp, elden geçirip satıyorsun demek. Bunu da satacak mısın?”

“Birkaç tane yapıp sattım, güzel kâr yaptım ama emlak piyasası pek iyi gitmiyor bu ara, bu ev de...” Omuz silkti. Durunca Amanda merak etti. “Kendi evimmiş gibi hissediyorum orada. Annemle kız kardeşim geldi birkaç ay önce ve orayı dekore etmek için paramın neredeyse hepsini harcadılar. Eğer işe el koymazlarsa bir ev dolusu elektronik ve sıfır mobilyayla ortada kalacağımndan korktular.”

Güçlü, erkeksi Logan Richards’ın iki kadının merhametine kalmış halini hayal ederek güldü. “Anladığım kadarıyla annen ve kardeşin cihazlardan pek hoşlanmıyorlar.”

“Evet, hem de hiç,” dedi. “Senin aksine.”

Bira şişesini parmaklarıyla sıktı. “Benim aksime mi?”

“Bu sabah elektronik aletlere merakın olduğunu fark ettim. Televizyonun bir sanat eseri. Bilgisayarın en iyi kalite. Standart bir yazıcı yerine ‘hepsi bir arada’ kullanıyorsun. İddiaya girerim telefonun da tüm özelliklere sahip en son model bir telefondur.”

“Aslında, cep telefonum yok.” Artık yoktu. Kimi arayacaktı ki? “Fakat, oturma odamda kaldığın on dakika içerisinde başka her şeyi fark etmişsin.”

“Bu sabah seninle ilgili çok şey fark ettim.”

Bu yorumu duyunca Amanda’nın gözleri açıldı ve birasından gergin bir yudum çekti. Tekrar masaya koyduğunda, Logan’ın onu yine anlaşılmasız ifadelerinden biriyle izlediğini fark etti. “Ne var?” diye sert bir çıkış yaptı.

Logan soğukkanlı bir şekilde, “Sanırım seni anlamaya çalışıyorum,” dedi.

Amanda panikledi. “Anlayacak bir şey yok.”

Kafasını dikti. “Yaşayan tek akraban Tennessee’deyken neden Shadow Falls’a döndün? Saldırıdan sonra kız kardeşinde kalırken aranızda bir şey mi geçti?”

Heather’dan bahsedilince dondu. Sırf polis olduğu için bu kadar çok şey biliyor olması hiç de adil değildi. “Bu seni ilgilendirmez,” diye terslendi.

“Haklısın, beni ilgilendirmez.”

Bu hızlı cevap karşısında siniri geçiverdi. Derin bir nefes alıp cevap vermeye karar verdi: “Shadow Falls’ta doğdum ve hayatımın çoğunu burada geçirdim. Anne ve babamın mezarı burada. Burası benim evim.” Omuzlarını silkti. “Hem sonsuza dek kız kardeşime yük olamazdım ya.” Özellikle de istenmediğinde. “Tennessee’den ayrıldığımda, başka bir yere gitmeyi hayal bile edemedim, o yüzden buraya geldim.”

Üstelik Dana buradaydı. Mezarını ziyaret edecek ve taze çiçekler koyacak başka kimse yoktu.

Amanda en azından bu kadarını borçluydu ona.

Dana’yı kafasından uzaklaştırdı ve masanın karşısındaki Richards’a baktı. “Peki ya sen? Sen neden geri döndün? Giden

şefin arkasından bölümü devraldığında seninle ilgili bir haber okumuştum gazetede. Kariyerine burada başladığını, sonra New York'a taşındığını yazıyordu. Burada ailen var mı, yoksa buraya geri geldiğinde hepsini arkada mı bıraktın?"

Logan sırtıttı. "Tuş. Hayır, burada ailem yok." Gülüşü yavaş yavaş silindi ve gözlerinde uzak bir ifade belirdi. "Önemsediğim herkes New York'ta." Çabucak birasını bitirdi, ayağa kalkıp elinde boş bira şişesiyle mutfakta etrafına bakındı.

Amanda, Logan'ın sormadığı sorusuna cevaben, "Lavabonun altında," dedi.

O da şişeyi suya tutup dolabın içindeki mavi geri dönüşüm kutusuna attı. Doğrulduğunda, kararsızlıkla etrafına bakındı. Sonra Amanda'nın bakışlarını yakaladı ve derin bir iç çekti. "Bir biranın benim cüsemdeki birini bozacağından değil ama içtikten hemen sonra yola çıkmasam iyi olur. Güvenlik sistemini kontrol edebilirim istersen bu arada. Polis koruması olmadığı zaman aklım sende kalmaz böylece."

Amanda'nın evinde bir dakika daha kalamazmış gibi görünüyordu. New York'taki sevdiklerinden bahsettiği anda üzülmeğe başlamıştı. Peki, o zaman neden güvenlik sistemini kontrol etmeyi teklif etmişti? "Sivil bir araba dışarıda koruma görevini sürdürüyor," diye hatırlattı ona.

"Biri evde seninle kalsa iyi olur."

Sözleri Amanda'nın aklında acayip görüntüler meydana getirdi; Logan'ın onun evinde kaldığı, onu koruyup kolladığı, kanepeinde uyuduğu görüntüler. Bu görüntüleri aklından uzaklaştırdı. Evinde kalıp onu korumayı teklif etmiyordu, zaten etse de Amanda kabul etmezdi. Özel hayatından vazgeçmeye hiç niyeti yoktu ve katil döndüğüne göre burada kalıp kalmayacağına henüz karar vermemişti.

Bir parçası eşyalarını toplayıp ilk uçağa atlayıp herhangi bir yere gitmeyi istiyordu, ama diğer parçası katilin onu tekrar kovalamasına izin vermemeye kararlıydı. Hayatını düzene sokmak için çok uğraşmıştı. Bu saatten sonra sıfırdan başlayamazdı. "Kimsenin evimde kalmasını istemiyorum."

"Peki ya iş? Adamlarım bugün işe gitmediğini söyledi ama gittiğin zaman korunman gerekecek."

Amanda güldü. "İşyerinde kimse saldırmaz bana."

Logan kaşlarını kaldırdı. "Bundan çok eminsin."

"İşe gitmek için tek yapmam gereken yatak odamdan oturma odama yürümek. Ben bilgisayar programcısıyım. İşimi evde yapıyorum."

Bir an Logan'ın gözlerindeki onaylayan bakışı, onu rahatsız edici bir polis şefinden çekici bir serseriye dönüştüren gülümsemesini görünce dondu kaldı.

Sessizlik uzadı, artık bu adamı gönderme zamanı gelmişti. Logan da daha fazla kalmak istemiyordu zaten.

"Pekâlâ, kapı ve pencerelerini kontrol etmemi ister misin?"

Hayır. "Olur." Kahretsin. Ne diye olur demişti ki şimdi?

Logan başını salladı. "Oturma odasından başlayayım. Sürgülü cam kapılar vardı hatırladığım kadarıyla. Eğer doğru dürüst emniyete alınmazlarsa bunların birini rayından çıkarıp içeri dalmak çocuk oyuncağı."

"Hiç sanmam." Amanda önde, o arkada oturma odasına yöneldiler. "Taşındığım zaman yeniledim kapıları. Alarmı takan şirket tavsiye etti bu kapıları."

Emniyet kolunu, kilitleri kontrol ederken ve alarm sensörlerini incelerken neden bu kadar gergin görünüyordu acaba?

"Kasırga camı bunlar. Bu kapılardan herhangi birini, dışarıdan rayından çıkarmak pek öyle kolay değil," dedi Logan. "Kilit-

ler sağlam. Etkileyici.”

“Neden şaşırdın?”

“Aslında geçmişine bakılırsa şaşırmamak lazım. Belli ki güvenliğini ciddiye alıyorsun. Çoğu insan yapmıyor bunu.”

Şöminenin yanındaki pencerelerden birine doğru geçerek oradaki kilitleri de kontrol etti, sonra ikinci pencereye geçmeden önce bilgisayarına göz attı. “Hiç evde çalışan birini tanımadım bugüne kadar. Dokuz-beş gibi değil herhalde.”

Kilitleri ve emniyet sensörlerini incelemeyi bitirince, Amanda onu çoğunlukla depo gibi kullandığı odaya götürdü. “Esnek bir çalışma programım var. Bir danışma şirketiyle çalışıyorum, alacağım işleri de kendim seçiyorum. Altı aylık bir projeyi yeni bitirdim. Yenisini ne zaman alacağıma henüz karar vermedim.”

Logan, yatak odasındaki tek pencereyi kontrol ettikten sonra ellerini çırpı. Sonra Amanda’nın durduğu kapıya yöneldi.

Pencere kenarındaki tozdan utanan Amanda, “Toz için kusura bakma, bu odayı çok nadir kullanıyorum,” dedi.

Tuhaf bir bakışla, “Ben anlamam, erkeğim ben. Hayatımda bir kere bile toz almadım,” dedi.

Amanda güldü ve onu ikinci odaya götürdü. Onu utandırmamaya çalışması çok tatlıydı ama kılık kıyafetine ve arabasının pırıl pırıl olmasına bakılırsa Logan’ın evinin de tertemiz olduğuna adı gibi emindi.

Zaten açık olan kapıdan içeri girdi ve egzersiz aletlerini görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. “Profesyonel bir spor salonunu kışkandıracak şeyler var burada.”

Sonra spor alışkanlığının sonuçlarını değerlendirmeye almış gibi, Amanda’yı baştan aşağı yavaşca ve keyifle süzdü. Gözleri tekrar buluştuğunda, gözlerindeki ateş Amanda’yı yaktı. Onu cesaretlendirmek, aralarındaki cazibenin karşılıklı olduğu-

nu anlatacak flörtöz bir yorumda bulunmak istedi.

Yapamadı.

Çok korkuyordu ama Logan’dan değil, kendinden korkuyordu. Saldırıdan beri geçen yıllar boyunca sakin, sessiz ve güvenli bir hayat kurmuştu kendine. Logan ortaya çıkana kadar, bir erkeğin ona çekici geleceğini hiç düşünmemişti. Artık bütün o uykudaki duyguları uyandırdığından, kendine güvenmiyordu.

Onun yanındayken normal bir insan gibi davranabilir miydi? Ya onu tutup öpmeye kalkarsa ne yapardı? Logan’ın dokunuşlarına cevap verir miydi, yoksa saldırganın görüntüsü gözünün önünde belirip çığlık çığlığa odadan dışarı mı kaçırdı? Ona deliymiş gibi bakması onu, insanların onun yara izine bakıp irkilmesinden daha fazla incitirdi.

Dayanamazdı buna.

Artık gitmesi gerektiğine karar verip topuklarının üstünde bir dönüş yaptı ve Amanda onu yolcu etmek için hızla mutfığa doğru yöneldi.

Logan onu takip etti, tam arkasında durarak ama dokunmadan, “Amanda, dinle,” dedi. Derinden gelen ses tonu sabırlı ve rahatlatıcıydı. “Lütfen.”

Daha önce Logan’ın tezgâha yaslandığı yerde durarak hayal kırıklığına uğramış gibi bir nefes verdi ve dönerek gözlerinin içine baktı.

“Seni korkuttuğum için üzgünüm,” dedi Logan.

Amanda hayır der gibi başını salladı. “Beni korkutmadın, beni korkutmuyorsun.” Doğruydı, onun yanında o kadar güvende hissediyordu ki kendini onun kollarına sarıp dış dünyadan kopmak istiyordu. Daha yeni tanışmışlardı. Çok güçlüydü ve istese kolayca Amanda’nın canını yakabilirdi. Yalnızlardı, ona zarar vermek istese kim onu durdurabilirdi ki? Peki, o zaman

neden ondan korkmuyordu? Akli almıyordu bir türlü.

“Korkmuyor musun?” Sorgulayan bakışları Amanda’nınki-
lerle buluştu. “Neden kaçtın o zaman?”

Amanda iç çekip yine saçını öne doğru attı, sonra saçının
arkasına saklandığıyla ilgili Logan’ın sözlerini hatırlayınca he-
men durdu.

“Amanda...”

“Üzgünüm. Gerçekten. Yapamam... Sadece...” Yine hayal
kırıklığı dolu bir nefes verdi.

Logan Amanda’ya doğru uzandı ama onun aniden kendini
geri çektiğini görünce elini indirdi. Amanda’nın kolları kendi-
liğinden göğsünde birleşti. Haklıydı, ne kadar baştan çıkarıcı
olursa olsun bir ilişkiyi yürütebilecek durumda değildi.

Kederli bir ifadeyle, “Özür dileme, uygunsuz davrandım.
Bana ne oldu böyle anlamıyorum,” dedi. Gözleri, daha önce
New York’taki sevdiklerinden bahsederken olduğu gibi uzaklaştı
Amanda’dan. “Gerçekten anlamıyorum.”

Ceketini giyip cebinden bir kart çıkarttı ve mutfak masası-
na koydu. “Bu benim kartım. Eğer FBI ile konuşma konusunda
fikrini değiştirirsen beni ara.” Bakışları Amanda’nın gözlerini
yakaladı. “Fikrini değiştirmesen bile, konuşacak birine ihtiyacın
olursa... Herhangi bir konuda, ara beni. Mecburiyet yok.”

Yan kapıya doğru yürüyüp Amanda’nın kalbini acıtan hü-
zünlü gülümsemesiyle baktıktan sonra dışarı park yerine çıktı.

Logan’ın arabasının arka farları gözden kaybolana kadar
Amanda’nın titremesi geçmedi. O kadar şiddetli sarsılıyordu ki,
masaya oturmak zorunda kaldı. Birkaç dakikalığına Şef Richar-
ds –Logan– ona kendini tekrar çekici bir kadınmiş gibi hissettir-
mişti. Bir erkeğin ona aç gözlerle bakmasının ne kadar iyi hisset-
tirdiğini unutmuştu.

Önemli olduğundan değil tabii. Aralarında oluşacak her-
hangi bir ilişki için ona cesaret veremezdi. Kendi gelgitleri yete-
rince uğraştırıyordu zaten.

Bir de onunkilerle uğraşamazdı.

Ayrıca bu gece ara ara, Loga’nın ondan ölümüne korkuyor-
muş gibi görüldüğünden de emindi

Logan tiksintiyle başını sallayıp birasını kafaya dikti ve uzun
bir yudum aldı. Boş şişeyi arka verandasının üst basamağına
bam diye vurdu, sonra da yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesiyle
şişenin nasıl olup da parçalanmadığına baktı. Altın renkli etiket
yüzünde parıldıyor, Amanda’nın da aynı biradan içtiğini hatırla-
tarak sanki onunla dalga geçiyordu.

Televizyonları, bilgisayarları aynıydı. Amanda’nın televiz-
yonunun yanındaki rafta duran DVD’lerin en az yarısı kendi ak-
siyon filmlerinin yanında duran filmlerin aynısıydı.

Alnında biriken boncuk gibi bir ter damlasını eliyle sildik-
ten sonra, sol elinde tuttuğu fotoğraf çerçevesine baktı. Victo-
ria’nın bir zamanlar yalnızca kendisi için parlayan sevgiyle dolu
tatlı kahverengi gözleri ona bakıyordu. Tanrı biliyor ya, nasıl da
seviyordu onu. Artık onun olmadığına hâlâ inanamıyordu. Baş-
ka biriyle evlenebilmek için boşanmak istediği güne kadar nasıl
da mutlu bir hayatları vardı ya da Logan öyle sanıyordu.

Boşanma sonrasındaki bir yıl boyunca bir daha asla bir ka-
dını bu kadar sevemeyeceğine inandırmıştı kendini. Bir daha o
çekimi hissettirecek, gözlerine baktığında sanki bir ömür boyu
onu tanıdığını düşündürecek biriyle karşılaşamayacaktı. Bir
zamanlar Victoria için yanıp tutuştuğu gibi, bir başka kadının

daha onu yakıp kavurabileceğini hiç düşünmemişti.

Ta ki Amanda ile karşılaşana kadar.

Korku dolu o gözlere baktığı anda içinde kaybolmuştu. Onu kollarının arasına almak, koruyup kollamak, gözlerini bulutlandıran acıyı hafifletmek istemişti. Şimdi bile adamları evinin dışında nöbette olduğu halde, koşup güvende olduğundan emin olmak istiyordu.

Bir küfür savurup verandayı geçerek Fransız tarzı kapıyı açtı ve içeri girdi. Alarmı kurdu, bira şişesini mutfakta bırakıp saatine baktı. Çoktan yatmış olmalıydı ama uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Amanda'yı aklından çıkarmak için bir şeye ihtiyacı vardı, çünkü ne kadar isterse istesin ona sahip olamayacaktı. Uyuyamadığı geceler yaptığı şeyi yapabilirdi yine. Kalkıp evin ön tarafındaki çalışma odasına yöneldi.

Masasının üstü dosya yığınlarıyla doluydu. Tavsiyesini almak için New York'taki takım arkadaşlarının yolladığı çözülmemiş davaların yanı sıra, masasının karşısında O'Donnell ve Stockton/Bronson davalarının dosyaları da duruyordu. En yakındaki dosyayı kaptı ve ilk sayfayı çevirdi, fakat sözcükler gözünün önünde uçuşuyor ama bir anlam ifade etmiyordu. Amanda aklının içinde dönüp dururken ne odaklanabiliyor ne de konsantre olabiliyordu.

Bir cinayet soruşturmasının tanığıydı o. Logan'ın onunla kişisel bir ilişkiyi düşünmesi bile yanlıştı. Şimdi konsantre olamıyorsa, aralarında oluşan bu çılgın çekimin ileri gitmesi durumunda hiç yoğunlaşamazdı. Ya önemli bir şeyi gözden kaçırır da bir kadın daha ölürse? En azından çaylakken yaptığı hatanın ardından kendine, belki katil tekrar öldürmemiştir, diyebilmişti. Belki de katil kurbanı tanıyordu, belki bu bir aşk cinayeti, tek seferlik bir şey, diyebilmişti.

Carolyn O'Donnell'in katili farklıydı. Daha önce öldürmüştü, yine öldürecekti. Hatta muhtemelen çoktan sıradaki kurbanını izlemeye başlamıştı. Logan, katili durdurmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı, yoksa bir sonraki kadının ölümünden o da sorumlu olacaktı. Şu anda hayatında bir ilişkiye yer yoktu, hele ki Amanda ile hiç yoktu.

Dava engeli olmasaydı bile Amanda, bir hayvanın saldırısına uğramış, hem fiziksel hem duygusal olarak ağır yaralanmıştı. Bu geceki konuşmalarından anlaşıldığı gibi o da bir ilişkiye hazır değildi. Şu anda onun için yapılabilecek en iyi şey, isteklerine saygı duymak, ona profesyonelce yaklaşıp dört yıl önce onu neredeyse yok eden katili bulmaktır.

Yeni bir şey bulamadan defalarca okuduğu sayfaları tekrar karıştırmaya başladı. Asıl istediği şey Anna Northwood dosyasına bakmaktır. On yıl önce çuvaldığı davaya bakarak aklını biraz boşaltabilir, Amanda'nın davasında çıkacak muhtemel bir şablonun detayları üzerinde çalışabilmek için bilinçaltını boşaltabilirdi.

Ne yazık ki bugün bu davanın dosyasını bölümdeki on-line veritabanında arayınca karşısına tek cümlelik bir sonuç çıktı: "Depoya arşive gönderildi." Dava çok eskiydi ve hiç bilgisayar kayıtlarına geçirilmemişti. En kısa zamanda depoya gidip o dosyayı bulmalıydı ama şu anda Branson davasını gözden geçirmekle yetinecekti.

İç çekti ve sayfayı çevirdi.

Kate geri dönmüştü.

Doğru olduğunu biliyor ama inanmak istemiyordu.

Daha önce hiç bu kadar çabuk dönmemişti. *Kahretsin. Niye*

onu yalnız bırakmıyordu? Huzuru bulmuştu ve bu sefer uzun süreceğini umut ediyordu.

Daha önce adının Carolyn olduğunu söylemişti ve o kadar kusursuz ve o kadar tatlıydı ki belki bu sefer söz verdiği gibi dönmemek üzere çekip giderdi. Nihayet hayatını, korkmadan, onu tekrar bulmasından endişelenmeden yaşayabileceğini safça umut etmişti.

Ona güvenilemeyeceğini bilmeliydi. Kate bir yalancıydı.

Ve bu sefer, daha önce de bir kere yaptığı gibi adının Amanda olduğunu söylüyordu.

BÖLÜM V

Suçluluk duygusu güçlü bir güdüydü. Amanda bu duyguyla iki gün boyunca aralıksız mücadele etti ama kurtulamıyordu. Çarşamba öğleden sonra belediye ile polis merkezinin paylaştığı binanın parkına arabasını çekmiş oturuyor, bir taraftan da kapıyı açıp içeri girmek için cesaretini topluyordu.

Geçmişinin eşelenmesine ve yine bir sürü polis sorgusuna tahammül etmek istemiyordu.. Katil asla unutmasın, asla kaçmasın diye üstünde o kadar çok işaretini bırakmıştı ki ona yaptığı şeyin çirkinliği her gün aynadan ona bakıyordu. Üstelik zaten her şeyi, en azından soruşturmayla ilgili her şeyi anlatmıştı.

Peki ama ya Logan Richards haklıysa, ya kendinin bile farkında olmadığı bir şeyi, bir başkasının daha canını yakmadan önce katili bulmalarına yardımcı olacak bir şeyi biliyorsa ne olacaktı? Dana, Amanda'nın korkaklığı yüzünden ölmüştü. Vicdanı bir başkasının daha ölümünü kaldırabilir miydi?

Cevabı zaten biliyordu. Logan'ın ziyaretinden sonra kâbuslar tekrar başlamıştı: kulübenin içinin net görüntüleri, katilin tırtıklı bıçağında parlayan ışık, Amanda kulübeden koşarak kaçarken Dana'nın geriden gelen korku çığlıkları.

Amanda, arabanın klimasından gelen soğuk havayla alakası olmayan bir ürperme ile titredi ve kollarını ovuşturdu. Logan'ın

sorularına cevap verirse kâbuslarının kaybolacağını umut ediyordu. Mabedine dönüp sakin hayatını yaşamaya devam edebilir, geçmiş hiç olmamış gibi davranmayı sürdürebilirdi.

Çantasını alıp arabadan indi ve fikrini değiştirmesine fırsat kalmadan binanın merdivenlerini hızlı hızlı çıktı. İlk kattaki insan kalabalığı saçını gene öne atmasına sebep oldu. Kimse onunla konuşmaya kalkmasın diye dua ederek asansörün düğmesine bastı.

Biraz sonra, asansörün geldiğine işaret eden belli belirsiz bir bip sesinin ardından içeri atıldı ve yanına kimsenin gelmediğini görünce rahat bir nefes aldı. Kapılar kapanınca ikinci katın düğmesine bastı.

Toplantı odasının arkasındaki asansör açıklığına çıktığında midesi gitti geldi. Avuç içlerini uzun kot eteğine silip o korkunç tanıdık sahneye uzun uzun baktı. Duvarlarda hâlâ depresif bir savaş gemisi grisi hâkimdi. Üstü kâğıt dolu masalar sıralanmıştı. Çalan telefonlar, klavyelerden çıkan tıklama sesleri ve insanların konuşmaları hâlâ bazen rüyalarında duyduğu uğultuyu hatırlattı.

Bazı yüzler değişmişti ama bazıları aynıydı, sanki son dört yıl hiç geçmemişti. Ama zaman geçmişti. Son birkaç günkü ağlama krizlerine rağmen, o artık o zamanlardaki yıkılmış kadın değildi. Artık korkup sinmek yoktu.

Omuzlarını dikleştirip asansör açıklığını toplantı odasından ayıran eşiğe baktı. O ince siyah çizgi ne kadar küçük ve önemsiz görünüyordu, halbuki onu bir sefer geçince artık geri dönüş olmayacağını biliyordu.

Derin bir nefes alıp çizgiyi geçti.

“Yardım edebilir miyim hanımefendi?”

Amanda yara izinin üstündeki saçını parmaklarıyla tarayıp ona doğru yaklaşan çilli polise döndü. Yüzündeki genç ve masum ifadeyi görünce Amanda’nın kalbi sıkıştı. Bu daha çocuktu,

silah ve rozet taşımak yerine lise sonu balosu için bir smokin kiraliyor olması gerekirdi. Bu masumiyet kaç suç mahalli sonrasında tamamen yok olacaktı acaba?

Amanda’ya bir tanesi yetmişti.

Yara izini görmesin diye yüzünü kısmen çevirerek gülümsedi. “Adım Amanda Stockton. Müsaitse Şef Richards’la görüşecektim.”

“Elbette. Beni takip edin lütfen. Şef büyük toplantı odasında.” Durdurmaya fırsat kalmadan odanın sağına doğru masalardan oluşan labirentine içine daldı, attığı her adımda işini ne kadar hevesle yaptığı belli oluyordu.

Amanda kapıda yakaladı genç polisi. “Bir saniye. Kendisi beni beklemiyor. Randevum yok yani. Boş vakti var mı yok mu diye bakabilecek bir asistanı yok mu?”

“Mabel bugün izinli ama eminim sorun olmaz. Geldiğinizi haber vereyim.” Kapıyı vurup içeri girdi ve Amanda’nın oradan göremediği biriyle konuşmaya başladı.

Kapı ardına kadar açılınca, içinde kendisinininkinin de olduğu korkunç fotoğraflarla dolu bir duvarla karşılaştı, çürümüş bir ağacın daracık oyuna inanılmaz bir şekilde kıvrılmış, titrerken çekildiği o ânı bugün gibi hatırlıyordu.

Çürümüş ağacın nemini, teninde, saçında yürüyen, ısırarak yakan böcekleri, katilin onu bulduğunu sanmasına sebep olan çığırının verdiği felç edici korkuyu hissetti bir an.

Gözleri kararmaya, nefesi daralmaya başladı. Yüreği ağzında atıyor, kulakları çınlıyordu. Panik tüm benliğini sarmıştı. Hangi akla hizmet bu kâbusu yeniden yaşayabileceğini düşünmüştü acaba? Henüz buna hazır değildi. Oradan çıkmalıydı hemen.

Arkasını dönerek toplantı odasından koşarak çıktı, saçları arkasında uçuşuyordu, yara izinin görünmesine aldırmadan

asansöre kadar koşup "aşağı" okuna bastı.

Çok yavaş, çok yavaş. Nefes alamıyorum.

Dügmeye tekrar basıp deli gibi etrafına bakındı. Solundaki bir kapının üstünde kırmızı bir "Merdivenler" tabelası vardı. Yüksek topukları cilalı mermer tabanda kayarken o kapıya doğru hamle yaptı.

"Amanda, dur." Güçlü eller omuzlarından kavrayarak geri çekti onu.

"Hayır, rahat bırak beni." Topuğuyla saldırganının kaval kemiğine bir tekme attı. Acı içinde bir homurtu geldi arkadan. Güçlü bir kol onu belinden tutup kendi göğsüne doğru çekti.

"Amanda, benim, Logan." Derinden bir fısıltı geldi. "Kimse seni incitemez burada."

Logan. Logan'dı bu. Paniği azalırken kendini Logan'ın kollarına bıraktı ve yorgun ciğerlerine onun rahatlatıcı ve tanıdık kokusunu çekti.

Logan, kulağına rahatlatıcı sözler fısıldayarak onu çevirip başını göğsüne yasladı. Amanda, onun güçlü kollarının verdiği hisle mest olmuş bir halde gözlerini sıkı sıkıya kapayıp sarıldı. *Güvendeydi. Logan varken güvendeydi.* Karanlık gölgeler geri çekilmeye başladı, kulaklarındaki uğultu yavaş yavaş kayboldu ve sesler geri geldi. Telefonları ve kâğıtların hışırtısını duyabiliyordu şimdi.

"Herkes masasına," Dedektif Riley'nin sesi duyuldu. "Görülecek bir şey yok."

Gözlerini açtı. Birkaç metre ötede durmuş onu seyreden Dedektif ve polis memurlarını görünce nefesi tıkanıp, irkildi ve tekrar büzüldü. Logan'ın kolları onu sımsıkı sarıyordu.

Onu konferans odasına götüren genç polis, uzun uzun baktı ona. Yüzündeki çiller soluk teniyle tam bir zıtlık oluşturuyordu.

Riley onu dürterek işine bakmasını söyledi, diğerlerini de toplantı odasına götürdü.

Yüzü kıpkırmızı olan Amanda gözlerini yine sımsıkı kapadı. "Beni buradan çıkarır mısın lütfen?" diye fısıldadı berbat bir halde.

"Seni taşımamı ister misin?"

Taşımak mı? Bütün polis departmanının önünde onu kaldıracakmış gibi bir hareket yaptı, ciddiye. Logan'ın kollarını iterken yüzü daha da kızardı ve geriye doğru bir adım attı. "Aklından bile geçirme, zaten yeterince utandım."

Logan kaşlarını çatı, Amanda'nın çenesini yukarı kaldırıp ona doğru eğildi. "Cehennemini yaşadın ve çoğu insanın hayal bile edemeyeceği şeylere göğüs gerdin. Kimseye herhangi bir açıklama borçlu değilsin. Asla utanmamalısın."

Bu sözleri duyunca Amanda'nın boğazında bir şeyler düğümlendi. Çok uzun süredir kimse onun için endişelenmemişti. Titrek gülümsemesi, birkaç metre öteden onları izleyen koyu renk takım elbiseli birini fark edene kadar sürdü. İçgüdüsel olarak Logan'a yanaştı.

Logan onun omuzlarını sıkarak, "Bu Özel Ajan Pierce Buchanan," dedi. "Sana bahsettiğim FBI ajanı."

Logan ile aralarında çarpıcı bir benzerlik olan Pierce, sıcak bir gülümsemeyle elini uzattı.

"Amanda Stockton," dedi gönülsüzce elini sıkarak. Adamın kuvvetli parmaklarının verdiği his Amanda'nın vücudunda korkuyla karışık bir şok dalgası yarattı. Elini hızla çekip utancından kızarak Logan'a dayandı. Her iki adam da Amanda'nın tepesinden bakıyordu. Her ikisi de güçlü kuvvetliydi. Ama bilmediği bir sebepten ötürü Logan'ın yanında kendini tamamen güvende hissediyordu. Cüssesi FBI Ajanı'nınki gibi onu rahatsız etmiyordu.

"Sizinle tanıştığım memnun oldum Bayan Stockton," dedi Pierce, aralarında bir şey olup olmadığını merak eden gözlerle bakışlarını ondan Logan'a çevirerek.

"O fotoğrafları gördüğünüz için özür dilerim," diye devam etti. "Sivillerin görebileceğini düşünmemiştik."

Fotoğrafların bahsi geçince boğazında biriken tükürüğü yuttu.

Logan ona eğilerek nazikçe, "Hadi seni eve bırakayım ben." diye mırıldandı.

Ajan'ın ne düşündüğünü umursamadan Logan'ın kollarının kavrayışıyla kalbi bir an hızla çarptı. Logan'a oraya görüşme için geldiğini söylemediyse de anlamış olmalıydı. Yine de ona istediği şeyleri sorma fırsatını kaçırmaya razıydı. Daha çok Amanda'nın sağlığı ile ilgileniyordu.

O anda Logan'ın tesellisi ve sorumluluklarını göz ardı etme isteği o kadar güçlüydü ki her an tamam diyebilirdi, ama bu yalnızca geçici bir rahatlama olurdu. Pazartesi sabahı Logan'ın merkeze gelmesini rica ettiğinden beri peşini bırakmayan suçluluk duygusu tekrar dikenlerini saplayıp onu buraya getirirdi. Buraya bir daha gelmeye asla niyeti olmadığından korkularıyla yüzleşip bu zorlu sınavı vermeliydi.

"Hayır, hayır, ben iyiyim." Sesi titrek ve zayıf çıkınca boğazını temizleyip bu sefer daha net ve güçlü bir ses tonuyla tekrarladı: "İyiyim ben." Tekrar Logan'dan uzaklaşarak ona döndü. "Buraya sizinle konuşmaya geldim." Sonra Pierce'a bakarak, "Sizinle de. Şef Richards'ın bana sormak istediği sorular varmış, o yüzden buradayım. Soruşturmanıza yardımcı olacak bir şeyler biliyor olabilirmişim."

"Başka bir konferans odasına gidelim," dedi Pierce hevesle. Logan kaşlarını kaldırarak, "Emin misin Amanda?" dedi.

O da başını sallayarak dudaklarında sakın bir gülümsemeye cevap verdi.

Logan şüpheli bir bakışla tereddüt edince, Amanda içinden ne kadar titrediğini fark etmemesi için dua ederek onu temin etti. "Gerçekten iyiyim."

Hâlâ ona inanmış görünmüyordu, ama başını sallayıp bu sefer sağa değil sola doğru dönerek onu toplantı odasına götürdü. İki tane iriyarı adamın yanında yürümesi onu meraklı bakışlardan koruyordu.

Pierce buzlu camdan bir kapının önünde durdu ve ikisinin içeri girmesi için kapıyı tuttu. İçeride masa ve sandalyeler olduğundan teknik olarak konferans odası denebilirdi ama o kadar küçüktü ki dolap demek daha yerinde olurdu. Logan ve Pierce'in içeride olmasıyla kapasite dolmuştu.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu Logan.

"Hayır, teşekkürler. Yapalım bitsin artık."

Masanın öbür ucundan uzanıp elini tuttu. "Seni çok fazla rahatsız edecek sorular sorarsak söyle."

Amanda başını salladı ve geriye yaslanarak rahatlama çalıştı. Elini Logan'ın elinden çekti, ama onu rahatsız ettiği için değil, ona dokunurken düşünemediğinden. Ellerini masanın altında, kucagında birleştirdi.

"Kaçırılmadan önceki haftadan başlayalım," dedi Logan. "Nereye gittiğini, kimle görüştüğünü tam olarak bilmemiz gerekiyor. Neden seni ve Dana'yı seçtiğini bilmemiz gerekiyor."

"Tamam." Kaçırılmadan önceki hafta güvenli bölgeydi. Bununla başa çıkabilirdi.

Yüz soru sonra artık o kadar emin değildi. Bir sonraki darbenin nereden geleceğini ya da nereye düşeceğini bilmeyen, ağır bir o tarafına bir bu tarafına gönderilen bir tenis topu gibi hisse-

diyordu kendini. Sorularının çoğuna cevap verdi, fakat soruları ne zaman birisi saldırının detaylarına doğru yönlendirse o güvenli bölgeye geri döndürüyordu. Hayal kırıklığına uğradıklarını görebiliyordu ama o çok özel ayrıntıları konuşmaya ikna edemiyordu kendisini. Her denemesinde boğazı düğümleniyordu.

Sonunda Pierce sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. "Sorularımıza gösterdiğiniz sabırdan ötürü teşekkür ederim, Bayan Stockton. İnanılmaz yardımcı oldunuz," dedi.

"Gerçekten mi?" Onlara yeni bir şey anlattığını sanmıyordu.

"Okuduğum raporlardaki boşlukları doldurdunuz. Eğer tekrar gelip konuşmak isterseniz lütfen çekinmeyin. Hazır olduğunuz zaman sizi tekrar sorgulamayı isterim."

Yani sadece kaçırılmasıyla ilgili olayları değil, saldırganın ona ne yaptığını da anlatmaya hazır olduğu zaman. Kapıyı açık bırakarak odadan çıktı.

"Harika bir iş yaptın," dedi Logan.

Logan'ın övgüsünün yarattığı keyfi görmezden geldi, çünkü zaten nezaketen söylüyordu bunu. Daha önce atlamış olabileceği her detayı düşünmeye çalışsa da onlara söylediği hiçbir şey yeni sayılmazdı. "Asıl istediğiniz soruları cevaplayamadığım için üzgünüm. İstedim, gerçekten uğraştım ama..." Sesi alçaldı, korkularıyla yüzleşmemenin verdiği hayal kırıklığıyla Logan'a baktı.

"Buraya gelerek ve kafanı ütülememize tahammül ederek büyük bir cesaret örneği gösterdin."

Cesaret mi? Aynı fikirde değildi ama birinin onu önemseyerek konuşması çok güzel bir duyguuydu. Onunla tanışana kadar insanlarla iletişim kurmayı ne kadar özlediğinin ya da iletişim kuramamanın onu nasıl sıktığının farkına varmamıştı. Postaneye gitmenin ya da eve getirtemediği şeyleri almak için çarşıya çıkmanın dışında hep yalnızdı.

Kalktıkları zaman, "Neden kaşların çatık? Sorgulama bitti," diye dalga geçti Logan.

"Amacım bu değil sadece düşünüyorum." Soruşturmayla gerçekten yardımcı olamadığını, eve gittiği zaman kendini şu anda olduğu gibi suçlu hissedeceğini düşünüyordu. En gerekli olduğu zaman Dana'ya yardım etme cesareti gösterememişti, ama belki yapabileceği bir şey, katilini bulmaya yardım etmenin bir yolu vardı. "Yine de bir şekilde yardım etmek istiyorum."

Logan kaşlarını kaldırdı, şaşırmıştı. "Soruşturmaya yardım etmek mi istiyorsun?"

"Kesinlikle. Bilgisayar konusunda iyiyimdir. Satır aralarında ihtiyacınız olan bir şey vardır belki. Belki dava dosyalarını bir veritabanında kataloglayıp sıraya sokar ve bir algoritma oluşturabilirim. Böylece siz de ortak noktaları, kalıpları ya da ne bileyim bu tür şeyleri bulmak için sorgularda çapraz kontroller yaparsınız."

"Bunu yapabilir misiniz?" Pierce kapı ağzından seslendi. Logan'a baktı. "Böldüğüm için kusura bakma. Riley'nin elinde yeni bir ipucu var: Carolyn'in bir arkadaşı kaçırılmasından birkaç hafta önce etrafta takılan şüpheli birini hatırlıyor sanırım."

"Buralı biri mi?"

"Hayır, Florida Eyalet Üniversitesi'nden. Riley, Clayton'ı da alıp çıktı. Şu an Tallahassee'ye gidiyorlar. Sabaha dönmüş olurlar."

"İşte bu güzel." Logan yüzünde düşünceli bir ifade ile Amanda'ya döndü. "Bilgilerin çoğu şu anda veritabanında zaten, ama şu bahsettiğin algoritma işe yarayabilir. Böyle bir şeyi yapmak ne kadar sürer?"

"Çok değil. Eldeki bilgisayar sistemine ve bilgilerin miktarına bağlı. Bir-iki gün en fazla. Veritabanına evden erişim sağlayıp kendi bilgisayarımı kullanabilirsem daha hızlı yapabilirim."

"Süper fikir," dedi Pierce. "Nelson, Amanda'ya dosyaları ve şu anda nasıl düzenlendiklerini gösterebilir. Benim takımında bir bilgisayar uzmanına en yakın kişi o. Sen de ona araştırmayla ilgili genel bir özet verebilirsin."

"Bir dakika," dedi Logan. "Bize biraz izin verebilir misin?" Kapıyı işaret etti.

Pierce gönülsüz bir şekilde başını salladı. "Ana toplantı odasında olacağım," diyerek sert ama sessiz bir şekilde kapıyı kapayıp çıktı.

"Neden yapıyorsun bunu?"

"Ne demek istiyorsun? Dedim ya, yardım etmek istiyorum."

"Ne dediğini biliyorum ama o fotoğrafları gördüğün zaman ne olduğunu da biliyorum. Bahsettiğimiz 'bilgiler' gördüğün o fotoğraflar kadar grafik içerikler. Raporları okumana izin vermeli miyim bilmiyorum."

Amanda bıraktığı izlenimden pek memnun olmamış bir halde, omuzlarını düzeltti. Logan, muhtemelen zayıf olduğunu düşünüyordu. İlk tanıştıkları andan beri hep onun en kötü hallerini gördüğü için onu suçlayamazdı. Zayıf mıydı hakikaten? Bazı yönlerden belki, ama izin verse yardım edebileceğine gerçekten inanıyordu. "Daha önce hazırlıksızdım, şimdi öyle değilim. Bununla başa çıkabilirim."

Logan şüpheliydi, ona inanmayan gözlerle baktı, ama Amanda onun inanmak istediğini görebiliyordu. Kızgınlıktan yumruklarını sıktı. "Bak. Dana'nın katilini bulmayı ben de en az senin kadar istiyorum. Saldırıdan sonra hayattan elimi ayağımı çektim. Yeniden bir işe yarayabileceğim bir yer bulmak uzun zamanımı aldı. Ve sen geçen gün evime geldiğinde, hâlâ bana saldıran adamın şehre geri döndüğü şokunu atlatmaya çalışıyordum. Ama artık atlattım. Şimdi gerçekten iyiyim. Ve civardaki en iyi programcı

benim. Bunu yapmama izin ver lütfen. Başka birini daha öldürmeden Dana'nın katilini bulmana yardım edeyim."

Logan'ın dudakları kıvrıldı, yarım yamalak bir gülümsemeyle, "Civardaki en iyi programcı, öyle mi?" deyiverdi.

Amanda ona kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. "Hem de en iyisi."

"Pekâlâ. İkna oldum." Kapıyı açtı. "Gidip Ajan Nelson'ı görelim."

"Aç mısın?" diye sordu.

Logan'ın ofisinde başkası olmadığına göre kendisiyle konuşuyordu demek ki. Onu yemeğe mi davet ediyordu? Heyecandan nabızı yükselirken bile korkuya kapılıyordu. Kâğıt hışırtısından, kucağındaki bilgisayar çıktısını ezmeye başladığını fark etti. Hemen kâğıdı düzelterip ne diyeceğini bilmeden masanın karşısında duran Logan'a baktı.

Logan aklına çılgın bir fikir gelmesin diye ellerini havaya kaldırıp, "Çıkma teklif etmiyorum. Geç oldu, bir şeyler yemek istersin, diye düşündüm. Sorguya dayandığın ve bütün bu dağınıklığı toparlamayı kabul ettiğin için ben ısmarlıyorum." Amanda'nın çalışmaya başlaması için ortaya döktükleri bilgisayar çıktılarına işaret etti.

"Okaloosa şerifinin zamanında bana yaptığı bir iyiliğe karşılık olarak ona birkaç kanıt götürmeye söz verdim." Sandalyesinin arkasında asılı duran ceketini giydi. "Beraber gider, yolda da seni kimsenin tanımayacağı bir yerde oturur, yemek yeriz."

Amanda bir taraftan Logan'ın çıkma teklifi etmediğine sevinirken diğer taraftan da bir hayal kırıklığı içini sızlattı ani-

den. Ama neden? Şu anda bir ilişkiyi kaldıramayacağını söyleyip durmuyor muydu kendi kendine? Saatine baktı ve günün çoğunu karakolda geçirmiş olduğunu fark etti. Logan'ın küçük ofisindeki tek pencereden içeri süzülen güneş ışığı da yavaş yavaş kayboluyordu. "Artık eve gidip şu algoritma üzerinde çalışmaya başlasam iyi olur."

Logan önce itiraz edecekmiş gibi yaptı ama sonra omuz silkip kâğıt tomarını onun ellerinden alıp masaya koydu. "Başka bir zaman belki." Kapıyı açıp Amanda'yı bekledi, sonra asansöre kadar eşlik etti. Birlikte asansöre bindiklerinde Amanda sorgular bir şekilde Logan'a baktı.

"Arabana kadar yalnız yürümene izin vereceğimi düşünmemiştin herhalde. En iyi bilgisayar programcımın güvenliği benden sorulur," diye alay etti.

Amanda elleri önünde bağlanmış gülerek başını eğdi. Ofisinden asansöre beraber yürürlerken katili unutmuştu. Kendisiyle ilgilenen yakışıklı bir erkeğin yanında yürüyen normal bir kadınmiş gibi davranmak hoşuna gitmişti. Gerçek bu kadar hoş değildi, bu kadar gururunu okşamıyordu Amanda'nın. Gerçekte muhtemelen peşinde olan bir katil vardı ve yanındaki adamın kendisine olan ilgisi büyük olasılıkla sadece araştırmaya yardımcı olabilecek bir şeyler biliyor olmasındandı.

Öyleyse neden onunla bir akşam yemeği yemesindi ki? Bu bir randevu değildi sonuçta, böylece ilk randevulara özgü ilginç bir şeyler anlatması gerekiyormuş gibi bir baskı altında olmayacaktı, tuhaf muhabbetler de dönmeyecekti.

Üstelik her ne kadar yemek yapmayı sevse de ara sıra dışarıda yemek yediği, yeni yemekler denediği, etraftaki insanları seyrettiği zamanları özlemişti. Doğuştan keşiş değildi ki, mecburiyet karşısında böyle olmuştu.

Nasılsa Logan'ın yanında güvendedeydi. O zaman neden birkaç saatliğine kabuğundan çıkmasıydı ki? Normal olduğu, bütün hayatını değiştirmeye ve korku içinde yaşamaya zorlanmadığı bir yaşamın fantezisini kurar ve bu fantezi birkaç saatliğine gerçek olurdu.

Asansörün kapısı açılınca belediye binasının lobisine çıktılar. Yanlarından geçen kadınlar başlarıyla Logan'ı selamlıyorlardı hayranlıkla, ama o bütün bunlara alışıkmiş, fark etmiyormuş gibi görünüyordu. Amanda yüzünü saçıyla saklamak için başını eğdi. Fakat yanında yürüyen inanılmaz yakışıklı bu adam yüzünden diğer kadınların onu muhtemelen kiskandıklarını göerek sinsice gülümsemeden duramadı.

Ön kapıdan çıkıp solda, binanın yan tarafındaki park yerine yöneldiler. Merdivenlerden inerlerken Amanda aceleyle, "Sanırım bir araba gezintisi ve akşam yemeğine vakit ayırabilirim," dedi. Başını kaldırıp korkarak baktığında Logan gülümsüyordu.

"Güzel," dedi. "Dedektiflerden birine söyleyeyim de, Okaloosa'ya götüreceğim kutuları indirsınler. Benim arabayla gidelim mi?"

"Arabamı almak için beni buraya bırakman gerekir sonrasında, hiç gerek yok. Ben seni takip ederim."

"Yok, seni buraya bırakmam gerekmez. Adamlarımdan birine söylerim, arabayı senin evine bırakırlar." Park yerinde birine el sallayınca Amanda normalde evinin karşısında bekleyen beyaz Crown Victoria'nın şimdi burada durduğunu fark etti. Bunca zaman binanın içinde Amanda'dan habersiz onu seyretmekte olan iki adam arabaya yeni varmışlardı ki Logan onlara gelmelerini işaret etti.

"Beni buraya kadar takip ettiklerinin farkında bile değilim." Amanda bu sabah merkeze kadar izlendiğinin farkına var-

madığı için hafiften telaşlandı, fakat aynı zamanda fark ettirmeden takip edebildikleri için de etkilendi.

Logan sırttı. "Belki de hepsini kovmak zorunda kalmam."

Amanda, katil onu bulacak diye dışarı adım atmadan, korku içinde yaşamamalıydı. Böyle bir hayat olamazdı. Logan, içi rahat etsin diye şehrin epey dışında ayak altında olmayan bir restoran seçmişti ama şu âna kadar hiç rahat görünmüyordu.

Cilalanmış mönüyü okurken alt dudağını ısıırıyordu. Sırtı restorana dönük olmasına ve yüzünü yalnız Logan'ın görebiliyor olmasına rağmen, saçıyla oynayıp yara izini saklamak için eliyle saçını tarayıp duruyordu.

Logan iç çekti. "Başka bir yere gitmek ister misin?"

Amanda başını kaldırıp gözlerini kocaman açarak sordu: "Neden?"

"Rahatsız olmuş gibi bir halin var."

"Nereye gitsek bu kadar olurum herhalde. Tennessee'den geldiğimden beri ilk defa bir restorana gidiyorum."

Kulaklarına inanamayan Logan mönüye döndü. Amanda Tennessee'den geleli iki yıl olmuştu. Onca zaman hiç yemeğe çıkmamış mıydı? Demek hiç ilişkisi de olmamıştı. Sonuçta insanların ilk randevuda yaptıkları şey, yemek yemekti. Arkadaşı da mı olmamıştı yani? Konuşacak kimsesi olmayan tamamen yalnız biri miydi? Yanıldığını umarak biraz daha eşelemeye karar verdi: "Peki sen ve arkadaşlarının eğlence anlayışı nedir?"

Amanda alt dudağını tekrar ısırarak mönüyü çevirdi, sanki birden arkadaki özel yemekler listesiyle ilgilenmeye başlamış gibi. "Devamlı meşgulüm... İş çok... Ha bir de bol bol film izliyorum."

Evde. Televizyonda. Söylemesine gerek yoktu, Logan bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Parmaklarındaki eklemlerin so-luklaşmasından omuzlarındaki gerginliğin farkına varmıştı.

Hiç arkadaşı yoktu. Kesinlikle mecbur değilse asla bir yere çıkmıyordu. Bu denli inzivaya çekilmesinin tek sebebi, dışarı çıkmaktan korkmasıydı.

Logan kendini tekmelemek istedi içinden. Dünyanın en büyük salağı olduğunu düşündü. Kendisi için son derece sıradan ama Amanda için Everest'e tırmanmak kadar zor bir şeyi yapmaya zorlamıştı onu. Hep kendi bencil istekleri adına, hem verebileceği bilgiler hem de yanında olmasının vereceği keyiften dolayı. Güzel ve çekici bir kadındı. Çok beğeniyordu onu. Duygularının onu kör etmesine izin vermişti sonuçta.

Amanda'nın duruşunu izlemeye koyuldu. Utanmıştı, rahatsızdı ama korkmuyordu. Belki de onun için akşamı hâlâ güzelleştirebilirdi. Ona iyi zaman geçirtebilirse, polis merkezine geldiğine veya Logan'la şehir dışına çıktığına pişman olmayabilirdi.

Logan da kendini salak gibi hissetmeyebilirdi böylelikle.

Logan bir omzu garaj girişine açılan kapının çerçevesine dayanmış vaziyette dikilirken Amanda mutfağa girmişti bile.

"Harika zaman geçirdim," dedi. Fazla samimi bir şekilde söylediğinin farkına varır varmaz içi çekildi. Hemen başını eğdi.

"Amanda."

"Efendim?" dedi hâlâ gözlerinin içine bakamaz bir halde.

"Benim için de öyle oldu."

Şaşkınlık içinde gözleri buluştu yine. Logan'ın gülümsemesine cevap vermeden edemedi. Logan ona dokunacakmış gibi

elini kaldırdı ama Amanda buz kesilince yüzü düştü, hüzünlendi ve elini indirdi.

Amanda bu kendiliğinden gelen tepkiyi geri alamayacağını bilerek içinde bir şeylerin öldüğünü hissetti. Polis merkezinde o korkunç fotoğrafları gördüğünde Logan ona dokunmuş, kollarıyla sarmıştı. Neden o zaman değil de şimdi irkilmişti?

"Bugün karakola geldiğin için teşekkürler," dedi aynı hüzünlü gülümsemesiyle. "Yemek için de ayrıca teşekkür ederim. Merkezin bilgisayar sistemine girmekte zorlanırsan haberim olsun. Ya da konuşmaya ihtiyacın olursa her zaman dinlemeye hazırım."

Cevabı beklemeden dönüp çıktı. Amanda kapıyı kapattı, alarmı kurdu ve sürünerek oturma odasına gitti. Kanepeye gömülürken eğer Logan'ın dokunmasına izin verseydi neler olabileceğini düşündü. Kaçırılmasıyla ilgili daha fazla bilgi sahibi olmak istemesi dışında Amanda'ya karşı bir ilgisi var mıydı? O gün mutfakta bez peçetenin üzerinde başparmağını gezdirdiği gibi onun alt dudağını da okşar mıydı? Elini boynunun arkasına doğru kaydırıp kendine çektikten sonra onu öper miydi acaba?

Son birkaç yıldır kimseye ihtiyacı olmadığına, başka bir insanın dokunuşuna ihtiyacı olmadığına inandırmıştı kendini. Tek ihtiyacı olan şey, güvenlikti. Fakat Logan'la tanışması onun var olduğunu bile unuttuğu bir parçasını uyandırmıştı.

Kanepeden kalkıp şöminenin önünde volta atar gibi bir ileri bir geri yürümeye başladı. Yumrukları sıkılmış bir şekilde bütün vücudu titriyordu şimdi. Doğru dürüst düşünemiyor, aklındaki onca düşünce, içindeki onca duyguyla odaklanmakta zorluk çekiyordu.

İsimsiz, suratsız bir katil şu âna kadar fark etmediği ne çok şey çalmıştı ondan. O küçük zaferlerini bir şey zannetmişti. Sırf

katilin uzun saç takıntısının ona saçlarını kestiremediğini kanıtlamak için saçlarını uzun tutmaya devam etmişti. Kendini savunmayı, silah ve bıçak kullanmayı öğrenmiş, evini onu kimse'nin incitemeyeceği güvenli bir kale haline getirmişti.

Hepsi zavallı acınası yalanlardan başka bir şey değildi. Kendine yalan söylemişti, kontrolün hep kendinde olduğunu söylerken aslında hep katildeydi. Güç ondaydı. Hayatını yerle bir etmiş, onu korkudan sindirmiş ve önemseydiği her şeyden ve herkesten vaz geçmeye zorlamıştı. Artık bir şekilde bir şeyleri değiştirmesi gerekiyordu. Daha fazla kazanmasına göz yumamazdı.

Volta atmayı bırakıp mutfığa, çantasını bıraktığı yere koştu. ID ve parolasının bulunduğu post-it ona bir umut ışığı gibi gülmüyordu. Kaptığı gibi bilgisayarının başına gitti.

Artık yalan, bahane yoktu. Artık yaşamını geri almanın zamanı gelmişti. Yakalaması gereken bir katil vardı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

BÖLÜM VI

“Bu tür işleri yapmak için adam tutmuyor musunuz?” Pierce ceketinin üstünden tiksintiyle bir toz ve kıl yumağı silkti. “Hâlâ ne diye bu pis depoyu kendi başımıza araştırdığımızı anlamıyorum, özellikle de kahvaltı öncesi.” Ceketini çıkarıp bir zamanlar belediye binasının lobisini süsleyen kısmen parçalanmış deri sandalyenin üstüne attı.

Logan sandalyenin eskidiği için değil fareler tarafından yendiği için parça parça olduğunu söylememeye karar verdi. Riley ile birbirlerine bakıp sırttılar ve Logan beton zemininin ortasındaki yığına, üstünde “Muhtelif” yazılı bir kutu daha attı. Her ikisi de, bu şehirli züppe federalin, taşra kentine ve onun cazibesine alışmasını seyretmekten keyif alıyorlardı.

“Sen dua et bataklığa bu kadar yakinken bir timsah yuvasına denk gelmedik.” Logan, Pierce’in yüzünde beliren panikten hoşnut, bir kutu daha çıkarıp attı. “Ayrıca, bütçemin her kuruşu şu anda bu davaya ayrılmış durumda. Birkaç saatlik bir iş için değerli kaynaklarımı adam tutmaya ayıramam. Ve de ne senin ne kendi takımımdan kimseyi bu işi yapması için asla soruşturmadan alıp buraya getiremem.”

Riley “Belediye Binası” işaretli ağır kutulardan birini kımlatmaya çalışırken homurdandı. Pierce ona yardım etti ve ikisi

birlikte kutuyu birkaç metre geriye taşıdılar.

"Şef," Riley şimdi ortaya çıkmış olan daha küçük dosyalara başıyla işaret ederek, "sanırım doğru noktadayız. Bu kutularda 'Polis Arşivi' etiketi var," dedi.

Logan doğruldu ve alnındaki teri sildi. "Kategorileri var mı? Tarihleri filan?"

"Hayır."

"O zaman hepsini gözden geçirmemiz gerekecek. Toplam kaç kutu var?"

"Burada dört." Riley eliyle beton duvara dayanıp kutuların arkasına eğilerek arkada istiflenmiş diğerlerine baktı. "Burada da aynı şekilde etiketlenmiş en az on tane daha var." Pierce ellerini havaya kaldırıp, "Siz bilgisayar diye bir şey duymadınız mı yahu? Ya da en azından daha anlamlı etiketler yazmak için keçeli kalem filan?" Logan güldü ve Riley'nin gereken kutuları alıp ilk geldikleri zaman ortaya kurdukları eski, ıskartaya çıkarılmış toplantı masalarından birinin yanında yeni bir yığın oluşturmaya yardım etmeye girişti. "Katılıyorum. Ama yine de bütün bu kutuları gözden geçireceğiz."

Pierce şikâyet etse de kutuları masaya koymalarına yardımcı koyuldu. Sonra eski ve paslı bir metal sandalye çekip tozunu silkeledikten sonra oturup kutuları içeriklerine göre sınıflandırmaya başladı. Pencereden süzülen loş ışıktaki kalın bir dosyanın üstündeki etiketi okumak için gözlerini kıstı. "Tam olarak ne aradığımızı bir hatırlatsanız?"

Logan'ın yüzündeki gülümseme silindi, ciddileşti. "Son on yıl içinde gerçekleşen bütün kayıp, kaçırılma ve cinayet davalarını. Bildiğimiz kadarıyla failimizin iki saldırı yaptığı tek yer Shadow Falls. Bizi şüpheliye götürecek daha eski bir dava bulmayı umuyorum. Belki burada büyümüş ve o yüzden geri dönmüştür."

Özellikle de Northwood davası ilgimi çekiyor."

Riley kalın bir dosya attı masanın üzerine. "Northwood? Ne zaman olmuş bu?"

"On yıl önce, neredeyse bugün."

"On yıl... On yıl." Riley bir kutu daha yırtıp açarken mırıldandı.

"Northwood davasını özel kılan nedir peki?" Pierce yığına bir dosya daha ekledi.

"Anna Northwood birkaç mil ötede bir motel odasında öldürülmüştü. O davaya ben bakıyordum."

Riley durup ona baktı. "Önce kaçırılmış mıydı?"

"Hayır."

"Katil olay yerinde bir gül bırakmış mıydı?"

"Hayır."

Oda sessizleşti ve Logan, Riley ve Pierce'in bakışlarının ağırlığı altında ezildiğini hissetti ve derin bir iç çekti. "Araştırdığımız davayla büyük ihtimalle ilgisi yok, biliyorum, ama hazır buradayken o davaya bakıp ilk seferinde gözden kaçırılmış bir şey var mı bakmak istiyorum. O zamanlar acemiymdim ve hata yaptım, benim yüzümden şüpheli paçayı sıyırdı."

Riley bir ıslık çaldı. "İşte bu kötü dostum."

"Evet, aynen öyle." Logan dosyalardan birini ona doğru iterek açtı.

"Nasıl bir acemi hatası yaptın?" diye sordu Pierce. Dosyaları ve kutuları bırakmış, dirsekleri masada oturuyordu.

Logan'ın canı sıkıldı. Bu konuda konuşmak istemiyordu ama Riley ve Pierce'in yardımlarıyla o dosyayı çok daha hızlı bir şekilde bulabilirdi. Başka benzer davaları aramak pek kurnazca sayılmazdı ama yine de işe yarayabilirdi.

"Rutin bir trafik kontrolü yaparken beyaz bir minibüsü dur-

durdum. Cinayet olmasa bile o minibüsü bugün yine hatırlardım. Arka kapıları yazıyla doluydu, değişik anlamlara gelecek şekilde çarpıtılmış kutsal kitap alıntıları. En iyi hatırladığım şeydi: "Başkaları size yapmadan siz onlara yapın."

Riley'nin ayağı takıldı ve elindeki kutuyu düşürdü. "Ben iyiyim," diye bağırdı kutuyu kaldırırken.

"Sonra?" Pierce meraklandı.

"Plakası olmadığı için minibüsü kenara çektim. Plaka tutucusunda 'Plaka kayıp' yazılı bir karton vardı. Tam şöför kapısına doğru yürürken iki blok ötede bir cinayet olduğuna dair bir telsiz mesajı geldi. Kapısına bile yaklaşmadan şöföre gitmesini işaret ettim ve olay yerine gittim."

Pierce onu bir süre inceledi. "Dur tahmin edeyim. Katil minibüsü süren adamdı."

Logan sertçe başını salladı. "O minibüsle ilgili kötü bir his vardı içimde. O çarpık yazıları ve arka camlardaki perdeleri gördüğüm andan itibaren içimdeki radar çılgına dönmüştü. Ters giden bir şeyin olduğuna emindim. Sanki sakladığı bir şey varmış gibi fazlasıyla dikkatli sürüyordu. Fakat şüphelenmeseydim bile olay yerine telsizle ulaşıp katilin kaçarken kullandığı bir araç var mı diye sormalıydım. Standart prosedür. Kurallara uysaydım az evvel şüpheliyi çevirdiğimi bilirdim."

"Katilin minibüsü süren adam olduğundan emin misin?" diye sordu Pierce. "Belki de ceset bulunduğu birisi minibüsü otelin yanında gördü ve bir tahminde..."

"Şahit vardı. Oteldeki oda görevlilerinden biri odadan dışarı koşup kaçan birini görmüştü. Adamın tam bir tarifini veremeyecek kadar uzaktaymış ama benim çevirdiğim beyaz minibüsün aynısı bir araca bindiğini görmüş, hem de arkasındaki yazılara kadar aynısı bir minibüse."

Odaya bir sessizlik çöktü. Logan, Riley'ye baktı. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle bir kutu yığınının yanında duruyordu. Logan bu ifadenin ne anlama geldiğini sormak üzereyken cep telefonu çaldı.

Açtı, Memur Karen Bingham buldukları şeyi rapor ederken o da elini yumruk yapıp sessizce dinledi.

"On beş dakikaya orada oluruz," dedi Logan. Telefonunun kapağını kapattı ve sandalyesini masadan çekti. Diğer ikisi merakla ona bakıyorlardı.

"Carolyn O'Donnell'in öldürüldüğü asıl yeri bulmuşlar."

Kötülük, dünyasını ele geçirip onu tamamen değiştirene kadar Amanda, mezarlığı haftada bir ziyaret edip anne babasının mezarlarına bir düzine gül bırakırdı. Shadow Falls'a dönüp haftalık ziyaretlerini sürdürebilecek cesareti tekrar göstermesi için iki yıllık terapi ve zampara bir enişte gerekti.

Fakat bir daha hiç gül getirmedi.

Onun yerine, artık hep pembe karanfil getiriyordu. Bir yerlerde pembe karanfilin birisini özlediğin ve onu hiç unutmaya-çağın anlamına geldiğini okumuştı. Bu çok uygundu. Ve yedi numaranın şans getirdiği düşünülüyordu için annesinin ve babasının mezarlarına hep yedişer tane karanfil bırakıyordu.

Dana'nınkine de yedi tane.

Katil döndüğü için Amanda haftalık mezar ziyaretine gelip gelmemesi gerektiğini düşünmüştü. Ama anne babası kendilerini ona ve kardeşi Heather'a adanmışlardı. Eğer yaşamlarına son veren o talihsiz uçak kazası olmasaydı, ona destek olmaya ve yardım etmeye devam edeceklerinden hiç şüphesi yoktu. Onlar için yapabileceği en basit şey mezarlarına çiçek koymaktı.

Ve Dana'ya bundan çok daha fazlasını borçluydu.

Ayrıca güvendeydi. Evinin dışında nöbet bekleyen iki sivil polis onu oraya kadar takip etmişlerdi. Amanda mezarlığa doğru yürürken biri ona göz kulak olmak için arabadan çıktı. Kendisini koruduğuna memnun olduğunu göstermek için eliyle onu selamladı. Sonra, çiçekleri satın aldığı Bay Reynolds'un çiçek arabasına doğru hafif bir yokuş tırmandı.

Satıcı gülümsedi ve çoktan kâğıda sarıp hazır ettiği pembe karanfilleri tezgâhın altından çıkardı ve onu beklemeye başladı. "Her zamanki siparişiniz Bayan Jones." Çiçekleri verip parayı aldı.

"Jones" ismi onu bir an için şaşırttı çünkü polisler yüzünden son birkaç gündür yine "Stockton" ismine alışmıştı.

"Teşekkür ederim Bay Reynolds," diye mırıldandı. Başka bir grup ziyaretçi daha çiçekçiye yaklaşıyordu, o yüzden başını eğip hızla yanlarından geçti. Genelde çiçekçiyle biraz sohbet ederdi. Amanda'ya hep çok kibar davranırdı. Zaten aynı mahallede oturuyorlardı, ama yüzündeki yara iziyle ilgili utangaçlığını da anlıyordu. Bugün onunla konuşmaya kalamadığı için adamın onu anlayışla karşılayacağına emindi.

Ezilen çakıltaşlarının sesiyle irkildi, ama bu, sadece on metre öteden gelen sivil polisin ayak sesiydi.

Mezarların arasından bir toprak yola girdi ve incecik İspanyol yosunuyla kaplanmış bir meşe ağacının altında durdu. Annesi meşe ağacına bayılırdı, o yüzden Amanda onları defnetmek için bu noktayı seçmişti. Hoş bir gölge sağlıyor, aşırı sıcaklarda ısıyı epey düşürüyordu. Yine de bugün dışarısı o kadar sıcaktı ki her nefeste ciğerleri birbirine yapışıyormuş gibi hissediyordu. Peşindeki polis de sığa karşı pek başarılı görünmüyordu. O da başka bir ağacın altında durup kravatını gevşeterek gölgenin keyfini çıkarmaya başladı.

Sıcak bir meltem esiyor ama yeni biçilmiş çimin kokusunu getirmekten başka pek işe yaramıyordu. Karanfillerin hoş kokusuyla birleştiğinde, Amanda'ya daha güzel zamanları, annesi, babası ve kız kardeşiyle geçirdiği harika yazları hatırlatıyordu.

Amanda eğilerek çiçeklerin sarılı olduğu kâğıt peçeteyi kullanarak iki mezarın birden başında duran siyah graniti sildi. Sonra iki vazoyu da karanfillerle doldurdu. Normalde yüksek sesle konuşarak önceki hafta neler yaptığını anlatırdı anne babasına ya da nadiren Heather ile ilgili bir şey duyduğunda bunu onlara söylerdi.

Sığa rağmen titredi. Bir önceki haftayla ilgili paylaşmak istediği bir şey yoktu. Zaten az ötede bir polis varken yüksek sesle konuşamazdı. Onun yerine, mezarlar arasında kalan çime oturup sessizce onları hatırlamayı yeğledi.

Florida'da büyümek eğlenceliydi. Babasının bir sigorta şirketindeki dokuz-beş işi fazla bir şey kazandırmıyordu, ama faturaları ödüyor ve başlarını sokacak bir yer sağlıyordu. Annesi iki kızı büyütmek için evdeydi ve her fırsatta onları plaja götürüyordu. Hafta sonlarının değişmez aktivitesi, arka bahçede yemekti ya da bazen bir komşuya gidip havuzlarında eğlenmek.

Babasının bir gün terfi ve prim alıp eve nasıl da heyecanla geldiğini hatırladı ve gülümsedi. Heather üniversitenin son yılındaydı. Amanda ise çoktan mezun olmuş, bilgisayar programcısı olarak kariyerine başlamıştı. Anne ve babası yirmi dört yıl önce yaptıkları balayından sonra ilk kez tatile gidecek parayı bulmuşlardı. Yaklaşan İtalya seyahatleri onları çok heyecanlandırıyordu.

Amanda'nın gülümsemesi kayboldu. Uçak kazası yalnızca canlarını almamış, kendisi ile kız kardeşi arasında bir uçurum yaratmıştı. Her şeyden önce bu seyahati önerenin Amanda olması buna tuz biber ekmişti ve tabii bir de Heather'in kocası John vardı.

Başını sallayarak bu tatsız düşünceleri kafasından attı. İle-ride ağaca yaslanmış duran polis onu izlediğini açık etmemeye gayret ediyordu. Fakat yüzündeki onaylamayan ifade ve sürekli etrafı kolaçan edişinden, Amanda'nın orada açıkta öylece duruyor olmasından memnun olmadığı belliydi.

Amanda'nın da hoşuna gitmiyordu, ama bazen sorumluluk, başka düşüncelerden daha önemli olabiliyordu. Derin bir iç çekti ve soğuk mezar taşını öptü. "Anne, baba, sizi seviyorum," diye fısıldadı.

Ayağa kalkıp pantolonunu sildikten sonra karanfillerin sonuncusunu birkaç mezar ötede yatan Dana'nın mezartaşına götürdü. Son gelişinden kalan kurumuş karanfilleri tazeleriyle değiştirdi ve sesini fazla yükseltmeden her hafta söylediği şeyi tekrar etti: "Çok üzgünüm Dana. Lütfen beni affet."

Kanal 10'un haber sunucusu Tiffany Adams, Dana Branson'ın mezarındaki taze çiçeklere uzun uzun baktı. Kameramanını çağırdı. "Çek bunu. Bu mezarın yanında birini gördün mü?"

"Hayır, buraya geldiğimizden beri kimseyi görmedik."

Kameraman çiçekleri kadraja alabilsin diye bir adım geri çekildi. Etrafına bakındı ama çiçekleri oraya koymuş olabilecek kimseyi göremedi. Tek gördüğü kişi, çiçekçi Bay Reynolds'tu. O'Donnell cinayetinden sonra onunla konuşmuştu ve Dana'nın mezarına çiçekleri kimin koyduğunu sormuştu. Adam bilmediğini iddia etmişti ama bugünkü çiçekler çok daha taze görünüyordu, yani görmemiş olmasına imkân yoktu.

Bir ağacın yanında duran çöp kovasını işaret ederek, "Şu çöp tenekesine bir bak," dedi. "Bak bakalım çiçek ambalajını oraya atan olmuş mu?"

Kameraman kamerayı omzundan indirip küçümseyici bir bakışla, "Çöpü mü karıştıracağım yani?" diye sordu.

Tiffany Adams gözlerini kıstı. "Karıştırıp bir hikâye çıkarmanı istiyorum. Derhal."

Kameramanın omuzları düştü ve belli belirsiz bir şeyler geveledi. Tiffany, söylediği şeyi yaptığı sürece onun ne dediğini umursamıyordu. Kameraman bir dakika sonra elinde bir kâğıt peçeteyle geri döndü.

"Tombala," diye sırttı elindeki pembe kâğıdı havaya kaldırarak. "Şu çiçekçinin logosu var üstünde." Reynolds'un çiçek tezgâhını gösterdi.

Tiffany'nin yüzüne bir gülümseme oluştu. "Kanalı ara. Çiçek satıcımızla ilgili ne bulabilecekler bir sor bakalım. Koz lazım bana."

"Bu herif tam bir sapık," dedi Pierce.

Logan tek kaşını kaldırdı. "Bu FBI'ın resmi değerlendirmesi mi?"

"Kahretsin, aynen öyle." Vagonda parmak izlerini almakta olan bir teknisyenin yanından geçti. "Bu işkence odasını yapmak için inanılmaz bir çaba sarf etmiş."

Yerde yapış yapış göller oluşturmuş, duvarlara sıçrayıp sonra da kurumuş olan kanı görünce Logan'ın boğazına bir şey gelip oturdu. Havalandırma sağlaması için terk edilmiş vagonun yanlarına küçük delikler açılmıştı, ama kısmen dev bir meşe ağacının gölgesinde olmasına rağmen içerideki ısı kırk dereceye yakın olmalıydı.

"Carolyn O'Donnell'in bu cehennem deliğinde ölene kadar tavuk gibi kızarmadığına şaşırdım," dedi.

Başını sallayarak bu tatsız düşünceleri kafasından attı. İle-ride ağaca yaslanmış duran polis onu izlediğini açık etmemeye gayret ediyordu. Fakat yüzündeki onaylamayan ifade ve sürekli etrafı kolaçan edişinden, Amanda'nın orada açıkta öylece duruyor olmasından memnun olmadığı belliydi.

Amanda'nın da hoşuna gitmiyordu, ama bazen sorumluluk, başka düşüncelerden daha önemli olabiliyordu. Derin bir iç çekti ve soğuk mezar taşını öptü. "Anne, baba, sizi seviyorum," diye fısıldadı.

Ayağa kalkıp pantolonunu sildikten sonra karanfillerin sonuncusunu birkaç mezar ötede yatan Dana'nın mezartaşına götürdü. Son gelişinden kalan kurumuş karanfilleri tazeleriyle değiştirdi ve sesini fazla yükseltmeden her hafta söylediği şeyi tekrar etti: "Çok üzgünüm Dana. Lütfen beni affet."

Kanal 10'un haber sunucusu Tiffany Adams, Dana Branson'ın mezarındaki taze çiçeklere uzun uzun baktı. Kameramanını çağırdı. "Çek bunu. Bu mezarın yanında birini gördün mü?"

"Hayır, buraya geldiğimizden beri kimseyi görmedik."

Kameraman çiçekleri kadrāja alabilsin diye bir adım geri çekildi. Etrafına bakındı ama çiçekleri oraya koymuş olabilecek kimseyi göremedi. Tek gördüğü kişi, çiçekçi Bay Reynolds'tu. O'Donnell cinayetinden sonra onunla konuşmuştu ve Dana'nın mezarına çiçekleri kimin koyduğunu sormuştu. Adam bilmediğini iddia etmişti ama bugünkü çiçekler çok daha taze görünüyordu, yani görmemiş olmasına imkân yoktu.

Bir ağacın yanında duran çöp kovasını işaret ederek, "Şu çöp tenekesine bir bak," dedi. "Bak bakalım çiçek ambalajını oraya atan olmuş mu?"

Kameraman kamerayı omzundan indirip küçümseyici bir bakışla, "Çöpü mü karıştıracağım yani?" diye sordu.

Tiffany Adams gözlerini kıstı. "Karıştırıp bir hikâye çıkarmanı istiyorum. Derhal."

Kameramanın omuzları düştü ve belli belirsiz bir şeyler geveledi. Tiffany, söylediği şeyi yaptığı sürece onun ne dediğini umursamıyordu. Kameraman bir dakika sonra elinde bir kâğıt peçeteyle geri döndü.

"Tombala," diye sırttı elindeki pembe kâğıdı havaya kaldırarak. "Şu çiçekçinin logosu var üstünde." Reynolds'un çiçek tezgâhını gösterdi.

Tiffany'nin yüzüne bir gülümseme oluştu. "Kanalı ara. Çiçek satıcımızla ilgili ne bulabilecekler bir sor bakalım. Koz lazım bana."

"Bu herif tam bir sapık," dedi Pierce.

Logan tek kaşını kaldırdı. "Bu FBI'in resmi değerlendirmesi mi?"

"Kahretsin, aynen öyle." Vagonda parmak izlerini almakta olan bir teknisyenin yanından geçti. "Bu işkence odasını yapmak için inanılmaz bir çaba sarf etmiş."

Yerde yapış yapış göller oluşturmuş, duvarlara sıçrayıp sonra da kurumuş olan kanı görünce Logan'ın boğazına bir şey gelip oturdu. Havalandırma sağlaması için terk edilmiş vagonun yanlarına küçük delikler açılmıştı, ama kısmen dev bir meşe ağacının gölgesinde olmasına rağmen içerideki ısı kırk dereceye yakın olmalıydı.

"Carolyn O'Donnell'in bu cehennem deliğinde ölene kadar tavuk gibi kızarmadığına şaşırdım," dedi.

Teknisyenlerden biri yukarıda tavana yakın bazı delikleri gösterdi. "Şuradaki deliğe bağlanmış bir hortum var. Diğer ucu dışarıdaki bir jeneratöre ve küçük bir klima unitesine bağlı. İçerideki ısıyı biraz daha dayanılır bir halde tutmak için kullandığını sanıyoruz, en azından kendisi buradayken."

Teknisyen Logan'ın etrafında dolanarak duvarların diğer tarafından parmak izi almaya başladı.

"Çıkalım buradan. Ayak altında durmayalım."

O ve Pierce ayakkabıları toz içinde, çelik mezardan dışarı, arı gibi çalışan memurlardan uzağa doğru yürüdüler.

Federaller 12 metrelik çelik kabuğun her santimini incelerken Logan'ın dedektifleri de dışarıda bölgeyi kanıt bulmak için arşınıyorlardı.

Memur Karen Bingham yere düşmüş bir kütüğün üstüne oturmuş, yirmi yaşlarında beyaz bir görgü tanığının ifadesini alıyordu. Adamın altında kamuflaj desenli bir şort, üstünde de marijuana resmi olan bir tişört vardı.

Karen'a doğru yürürlerken Logan etrafa bir göz attı. "Riley nerede?"

"Bölge taraması yapan adamlarının başında," dedi Pierce.

Logan, yirmi metre ileride Riley'yi gördü. Diğer dedektiflerden biriyle yürüyor, kurumuş otların ve toprağın içinde bir şeye işaret ediyor ve adama bir şeyler anlatıyordu. Logan, Riley'nin neden bölge taraması yaptığını anlamıyordu. Şu anda bu işi yapan gereğinden fazla insan vardı zaten.

"Şef!" Karen uzaktan seslendi, Logan'ın dikkatini çekmeye çalışarak. "Bu Gerald Mason. Vagonu bulan kişi."

Logan adamın elini sıkıp Pierce'i tanıttı. "Bay Mason, vagonu bulduğunuzda polisi aradığınız için teşekkür ederiz. Eminim Memur Bingham'ın bir sürü sorusuna cevap vermişsinizdir za-

ten, ama Özel Ajan Buchanan ve bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?

Genç adam izin ister gibi Karen'a baktı. Karen her şey yolunda der gibi başını salladı. Genç adam yutkundu. "Çocukken bu ormanda yürüyüşe çıkardım. Tatildeyiz, ben de eve geldim ve..."

"Üniversite öğrencisi misin?" diye sordu Pierce.

"Evet. Florida Eyalet Üniversitesi."

Logan'la Pierce bakiştılar. Mason, Carolyn O'Donnell ile aynı kampüsten, Florida Eyalet Üniversitesi'ndendi. "Devam edin Bay Mason. Vagonu nasıl bulduğunuzu anlatın."

"Yıllardır burada bu, ben çocukken bile buradaydım. Demiryolu yıllar önce buradan çekildiğinde birkaç tanesini burada ve biraz ileride başka bir yerde bıraktı. Her neyse, ben de evden -bilirsiniz işte akrabalarından falan- uzaklaşmak istedim."

Logan başını sallayarak çocuğa cesaret veriyor, ne zaman sadede geleceğini merak ediyordu.

"Burada yürüyüşe çıktım, sonra da o eski vagonu hatırladım. İçine bakmak eğlenceli olur, diye düşündüm, ne bileyim belki eski kurşun askerlerimden ya da matchbox oyuncak arabalarımın orada kalan olmuştur dedim." Titreyerek gözlerini kapattı.

"Buraya geldiğinizde kapısı açık mıydı, kapalı mıydı?" diye sordu Pierce.

"Kapalıydı. Ama kilitli değildi. Açmam yetti ve..." Yeniden titredi ve boğazından bir öğürme sesi geldi.

Logan bir adım geri giderek kusma menziline çıktı. "Teşekkürler Bay Mason. Olur da başka bir şey sormak istersek diye Memur Bingham'a hem okul hem ev adresinizi ve size ulaşabileceği telefon numaralarınızı vermeyi unutmayın."

"Ta...tamam."

Pierce ve Logan uzaklaşıp olay yerini inceleyen dedektif ve ajanları izleyebilecekleri, yüksek bir meşe ağacının gölgesinde durdular. Vagonun kapıları açıktı ve içeride bir sürü ajan kanıtları işliyordu. Teknisyenlerden biri diğerlerinden farklı giyinmişti. Döndüğü zaman Logan adamı tanıdı.

"Ne yapıyor bu herif orada?"

Pierce şaşkınlıkla Logan'a baktı. "Kim?"

"Riley. Vagona girmiş. Ona teknisyenlerin içeride meşgul olduklarını ve oraya girmesine gerek olmadığını özellikle söyledim. Hiçbir şeye dokunup da kirletmesini istemiyorum."

"Niye bu kadar endişe ediyorsun? Ne yaptığını biliyor o."

Logan kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ağzındaki baklayı çıkar Logan. Seni rahatsız eden bir şey var."

"Çılgın bir şey."

"Çılgın şeylere alışığım."

"Tamam, ama şu sıcak güneşten bir kurtulalım. Ayrıca, bunu başkasının duymasını istemiyorum." 50 metre kadar ötede ağaç gölgesine park ettiği arabasına doğru yöneldi. Direksiyona oturup motoru çalıştırdı ve Pierce yanına otururken o da klimayı son gaz açtı.

Logan, Riley'yi ön camdan izliyordu. "Dana ve Amanda kaçırıldıklarında Riley acemi bir polisti. O zamanlar dedektif değildi, ama teşkilattaydı ve bir çaylaktı. Böyle küçük bir ilçede yılda sadece bir düzine kadar cinayete şahit oluruz ki bunlar genelde aile içi şiddetten kaynaklanır. Acemi bir polisin Branson davası gibi bir davayı unutma ihtimali nedir? Her detayın beynine kazınmamış olma ihtimali nedir?"

"Davayı hatırlıyordu. Sana bunu anlatan o ve Clayton'dı."

"Carolyn O'Donnell ölü bulunduktan sonra ama."

Pierce de Riley'yi izliyordu. "Kız kaçırıldığında o, Alabama'da bir konferanstaymış, kız ölü bulunduğunda daha yeni dönmüş diyen sen değil miydin?"

"Evet, ama kaçırılma olayını biliyordu. Kız kaybolduğunda onu aradım. O benim başdedektifim. Fikrini alayım, kızı bulmak için ne önerebilir bakayım, dedim. O'Donnell öldürülene kadar önceki davadan bahsetmeyi akıl edemedi. Üç gün sonra."

"Yani?"

"Yani, belki de kızın canlı bulunmasını istemedi."

Pierce ona deliymiş gibi baktı. "Başdedektifinin katil olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Bir şey söylemeye çalışmıyorum. Yalnızca sesli düşünüyorum. Taşlar oturmuyor."

"Hangi taşlar?"

Logan parmaklarını direksiyonun üstünde tıklıyordu.

"Haydi Logan. Dikkatim sende. Dökül."

Logan şüphelerinden bahsettiğine çoktan pişman olmuştu. Eğer masumsa Riley'nin adını lekelemek istemiyordu. Ama eğer Riley'nin bu işe karıştığına dair en ufak bir ihtimal varsa araştıracaktı.

Pierce umutla bekliyordu. Logan hayal kırıklığı dolu bir nefes verdi. "Öncelikle," dedi bir parmağını kaldırarak, "Amanda'nın verdiği genel tarife uyuyor. İkincisi," ikinci parmağını da kaldırdı, "ben gösterene kadar O'Donnell'in bulunduğu yerden ormana giden ayak izlerini fark etmedi."

"Bu şehrin nüfusunun yarısı Amanda'nın verdiği tarife uyar. Ve Riley Adli Tıp görevlisini bekliyormuş. Sen söyledin bunu."

Logan Pierce'in söylediklerini duymazdan geldi ve devam etti: "Üçüncüsü, Carolyn kaçırıldığında Branson davasından bahsetmedi. Dördüncüsü, bizi ona götürecek herhangi bir iz

bulursak dedektiflerle bölge taramasına ve ajanlarla vagon incelemesine katılarak kendine mükemmel bir mazeret bulmuş oldu. Mesela vagonda parmak izine rastlasak vagonu incelerken olmuştur, diyecek."

"Devam et."

Logan ellerini indirdi. "Bu kadar. Elimde başka bir şey yok. Sadece önsezilerim var."

Pierce bir süre sessizce oturdu ve düşündü. "Bu sabah önsezilerinle ilgili anlattığın şeyden sonra, hani bir tuhaflık olduğunu düşündüğün için beyaz bir minibüsü durdurduğun zamandan bahsetmiştin ya, önsezilerine güvenme eğilimindeyim. Birmingham bölge ofisimizi arayıp konferans mazeretini kontrol edeceğim ve Riley gerçekten orada mıymış bir bakacağım. Adamlarından Alabama'ya göndermek istediğin var mı?"

"Hayır. Riley'nin ya da başka birinin bunu duymasını istemiyorum, özellikle de delil yokken. Eğer yanılıyorsam kariyerine ya da ününe zarar vermek istemem. Sizin Jacksonville Ofisi'nden birisi Riley'nin geçmişini sessizce bir araştırabilir mi? Son dört yılda diğer cinayetler olurken nerede olduğunu öğrenebilir mi?"

"Emin olabilirsin. Bu arada biz de peşine birini takarız."

"Bu işe yaramaz," dedi Logan. "Burada doğmuş olabilirim ama on yıl başka yerde çalıştım. Adamlarım için ben hâlâ kendimi kanıtlayana kadar dışarıdan gelmiş biriyim. Riley ise onlardan biri, buralı. Hiçbiri bu sırrı saklayamaz."

"O zaman benimkilerden birini takarım."

"Adam ayırabilir misin bu işe?"

"Adam bulurum. Eğer Riley'nin adamımız olmasına ufakık bir ihtimal bile varsa bilmek isterim."

"Deli olduğumu düşünmüyor musun?"

Pierce alaycı bir şekilde sırtıttı. "Umutsuz olduğunu düşün-

yorum. Bence Riley'nin cinayetlerle ilgisi yok. Ama senin yanımdayım bu konuda. Birkaç gün içinde olumlu ya da olumsuz bir kanıt bulurum."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

BÖLÜM VII

Amanda'nın peşindeki daimi gölgelerden birisi, Amanda'nın yürüyüşe çıktığını düşünerek evin ilerisinde park ettikleri yerde arabanın kapısını açtı. Amanda sadece posta kutusunu kontrol etmeye çıktığını anlatan bir işaret yapıp arabaya dönmelerini isteyince memur anladığını işaret ederek arabaya bindi.

Beyaz bir Camry köşeyi döndü. Amanda pek tanıdık gelmeyen bu arabaya baktı ve bir huzursuzluk duygusu kapladı içini. Aceleyle kutudaki mektupları alıp hızla gözden geçirmeye başladı; faturalar dışında bir şey olmadığını, üye olduğu film kulübünden beklediği filmin gelmemiş olduğunu görünce, "Belki yarın," dedi. Nasılsa evde tekrar izleyebileceği bir sürü film vardı. Çok da önemli değildi.

Arabanın motor sesi şimdi çok daha fazla ses çıkarıyordu. Amanda posta kutusunu kapatıp garaj girişi boyunca hızla yürüyerek evinin güvenli ortamına geri dönmeye koyuldu. Arkasından gelen lastik cayırtısını duyunca döndü ve garaj girişine doğru uçarak gelen Camry'yi gördü. Nefes nefese, kendini kenara atarken yere düştü ve sırtının üstünde yuvarlandı, bu arada araba ciyaklayarak durduğunda tamponu az kalsın Amanda'ya çarpıyordu.

Tanıdık bir sarışınla birlikte elinde kameralı bir adam arabadan fırladı. Korkudan Amanda'nın midesi kalktı.

Arabadan çıkan adam kamerasını Amanda'nın yüzüne doğrulturken, kadın da "Bayan Stockton, ben Tiffany Adams, Kanal 10 Haber'den," şeklinde bir anons yaptı.

Birden sokağın aşağısından sertçe kapanan araba kapılarının sesi duyuldu. Kaldırıma vuran ayakkabı seslerine, "Polis, dur!" uyarıları karıştı.

Amanda elleriyle umutsuzca yüzünü kapamaya çalışırken ağzına kadar girmiş kamera yüzünden ayağa kalkmakta zorlanıyordu. Sıkıdığı dişlerinin arasından "Defolun!" diye bağırdı. Adam geri adım atıp Amanda'ya ayağa kalkacak kadar yer açtı ama kalkmasına da yardım etmedi.

Sanki birini arabayla neredeyse ezip geçmek normal bir şeymiş gibi sarışın devam etti: "Bayan Stockton, geçen gün işlenen Carolyn O'Donnell cinayetiyle ilgili ne diyeceksiniz? Size saldırıp arkadaşınızı öldüren adamın tekrar şehre dönüp cinayet işlemeye devam etmesiyle ilgili neler hissediyorsunuz?"

Amanda haber sunucusunu itip geçerken yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ne hissettiğini düşünüyorlardı acaba? Bu bugüne kadar sorulan en aptalca soruydu herhalde ve genelde bir mağdur sorgulanırken habercilerin sorduğu ilk soru da bu oluyordu.

Haberci, Amanda'nın önüne atlayınca, Amanda, kadının özel yapım, yüksek topuklu ayakkabısına basıp kadını sıçratmaktan çocukça bir haz aldı. "Defolun mülkümden," dedi araba girişine doğru koşarken.

"Hey, ne yapıyorsun? Çek ellerini kameramdan."

Amanda arkasında kopan kargaşayı duyunca sivil polislerin habercilere yettiğini anladı. Yan kapıyı hırsıyla açarak mutfığa daldı ve arkasından güm diye kapadı.

"Morglardan nefret ederim." Riley asansöre bindi. "Hastane morglarından bile. Kokuyorlar."

Logan gözlerini devirdi ve park katının düğmesine bastı.

"Çok daha kötü kokular duydum," dedi Pierce. "En azından adli tıp testleri, Carolyn O'Donnell'in vücudundaki yanık izlerinin, Branson/Stockton davasında olduğu gibi şok tabancasından oluştuğunu doğruladı."

"Evet, ama herhalde dört yıl aradan sonra aynı şok tabancasını kullanmamıştır. Hiç kimse o kadar aptal olamaz. Ben mesele kesinlikle yapmazdım böyle bir şey," dedi Riley.

Logan ile Pierce bakiştılar. Riley'den şüphelenmekten nefret ediyordu ama şüphe bir kere yerleştiğinde, atması zordu. Artık Riley'nin yaptığı ve söylediği her şey Logan'ı daha fazla şüphelendiriyordu. Federallerin Riley ile ilgili araştırmalarını en kısa zamanda bitirmelerini umuyordu. Eğer Riley'nin bu işte parmağı yoksa Logan'ın kafası daha fazla bulanmaz, o da artık başka ipuçlarına konsantre olabilirdi.

Ellerinde ne kadar ipucu kaldıysa tabii.

Asansör kapısı açılıp parka çıktıklarında Logan'ın telefonu çalmaya başladı. Pierce ve Logan'ın da telefonları çalmaya başladığında cebinden telefonunu çıkarıyordu. Üç adam şaşırılmış bir şekilde birbirlerine baktıktan sonra Logan'ın arabasına koşturdular.

"Sen birinci dereceden şahitsin," dedi Pierce Logan'la birlikte tünediği kanepeden. "Seni ihtiyati gözaltına zorlayabiliriz."

Amanda'nın tırnakları koltuğun kenarına geçti. "İlla birini kilit altında tutacaksanız özel mülke izinsiz girmekten haberciyi tutuklayın."

"Kimse hapse girmiyor," dedi Logan.

"Ama Pierce dedi ki..."

"Blöf yapıyor. Gözaltında bir şüpheli olmadan seni birinci dereceden şahit ilan edemez. Kimse yapmak istemediğin bir şeyi yaptırılmaz sana."

"Teşekkür ederim," dedi Amanda. Gözlerini kısarak FBI Ajanı'na baktı ve tehditlerinden hoşlanmadığını belli etti.

"Pierce," dedi Logan sert bir ses tonuyla. "Bak bakalım Riley, Amanda'nın adresini basına sızdıranın kim olduğunu bulmuş mu."

"Riley'nin benim yardımımıza ihtiyacı yok," dedi Pierce aynı derecede sert bir sesle.

Logan yavaşça FBI Ajanı'na döndü ve aralarında bir sessizlik oldu. Pierce belli belirsiz bir şeyler mırıldanarak ellerini havaya kaldırdı.

Pierce başka bir şey söylemeden odayı terk ederken ön kapı sert bir klik sesiyle kapandı.

"Benimle otur," dedi Logan. Ayağa kalktı ve ona ellerini uzattı. "Ne yapacağımızı düşünelim. İkimiz birlikte."

O gece mutfak girişinde durduğu zamanki gibi tereddüt etmedi, irkilmedi de. Ellerini onun ellerinin içine yerleştirdi ve Logan parmaklarıyla onunkileri sardığı anda kendini güvende hissetti. Ellerini bırakmadan onu kanepede yanına oturttu.

"Durum ne kadar kötü? Bütün Panhandle nerede oturduğumu biliyor mu şimdi?"

"Daha da kötü, bütün ülke biliyor. Bütün ana haber kanalları hikâyeyi ele geçirdi. Ön bahçen haber muhabirleriyle dolu, sokak da haber minibüsleriyle."

Amanda sızlandı: "Peki seçeneklerim?"

"Şüphesiz kendi evinde kalman artık seçeneklerin dışında.

Seni gizli bir eve yerleştirmek zorundayız."

"Hawaii fena olmazdı."

Logan'ın ağzının bir kenarıyla sırtışı Amanda'nın kalbini ısıttı. "Maalesef bu departmanımın bütçesini aşar. Daha yakın bir yer olsa nasıl olur, mesela Tallahassee ya da Pensacola gibi?"

"Neden Shadow Falls'tan ayrılmak zorundayım? Bir motelde falan kalsam olmaz mı?"

"İlçeden ayrıldığına sevinirsin zannetmiştim. En emniyetli seçenek bu."

Elini çekip ayağa kalktı, oturup duramayacak kadar stresliydi. Şömineye doğru yürüdü ve kollarını göğsünde kavuşturarak kanepenin önünde ileri geri yürümeye başladı. Logan sessizce oturup onu izlemeye başladı. Gitmekte tereddüt ettiği için deli olmalı, diye düşünüyordu muhtemelen. Belki de haklıydı.

Hawaii'den bahsettiğinde aslında tam olarak şaka yapmıyordu. İlçeden ayrılma düşüncesi müthiş çekici geliyordu ama bu araştırmaya yardım etmek için üstünde çalıştığı bilgisayar işini geciktirirdi. Yine de işkence çekmeye niyeti yoktu. Katilin onu bulmasını kolaylaştırmak istemiyordu. "Sence ilçeden ayrılmalı mıyım? Hâlâ araştırmaya yardım edebileceğimi, veritabanı işinin yanı sıra hâlâ yardımı dokunacak bir şeyler hatırlayabileceğimi düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Logan soruları düşündü. "Gitmeni istediğimi söylersem, yalan söylemiş olurum. Bu davada pek fazla ipucu yok. Şu anda bu adamı yakalamam için en kuvvetli şansım sensin. Onunla üç gün birlikte olduktan sonra onun hakkında bildiğin bir şey olduğuna, bu şerefsizi enselememe yardımcı olacak bir ipucu taşıdığına inanmak zorundayım." Omuzlarını silktili. "Ama bu senin hayatın. Kalırsan risk alacak olan sensin. Bu karar sana ait."

Aslında sesi, tartışmaksızın Amanda'nın verdiği her türlü

karara saygı gösterecekmiş gibi geliyordu.

"Sen benim yerinde olsan ne yapardın?"

Bakışları sert, anlaşılmaz ve uzaktı. Sanki Amanda'nın soruları onu uzaklara başka bir zaman ve mekâna götürmüş gibiydi. Bir an için cevap vermeyeceğini düşündü, ama sonra yüzündeki ifade sanki az önce önemli bir karar vermiş gibi değişti. Ayağa kalkıp sehpanın üstünden bir adımda geçti ve şöminenin yanında, tam Amanda'nın önünde durdu. Ellerine uzandı. "Tutabilir miyim?" diye sordu.

Amanda başını sallayarak izin verdi ve Logan parmaklarını onunkilere doladı. Onu saran sıcaklığı Amanda'nın nabzını yükseltti.

"Kariyerime burada Shadow Falls'ta sokak polisi olarak başladım. Bir acemice hata, korkunç sonuçları olan bir hata yüzünden ayrılıp New York'a taşınıp yeni bir hayata başladım. Ama kaçmak işe yaramadı. Yaptığım hatayı her gün düşünüyorum. Bu yüzden, yaptığım hatayla yüzleşmek için geri geldim." Elleri onunkileri daha fazla sıkıyordu şimdi. "Neye karar verirsen ver, doğru nedenlerden dolayı yaptığına emin olmadan yapma. Hayatın boyunca pişman olacağın şeyi yapma."

Gözyaşları Amanda'nın gözlerini yaktı. "Çoktan yaptım," diye fısıldadı, Dana'nın çığlıkları zihninde yankılandıkça son kelimede sesi çatladı.

Logan'ın gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Ön kapının açılıp kapanma sesini, girişin zemininde duyulan ayak sesleri takip etti. Oturma odasına yüzleri sert ve gergin Pierce ve Riley girdi.

"Şef," dedi Riley. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Logan Riley'nin sorusuna tepki vermedi.

"Amanda?" diye sordu, sesi yalnızca onun duyacağı kadar

alçaktı, "Pişman olacak ne yaptın?"

Amanda bir anda telaşlandı, henüz hazır değildi. Yaptığı şeyi anlatamazdı. Öğrendiğinde yüzünün alacağı tiksinti ifadesini görmeye dayanamazdı. Başını salladı ve ellerini onunkilerden kurtardı. "Boş ver. Riley'nin istediği şeye bak."

"Şef?" Riley tekrarladı, sesinde bir telaş vardı.

Logan'ın yüzündeki ifade o an yaşadığı hayal kırıklığını yansıtıyordu, sanki Amanda'nın davaya yardımcı olacak bir şey söyleyeceğini bekliyormuş gibiydi.

"Bu konuşma henüz bitmiş değil," dedi Amanda'yı temin eder bir şekilde. Amanda bu sözler karşısında titredi ve söylediklerini söylememiş olmayı diledi umutsuzca.

Logan, girişin köşesine, odanın diğer ucuna, Pierce ve Riley'nin yanına geçti. Amanda'nın duyamayacağı kadar kısık sesle konuşuyorlardı, ama Logan'ın, söylenenleri beğenmediğini anlamak için duymak gerekmiyordu.

Başını sallayıp defalarca ve ısrarla "hayır" dedi. Riley üçünün içinde en sakin olanı gibi görünüyordu. Logan'la birkaç dakika boyunca konuştu ve Logan'ın ağzı kilitlendi ama bir kere ve sert bir şekilde başını salladı. Pierce derhal dönüp kapıyı vurarak dışarı fırladı.

Amanda, Riley ve Logan'ın odayı baştan başa geçerek ona doğru gelmelerini endişeyle izledi.

"Riley sızıntıyı bulmuş," dedi Logan. "Bay Reynolds, mezarlıkta bir çiçek satıcısı."

Amanda şoke oldu. "Emin misiniz? Muhabirlere nerede oturduğumu söylediğine inanamıyorum. Bana karşı hep nazik davranmıştır."

"Haberciler bazen fazlasıyla ikna edici olabilirler," dedi Riley, "Özellikle de birini vergi dairesine şikâyet etmekle tehdit et-

tiklerinde. Çiçek satmak Bay Reynolds için bir ek iş. Anlaşılan, vergi iadesi alacağı zaman çiçek satışından elde ettiği gelirleri tahakkuk ettirmemiş."

"Bir karar vermelisin, Amanda," dedi Logan. "İlçede kalmak istiyor musun, yoksa başka bir yere gidecek misin?"

"Kalıyorum."

Riley cevabı beğenmiş görünüyordu, öte yandan Logan'ın yüzünü okumak daha zordu. Memnun olup olmadığını anlamamıştı.

Pişmanlıklarından bahsettiği andan beri Logan'da meydana gelen değişikliklerden dolayı bir ürperti geldiği için Amanda elleriyle kollarını yukarı aşağı ovuşturdu. "Peki, şimdi ne yapıyoruz? Bir motele mi gidiyorum?"

"Ne yazık ki o kadar basit değil," dedi Logan. "Bu kadar küçük bir ilçede katilin ve basının seni yerel motellerden birinde bulması çok kolay olur. Ne kadar dikkatli olursak olalım, adamlarım üniforma giymese bile birinin oradaki polisin varlığına uyanması hiç zor olmaz."

"Ayrıca," dedi Riley. "Pierce buradaki konumdan memnun değil. Bütün motellerimizin eski ve modern güvenlik sistemlerinden yoksun olduğunu söylüyor."

"Logan'ın evinde kalacaksın." Girişten Pierce'in sesi duyuldu. Yürüyüp geldi ve Logan'ın yanında durdu. "Logan'ın evin sahibi olduğunu sadece bir avuç insan biliyor. Adına bile kayıtlı değil. Kurduğu bir emlak şirketinin üstünde görünüyor. Ayarlamaları yaptım bile. Tek yapman gereken, bavulunu hazırlamak."

"Bir dakika, bir dakika," dedi Amanda. "Ne diyorsunuz yani? Polis Şefi'nin evinde mi kalacağım? Bu... Sıra dışı değil mi?"

"Bayan Stockton." Amanda dikkatini Riley'ye yöneltti. "Sıra dışı olabilir ama mükemmel bir alternatif. Merkezdekilerin çoğu

hâlâ Şef'in ilçedeki dairede kaldığını düşünüyor, ama bu dava başladığında Şef o daireyi FBI'a verip kendisi ilçe dışına taşındı."

"Gün içinde bir polis memuru seninle kalır," dedi Pierce. "Logan akşam gelir, böylece güvenli bir yerde yirmi dört saat koruman olur. Araştırmaya yardımcı olabileceğin kadar da yakında olursun. Hem de güvenli bir şekilde."

"Kulağa oldukça mantıklı geliyor." Amanda dikkatle Logan'ı izledi. Bütün konuşma boyunca sessiz kalmış, Amanda'yı yüzünde ciddi bir ifadeyle izlemişti. "Ama Logan'ın beni orada istediğini sanmıyorum."

Logan'ın ağzı gerildi. "Güvende olmanı istiyorum. Tek istediğim bu."

"Sorun ne o zaman? Senin evinde güvende olmaz mıyım?"

Saçma sapan bir soru sormuş gibi, Logan'ın kaşlarından biri kalktı. "Elbette olursun."

"Güzel, halloldu o zaman," dedi Pierce. "Evin arkasında seni Logan'ın evine götürecek iki tane sivil araba bekliyor. Bayan bir polis memuru öndeki basına aldatmaca olarak buraya getiriliyor şu anda. Senmişsin gibi önden çıkacak."

Cesur olmaya karar vermiş olmasına rağmen mabedini terk etme düşüncesi Amanda'yı telaşlandırdı. "Logan'ın evine gideceğim demedim."

Logan'ın ifadesi yumuşadı ve bakışları endişeyle doldu. İki adamın onları seyrettiğini tamamen unutarak uzanıp Amanda'nın ellerini tuttu. "Bence bir şahidin Polis Şefi'nin evinde kalması, şefin prensiplerinden ödün vermesini gerektirebilir. Davayı çözmeye odaklanmalıyım ve dikkatimin bölüneceğinden endişeliyim."

Amanda tam araya girecekken, Logan ellerini sıkarak daha sözünü bitirmedeğini anlatmaya çalıştı.

"Yine de şu an için Shadow Falls'ta kalmaya kararlıysan, en iyi alternatif benim evimde kalman."

Amanda, Logan'ın gözlerinin köşesindeki minik çizgilerde ilk defa bir gerilimi fark etti. Riley de tedirgin görünüyordu. Demek daha önceki tartışmalarının sebebinin kendisinin kalma ya da gitme kararıyla ilgisi yoktu. "Başka bir şey daha var değil mi? Bana söylemediğiniz şey nedir?"

Logan tereddüt etti, sanki konuşmadan önce her sözünü tartmak istermiş gibi, "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok." dedi.

"Nedir, söyle hadi."

"Bir cinayet daha olmuş."

Frank Branson, Amanda Stockton'ın evinin önündeki muhabirlerin arasına karışmadı. Bazılarını dört yıl öncesinden tanıyordu ve onu hatırlamalarından korkuyordu. Dikkatleri üzerine çekmek yaptığı planın bir parçası değildi.

Yan komşunun aşırı büyümüş çalıları ona kusursuz bir avantaj, stratejik bir konum sağlıyordu. Çalıların arkasına saklandığı zaman hem Amanda'nın yan kapısını hem de arkadaki sürgülü cam kapıları görebiliyordu. Basın ön taraftaki nöbetinden yorulup sıkıldığında ve polisler azaldığında Stockton sürtüğüne bir ziyarette bulunacaktı.

İki saat sonra bitkin ve hafif çakırkeyifti. Altılı birasını son damlasına kadar bitirmişti ve artık işemesi gerekiyordu. Çalılarının üstüne basa basa polislerden ve habercilerden uzağa gidip komşu evin arka tarafında ihtiyacını giderdi.

Sonra. Daha sonra gelmeliydi, belki yarın ya da belki etrafta o kadar insan olmadığı bir zaman.

Bir haftadan daha az bir sürede, ikinci defa olay yeri bandı, parkın bir bölümünü kordon altına alıyordu ve yine bir genç kadın öldürülüp bedeni çam yapraklarının içine atılmıştı. Dedektifler bölgeyi tarıyor, yere kanıtları gösteren işaretler saplıyor ve Dr. Cassie Markham cesedi inceliyordu.

Logan, yanında Pierce ile banda yaklaştı. İkisi de aldatmanın işe yaradığından emin olmak için Amanda'nın arkasında kalmışlardı. Riley ise hemen olay yerine gitmişti, şimdi de onlara değerlendirmesini yapıyordu. Peşine taktıkları, onu gölge gibi izleyen FBI Ajanı da oradaydı – yalnızca Riley adamın ona yardım etmek için orada olduğunu düşünüyordu. Aslında adam Riley'yi izlemek için oradaydı.

Logan bandın altından dalarken, "Bu seferki nasıl olmuş?" diye sordu.

"Kurban, kısa sarı saçlı ve ela gözlü. Başka bir yerde öldürülüp buraya atılmamış. Cinayet burada işlenmiş. Bu kadınla O'Donnell arasındaki tek benzerlik, iki cesedin de parkta bulunmuş olması ve her iki kurbanın da ellerinde kırmızı bir gül tutuyor olması."

"Peki ya dikenler? Gövde soyulmuş mu?" Logan diğer iki adam geçebilsin diye alçak bir çam dalını tuttu.

"Hayır," dedi Riley. "Bütün dikenler üstündeydi."

"Ölüm sebebi?" diye sordu Pierce.

"Tabanca ile vurulmuş. Yakın mesafeden göğse tek atış. Fail kurban öldükten sonra bıçaklayarak mermi yarasını saklamaya çalışmış."

"Taklitçi," dedi Logan,

"Evet," diye onayladı Riley, "üstelik pek de başarılı değil."

Logan kaşlarını çattı. Riley'nin sesinde övünç mü vardı? Yoksa bu hafif ses tonu değişikliğini hayal mi ediyordu? "Kurbanın erkek arkadaşı var mıymış?"

"Kocası varmış. Dedektif Reid şu anda merkezde onunla görüşüyor. Cinayet saatinde nerede olduğunu doğrulayacak bir kanıtı yok, huzursuz ve karısının bu trajik ölümüne pek yıkılmış gibi görünmüyor. Reid, adamın kısa sürede pes edip itiraf edeceğinden emin."

Logan bir başka kadına daha Carolyn O'Donnell gibi vahşice işkence edilmediği için rahat bir nefes aldı. Gerçi eğer öyle olsaydı, bu, Riley'nin kısa yoldan masumiyetini kanıtlamış olurdu. Bugün vagondaki suç mahallinden ayrıldığından beri gözetim altındaydı.

Memurlarının kurduğu ışıklara bir göz attı. "Böyle bir olay yerini tarayabilmek için daha fazla ve daha iyi ışıklandırmaya ihtiyacımız olacak." Altı aylık polis şefliği süresi ona belediyeden daha iyi bir bütçe ve daha iyi ekipman alabilmesi için yeterli gelmemişti.

"Ben ilgileniyorum," dedi Riley. "Ulaştırma bölümü daha fazla ışık getiriyor. Bir yerlerde bir inşaatı durdurmaları gerekmiş olabilir ama bana pek zorluk çıkarmadılar yine de."

"İyi düşünmüşsün. Şu muhabirleri daha geriye alalım. Kurbanın resmini akşam haberlerinde görmek istemiyorum."

"Tamamdır." Riley parkın ana girişinde cadde üzerinde dizilmiş habercilere yöneldi.

Logan kendini birazdan göreceği ürkütücü sahneye hazırladı.

"Hazır mıyız?" diye sordu Pierce.

"Olabileceğim kadar."

BÖLÜM VIII

Amanda odadaki yabancı döşemelerin koridordan gelen yabancı kokuların verdiği panikle yataktan sıçradı. Bu kahve kokusu muydu? Kahve içmiyordu ki. Bir dakika, dün gece, haberciler. Evini terk etmek zorunda kalmıştı.

Memur Karen Bingham ve iki FBI ajanı onu sivil arabalarla Logan'ın evine kadar getirmişlerdi. Karen eski bir aile dostuydu ve Logan'ın evine daha önce de gelmişti. Neyin nerede olduğunu biliyordu ve Amanda'yı ana yatak odasına yerleştirme konusunda ısrar etmişti.

Logan'ın yatağına.

Dün gece Logan'ın eve gelip gelmediğini hiç bilmiyordu, eğer geldiyse de Amanda hiç duymamıştı ve hangi odada yattığını hiç bilmiyordu.

Dört direkli dev yatakta kahverengi lüks yorganda parmaklarını gezdirerek ve bu hoş kumaşa sinmiş belli belirsiz sabun ve tıraş kolonyası kokusunu içine çekerek biraz oyalandı. Oda, yumuşak altın ve kahverengi tonlarda dekore edilmiş, aynı sahibi gibi, erkeksi bir havaya sahipti.

Başucu saatine hızla bir göz attı ve saatin yedi buçuk olduğunu gördü. Kendisi için korkunç erken bir saatti ama Polis Şefi'nin işe gitmek için evden çıkmak üzere olduğunu düşündü.

hatta belki de çoktan çıkmıştı bile. Dün gece söylediği uğursuz sözcükler geldi aklına: *Bir cinayet daha işlenmiş.*

Çarşafı üzerinden atar atmaz yataktan fırlayıp büyük banyoya yollandı. Gitmeden önce Logan'ı yakalayıp ona neler olduğunu anlatabilmeyi umuyordu. Hızlı bir düşün ardından önceki gece yaptığı bavuldan bir şort ve mavi bir tişört geçirdi üstüne ve aşağı yöneldi.

Eli kendiliğinden saçını öne çekiştirmeye başlamıştı ki Logan'ın yara izini kafasına takmaması konusundaki uyarısı kafasının içinde yankılandı. Eğer o takmıyorsa, kendisi de takmamaya çalışabilirdi. Saçını omzunun üstünden arkaya atıp son birkaç basamağı hızla indi. Sağa dönüp dün gece Karen ile birlikte girdiği, evin arka tarafında mutfağın yanındaki samimi yemek odasına doğru kahve kokusunu takip etti.

Logan'ı orada göremeyince hayal kırıklığına uğradı. Karen, arka verandaya çıkan Fransız tarzı kapıların önündeki yuvarlak maun masada oturuyordu. Amanda, bu eski tarz masanın ön tarafında bir veranda olduğunu hatırlıyordu ama dün gece başka bir şeye dikkat edememişti çünkü ajanlar onu hızla içeri sokmuşlardı.

Karen elindeki kahve kupasını ve *Shadow Falls Journal* gazetesini indirerek onu selamladı: "Günaydın. Umarım seni korkutmamışımdır. Dün gece sana bugün burada olacağımı söylemiştim sanırım."

Amanda bir tutam saçını önüne attı. "Yok, hayır, korkutmadın ama Logan'ın hâlâ burada olacağını umuyordum. Bebek bakıcılığına başlamak için biraz erken sanki."

Karen, gözlerinin etrafındaki derin çizgiler iyice buruşana kadar güldü. "Bebek bakıcılığı demek. Bu ayarlama pek hoşuna gitmemiş anlaşılan."

"Üzerine alınma sakın. Yalnız olmaya alışığım da."

"Bir fincan taze kahve seni kendine getirir. Bende hep işe yarar." Karen masadan kalkıp siyah mermer barı dolanarak mutfığa girdi. "Nasıl seversin?"

"Teklif için teşekkür ederim ama kahve sevmem."

Sanki birinin kahve içmemesi ölümcül bir günahmış gibi Karen'in kaşları kalktı. "Su? Gazoz?"

"Gazoz olur, teşekkürler."

"Hemen geliyor." Karen buzdolabını açtı. Bir kutu Dr. Pepper getirerek masaya koydu. "Bu olur mu?"

Amanda, en sevdiği içeceğin Logan'ın evinde bulunmasına şaşırarak gözlerini kırptı. "Süper olur hatta. Sağ ol," diyerek masaya oturdu.

Karen oturmadı, kahvesinden büyük bir yudum alarak gazetesine uzandı. "Seni korumak için buradayım, bakıcılık yapmak için değil. Çoğu zaman ayak altında durmamaya çalışacağım. Tanrı biliyor ya, yapacak dünya kadar işim var. Evin ön tarafındaki misafir odasına bilgisayarımı koydum, bana ihtiyacın olursa bağırman yeter."

"Bir dakika." Amanda ricasını gülümsemesiyle yumuşatarak, "Şey, dün geceyle ilgili... Cinayet hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu.

Karen başını salladı. "Pek sayılmaz. Logan geldiğinde saat sabahın ikisiydi neredeyse. İkimiz de iş konuşamayacak kadar yorgunduk. Eve, kocam Mike'in yanına gitmek yerine misafir odasında kıvrılıp yattım. Sabah kalktıgımdaysa Logan çoktan gitmişti."

Amanda gazoz kutusunu kendine doğru çekip parmağını kabarcıkların üstünde gezdirdi. "Sence Logan'ı arasak rahatsız etmiş olur muyuz?"

"Sanmam." Karen'in alnı endişeyle kırıştı. "Güvenliğinden endişe ediyorsan emin ol Logan civardaki en iyi güvenlik sistemine sahip. Bahçe sensörler ve kameralarla çevrili. Çime basan olsa haberimiz olur. Hem," belindeki tabancayı göstererek, "bu da süs için durmuyor burada."

"Hayır, hayır, sorun bu değil." Güvenlik sisteminin iyi bir sistem olması onu rahatlatmıştı, ama şu anda daha çok cinayetle ilgileniyordu. Ne olup bittiğini öğrenmek istiyordu. Aynı adam bir kadını daha mı öldürmüştü? İhtimali bile onu öfkelenlendirmeye yetiyordu. Yardım teklifinde geç mi kalmıştı? Cinayeti önleyebilir miydi? "Yalnızca onunla konuşmam gerek."

Karen omuz silkti. "Elbette, merkezi arar, nerede olduğunu öğrenirim. Birini sorguluyor ve rahatsız edilmek istemiyorsa aramak istemem doğrusu."

"Teşekkürler. Bu iyi olur."

Karen başını sallayıp cep telefonunda birkaç tuşa bastı.

Amanda parmaklarıyla masayı tıklatmaya başladı.

Arama kısa sürdü. "Karakolda değil. Dışarı çıkmış, Mill Cove yolunda Black Lake'e gidiyormuş. Nedenini anlamadım. Cebinden arayıp sorayım en iyisi."

O an Amanda midesini ayağa kaldıran bir panikle mücadele etti.

"Hayır," dedi sesinin ansızın çok yüksek çıkmasından irkiler. "Özür dilerim," dedi sesini alçaltarak.

"Bir sorun mu var?"

Evet. Black Lake, tam Mill Cove yolunun ilerisinde katilin Dana ile Amanda'yı götürdüğü yerd. Logan ipucu mu arıyordu? Dört yıl önce kendisinin kilitli tutulduğu kulübede miydi şu anda? Ellerini o kadar fazla sıkıyordu ki gazoz kutusu tınladı. Parmaklarını gevşetmeye çalıştı.

"Amanda, ne oluyor? İyi mis..."

"Ben iyiyim." Amanda kutuyu itip ayağa kalktı. Bildiği tek bir şey vardı, Black Lake'e gitmek unuttuğu herhangi bir şeyi hatırlamak için muhtemelen eline geçecek en iyi fırsattı.

Belli ki Karen Amanda'nın geçmişini, en azından Logan'ın bulunduğu yerin önemini anlayacak kadar, iyi bilmiyordu. Güzel, bu Amanda'nın işine yarayabilirdi. Çünkü aksi takdirde Karen'in, Amanda'nın birazdan rica edeceği şeyi yapmasına imkân yoktu.

Şu anda Logan'ı aramak da saçmaydı. Logan, Amanda'nın geçmişi hakkında konuşmasını istese bile, Black Lake'e gitmesini, işkencenin yapıldığı, eski Amanda'nın öldüğü kulübeyi ziyaret etmesini istemezdi. Henüz yeni Amanda hâlâ kim olduğunun mücadelesini verirken buna izin vermezdi.

Derin bir nefes aldı ve yüzüne yapmacık bir gülümseme takındı. "Karen, senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Burada işimiz bitti." Logan kulübenin içinde etrafına bir göz attı. Black Lake'e gelip olay yerini bir daha incelemek, ona yeni bir bakış açısı, katilin Amanda ve Dana'yı buraya getirdiğinde ne düşündüğü ile ilgili bir fikir verir diye ummuştu ama olay yeri çok eskiydi. Kulübe resmen çürüyordu. Dana'nın üstünde öldüğü metal yatak, olay yerini yeniden oluşturmaya yarayabilecek diğer her şeyle birlikte götürülmüştü.

"Bakmaya değermiş," dedi Pierce. "Bunca yıl sonra bile ilk seferinde gözden kaçmış bir şeyi bulabilirdik. Ama sen bunu zaten biliyorsun. Quantico'da aldığın onca ders düşünülürse muhtemelen benden çok şey biliyorsun. Ne yaptın, son on yılda her tatilini FBI akademisinde eğitim alarak mı geçirdin?"

Logan gözlerini kısıp ona baktı. "Geçmişimi mi araştırdın?"

"Sadece Metzger davasını çözen adamın neden Shadow Falls gibi ücra bir ilçede polis şefliğini kabul ettiğini merak ettim diyelim."

"Hakaretlerine dikkat et. Burası benim memleketim."

Pierce Logan'ın gönlünü alır gibi ellerini kaldırdı. "Hakaret etmek niyetinde değildim. Ben de Savannah'da büyüdüm, Jacksonville'e taşınalı şurada birkaç yıl oldu. İnan bana bu iki yer de büyüklüklerine rağmen bu küçük ilçeyle birçok benzerlik taşıyor. Fakat her ikisi de polislikte Shadow Falls'ta olmayan muazzam fırsatlar sunabilir. O yüzden soruyorum, neden döndün buraya? O geçen gün bahsettiğin, acemiymen yaptığın hata yüzünden olduğunu da söyleme sakın."

"Gelme sebebim oydu, derken yalan söylemiyordum."

Pierce pencereye dayanıp kollarını kavuşturdu. "Peki, bir sebep bu diyelim ama tek sebep değildir herhalde. New York'ta ne oldu? Neden ayrıldın?"

"Bu konuşma bir yere varacak mı? Çünkü davayla ilgili değilse benim yapacak tonla işim var."

"Kadın meselesi mi?"

Logan kulübenin bir ucundan diğer ucuna kadar yürüyüp Pierce'in karşısında durdu, yumruklarını sıkıyordu. "Söyleyeceğin bir şey varsa söyle Buchanan. Lafı dolandırıp durma."

"Pekâlâ." Pierce pencere kenarından uzaklaştı. "Boşanmandan hemen sonra New York'tan ayrıldığını biliyorum."

"Özel hayatıma oldukça saygılıymışsın," diye alay etti Logan.

"Acı çekmemek için hemen karşısına çıkan ilk güzel kadına takılan bir sürü arkadaşım oldu."

"Bundan bana ne?"

"Amanda Stockton'a bakışlarını gördüm. Evinde kaldığı sü-

rece bunu profesyonel düzeyde tutacağından emin olmak istiyorum. Bu araştırmada o kadar fazla pürüz var ki aklının bir de kişisel şeylerle meşgul olmasını istemiyorum."

Logan, yıllardır birini yumruklamayı bu kadar istememişti. Hâlâ Pierce'a vurmamıştı çünkü Logan'a göre, Pierce katili yakalamayı en az kendisi kadar istediğinden böyle eşeklik yapıyordu.

"Amanda'ya karşı hissettiklerim seni ilgilendirmez. Bu davayı tehlikeye atacak bir şey yapacak değilim. Şu an tek istediğim, Carolyn O'Donnell'i öldüren piçi bulmak." Logan, Pierce'i itti.

Pierce karşılık verdi.

"Ehm, affedersiniz Şef?"

Logan ve Pierce, girişten gelen Karen Bingham'ın sesine doğru döndüler. Arkasında duranı görünce Logan küfürü bastı.

Amanda.

Logan, yüzünde kapkara bir bulut, kendisine doğru yürürken Amanda sahip olduğu bütün cesaretiyle geri adım atmamaya gayret ediyordu. Yüzü, ensesini pişiren güneş kadar ısınmıştı. Fazla bir şey duymamıştı ama Karen kapıyı açtığında duyabildiği şey, Pierce'in Logan'ın Amanda ile ilgilendiğini düşündüğüydü.

Ve Logan pek de inkâr etmemişti.

Logan, Amanda'yı kolundan tuttuğu gibi dışarı çıkardı. "Amanda buraya gelmemeliydin."

Kolunu güçlkle ondan kurtarıp sanki teninin yarısı orada kalmış gibi nefes nefese kolunu ovuşturduktan sonra içeri girdi. "Karen siz beni geri gönderin diye getirmedi buralara kadar. Gelmemin bir sebebi var."

Logan'ın gözleri pişmanlıkla doldu. Amanda'nın önünde durdu ve kibarca uzanarak acısını dindirmek ister gibi parmak-

larıyla kollarını okşadı. "Canını acıtmak istemedim."

"Önemli değil. Ben iyiyim." Logan'ın elini iterek aralarına bir mesafe koymak için geri adım attı. "Dün geceki cinayet... benim peşimde olan adam mıymış?"

Logan başını salladı. "Hayır. Kocası öldürmüş. Olay yerini sanki seri katilimiz yapmış gibi gösterecek şekilde ayarlamış, ama adamımızın o olmadığı belli." Onları dikkatle inceleyen Pierce'in yanında duran Karen'a baktı. "Bunun acelesi yoktu. Evi terk etmemeliydin."

"Karen'i suçlama. Onu ben kandırdım."

"Kandırdın mı?" dedi Karen şaşkınlıkla. "Nasıl?"

Pierce pencere kenarına yaslandı tekrar. "Dana Branson ve kendisinin kaçırıldığında getirildikleri yerin burası olduğunu söylemedi sana."

Karen şoke olmuştu, irkilme sesi küçücük kulübenin içinde çınladı. "Özür dilerim, Şef. Bilsem gelmezdim kesinlikle. Haydi Amanda. Gidelim."

Amanda Karen'in elinden sıyrıldı. "Hayır, hepiniz kesin şunu. Beni bir o tarafa bir bu tarafa çekiştirip durmaktan, benim için neyin iyi olduğuna karar vermekten vazgeçin artık. Üstüme titrenmesinden ve acınmaktan sıkıldım artık. Kurban gibi davranılmaktan. Bunları zorla yaptıramazsınız bana!" Yılgınlıkla ayağını yere vurdu.

Pierce elini açıp öksürdü. Karen'in kaşları saç çizgisine yaklaşmıştı. Logan'ın dudakları seğirdi. Amanda bir an ayağını çocuk gibi yere vurarak ve "Bunları bana zorla yaptıramazsınız!" diye bağırarak nasıl da aptal görüldüğünü fark etti. Yüzü kıpkırmızı oldu ve Logan'a sakın gülmeye kalkma, der gibi dik dik baktı.

Logan iki sefer boğazını temizledi. "Pekâlâ, bunu da hallettiğimize göre. Taklitçi katili sormaktan başka ne için geldin buraya?"

Birden kulübenin duvarları Amanda'nın üzerine üzerine gelmeye başladı. Kollarını kavuşturup Dana ile geldiği son seferden beri ilk defa bu kulübeye iyice bir bakındı. Boğazına bir yumruk geldi oturdu. Yutkunduktan sonra şöyle dedi: "Dün gece sen bir cinayet daha işlenmiş dediğinde çok korktum. Başka bir kadının daha öldürüldüğünü, olanları tam olarak anlatamadığım için bunun benim suçum olduğunu düşündüm."

"O manyağın yaptığı ya da yapmadığı şeyler senin suçun değil," dedi Logan sert bir sesle.

"Anlıyorum, gerçekten anlıyorum ama yine de suçluluk hissediyorum." Omuzlarını silktili. "Saçma geldiğini de biliyorum."

Logan'ın gözleri bulutlandı. "Hiç de saçma değil. Bunu yapmak istediğine emin misin? Belki de beklemelisin..."

"Hayır. Hazırım." Logan'ın kulağına eğildi. "Pierce ve Karen dışarıda bekleyebilir mi? Neler olduğunu... Anlatmaya başlasam... Duymalarını istemediğim..."

"Açıklamak zorunda değilsin. Bir dakika bekle." Odanın diğer ucuna geçerek Karen ve Pierce'a alçak sesle bir şeyler söyledi. İkisi de çıktı ama biraz sonra Pierce elinde iki kamp sandalyesiyle geri döndü. Bunları Logan'a verdikten sonra Amanda'yı başıyla selamladı ve çıkıp kapıyı kapadı.

Logan sandalyeleri odanın ortasına koyup Amanda'ya oturmasını işaret etti. Kendisi de karşısına o kadar yakın bir şekilde oturdu ki neredeyse dizleri değiyordu. İkisi de geri çekilmedi.

Amanda midesi korkudan sıkışırken sordu: "Nasıl yapacağız bu işi?"

Logan endişeyle inceledi Amanda'yı. "Dana ile nasıl tanıştığından başlayalım."

"Geçen gün merkezde söylememiş miydim bunu?"

"Olsun, bir daha anlat."

Amanda peki der gibi omuzlarını silkti. Eğer Logan daha önce konuştukları şeylerden başlamak istiyorsa sorun yoktu. "Annemler ölünce borçlarını ödemek ve Heather'ın eğitimini karşılayabilmek için evi satmak zorunda kalmıştım. Knoxville'de Tennessee Üniversitesi'ne gidiyordu ve tek geliri annemlerin yolladığı paraydı. Evi ve içindeki her şeyi açıkartırmaya çıkardım. Eğitimini ve masraflarının çoğunu ödemeye yetiyordu. Yine de yarı zamanlı bir iş bulması gerekiyordu, ama başardı ve diplomasını aldı."

"Her şeyi ona mı verdin, kendine hiçbir şey ayırmadın mı?"

"Beni iyilik perisi ilan etme Logan. Değilim." *Alakası yok.* "Ben çoktan mezun olmuş, işe başlamıştım. O an bu en mantıklı karardı. Fakat henüz kariyerimin çok başındaydım ve pek fazla param yoktu. Annem ve babam hâlâ bazı konularda bana yardımcı oluyorlardı. Onlar göçüp gidince biraz ekstra nakit ihtiyacım oldu, ben de gazeteden bir ev arkadaşı aramaya başladım."

"Dana gazeteye bir ilan vermişti."

"Evet. Yerel teknik üniversiteye gidiyordu ve masraflara yardımcı olacak birini arıyordu, ben de ondan bir oda kiraladım."

"Daire değil mi?"

Amanda başını salladı. "Son ev arkadaşı kirayı ödemedi kaçmış. Dana oldukça umutsuz bir durumdaydı."

"Ailesi yok muydu?"

"Annesi ve babası vardı ama Dana bir sürü kötü seçim yapmış, köprüleri yakmıştı. Anne babası sevgilerini biraz sert bir şekilde gösteriyordu, onu uyandırmaya, kendi ayakları üzerinde durmasını sağlamaya çalışıyorlardı. Sonra da öldürüldüğünde yıkıldılar ve daha fazla yardım etmedikleri için kendilerini suçladılar."

Logan, Dana ile neler yaptıklarını sordu. Birçok soruya cevap verdikten sonra şöyle dedi: "Bizi neden hedef aldığını, neden seçtiğini bilmiyorum."

"Bunu anlamak benim işim. İyi gidiyorsun." Dirsekleri dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Şimdi kaçırılmayla ilgili konuşmak istiyorum."

Amanda derin bir nefes aldı. "Yapalım şunu da bitsin."

"Kaçırıldığınız sabahtan bahset."

"Çarşamba günüydü. İyi biliyorum çünkü Dana'nın dersi olmadığı tek gün çarşamba günüydü. Ben o zaman da evde çalışıyordum, bu yüzden programım esnekti. Dana alışverişe gitmek istedi, ben de onla gideyim dedim."

"Alışveriş merkezine nasıl gittiniz?"

"Dana'nın arabasıyla. O kullandı."

"Uzun zaman olduğunu biliyorum ama sizi takip eden var mıydı, hatırlıyor musun?"

"Pek fazla trafik yoktu. Başka araba yoktu etrafta hatırladığım kadarıyla."

"O sabah sizi arayan olmuş muydu? Ya da ondan önceki haftalarda? Tehdit telefonları ya da sessiz telefonlar?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Amanda yine omuz silkti. "Dana'yı arayan olduysa bile bir şey söylemedi."

"Devam et."

"Park ettik." Elleri titriyor, zorlukla yutkunuyordu. "Alışveriş merkezinin sonuna doğru ağaçların ve çöp konteynerlerinin yanına park ettik. İnsanı pişiren suni deriden koltukları vardı arabanın, o yüzden gölgeye park edip camları hafif açık bırakmayı seviyordu. Her neyse, içeri girdik."

"Sizi izleyen, takip eden birini hatırlıyor musun? Belki aynı adamı birden fazla mağazada görmüş olabilirsiniz."

Kaşlarını kaldırdı ve yolculuklarını zihninde yeniden canlandırdı. Ayrıntılar nasıl da kolayca aklına geliyordu, geçen gün polis merkezinde hatırlamaya çalıştığından çok daha kolay hem de.

"Hayır, öyle bir şey olmadı, her şey normal görünüyordu. Birkaç bir şey satın aldık, aptalca şeyler – vücut losyonu, bileklik falan işte. Dana bir çift sarı puantiyeli çorap aldı. Ben de pembe bir badi aldım. Dışarı çıktık, ben kız kardeşimi arayacaktım. O an cep telefonumun çantamda olmadığını fark ettim. Girdiğimiz son mağazada kullandığımı hatırladım. Dana arabayı getirip beni alacağını söyledi. Ben de telefonumu aramak için içeri girdim."

Logan, Amanda'nın elini sımsıkı tutarak ona yalnız olmadığını hatırlattı. Amanda'yı boğan gölgeler o an uçup gitti.

"Çıktığımda arabası hâlâ park yerinin sonunda duruyordu. Bagaj kapağı açıktı, ben de arabanın arkasında duruyor, bagajını düzenliyor, diye düşündüm." Dana'nın ne kadar pasaklı olduğu aklına geldi, gülümsedi.

"Arabanın etrafında başka kimseyi görmedin mi?"

"Hayır, arabanın yanına gidip arkasını dolandığım zaman bile. Dana'nın orada olmasını bekliyordum. Seslendim ama cevap gelmedi. Döndüğümde onun bagajda yattığını gördüm. Bir şey yapmaya fırsat olmadan bana saldırdı."

"Elektrik şokuyla."

Amanda başını salladı. "Sonradan bana söyledikleri bu en azından. O anda ne olduğunu anlamadım. Yere düştüm. Birkaç saniye acıdan başka bir şey düşünemedim. Her şey bulanıktı. Sonra beni bagaja, Dana'nın yanına atıp kapağı kapattı."

Logan bir an irkildi ama hemen toparladı. "Seni oradan alırken yüzünü gördün mü? Belki bir an için?"

Hatırlamaya çalışırken alt dudağını ısırды, ama yararı yoktu. Yüzlerce kez denemiş ama asla zihninde net bir görüntü belirmemişti. "Uzun boylu beyaz bir erkek izlenimi oluşuyor kafamda, başka bir şey yok."

"Bagajı açtığında kulübedeydin değil mi? Bu kulübede."

Gözleri etrafı taradı ve titredi. "Evet."

"Yolda bir yerde durdu mu?"

"Hayır."

Logan başparmağıyla Amanda'nın elini okşadı. "Durmak ister misin?"

Başını yukarı doğru salladı. "Hayır, hayır, bunu yapmam lazım."

Amanda'ya uzun uzun ve dikkatle baktı. "Etrafına bak. Kulübeyi o gün olduğu şekliyle hatırlamaya çalış. Polis fotoğraflarında göremediğim şeyleri söyle bana. Nasıl kokuyordu?"

"Koku mu?" Burnunu buruşturdu. "Kan. Kan kokuyordu."

"Ondan önce, kulübeyle ilk girdiğin zaman ne kokuyordu?"

"Küf, şu anki gibi pislik kokuyordu."

"Güzel, başka?"

Derin bir iç çekti ve pencereye işaret etti. "Dışarıdaki çam ağaçları. O kadar."

"Peki ya sesler?"

Amanda kafasını kaldırıp dinledi. "Kuşlar, bugün duyduğum seslerin aynısı. Orman kuş dolu."

"Onları engelle kafanda. Kulübenin içinde ne duyuyordun, onu düşün. Adam seninle konuştu mu? Belirli bir aksanı var mıydı?"

"Fısıldıyordu."

"Baştan sona hep fısıldadı mı? Hiç sesini yükseltmedi mi? İyi düşün, seninle konuştuğu şeyleri zamanları düşün."

Dudaklarını büzdü ve kendini kulübenin içindeyken hayal etmeye başladı. Orada, köşede metal yatak yere vidalanmıştı. Kanca da aynı şekilde odanın ortasında yere vidalanmıştı. Siyah lekeler, kan görmeyi bekleyerek yere baktı. Ama birisi zemin tahtalarını değiştirmiş olmalıydı. Katilin bir Dana'yı, bir Amanda'yı zincirlediği yerde ne kanca ne de kan vardı. Orada, katil

Amanda'nın üzerinde, bir taraftan emirlerini kulağına fısıldarken yerde yattıklarını hayal etti. "Mırıldanıyordu," dedi birden hatırladığına şaşırarak.

Logan Amanda'nın elini sıktı. "Güzel. Gelişigüzel bir şey miydi yoksa belirli bir şarkı mıydı, hatırlıyor musun?"

"Bir şarkıydı, kesinlikle, ama bildiğim bir şarkı değildi. Çok belirlirgin, yavaş ve ürkünçtü. Melodili bir tekerleme gibi bir şeydi sanki."

Saçları yüzünün önüne düşmüştü. Logan, öne eğildi ve sanki karşı koyamıyormuş gibi saçlarını ucuna kadar eliyle okşayarak arkaya doğru attı.

"Saçlarımı da çok sevmişti," diye fısıldadı.

Logan sanki ateşte yanmış gibi elini hızla geri çekti.

"Affedersin," dedi Amanda. "Korkutmak isteme..."

"Sorun değil. Devam et," diye üsteledi Logan.

Amanda derin bir iç çekti. "Saatlerce saçımı tarıyordu. Her gün yıkıyor, her telini tek tek tarıyordu. Bütün o işleri yaparken hep uğulduyordu. Bunu unuttuğuma inanamıyorum."

"Bazen başa çıkabilmek için zihnimiz bu tür detayları bloke eder. Şarkının ne olduğunu anlamamı sağlayacak bir şey hatırlarsan, söyle."

"Sence bir şarkı katili yakalamamı sağlar mı?"

Logan omuzlarını kaldırdı. "Bulmacanın bir parçası sonuçta. Bazen minicik bir ipucunun bir davayı nasıl aydınlattığını hiç anlamıyorsun. Aklına gelen başka bir şey var mı?"

Amanda etrafına bir göz attı, o gün olduğu şekliyle gözünde canlandırmaya çalıştı. Kapüşon başlıklı adam elinde bir gülle üstünde oturuyor, gülün dikenini büküyordu. Hastalıklı bir oyundu oynadığı.

Beni öldürecek.

Gözlerini sımsıkı yumdu.

"Amanda?"

Gözlerini açtığı anda Logan'ın endişeli bakışlarıyla karşılaştı. Artık gerçeği, o kulübede gerçekte neler olduğunu anlatmanın zamanı gelmişti. Anlatmak için ağzını açtı ama kelimeler dökül-müyordu. Bütün düşünebildiği, öğrendiği an Amanda'dan nefret edecekti.

Birden dar, sıcak oda üstüne üstüne gelmeye başladı. Oradan çıkmalıydı. "Başka bir şey gelmiyor aklıma," diye yalan söyledi. "Gidip Karen'i çağırayım." Ellerini onun ellerinden kurtarıp kulübeden koşarak çıktı.

Logan arkasından koşmaya başladı ama Pierce onu kapı ağzında yakaladı.

"Bir şeyi yok. Karen yanında. Daha büyük sorunlarımız var."

Logan, Amanda'yı açıklığın öbür tarafında Karen'in araba-sına binerken gördü. Pierce'a tüm dikkatini vermeden önce arabanın Black Lake'ten çıkıp toprak yol boyunca gidişini izledi. Ne demişti? Daha büyük sorunlar mı? "Neden bahsediyorsun? Başka bir cinayet mi olmuş?"

"Hayır, yangın çıkmış."

Logan'ın burun delikleri havadaki kömür kokusundan sızlamaya başlamıştı. Dün, Riley ve Pierce ile birlikte girdikleri depo şimdi dumanı tüten bir enkaza dönmüştü. Çatı tamamen yanmış, geriye ölen bir örümceğin bacakları gibi gökyüzüne yükselen kararmış beton bloklar bırakmıştı. İtfaiyeciler hortumlarını

topluyor, gitmeye hazırlanıyorlardı. Yangını süratle söndürmüşlerdi ama geriye kurtaracak bir şey kalmamıştı.

"O dosyaların yedek kopyalarını yaptığınızı sanmıyorum, yanılıyor muyum?" dedi Pierce.

"Yedekler *onlardı* zaten." Logan tiksintiyle başını salladı.

"İyi bir haberim var. Minik araştırmamızın sonucu geldi. Riley cinayet saati dediği yerdeymiş. Peşinde olduğumuz adam o değil."

"Kesinlikle emin misin? Bu yangını serserilerin çıkardığı ihtimali bana çok uzak geliyor, özellikle de biz buradayken deponun etrafında serserilerin varlığına dair bir işaret görmediğimiz için."

"Riley konferanstaymış. Katıldığı her semineri, yediği her yemeği, giriş çıkış zamanlarını söyleyebilirim sana."

"Tamam, tamam. Carolyn'i o öldürmedi. Peki ya diğer kadınlar?"

"Sana hiç çok inatçı olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Her gün." Logan kül olmuş binadan uzaklaşıp ağır adımlarla arabasına doğru yürüdü.

"Cinayetlerin yarısında nerede olduğunu kanıtlayabilirim."

Logan, eli kapının kolunda. "Kanıtlamak mı?"

"Kesinlikle."

"Kahretsin." Logan direksiyona oturup kapıyı kıracakmış gibi kapattı.

Pierce yanına oturup emniyet kemerini bağlarken yan gözle Logan'a baktı. "Neden bu kadar hayal kırıklığına uğradın ki? Başdedektifinin katil olmadığını öğrendiğine sevinirsin sanmıştım."

Logan marşa bastı. "Evet, ama şimdi de bir şüpheli yok elimizde. Katil şu anda bir yerlerde muhtemelen bir sonraki kurbanının peşinde. Eğer derhal kim olduğunu bulamazsak bedelini bir başka kadın korkunç bir şekilde ödeyecek."

BÖLÜM IX

Carolyn O'Donnell cinayetinden iki hafta sonra Logan, Riley ve Pierce'la birlikte cesedin bulunduğu yerdeydi. Sarı olay yeri bandı artık bir anıydı ama Logan, parkta sessiz, hüzünlü ve yas tutan bir hava olduğunu, ağaçların burada olup biten adaletsizliğe için için ağladığını düşünmeden edemiyordu.

Bu güzel pazar sabahında, bu parkın gülüp oynayan çocuklarla dolu olması gerekiyordu, fakat artık aileler çocuklarını buraya getirmiyorlardı. Spor yapmaya gelenler bir zamanlar şehrin gurur duyduğu bakımlı patikalarda koşmaya gelmiyorlardı. Bir zamanlar neşeye dolu olan bu park şimdi korku salıyordu.

"Burada başka kanıt bulmayı ummuyorsun herhalde," dedi Riley. "Her yer bizim ve Pierce'ın adamları tarafından tertemiz yapıldı."

"Hayır, burada olmamızın nedeni bu değil."

"O zaman neden bizi buraya çağırdın?" diye sordu Pierce. Elinin tersiyle alnını silip geçmiş İç Savaş'a dayanan devasa meşe ağaçlarından birine dayandı.

"Kafamızı karıştıran şeylerden uzaklaşalım istedim."

"Toplantı odası bu işi görmez miydi yani?" diyerek alaylı bir şekilde güldü Riley.

Logan ona ters ters bakınca hemen toparlandı.

"Carolyn O'Donnell'in ölümünden beri iki hafta geçti ve hâlâ elimizde ipucu yok. Profile bakarsak bir sonraki cinayet her an olabilir. Olay yerini bir uçtan diğer uca bir saattir yürüyorum, kendimi katilin yerine koyup onun gibi düşünmeye çalışıyorum. Fakat bir yere varamıyorum. Olaya baştan bakmamız lazım. Kaçırduğumuz bir şey var."

Pierce meşe ağacından uzaklaşıp bir palmyenin yanında duran diğer ikisine katıldı. "Gerald Mason'ın Florida Eyalet Üniversitesi'nden olduğunu öğrendikten sonra ekibimin okuldan toparladığı tüm bilgilere tekrar bakmasını sağladım. Carolyn'e giden bir bağlantı bulamadık ve Mason'ın hem kaçırılma günü hem de kızın öldürüldüğü gün nerede olduğuna dair kanıtları var."

Logan Riley'ye döndü. "Peki, sizin tekrar sorguladığınız Carolyn'in arkadaşından bir şey çıktı mı? Konuşmaya Tallahassee'ye gittiğiniz kız. Oradayken diğer arkadaşlarını ya da hocalarını sorguladınız mı? Tanımadıkları biriyle konuşurken gören olmuş mu Carolyn'i? Belki onu arayıp duran, e-mail atan biri vardı."

Riley hayır anlamında başını salladı. "O arkadaşından bir şey çıkmadı. Okulla ilgili her şeyi tekrar gözden geçirdim. Cep telefonu kayıtları, internet hesapları için mahkeme emri çıkardık ve geçmiş dönemde temasta olduğu herkesle görüştük. Popüler bir kızmış, seviliyormuş, o yüzden bir sürü görüşme yaptık. Fakat içlerinden hiçbiri şüpheli biriyle temasta olduğuna dair bir bilgi, bir ipucu vermedi. Hiçbir şey çıkmadı."

Pierce alnından akan boncuk gibi terleri sildi. "Son altı ayda yurt odasına gelen ve odadan yapılan tüm aramaları takip ettik. Dikkati çeken bir şey çıkmadı."

"Yurda gelen ziyaretçi olmuş mu?" diye sordu Logan.

"Ziyaretçi defterinde doğrulayamadığımız bir sahte isim bile çıkmadı," diye yanıtladı Pierce. "Hepsi doğrulandı. Failin

dikkatini kampüste çektiyse bile, kendisinin fark edilmesini sağlayacak hiçbir şey yapmamış."

"Yani, katilin Carolyn'i okulda hedef almadığına eminsiniz," dedi Logan.

Pierce başıyla onayladı. "Florida Eyalet Üniversitesi'nde binlerce öğrenci var ama Carolyn'in arkadaş çevresinde yaptığımız araştırma oldukça kapsamlıydı. Bence katilin kızı okulda hedef alıp buraya kadar takip ettiğine dair bir kanıt yok."

"Ama burada hedef aldığına dair bir kanıt da yok," dedi Logan.

Pierce kaşlarını çattı ama cevap vermedi.

Riley düşünceli bir şekilde yere bakıyordu.

Logan tekrar sordu: "Kimsede yeni bir fikir yok mu? Yeni bir yön, taze bir bakış açısı?"

"Amanda'nın hazırladığı algoritma ne durumda? Ondan bir şey çıktı mı?" diye sordu Pierce.

"Ne algoritması?" Riley bir ona baktı, bir diğerine.

Logan, Amanda'nın üzerinde çalıştığı şeyden Riley'ye hiç bahsetmediğini fark ederek yüzü kızardı. Neden söylemediğinden de emin değildi. Vagondaki o günün öncesinde bile bilinçaltında Riley'den şüphelenmişti belki de.

"Amanda bütün delilleri yeni bir veritabanına yükleyip düzenledi ve her şeyi çapraz kontrolden geçirdi. Benzerlikleri ve muhtemel şablonları tarayan bir program yazdı. Pierce'in adamları onca sorgunun içinden potansiyel şüphelilerin bazılarını bu şekildeeledi. Amanda hâlâ programı kurcalayarak daha iyi bir şey çıkarmaya çalışıyor."

Riley'nin birden dikkati dağılmıştı, başını salladı.

"Bütün sorguları tekrar gözden geçirmeliyiz," dedi Pierce.

"Belki kaçırduğumuz değerli bir bilgi kırıntısına rastlayabiliriz. Ya da sorgulamamız gereken ama sorgulamadığımız birine. Ofi-

se gidip hepsine yeniden bakabilirim.”

Logan hayır anlamında başını salladı. “Carolyn’i ya da Dana ve Amanda’yı nasıl seçtiğini gösterecek başka bir şey olmalı. Anahtar bu olmalı. Bence Frank Branson’i incelemeliyiz.”

Riley’nin kafası aniden kalktı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle, “Dana Branson’ın babasını mı?” diye sordu.

“Onu şüpheliler listesinden çıkardığımızın farkındasın ama değil mi?” dedi Pierce. “Dana’nın cesedini kulübede bulup 9-1-1’i aramış evet ama adamın Dana’nın ölüm saatine ilişkin kapı gibi mazereti var.”

“Evet, yıllardır içeri tıktığım bir sürü katilin de böyle iddiaları vardı,” dedi Logan. “Bu tip kanıtlara ya da profillere asla tamamen güvenme. Şu adamın cinayet saatinde bulunduğu yerle ilgili iddiasını bir daha inceleyelim, bakalım ne kadar sağlammış.”

“Neden Branson’i incelememizi istiyorsun?” diye sordu Pierce.

“Dana Branson’ın cinayetine tekrar bakarken Frank Branson da yeniden sorgulandı. Çok kısa bir görüşmemiz oldu ve adam kötü bir his uyandırdı bende.” Logan omuz silkti. “Belki de hiçbir şey değildir.”

Pierce, Logan’a manalı bir şekilde baktı. “Bir şey olmasa bu konuyu açmazdın sen. Ayrıca eğer doğru çıkarsa kızını öldüren ilk baba olmaz, insanların sandığından daha sık yaşıyor bu.”

Riley başını salladı. “Hayır, ilk olmaz ama,” dedi iğrenerek. “Kendi kızını? Kız tecavüze uğramıştı.”

“Bu bir fark yaratır mı bilmem ama Dana onun üvey kızıydı,” diye düzeltti Pierce.

“Hayır, yaratmaz.” Riley yüzünde bir nefret ifadesiyle ürperdi.

Logan’ın aklına Amanda gelince birden irkildi. Polis raporu tecavüze uğramadığını yazıyordu, en azından geleneksel anlamda, çünkü muhtemelen katil kurbanlarına ölüm ânında tecavüz

ediyordu ve bu yüzden Amanda kurtulmuştu. Fakat tabii ona olanlar da aynı derecede vahşiceydi. Pierce’a döndü. “Peki, Branson cinayetindeki Adli Tıp bulguları? Adamların eyalet laboratuvarının kaçırdığı bir şeyler bulabildi mi?”

“Failden bir iz bulamadılar, yalnızca kurbanınkiler. Ve olay yerinden toplanan tüm kan örnekleri ya Dana’nın,” Logan’a baktı, “ya da Amanda’nın çıkmış.”

Bir an Logan’ın içi ürperdi ama hemen kendini topladı. Amanda’nın çektiklerinden her bahsedilişinde sanki içine bir bıçak sokuyorlarmış gibi oluyordu. Pierce’in yüzündeki ifadeye bakılırsa ve de Amanda’nın kulübeye girdiği andaki tavırları düşünülürse pek de duygularını saklayabildiği söylenemezdi.

Birden parkın uzak ucunda bir hareket algıladı. Birkaç adam küçük bir grup halinde dolanıp duruyor ve kendilerini izliyordu. “Komşulardan bazılarının dikkatini çektik galiba. Bunlar polis merkezini şüpheli şahıs ihbarıyla telefon yağmuruna tutmadan biz gidip kendimizi tanıtalım en iyisi.”

İğne yapraklarla kaplanmış patikada yürürlerken, “Son dört yılda öldürdüğü kurbanların hepsinin ortak yanı nedir?” diye sordu Logan. “Çoğu farklı eyaletlerdeydi, yani aynı yerlerde takılmıyorlardı. Peki, aynı yerlerde mi tatil yapıyorlardı?”

“Görebildiğim kadarıyla hayır,” dedi Pierce. “Aşağı yukarı, kurbanların arasındaki tek bağlantı, fiziksel özellikleri. Hepsi yirmilerinin ortalarından otuzlarının ortalarına uzanan bir yaş aralığındaydı, uzun kahverengi saçları ve mavi gözleri vardı. Fahişeleri ya da evsizleri, kaybolduğunda aranmayacak kişileri öldürüyor. Yalnızca beyaz orta sınıftan kurbanların peşine düşüyor.”

“Devam et,” dedi Logan. Profili biliyordu, en az on sefer okumuştı, ama bunu tekrar dinlemek, onun düşünmesini, daha önce aklına gelmeyen bir bakış açısıyla bakmasını sağlayabilirdi.

Pierce derin bir iç çekip sürdürdü: "Muhtemelen işçi sınıfı, eğer beyaz yakalıysa da sanırım düşük maaşlı bir işte çalışıyor. Ya işi dolayısıyla seyahat edebiliyor ya da duruma göre işi bırakıp oturduğu şehirde benzer başka bir iş buluyor."

"Garson gibi mi mesela?" diye sordu Logan.

"Ya da bir kamyon şoförü gibi mi?" Riley'nin sesinde heyecan vardı.

Üçü de, on metre ötelerinde biriken kalabalığın düşmanca bakışlarını görmezden gelerek durdu.

"Aynen, bir kamyon şoförü gibi," dedi Pierce. "Aklında bir şey mi var?"

Riley bir ona, bir ötekine baktı. "Frank Branson bir kamyon şoförü."

Frank Branson'ı bulma çabaları şu âna kadar boşa gittiğinden Logan farklı bir arama yapmaya koyuldu. Belediye binasının yanındaki ek binanın birinci katındaki dosya dolaplarının bir sırasını aşağı indirdi. Bazı yönetici asistanlarının yangın hakkında konuşurlarken faturalarının aşağıda depolandığı için sevindiklerini duymuştu. Logan, polis departmanının bazı dosyalarının da orada olup olmadığına bakmak için sabırsızlanıyordu. Uzak bir ihtimaldi ama Northwood dosyasının bir kopyasına son bir defa bakmalıydı.

O davayı çözmek bir takıntı halini almıştı, biliyordu. Ama bilinçaltı davalar üzerinde çalışmaya başladığında daha kolay sonuca gittiğini de biliyordu. Bazen üstünde çalıştığı bir davadan uzaklaşabilmesine yardımcı olmak için başka bir davaya ihtiyacı oluyordu. İşte o zaman şablonlar, düzenler bir anlam ifade etmeye, kendini göstermeye başlıyordu. Metzger davasını da işte

böyle çözmüştü. Şu anda çuvaldığı davadan başka bir dava gelmiyordu aklına bu iş için.

Felaket depo yangınına düşünerek depoyu kendi başına araştırmaya karar verdi. Bu noktada kimseye güvenmiyordu.

"SFPM²'ye aittir" etiketinin olduğu bir dolabın başında durup sert bir şekilde çekmeceyi açtı ve dosyaları parmaklarıyla taramaya başladı. Sonuç vermeyen beş çekmecenin ardından bir sonraki dolaba geçti. Zorla açarken paslı metal çekmece, sanki rahatsız edildiğini anlatır gibi ciyakladı. Üstünden toz havalandı ve Logan toz bulutunun aradan çekilmesi için sabırsızca elini salladı.

"Ne yapıyorsun burada Şef Richards? Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Depoya inen son basamağın ardından Logan'ın sekreterinin topuklu ayakkabıları beton zeminde yankılanmaya başladı. Mabel'in eğri büğrü elleri bilgisayar çıktılarıyla dolu bir kutuya sıkı sıkıya sarılmış bir vaziyetteydi. Logan hemen gidip kutuyu ondan aldı. "Bu kadar ağır bir şeyi o merdivenlerden indirmeyi bırak, taşımamalıydın bile. Adamlardan birine yaptır bu tür işleri."

"Peeh!" diye homurdandı Mabel. "Ben bu merdivenlerden inip çıkmaya başladığımda sen daha portakalda vitamindin. Hâlâ düşmeyi başarabilmiş değilim, niyetim de yok." Mükemmel bir şekilde alınmış kaşlarından birini kaldırdı. "Şu kutuyu duvarın dibine koy ve benden yardım istemeden buralarda ne arıyorsun söyle bakalım."

Logan işittiği azara bıyık altından gülerek kutuyu Mabel'in gösterdiği köşeye koydu. Döndüğünde az önce açmış olduğu çekmecedeki Mabel'in başparmağının çoktan işe koyulduğunu gördü.

"Eski masraf raporlarında ne bulmayı umduğunu hiç bilmiyorum," dedi. "Çok daha ilginç talep formları ve seyahat para iadeleleriyle dolu bir dolap var elimde."

“Masraf tutanaklarını aramıyordum aslında.”

Mabel kollarını kavuşturdu ve bunu zaten bildiğini göstererek alaycı bir şekilde, “Hadi canım sen de,” dedi.

“Depo yangınında yanan eski bir dava dosyasının kopyasını bulmayı umuyordum.”

“O zaman doğru yere geldin. Yedekler şurada.” Zindan gibi odanın öteki ucuna doğru yürürken Mabel’in kabarık mavi saçları, topuklarının her tıklamasıyla aynı ritimde havalanıyordu.

“Yedekler mi? Yedeklerin depoda olduğunu sanıyordum.” Odanın diğer ucuna koşarak bir sürü paslı metal dosya dolabının yanında Mabel’e katıldı.

Mabel, gücenmiş bir edayla somurtarak gözlüğünün üstünden Logan’a baktı. “Dosyalarımı o küflü yangın tuzağına koymayı hiçbir zaman kabul etmedim. Tabii ki yedeklerim var. Şimdi, hangi dosyayla ilgileniyorsun? Senden çok daha çabuk bulurum.”

Logan’ın içinde bir umut alevlendi. Bir şey bulmayı gerçekten umarak gelmemişti. “On yıl öncesinde bir dava vardı, bir motelde bir kadın...”

“Anna Northwood.” Mabel etiketleri tarayarak dosya dolaplarının başına doğru yürüdü.

“O davayı biliyor musun?”

“Elbette. Her şeye dikkat ederim ben. Güzelliğim sayesinde iş yapmıyorum burada.” Göz kırptı ve dolaplardan birinin önünde durdu. “İşte bulduk.”

Logan çekmeceyi güç kullanarak açmaya hazırlanıyordu ki Mabel bir el hareketiyle ona çekilmesini işaret etti.

“Dolapların kilidini açınca çok daha kolay açılırlar.”

Mabel uzun pilili eteğinin cebinde anahtarı ararken Logan’ı ateş bastı. Daha önce ciyak ciyak öten dolabın kilitli olduğu aklına gelmemişti. Çok eski olduğundan paslanıp takıldığını düşünmüştü.

Mabel dolabı açıp hiç itirazsız yağlı raylar üzerinde kolayca kayan çekmeceyi çekti. Tek kaşını kaldırdı ama Logan’ı daha fazla eleştirmekle uğraşmadı. Sessiz komutları yeterince netti. “Bir dahaki sefere benim alanıma izinsiz girme.”

Kısa tırnaklarının dosyalar üzerinde yaptığı seri hareketlerden hemen sonra aradığı şeyi bulmuştu. “İşte burada.” Ağır dosyayı dolabın içinden çekip çıkardı.

Logan alıp doğru dosya olup olmadığını anlamak için ilk sayfaya göz attı. Dosyayı kapayıp Mabel’in yanağına hızlı bir öpücük kondurmak için eğildi.

Mabel kızardı, soluk kırıksık teni genç bir kızinki gibi pembe oldu. “Bu ne içindi şimdi?” dedi boğazını temizleyip eteğini düzelterek.

Logan sıırttı ve hemen bir kere daha öptü. “Bu, benim sevgili etkin Bayan Mabel’im, teşekkür içindi. Yukarı çıkalım mı, yoksa burada yapacak başka işin var mıydı?”

Logan kolunu kaldırdı, Mabel, Logan’ın koluna girmeden önce bir kaşını kaldırdı. Gözleri kıvılcımlandı. “Yardıma ihtiyacım yok genç adam ama yine de hayır demeyeceğim.” Bir komplo düzenler gibi eğilerek, “Merdivenlerin başında, Belediye Başkanı Montgomery’nin iffetli geçinen asistanının tam önünde bir tane daha ‘teşekkür’ alayım,” dedi. “Betty Lou sana deli gibi âşık. Havasını biraz söndürmek istiyorum.”

Logan gülerek şımarık sekreterini merdivenlerden yukarı çıkardı.

Pazar gününün istirahat günü olması gerekirdi ama Logan peşinde olduğu seri katilin dinlenmediğine emindi. O yüzden

kendisinin de dinlenmeye niyeti yoktu. Bütün günü ekibiyle çalışarak geçirdikten sonra eve gelip çalışma odasına çekilmiş, Northwood davasının yüzlerce sayfalık sorgu ve tutanaklarını okumaya başlamıştı.

Şu âna kadar yeni bir şey bulamamıştı. O'Donnell davasından da bazı rapor ve tutanakları taramıştı. Her şeyi bir araya getirecek göze görünmeyen bir ipucu peşindeydi.

Tabii Amanda'nın yan odada olduğunu da unutmaya çalışıyordu.

Onunla aynı çatı altında yaşamak sandığından daha büyük bir sıkıntı olmuştu. Amanda'nın odaya her girişinde vücudunun verdiği uygunsuz tepkileri görmezden gelmeye çalışıyordu. Onu istiyordu, hem de feci şekilde, ama bunun çok ötesinde bir şeydi.

Varlığı, Logan'ın tüm korumacı içgüdülerine aşırı yükleme yapıyordu. Ona yardım etmek, güvende hissetirmek, yanında olmak ve bir daha asla korkmamasını sağlamak istiyordu.

Aklının nasıl da hemen Amanda'ya kaydığına şaşırarak başını salladı. Davaya yoğunlaşmalıydı. En iyi ipuçları, Frank Branson'dan bir şey çıkmıyordu. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Çalıştığı kamyon firması North Carolina'ya bir nakliye yaptığını söylemişti, ama gitmesi gereken yere hâlâ varmamıştı. Pierce'in adamları dairesini gözetliyordu. Logan, aradıkları adamın Branson olmasını umuyordu ama Branson'un masum olması durumunda diğer ipuçlarını bulma adına zaman kaybetme riskini de göze alamıyordu.

"Bütün gece çalışacak mısın?"

Logan kafasını kaldırıp kapı girişinde Amanda'yı görünce davaya dair bütün düşünceler uçtu gitti. O kadar güzeldi ki ona bakmak canını acıtıyordu. Saçını yine öne atıp yüzünün yarısını sakladığını fark etti. Bu kadar utangaç olmasından nefret ediyordu.

Saatine bakınca vaktin ne kadar geç olduğuna şaşırdı. Güneş batalı saatler olmuş ve farkına varmamıştı. "Affedersin, nasıl da geçmiş vakit. Yemek yedin mi?" Ayağa kalkacakken Amanda eliyle oturmasını işaret edip içeri girdi.

"Üzerime titremene gerek yok. Çok uzun zamandır kimse- nin yardımını olmadan başımın çaresine bakıyorum. Bir sandviç yemiştin."

Logan yüzünü ekşitti. "Buraya geldiğinden beri pek ev sahipliği yapamadım sana. Bir şeye ihtiyacın var mı? Markete gidip..."

"Karen gereken her şeyle ilgileniyor. Başımda beklemini istemiyorum kesinlikle. Yapacak çok daha önemli işlerin var." Bakışları masada yığılı kâğıtlara döndü ve yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboldu. "Bugün bir ara bana çaktırmadan mutfığa gitmediysen eğer kahvaltıdan beri bir şey yediğini sanmıyorum. Seni rahatsız etmek istemedim ama bir mola vermen gerekmez mi? Yiyecek bir şeyler ayarlayabilirim sana. Aç mısın?"

Evet ama açlığım yemeğe değil. Boğazını temizledi ve bir taraftan kâğıtları düzeltir gibi yaparken diğer taraftan da kendisine, Amanda'nın korunması gerektiği için kendi çatısı altında kalan bir tanık olduğunu hatırlattı. Farklı şartlar altında karşılaşmış olmayı ne kadar dilese de faydasızdı. O yasak meyveydi. Nokta. "Sonra yerim, teşekkürler."

Amanda, bakışlarını duvar boyunca dizilmiş kitap raflarında, şöminenin önünde toplanmış sandalyelerde ve plazma televizyonda gezdirerek odada bir uçtan diğerine yürümeye başladı. "Sorumu cevaplamadın," dedi, yarım bir gülümsemeyle çalışma masasının önünde durarak.

Logan hangi sorudan bahsettiğini hatırlamaya çalışarak o derin mavi gözlere baktı ama görünüşe göre beynindeki hücrele-

rin tamamı Amanda odaya girdiğinde tası tarağı toplayıp tatile gitmişti. "Soru neydi?"

"Kaça kadar çalışacağını sormuştum. Bir mola vermezsen yarın hiçbir iş yapamaz durumda olacaksın. Birkaç dakikaya televizyonda eski bir Miami Dolphins maçı başlayacak. Birkaç oyun seyredip kafanı boşaltmak istersin, diye düşündüm."

"Futbol sever misin?"

Amanda'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sen sevmez misin?"

"Hem de nasıl. Her erkek genetik olarak futbol sevmek zorundadır."

Amanda ellerini beline koydu. "Ne yani, kadın olarak benim spordan hoşlanmamam mı gerekiyor? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Logan güldü, ellerini alaycı bir şekilde "teslim oluyorum" der gibi kaldırdı. "Özrümü kabul et lütfen. İçimdeki şovenist kendini gösterdi galiba."

Amanda'nın dudaklarının kıvrılmasını sağlayan gülüşü Logan'ın içini burktu. Ne kadar çekici olduğunun farkında değildi.

"Affedildin. Tabii eğer maçı benimle birlikte izlersen." Masanın yanındaki koltuklardan birine çököverdi.

Logan henüz okuyamadığı sorgu yığınınına baktı.

"Yarım saat. Bu kadarını ayırabilirsin herhalde, değil mi?" dedi. "Birkaç dakika maçı izleyip zihnini boşaltmanı sağlayacağız. Aklını başka bir şeye vermek, her şeyi farklı görmeni sağlayacak. Bir problemi çözmek için bilgisayarımın başında saatler harcadım. Sonra baktım ki birkaç dakikalığına başından kalkıp geri geldiğimde probleme başka bir perspektiften bakabiliyorum ve bu şekilde çok daha çabuk çözebiliyorum."

Logan'ın da bir dava üstünde çalışırken yaptığı tam olarak buydu. "Pekâlâ, ne dersin öyle olsun. Neden bahsettiğini biliyor

gibi konuştun." Sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Maçı burada izleyebiliriz istersen." Üst çekmecedan uzaktan kumandayı alıp ona uzattı. "Yukarı çıkmam gerek. İki dakikaya gelirim."

Kapıya doğru yürüdü.

"Logan?"

Amanda'nın yumuşak tereddüt dolu sesini duyunca geri döndü. "Efendim?" dedi Logan, o an az önce gözlerini terk eden hüznün geri geldiğini görünce bundan nefret etti.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Burada kalmama izin verdiğin için. Güvende olmamı sağladığın için."

Logan o an yürüyüp Amanda'yı kollarına almak, ona bir daha kimsenin onu incitemeyeceğini söylemek istedi. Fakat onun tesellisini iyi karşılayıp karşılamayacağını veya tüm dünyayı dışarısında tuttuğu, o hep saklandığı duvarın arkasına geri çekilip çekilmeyeceğini bilemedi.

Parmakları kapının kenarında kıvrıldı ve odaya girip onu kollarına almamak için sahip olduğu tüm korumacı içgüdüleriyle savaştı. "Her zaman."

Amanda, otobanda korkunç bir trafik kazasına bakmadan geçemeyen meraklı bir sürücü gibi, odaya girdiğinde ne okuduğunu görmek için Logan'ın masasına doğru yaklaştı. Kâğıtlara bakmak için öne doğru eğildi ve bir zarf tomarı dikkatini çekti. En üsttekinde adı ve adresi vardı. Elektrik ya da su faturasıydı. Logan onun yerine posta kutusuna gelenleri almıştı herhalde. Geçici olarak Logan'ın evine geldiğinden postaları aklına bile gelmemişti.

Tomarı alıp şöyle bir incelemeye başladı. Faturalar, kredi teklifleri, her zamanki, reklam olarak gelen önemsiz zarflardı. Sonuncusu diğerlerine benzemiyordu. Üzerinde adı vardı, ama polis merkezine gönderilmişti. Neden birisi ona gelecek mektubu polis merkezine göndersindi ki? Meraklanıp zarfı yırtarak açtı ve içindeki katlanmış kâğıt parçasını çıkardı.

Logan yüzüne bir avuç su çarptı ve sanki hayat kurtarıcı bir şeymiş gibi banyo lavabosunun kenarlarına sıkı sıkıya yapışmış bir şekilde durdu. Amanda'ya olan ilgisinin fiziksel olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu, ama futbol maçıyla ilgili masum yorumu onu telaşlandırmıştı. Ortak ne çok yönleri vardı. Aynı yemekleri, aynı birayı, aynı filmleri seviyorlardı ve şimdi de aynı takımı tuttukları ortaya çıkmıştı.

Artık Amanda her odaya girdiğinde vücudunun gösterdiği tepkilere alışmıştı. Sertleşiyor, içgüdüsel olarak yalnızca Amanda'nın onu rahatlatılabileceğini hissediyor ve bunun için acı içinde kıvranıyordu. Fakat bu gece onu arzulayışı, başka arzularının yanında sönük kalmıştı. Mesela nihayet gözleriyle gülümsemesini, güldüğünü duymayı, ona yakın olmayı ve onu güvende tutmayı daha çok arzulamıştı bu gece. Bir zamanlar olduğu gibi tasasız kadın görüntüsünü ilk defa göstermişti ve Logan bundan fazlasını da görmek istiyordu.

Havluyu atıp musluğu kapadı. Şu anda odaklanması gereken iki şey vardı; Amanda'nın güvende olmasını sağlamak ve katili bulmak. Onun için endişelenmesi doğru karar vermesini engelliyordu.

Aynadaki aksi ona uzun uzun baktı, görevini daha fazla görmezlikten gelemeyeceğini biliyordu. Amanda o gün kulübede

ona her şeyi anlatmamıştı. Kaçırılmasıyla ilgili bir şeyi, Logan'ın bütün taşların yerine oturmasını sağlayacak bir bilgi olduğunu hissettiği bir şeyi saklıyordu. Onunla yüzleşme ve doğruyu söyletme zamanı gelmişti.

Üstünü değiştirdikten sonra merdivenleri inmeye başladı ama yarı yolda durdu. Ev sessizdi. Hatta fazla sessizdi. Ön kapıdaki alarm panelinin üstünde yanıp sönen ışık her şeyin normal olduğunu göstermeye yetmeliydi ama yetmedi. Yanlış giden bir şey vardı. Hissedebiliyordu.

En alt basamağa varmadan silahını çekmişti. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, hayatında hiç etmediği şekilde dua ederek ofise ilerledi. İnşallah Amanda'yı yüzüstü bırakmamış, bir şeyi gözden kaçırmamıştı ve inşallah şu anda bu yüzden Amanda bedel ödemiyordu.

Gıcırdamaya meyilli zemin döşemelerine basmamaya özen göstererek açık kapı girişine doğru süzüldü. Amanda, ayaklarını altına almış nadiren kullanılan karanlık şöminenin yanında duran aşırı doldurulmuş kahverengi deri minderli koltukta oturuyordu. İyi olduğunu ve odada başka kimsenin olmadığını görünce derin bir oh çekti. Amanda görmeden silahını kılıfına yerleştirdi ve kapıdan girdi.

Logan, Amanda döndüğünde renginin nasıl da attığını görünce şoke oldu. Yanına koşup dizlerinin üstüne çöktü ve ellerini tuttu. Buz gibiydi.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sordu.

Düzensiz bir nefesin ardından, "Beni buldu," diye fısıldadı, sesi son kelimedede çatlayarak.

Logan Amanda'nın kucağındaki zarfa baktı ve gül yapraklarını ve dikenleri gördü.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

BÖLÜM X

Amanda koltukta oturmuş, Logan'ın devasa masasında notu inceleyen Pierce'ı izliyordu. Logan, tepesinde dönüp duruyor, Amanda'ya her bakışında –ki bu sık sık oluyordu– alnı endişeyle kırışıyordu.

Bir battaniyeye sarınmıştı. Yaz ortası olmasına rağmen Logan'ın teselli adına yaptığı şefkat çabalarından biriydi.

Tanrı'ya şükür klima vardı.

Battaniyeyle bile arada titremeden duramıyordu. Zaten öncelikle bu yüzden Logan onu sarıp sarmalamıştı.

Ama üşümüyordu.

Korkuyordu.

Pierce notu lastik eldivenli parmaklarının arasına sıkıştırıp ışığa tuttu.

“Sence o mu?” diye sordu Logan.

Pierce bilemiyorum der gibi omuzlarını kaldırdı. “Kesin bir şey söylemek zor. Bu katilin daha evvel kurbanlarını kaçırmadan önce tehdit etmişliği yok. Kesinlikle beklediğim bir şey değil.”

“Ama o olduğunu düşünüyorsun.”

Dudaklarını büzüp soruyu düşündü. “Bir cevap vermem gerekirse, evet derim, ama bunun tek sebebi, bu notu her kim gönderdiyse oyundan haberi var, bu yüzden evet derim. Bunu çok az

kişi biliyor, tabii katil bir polis memuru da olabilir. Bu ihtimali düşündüm ama pek olası görünmüyor. Profile göre katilin otoriteyle ilgili sorunları var. Böyle biri asla polislik yapamaz.”

“Çıkardığınız profillerde hata çıkıyor mu hiç?”

“Elbette. Fakat ekipte en iyi profil çıkaran kişidir Nelson. Bu kadar önemli bir konuda hata yapabileceğini hiç sanmıyorum.” Mektubu masaya koydu. “Neden bunu merkezde açmadın?”

Logan cevap vermek istedi ama konuşamadı. Onun yerine Amanda, “Bana gelen postaları açmadan önce iznimi isteyecekti. O zarfı masasında görünce beni uyarmasına fırsat kalmadan açtım,” dedi.

Logan, kafasını sallayarak, “Eve gelir gelmez çekmeceye kilitlemeliydim,” dedi. “Direkt merkeze gönderildiğinden tuhaf bir durum olduğunu biliyordum. Amanda artık bana bütün mektuplarını merkezde açma izni verdi. Bundan sonra oraya yollayacağım.”

Amanda elleriyle kollarını sıvazladı. Bu geceki kötü sürprizden sonra artık tek bir zarfı bile açmaya hevesli değildi. Bunca yılın ardından, saldırganın sözleri notta yankılanıyordu: “Beni öldürecek, beni öldürmeyecek.” Sanki karar çoktan verilmiş gibi “Beni öldürecek” bölümünün altı çizilmişti.

“Kanıtı bu gece FBI laboratuvarına işlenmesi için Nelson’a veririm,” dedi Pierce. “Belki şansımız yaver gider, bir parmak izi buluruz. Sabaha elimizde bir şüpheli olur.”

“Şansa inanmam ben,” dedi Logan.

“Ne yazık ki ben de.” Pierce, Logan’ın sırtına hafifçe vurdu ve diken, gül yaprakları ve nottan oluşan kanıt zarfını aldı. Amanda’nın koltuğunun yanında durdu. “Bu adamı yakalayacağız Bayan Stockton. Emin olabilirsiniz.”

Amanda başını salladı. “Bana Amanda deyin lütfen. Yardımlarınız için teşekkür ederim.”

Pierce başını salladı ve Logan ile birlikte kapıya doğru yürüdü.

Amanda başını çevirdi, dökemediği gözyaşları gözlerini yakıyordu. Kulübede gösterdiği korkaklığın artık bitmesi gerekiyordu. Logan’a henüz söylemediği tek bir şey vardı: katilin ona yaptığı ve onun Dana’ya yaptığı korkunç şey. Bunların hiçbirinin katilin yakalanmasıyla ilgisi yok gibi görünüyordu, fakat artık daha fazla riske giremezdi. Katil az önce niyetini belli etmişti. Mücadele etmeliydi. Logan’a gerçeği söylemek bunu yapmanın tek yoluydu.

“Senin güvenliğini sağlayacağımı biliyorsun değil mi?”

Amanda kafasını kaldırıp baktı. Logan odaya o kadar sessiz bir şekilde girmişti ki geldiğini duymamıştı. “Biliyorum. Sen iyi bir adamsın ve bana yardım etmek için çok uğraşıyorsun.” Güçlkle yutkundu. “Kimse benim için bu kadar mücadele etmemişti bugüne kadar. Artık benim de aynısını yapma zamanım geldi.”

Logan yanına ilaştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sana dört yıl önce *gerçekte* ne olduğunu söylemeye hazırım.”

Aslında birkaç dakika geçmiş olmasına rağmen Amanda’ya bir ömür geçmiş gibi gelen bir süre sonra, Logan’ın ısrarla getirdiği bir kadeh şarabı yudumluyordu. Şarap çok önemli değildi ama Logan o kadar uğraşıyordu ki onun için bunu ona söyleyemezdi. Tipik erkek raconuna göre bir şeyleri düzeltmeye çalışıyordu, bu mümkün olmasa bile.

Sehpayı önünden alıp karşısına bir tane daha yaslanan koltuk çekip oturdu. Böylece eğer ihtiyacı olursa tek yapması gereken, Logan’a uzanmaktı.

Öne doğru eğilip alnını kırıştıran bir endişeyle sordu: “*Gerçekte* ne olduğunu derken ne demek istedin?”

Kollarını beline dolayıp Logan’ın tiksintiyle geri çekileceği

Ana kendini hazırlamaya çalıştı. "Katilin ne yaptığını sana hiç söylemedim. Benim ne yaptığımı da." Kısmen yüzündeki ayıplama ifadesini görmemek, kısmen de yardımcı olabilecek herhangi bir şeyi hatırlamak adına kendini yeniden kulübede hayal etmek için gözlerini kapadı.

"İlk gün giysilerimizi çıkardı. Bir bıçakla. İşi bittiğinde yer kandan dolayı kayganlaşmıştı."

Logan ses çıkarmıyordu. Amanda derin bir nefes alıp devam etti: "Tek bir yatak vardı. Yere vidalanmış metal bir yatak. Dana'yı kollarından yatağın ayağına zincirledi, beni de yatağa fırlattı..."

"Bunları bana anlatmak zorunda değilsin," dedi Logan gergin bir ses tonuyla.

"...ama bana tecavüz etmedi. Onu bu anlamda... Heyecanlandırmıyordum... Sanırım. Onun yerine beni kesti. Benimle işi bittiğinde... Aynı şeyleri Dana'ya yaptı. Sonra çıkıp gitti. Geceyi, camları tahtayla kapatılmış kapkaranlık bir kulübede, kana batmış bir yatakta birbirimize sarılıp ağlayarak, oradan canlı kurtulup kurtulamayacağımızı düşünerek geçirdik."

"Size yaptığına değil katile yoğunlaş. Başında başlık olduğunu biliyorum, ama yüzünün bir kısmını, ellerini görmüşsün. Tarif edebilir misin? Dövmesi ya da yüzüğü var mıydı?"

"Gözleri... Siyahtı. Neredeyse nefretten kararmıştı." Yutkunup boğazını temizledi. "Dövmesi, doğum lekesi ya da mücevheri yoktu. Tanrım, keşke yardımı dokunacak bir şey görebilmiş olsaydım, ama görmedim. Hem de hiçbir şey."

"Bu kadarı yeter. Bir şey söylemek zorunda değilsin..."

"İkinci gün daha kötüydü," diye araya girdi Amanda, bitirmeye kararlı bir şekilde. Daha sonra konuşmak istemiyordu bu konuyu. Artık bunun bitmesini istiyordu. Bu geceden sonra artık bu konuyu hiç kimseyle konuşmayacaktı. "Yaratıcıydı bu sefer..."

Sanki yeni bir bıçak seti deniyormuş gibiydi. Sırtına oturdu ve beni kesip biçmeye başladı, sonra çevirip devam etti. Tekrar tekrar yaptı aynı şeyi. Yara izlerim var, büyük ve çirkinler..."

"Dur artık Amanda."

"Sonra aynısını Dana'ya da yaptı. Gözlerindeki deli ifade gitteğinde, bizi dışarı çıkarıyordu, tek tek ama ve köpek yıkar gibi hortumla yıkıyordu. O ürkünç şarkıyı mırıldanıyordu." Başını iki yana salladı. "O bölümü unuttuğuma inanamıyorum."

"Hatırlamak istemediğin için ve önemli olduğunu düşünmediğinden. Bir gece için bu kadarı fazla. Yarın biraz daha konuşuruz," diye üsteledi Logan sanki onu sakinleştirmek istermiş gibi alçak tonda bir sesle.

Fakat bu sefer işe yaramıyordu.

"Saatlerce oturuyordu, sonra yine o deli ışık gözüne gelip yerleşiyor ve her şeye tekrar başlıyordu."

Logan kibarca Amanda'yı omuzlarından sarstı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Konuşmamız bitmiştir."

Amanda gözlerini açtı ve Logan'ın korkmuş gözlerine baktı uzun uzun. "Tabii çok sonra, hastanede öğrendim ki bir aile kurma umudumu tamamen yok etmişti."

Sesi çatladı ve Logan ona doğru uzandı ama o büzülerek geri çekildi.

"Bunları anlatmayı bırak artık," diye yalvardı Logan.

Amanda acı acı güldü. Kendini kaybetmeye çok yaklaşmıştı ama artık önemsemiyordu. Bir kere başladı mı duramazdı. "Ama henüz en güzel kısmını dinlemedin. Sana oyundan bahsetmeliyim. Gül ve diken ile oynadığı oyundan."

"Oyunu biliyorum, Amanda. Tutanaklarda vardı."

"Hayır, oyunla ilgili her şeyi bilmiyorsun, Logan."

Logan kıpırdamadan durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Baştan beri haklıydın. Sakladığım bir şey vardı. Kasıtlı değildi, en azından her şey kafamda karmakarışıkken. Sonra, o kadar suçlu hissettim ki kendimi, kimseye söyleyemedim."

Ağlamak üzereydi, bir an bir hıçkırık sesi çıktı boğazından. Hemen yumruğunu ağzına bastırdı. Logan tekrar uzandı ama Amanda elini sert bir şekilde itti.

Logan'ın yüzündeki incinmiş ifadeye takılmadan ellerini kucığında bükte ve devam etti: "O son gün elinde iki tane uzun saplı gülle geldi. Her birimizle oyunu oynadı. Sıra bana geldiğinde beni yere yatırdı ve karnımın üstüne oturdu. Güllü havaya kaldırıp, dikenlerinden birini büküp kopardı. Ne dediğini biliyor musun?"

"Evet. Raporda yazıyor."

"*'Beni öldürecek'* dedi. Sence de kendisi hakkında üçüncü tekil şahısmış gibi konuşması tuhaf değil mi?"

Logan, ağzı sımsıkı kapalı, yumrukları bacaklarının arasındayken sıkılmış vaziyette uzun uzun baktı.

Amanda tekrar güldü. "Sonra bir diken daha koparıp yere attı. Şöyle dedi: '*Beni öldürmeyecek.*'"

Logan'ın beti benzi attı, fakat bu sefer ona dokunmaya kalkmadı.

"Son diken kalana kadar tüm dikenleri şarkısını söyleyerek kopardı. O son dikenini bıraktı. Neden bilmiyorum."

"Amanda, bu görüşme bitmiştir. O sapık oyununu oynadı ve sonunda Dana için '*Beni öldürecek*', senin için de '*Beni öldürmeyecek*' çıktı. Sana bir şans verdiği ve sen de kaçabildiğin için çok şanslıymışsın."

Amanda'nın dudaklarından yine kendini kaybetmiş bir şekilde bir kıkırdama çıktı ve başını çılgın gibi sağa sola salladı. "Ah Logan, anlamıyorsun. Tam tersiydi, Dana'nın yaşaması, benim ölmem gerekiyordu."

BÖLÜM XII

Logan belli belirsiz bir küfür edip Amanda'ya uzandı. Amanda onun ellerini itmeye çalıştı, ama Logan onun bu çabalarını görmezden gelerek onu kollarına alıp çalışma odasından dışarı çıkardı.

Onu böyle çaresiz biriymiş gibi taşımasına izin vermemeliydi ama birinin ona sarılması o kadar güzel bir şeydi ki o da kollarını Logan'ın boynuna dolayıp göğsüne sokuldu. Gözyaşlarının gömleğini ıslatmasına aldırmıyordu o neden etsindi ki!

Logan onu ana yatak odasına taşıdı. Yavaşça serin pamuk çarşaflara yatırdıktan sonra banyoya doğru gözden kayboldu. Amanda akan suyun sesini duyduktan hemen sonra Logan yatağın kenarına oturmuş ılık nemli bir bezle gözyaşlarını siliyordu.

Logan'ın gözleri koyu bir orman yeşiline dönmüştü, Amanda onun ne düşündüğünü merak etti. İtirafını dinlemişti. Nasıl kaçığıyla ilgili ayrıntıları dinlemeden önce bile kaçığını ve kaçamaması gerektiğini biliyor olmalıydı. "Korkunç biri olduğumu düşünüyor sun değil mi?" diye fısıldadı, yastığa hıçkırıp Logan'ın kullandığı sabunun temiz tanıdık kokusunu içine çekmeden hemen önce.

Islak bez, yanaklarında ve alnındaki yavaş ve rahatlatıcı hareketlerine devam ediyordu. "Bence harika birisin," diye fısıldadı Logan.

Kafasını sallayarak itiraz etti: "Hayır!", ama tartışacak hali yoktu. O kadar yorgundu ki gözkapakları zımpara kâğıdı gibi acı veriyor, kurşun gibi ağırlaşıyordu. Gözleri yavaşça kapanırken mırıldandı: "Bana Kate diyordu."

Ona Kate mi diyormuş?

Logan bunun önemini anlayamamıştı, o an pek önemsememişti de zaten. Hâlâ anlattıklarının şokundan çıkamamıştı. Amanda'nın yaşadığı işkence ve yıkım polis raporlarında okuduğundan ve hayal ettiğinden çok daha korkunçtu. Ve de kaçıp hayatını kurtardıktan sonra bile cezası bitmemişti, en zalimcesi de bu dünyaya bir çocuk getiremeyecek, anneliği tadamayacak olmasıydı.

Kaçırılışını anlatmasını asla istememeliydi. Ona aynı şeyleri tekrar yaşatmak doğru değildi, bu kadarını istememeliydi ondan. Bunu geri almak için neler vermezdi ama artık iş işten geçmişti. Olan olmuştu ve artık yapabileceği tek şey, elinden gelen her şekilde ona yardım edebilmektir.

Uyuduğuna emin olana kadar bezle yüzünü yavaş yavaş silmeye devam etti. Sonra bezi kenara koyup gözyaşlarından yol olmuş solgun yüzüne, uykuda bile hafifçe gerginliğini belli eden alnına uzun uzun baktı. Ellerini yumruk yapıp çarşafa sıkı sıkıya sarılmış, battaniyenin koruyacağını umarmış gibi göğsüne çekip yumruklarını kilitlemişti.

Logan, başparmağıyla Amanda'nın sıkılmış yumruğunu okşarken, kötü rüyalar gördüğünde küçük kız kardeşi için yaptığı gibi rahatlatıcı bir şeyler mırıldandı. Madison'ın kâbusları, ejderhalar ve bir sürü başka hayal ürünü canavarlarla dolu tipik

çocuk rüyalarıydı. Amanda'nınkiler ise ne yazık ki uyandığında kaybolmayan türden gerçek canavarlarla doluydu.

Alnındaki endişe çizgileri yumuşayıp daha derin, daha sakin bir uykuya geçince Logan da yatağın yanındaki sandalyeye kaydı. Bu gece ve o gün kulübede Amanda'nın neleri anlatıp neleri atladığını düşünürken titreyen bir elle saçlarını okşadı.

Söylediklerinin birçoğunu polis raporlarından biliyordu zaten. Katilin mırıldandığı ise yeniydi. Bu önemli bir bilgi gibi görünmüyordu, ama Amanda bundan bahsettiği andan beri aklının bir köşesinde çınılıyordu. Daha önce böyle bir şeyi duyduğundan emindi. Belki uğultulu bir mırıldanma değil ama katil ve müzik ile ilgili bir şey.

Eninde sonunda aklına gelecekti.

Katilin Amanda'ya Kate diye hitap etmesi daha önemli bir şey gibi görünüyordu. Yarın dedektifleri için Kate'in kim olduğunu bulmak en öncelikli görevleri olacaktı. Daha önce fail olabileceğine en ufak ihtimal verdikleri herhangi birinin hayatında Kate diye biri olduysa, ismi listenin en üstüne taşınacaktı.

Amanda'nın nefesi kesildi ve uykusunda bir şey mırıldandı. Ona doğru yaklaşacakken Amanda sakinleşip tekrar yastığına gömüldü.

Aklını bulandıran bu anılarla, ona bunca korkunç şeyi yapan adamın hâlâ serbestçe geziyor olduğunu ve başka genç kadınları da gizlice izleyip öldürdüğünü bile bile nasıl olup da normal hayatına devam edebildiğini hiç anlamıyordu. Yanlışlıkla elinden kaçırdığı katilin, başka kadınları da öldürmüş olabileceği şüphesi bile bazı günler Logan'ın hayatını zindana çeviriyordu. Amanda'nın zihnindekileri düşününce normal bir hayat sürebilmesine inanamıyordu.

Parmaklarını koltuğun kolçaklarını saran yumuşak kumaşa

gömüp Amanda'nın saldırı sonrası hastanedeki resimlerini gözünün önüne getirdi. Onunla tanışmadan önce bile o resimlere bakmak yeterince zordu. Şimdi o fotoğrafları düşünmek benliğinden bir öfke kasırgasının geçmesine neden oluyor, beyninden vurulmuş dönüyordu. Hastalıklı bir sapık bile olsa nasıl olur da o melek gibi yüze bakıp da böyle bir kadını incitmek isteyebilirdi. Katil Logan'dan başka biri tarafından yakalanmak için dua etse iyi olurdu, çünkü şu anda öyle hissediyordu ki onu eline geçirse kendi elleriyle öldürürdü. Yumruklarını şerefsizin yüzüne patlatıp kemiklerinin ezildiğini duymak büyük bir zevk olurdu. Hiç profesyonelce değildi, basitçeydi, evet ama Logan'a çok daha iyi hissettirirdi.

Sonra, Amanda katilin onu bir daha asla incitemeyeceğini görünce hayatına devam edebilir miydi? Tekrar mutlu olabilir miydi? Geçmişinin parçalarını birleştirdiğinde ortaya çıkan resim, dünyadan elini eteğini çekmiş, insanlarla temastan kaçınmak için elinden geleni yapan ve kendini güvende hissedeceği bir koza örüp içinden çıkmayan bir kadının resmiydi.

Yalnız kalma ihtiyacını, tekrar incinmemek için elinden geleni yapmasını anlayabiliyordu. On yıl önce Shadow Falls'tan ayrılırken o da aynı şeyi, kabuğuna çekilip sorunlardan kaçmayı seçmişti. Diğer memurlardan hiçbiri yaptığı yanlış yüzünden onu suçlar görünmemişlerdi, ama kaçtığı arkadaşları değildi, kendisiydi. Bunu anlaması tam on yıl sürmüştü.

Dönüp Amanda'ya baktı ve göğsünün zarif inip kalkışını, saçının buklelerinin narin yanaklarını çevreleyişini ve yatağa satten bir perde gibi dökülüştüğünü izledi. Onda özel bir şey, ayağını kapıda sıkıştırdığı an fark ettiği, Logan'la aynı soydan gelen bir ruha sahip olduğuna şüphe yoktu. Sonrasında onun hakkında öğrendiği her şey ona olan saygısını derinleştirmekten başka bir şey yapmadı.

Anne ve babası öldüğünde evin yarısı ona kalmıştı. Parasal sıkıntı da çekiyordu ve evin satışından gelecek para hayatını çok kolaylaştırabilirdi. Fakat o bütün parayı kız kardeşine eğitimini karşılaması için vermişti.

Logan, araştırmanın bir safhasında Amanda'nın kız kardeşini de aramıştı. Heather, her ne kadar ayrıntıya girmek istemediği bir konuda ayrılığa düştülerse de Amanda'nın onu hep koruyup kollamış bir abla olduğunu söylemişti.

Logan, hâlâ kâbus gibi bir saldırının izlerini silmeye çalışırken ailem diyebileceği tek kişinin Amanda'nın en çok ihtiyacı olduğu anda sırtını dönmesine nasıl tepki vermiş olabileceğini hayal bile edemiyordu. Yine de Amanda, anne babasının ölüm yıldönümlerinde ve Noellerde uydurma bir kredi davası bahanesiyle Heather'a cömert çekler göndermeye devam etmişti.

Kendi başına bu çirkin dünyayı kendinden uzak tutmak, kendini soyutlamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Ve katilin Shadow Falls'a döndüğünü öğrendiği zaman kalmak ve katili bulmak için her türlü yardımı yapmakta ısrar etmişti.

Tanıdığı birçok kadın, polise yardım etmeyi aklından bile geçirmeden basıp giderdi. Amanda korkuyor ama elinden gelen yardımı da esirgemiyordu. O da Logan gibi adalet için yanıp tutuşuyordu, aynı Logan gibi ailesine bağlıydı.

Amanda şimdi rahat bir yatakta dinleniyordu; Logan kendine ayırdığı misafir yatak odasına doğru yollanmadan önce çarşafı yatağın altına sıkıştırıp Amanda'nın başına yumuşacık bir öpücük kondurdu.

Bir saat sonra öyle ürpertici bir çığlıkla uyandı ki katilin eve girip Amanda'ya işkence yapmaya başladığından emindi. Silahını kaptığı gibi Amanda'nın odasına daldı, adamın elinde bir

bıçakla Amanda'nın karşısında dikildiğini görmeyi bekliyordu. Bunun yerine onu, yatakta, yalnız ve uykusunda sızlanırken buldu. Kolunu okşayıp sakinleşene kadar kulağına yatıştırıcı sözler fısıldadı. Amanda, yumuşak bir iç çekişin ardından pikenin altına kıvrılıverdi.

Logan tam kapıya varmıştı ki Amanda acı dolu bir çığlık daha attı.

Yatağa doğru koştu ama kararsız kaldı, Amanda sızlanıyor, ileri geri çarpınıyor, korku dolu bir yüzle çarşafı tek meliyordu.

"Kahretsin," diye küfrederek silahının emniyetini kontrol etti ve başucu masasının çekmecesine koydu. Sonra Amanda'nın yanına pikeyi üstüne çekmeden yattı. Örtüleri üzerine çekip Amanda'nın yanına kıvrılmak aklını çelebilirdi. Kolunu Amanda'nın ince beline dolayıp onu kendine doğru çekti ve bacaklarını kendi bacakları arasına aldı. Amanda hemen sakinleşip Logan'a sokuldu ve parmakları onunkilerle buluşup kenetlendi.

Büyük olasılıkla sabah Logan'ı yatakta yanı başında görünce öfkeden deliye dönecekti ama eğer Logan o kanını donduran çığlıklardan bir tanesini daha duyarsa kendisi kâbus görmeye başlayacaktı.

Amanda kalçalarını Logan'ın kasıklarında oynatınca, Logan dişlerini sıktı. Uzun bir gece olacaktı.

Sabah, pastırmanın kokusu Amanda'nın yataktan fırlayıp duşa koşturmasına yetmişti. Karen'in kahvaltı hazırlıyor olması pek aklına yatmadı ama burnuna gelen kokular aksini söylüyordu.

Dün geceki zorlu görüşmeden sonra bu sabah bile hâlâ kafasında dönüp duran capcanlı anıları yalnız başına tekrar yaşama

fikri pek hoşuna gitmiyordu. Yani çok aç olmadığı halde ve pek kahvaltı seven biri olmamasına rağmen sabah rutinini hızlandırdı.

Odadan çıkmadan önce saate bir göz attı ve sekizi geçtiğini görünce sevindi. Logan birkaç saat önce çıkmış olmalıydı, bu da ona tekrar görüşmelerine kadar savunmasını düşünmeye fırsat verecekti. Onunla nasıl yüzleşeceğini, ne diyeceğini bilmiyordu, bunun için de düşünecek zamana ihtiyacı vardı.

Logan dün gece onu yatağa yatırmış, uyuyana kadar yanında kalmış, onun için fazlasıyla endişelenmişti. Yine kâbuslar gördüğünü hatırlıyordu belli belirsiz ama eskisi gibi bağırarak uyanmamıştı. Uzun zamandır bu kadar güzel uyuduğunu hatırlamıyordu.

Son basamağa indiğinde seslendi: "Karen, keşke bekleseydin beni, sana yardım ederdim." Mutfığa girdiği anda ocağın başında kimin durduğunu görünce kalakaldı.

Logan döndü ve Amanda umduğundan daha önce onunla yüzleşmesi gerektiğini anlayınca yüreği hopladı. Logan'ın kıyafetine gülümsemeden edemedi.

Her zamanki gibi, mükemmel bir denizci mavisini pilili pantolon, siyah parlak ayakkabılar, pantolonun içine sokulmuş açık mavi bir gömlek ve sol kolunun altından bağlı hiç eksik olmayan silahı ile kusursuz bir şekilde giyinmiş duruyordu.

Fakat kollarını sıvamış ve her zaman giydiği ceketin yerine belinden sarkan beyaz bir havlu takmıştı, belli ki bu yağın üstüne sıçramasını engellemek için Logan usulü bir önlüktü.

Amanda'nın gülümsemesine karşılık verdikten sonra birkaç dilim yanık pastırmayı maşayla alıp tabağa koydu. Onca yağ emecek ne bir peçete ne bir kâğıt havlu vardı. Gerçekten erkekler böyle bir aşçılıkla nasıl hayatta kalabiliyorlardı?

Ocağı kapatıp tavayı cam ocağın soğuk tarafına koyduktan

sonra, "Umarım bacon ve yumurta ikilisini seviyorsundur," dedi.

Amanda onca yağı düşünüp titredi ve yalandan, "Harika olur," dedi. Bagel türü bir simitle idare ediyordu genelde ama Logan'ın daha önce hiç böyle bir şey yapmadığına emindi. Burada yaşamaya başladığından beri kesin olarak bir şey pişirmemişti, ama bu, tahminen eve hep geç geldiğindendi. Sırf bu sabah onun için mutfağa girip bir şeyler hazırladığından yağlı da olsa, yanık da olsa oturup onunla birlikte yiyecek ve çok beğenmiş gibi yapacaktı.

"Yemek adına bildiğim tek şey kahvaltı hazırlamak," dedi Logan, Amanda'nın az önceki tahminlerini doğrular bir şekilde. "Tabii ızgaralar hariç."

"Izgaralar mı?" diye gülümsedi Amanda.

"Mangal yani, hamburger, biftek, pirzola falan."

"Aa evet. Erkek yemeği."

Logan sırtarak bir tabak dolusu yumurta, pastırma ve kurabiye masaya koydu. "Kahvem var ama sen gazoz seviyorsun, değil mi?"

Amanda cevap verene kadar o çoktan buzdolabına eğilip bir gazoz çıkarmıştı bile, o da bir şey demeye gerek duymadı. Gazozu ve kendi kahvesini masaya koyunca Amanda başıyla bir teşekkür işareti verdi.

"Sen neden ofiste değilsin peki?" diye sordu Amanda, Logan'ın sesindeki gergin tonu yakalamadığını umarak.

Logan Amanda'nın arkasına geçip onu telaşlandırdı, hemen sandalyeyi çekip oturmasına yardım etti. Annesi her şeyi öğretmişti anlaşılan. Bu, Logan'ın içine işlemiş güneyli tavırlarının ilki değildi.

Başıyla yine bir teşekkür işareti vererek oturdu ve tabağına biraz yumurta aldı. Anlaşılan Logan kahvaltıyı da tek bir şekilde hazırlamayı biliyordu, o da çok pişmiş. Yumurtalar o kadar ku-

rumuştu ki neredeyse kahverengiye dönmüşlerdi.

Logan karşısındaki sandalye yerine yanına oturmayı tercih etti. "Bugün Karen'a birkaç saat geç gelmesini söyledim. O geldikten sonra giderim."

Aslında neden ofiste olmadığı sorusuna cevap vermemiştir ama Amanda zorlamamaya karar verdi. Gerçek nedeni bilmek istemiyordu belli ki. Dün geceki olayların yeniden ısıtılıp önüne konmasını istemiyordu, hele ki Logan'ın evde kalıp ona kaçırılmasıyla ilgili birkaç soru daha hazırlamasını hiç istemiyordu.

İki arkadaş gibi oturup sessizce yediler. İkisi de bu boşluğu bir diyalogla doldurma ihtiyacı hissetmedi ki bu da Amanda için sorun değildi.

Amanda, Logan'ın çabalarını takdir ettiğini hissettirecek kadar bir miktar kahvaltılığı zorla yedikten sonra çatalını tabağın kenarına koyup gazozundan bir yudum aldı.

Sanki bitirmesini bekliyormuş gibi, ondan hemen sonra da Logan çatalı bıraktı. Amanda, tabağına bir göz atınca onun da kendisinden daha fazla yemediğini fark etti. Anlaşılan onun da pek iştahı yoktu bu sabah.

"İşe gitmeden önce iyi olduğunu görmek istedim," dedi. "Biliyorum... Dün gece oldukça zor bir gece oldu."

Neden bırakamıyordu bu konuyu bir türlü? Amanda gazozundan bir yudum daha aldı.

"İyi misin?" diye sordu Logan.

Amanda içini çekerek kutuyu masaya koydu. "Ne hissettiğimi bilmiyorum. Biraz dengemi bozdun galiba."

"Ne demek istiyorsun?"

Eliyle masadaki yiyecekleri gösterdi. "Kahvaltı. Ve senin bu kibarlıkların."

Logan ağzında yarım bir gülümsemeyle, "Sana karşı kibar

olmamalı mıyım yani?" diye sordu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, sanırım biliyorum." Logan'ın keyifli görüntüsü kayboldu. "Bir akıl hastasının sapık ve sadistçe oyununda sen hayatta kaldın, arkadaşın kalmadı diye bir şekilde suçlu sen misin yani? Saçmalık bu."

"Anlamadım?"

Logan elindeki peçeteyi masaya fırlattı ve ayağa kalktı. "Gel bir yürüyüşe çıkalım. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Hemen arkasına geçip Amanda'ya cevap verme fırsatı bırakmadan sandalyesini çekti.

Fransız tarzı kapılardan geçip arka balkona çıktılar ve sanki başka bir dünyaya adım attılar. Amanda'nın sandaletlerinin altındaki çim yumuşak ve süngerimsiydi. Çimin sonuna doğru geldiklerinde yüksek çam ve yosun kaplı meşelerin gölgesinde şaşırtıcı derecede serin bir hava vardı.

Amanda'nın şaşkınlığını gören Logan, "Dereden dolayı," dedi. "Evin arkası boyunca akıp havayı serinletiyor. Devamında bu tarafa daha da fazla serin meltem getiren Körfez girişi var." Elini uzattı. "Hadi."

Logan Amanda'nın uzattığı eli parmaklarının arasında şefkatle sıktı.

Önde Logan arkasında Amanda, evden bakıldığında görünmeyen, döne döne giden bir patikaya doğru yürümeye başladılar.

Amanda daha ne kadar gideceklerini merak ederek, "Buna zamanın olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Patron benim. Kendime bir uyarı veririm," diye alay etti Logan. "Neredeyse geldik sayılır."

Patika Logan'ın bahsettiği derenin kenarında aniden bitti. Amanda, Logan'ın uzun adımlarına yetişmek için o kadar

hızlı yürüyordu ki duramadı, Logan tutmasa az kalsın dereye düşecekti.

Logan, Amanda'yı durdurduktan sonra bırakacağına kollarını beline dolayıp kendine çekti.

Amanda önce kendini sıktı, ama sonra gevşeyip ona yaslandığında Logan'ın kollarının onu daha sıkı sardığını fark etti. Yatağındaki yorgana kadar sinmiş tanıdık kokusunu içine çekerken vücuduna tatlı bir ısı yayıldı. Orada Logan'ın kollarında öylece durmak çok hoşuna gitmişti.

"Burası benim sığınağım." Sanki bir kilisedelermiş gibi alçak bir sesle konuşuyordu Logan. "Bir şeylerden kaçmak ya da bir şey düşünmek istediğim zaman buraya gelirim."

Derenin genişliği yedi-sekiz metreyi geçmiyordu ama minik girdaplara ve üstünü kaplamış olan iğne yapraklarının hızına bakılırsa çok güçlü bir akıntısı vardı. Yüksek çam ve meşe ağaçlarının gölgesinden dolayı oldukça karanlık bir hava hâkimdi ama zaten bu yüzden sıcak Florida yazının ortasında bile serin ve rahattı. Sudan gelen serin bir meltem, havaya hoş bir yasemin kokusu yayıyordu.

"Çok güzel bir yer burası," dedi Amanda, Logan kadar sessiz ve saygılı, sanki nefes alır gibi.

Logan onu elinden tutup dereyi harika bir açıdan gören açıklığın ortasında duran antika bir banka doğru çekti. Oturdu ve eliyle banka vurup oturmasını işaret etti.

"Otur," diye emretti. Amanda tereddüt edince, "Lütfen," diye ekledi ve elinden hafifçe çekti.

Amanda Logan'ın cazibesine daha fazla dayanamayarak ve bacağını Logan'ın bacağına iyice yaslayarak daracık bankta yanına oturdu. "Bu gizli sığınağa kaç kadın getirdin acaba?"

"Yalnızca bir tane. Seni." Güçlü bakışlarını ona çevirdi.

Logan'ın fısıldayarak çıkan sözcükleri Amanda'nın nefesini kesti. Onun inceleyen bakışlarına daha fazla dayanamayınca, kafasını çevirip suya bakarak küçük kaya parçaları ve dökülen dalların üstünden kayıp giden hareketlilikteki güzelliğe yoğunlaştı.

Boğazındaki düğümünden zar zor çıkardığı sözcüklerle "Beni neden buraya getirdin?" diye sordu.

Ormanın sessizliğinde Logan'ın iç çekişi rahatlıkla duyuldu. "Kaçırılışını bana anlatmanı hiç istememeliydim. Sana resmen işkence yaptım. Kâbuslar görmene neden oldum."

"Kâbus mu?"

Logan, Amanda'nın ifadesinde bir şeyler ararmış gibi bakındı. "Çılgınlıklarını duydum."

"Ah evet, bazen yapıyorum bunu, kâbus görüyorum. Kız kardeşimi deli etmişti." Birkaç dakikalık bir sessizliğin ardından, "Dün gecedan dolayı sana kızgın değilim. Eğer beni buraya özür dilemek için getirdiysen..." dedi.

"Seni buraya onun için getirmedim."

"Peki neden getirdin o zaman?"

Logan parmaklarıyla Amanda'nın saçını taradı. "Dün gece bana sırlarını verdin, anlatması zor olan sırlarını. Bunu hafife alamam. Ben de sana bunun karşılığını vereceğim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana ne istiyorsan sor. Her şeyi sorabilirsin. Elimden geldikince dürüstçe cevaplayacağım."

Amanda ona uzunca bir süre baktı. Cömertliğiyle yine onu şaşırtıyordu, yine her zamanki gibi onun ihtiyaçlarını kendisinin önüne koyuyordu. Önce bu teklifini geri çevirip onu rahatlatmayı düşündü ama sonra vazgeçti, bilmek istediği bir şey vardı.

"Yaptığını söylediğin acemice hata neydi, hani şu her şeyi

bırakıp New York'a gitmene neden olan hata?"

Logan, Amanda'nın gözlerine dikkatle baktı. "Ahhh. Nereye vuracağını nereden bildin?"

"Affedersin. Sormamalıydım belki de. Sadece hani sen benim evimdeyken hata yapmak ve pişmanlıklarla ilgili konuşurken söylemiştin ya... Ben de meraklandım işte. Boş ver, sordum farz et."

"Hey." Logan kibarca Amanda'nın çenesini kaldırdı. "Anlaşma anlaşmadır." Elini indirip derin bir iç çekti, sonra dereye doğru dönüp ona cinayeti, trafik ışığını ve bir anlık kararın nasıl yanlış bir şeye sebep olduğunu anlattı.

"Çuvalladım," diye devam etti. "Yanlış bir karar verdim. O günden beri de beni rahat bırakmıyor. Bundan kurtulmamın tek yolu, daha iyi bir eğitim ve burada edindiğimden daha fazla tecrübe sahibi olmaktır. O yüzden New York'a taşındım, en kanlı bölgeye atandım ve izinlerimde tatile gitmek yerine Quantico'da FBI'in kurslarına gitmeyi tercih ettim. Yani daha iyi bir polis olabilmek için elimden ne geliyorsa yaptım senin anlayacağın."

"Hayranlık uyandırıcı."

Logan itiraz etti: "Hayır. Yapmam gereken bir şeydi yalnızca. Fazlasını da yapabilirdim belki, bilmiyorum. Benim hatam, her ne kadar küçük bir şey gibi görünse de trajik sonuçlar yarattı. Bir katil kurtuldu." Yumruklarını bacaklarının arasına sıkıştırdı. "Ölene kadar bu düşünceyle yaşayacağım. İçgüdülerime kulak verip iki dakika daha başladığım işe devam ederek standart prosedürü uygulaysaydım onu durdurabilirdim. Kim bilir, belki de tekrar cinayet işlemiştir, başkalarının da canını yakmıştır."

Amanda elini uzatıp Logan'ın elini tuttu. "Anlattığın için teşekkür ederim."

Logan dizinin üstünde kenetlenmiş ellerine bakmadan önce

gözlerinin tüm derinliğiyle Amanda'nın gözlerinin içine baktı. Orada, ağzının etrafındaki çizgilerde, acıyı gördü, ama içinde öyle bir açlık vardı ki Amanda bunu gördüğünde, kendi açlığını gördü ve nefesi kesildi. Logan'ın ağzına baktı ve hafifçe öne doğru eğildi.

Logan'ın vücudu gerildi ve ona doğru uzandı fakat gözlerindeki ateşe, bedenindeki gerilime rağmen olabildiğince nazik bir biçimde kollarını Amanda'ya dolayıp kendine çekti. Dudaklarını ona doğru yaklaştırıp fikrini değiştirmek için zaman verir gibi bekledi bir süre. Amanda yine bir panik duygusunun benliğini ele geçirmesini beklerken bütün hissettiği Logan'ın gözlerindeki aynı saf açlık, aynı tatmin isteği oldu. Kollarını Logan'ın boynuna dolayıp dudaklarını kendininkilere doğru çekti.

Logan derin bir iniltiyle birlikte dudaklarını nazikçe Amanda'nın dudaklarına bastırdı. Amanda da benzer bir inlemeyle dudaklarını aralayıp davet edercesine bir cevap verince Logan bir anda gevşedi ve dili Amanda'nın diliyle buluşmak üzere doğal bir hareketle ağzının içine kaydı.

Logan, öpüşmelerine ara vermeden dönüp Amanda'yı kucağına aldı. O da ata biner gibi Logan'ın üstüne oturup onu bacaklarının arasında sıkıştırdı ve altında hissettiği sertliğin verdiği hazla karnında tuhaf hisler oluşmaya başladı. Logan'ın üstünde yay gibi kıvrılmasını engelleyemiyordu.

Logan Amanda'nın altında titreyip kalçalarını onun hareketlerine uydurmaya başladı. Şimdi bir eli, bacaklarından yukarı, haki renkli şortunun arasından girmiş kalçalarını sıkıyor, diğer eli de şortunun üstünden yılan gibi kıvrıla kıvrıla yukarı çıkıyor, sutyeninin dantelli kenarından içeri giriyordu. Göğsünün tamamını avucunun içine aldı ve başparmağı göğsünün ucuna değdiği anda Amanda bir zevk çılgılığı bastı.

Logan dudaklarını onunkilerden ayırdı ve Amanda'nın çenesinin altına, oradan da boynundan aşağı doğru kaydırıldı. Badisinin üstünden bile şiştikleri belli olan göğüslerinin üst kıvrımlarına ulaştığında öperek vadiden aşağı indi ve diliyle Amanda'nın vücudunu keşfetmeye koyuldu.

Amanda Logan'ın ateşli okşayışlarıyla titreyip kalçalarını biraz daha bastırdı. Parmaklarını Logan'ın göğsünde gezdiriyor, umutsuzca tenini hissetmeye çalışıyordu ama ne yapsa Logan'ı yeterince hissedemiyordu. Gömleğinin düğmelerini çılgın gibi çözmeye çalışırken Logan ağzıyla tekrar Amanda'nın ağzını kapayınca bir an nefessiz kaldı ve o an Logan'ın çoktan badisini ve sutyenini çıkarmış olduğunu ve göğüslerini ortaya çıkardığını fark etti.

"Kusursuzsun," diye fısıldadı Logan.

Artık Logan'ın gömleğinin düğmelerini çözmüştü ve göğüs kafesinden göbeğine kadar inen kılların üzerinde eliyle yumuşak daireler çizerken zevkten inledi. Tırnaklarıyla karın kaslarını hafifçe tırmıklayınca Logan bir an sıçrar gibi oldu.

Amanda yanıyordu ve şu anda tek istediği Logan'ın giysilerini yırtıp atmak ve Logan onu nasıl çılgına çevirdiyse onu o şekilde delirtmekti. Elleriyle pantolonuna uzandığında inanılmaz büyüklükteki erkekliğinin sertleştiğini hissederek tırnaklarıyla Logan'ı hafifçe zıplattı.

Logan, Amanda'nın dudaklarını tekrar bulup parmaklarını arkaya kaydırarak ipeksi saçlarında gezdirirken dilleri yeni bir dansa başlamıştı.

Birden Amanda yine kendini kulübede buldu, kapüşonlu adam ellerini saçlarında gezdirirken o tanıdık melodiyi mırıldanıyordu.

Yavaşça ağlar gibi bir inilti çıkarıp Logan'ı itmeye kalktı ama güçlü kollarından kurtulamadı.

Çaresizce tırnaklarını Logan'ın göğsüne geçirip çılgılık atma-ya başladı.

"Amanda!"

Amanda'nın gözleri faltaşı gibi açılmış Logan'ın gözlerinin içine bakıyordu. Logan, onun kollarını mengene gibi sımsıkı tutup sarsmaya başladı. "Tatlım? Burada mısın? Bir şeyler söyle."

"E...evet, buradayım," diye cevapladı boğazı kurumuş, acı içinde. Bakışları Logan'ın göğsündeki kıpkırmızı öfke dolu çiziklere ve onlardan akan kanlara çevrildi.

"Aman Tanrım, Logan, bunu ben mi yaptım. Şimdi kusacağım."

Amanda kahvaltısını çıkarırken Logan onun başını yana çevirdi.

"Sorun değil, bebeğim. Her şey yolunda. Nerede olduğunu biliyor musun?" Sesi kısık ve rahatlatıcıydı.

Amanda titreyerek Logan'ın kucağından sıyrıldı ve ayağa kalkabilmek için onu biraz itti. "Nerede olduğumu biliyorum," diye fısıldadı, ona bakamıyordu.

Kıyafetlerini düzeltirken, Logan da ayağa kalkıp aynısını yaptı. Uzanıp elini tutmak isteyince Amanda elini vermek istemedi. Nefesini düzeltmeye çalışırken Logan'ın inceleyen bakışlarıyla karşılaştı. Gömleğini kana bulamış kırmızı noktaları göstererek "Bunu sana ben yaptım, canını yaktım," dedi.

"Çok daha kötü yaralarım oldu. Hepsinde hayatta kaldım. Bu ne ki?"

"Bu kadar anlayışlı olmayı bırak artık. Görmüyor musun, psikolojimin içine etmiş. Bende bir sorun var. Normal bir ilişki yaşayabilme ihtimalinden vazgeçeli çok olmuştu, sonra sana rastladım, şimdi de..."

"Şimdi de ne?"

"Yararı yok, görmüyor musun? Resmen canını acıttım. Ve bunu nasıl yaptığımı bile bilmiyorum."

"Bırak da yardım edeyim. Çok iyi bir dinleyiciyimdir..."

Başını iki yana sallayarak ağladı, "Hayır," dedi. Döndü ve saçları arkasında dalgalanarak ormanın içine doğru koşmaya başladı.

Logan da arkasından koştu. Amanda'nın yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu ama sağ salim eve dönüp Karen'in gelişine kadar gözünün önünden ayırmaya niyeti yoktu. Gelmesine bir saat daha vardı ama arayıp hemen gelmesini isteyebilirdi. Beklemenin anlamı yoktu.

Amanda'nın, tırnaklarını göğsüne geçirdiği an yüzünün nasıl kireç gibi olup gözlerinin ateş gibi yandığını ve yürek burkan çılgınlığını aklından çıkaramıyordu.

Bu sabah yatakta yanı başında uyandığında ne kadar mutlu olmuştu. Fakat şimdi o kadar emin değildi. Duyguları değiştiği için değil tabii çünkü değişmemişti. Sadece onu yanlış değerlendirmiş, derinlerde ne kadar korku dolu olduğunu anlayamamıştı.

Onu dere kenarındaki sığınağına getirmiş, burayı onunla paylaşıp geçirdiği zorlu geceden sonra psikolojisi biraz düzelsin, huzura kavuşsun istemişti. Öpüşme ise korkunç bir hata olmuştu. Kafasını kaldırıp Logan'a güvenen gözlerle baktığı an kendini o gözlerde kaybetmişti. Sonra da dudaklarına bakıp eğildiğinde bütün kontrolü kaybedip onu ölümüne korkutmuştu.

Baştan beri ona olan duygularına karşı koymaya çalışıyor, işine engel olacağından endişeleniyor, hatta Amanda'ya, eski karısından daha fazla faydası dokunmayacağından korkuyordu. Bu

endişe az önce doğrulanmıştı. Amanda için iyi bir erkek olamazdı. Geri çekilmeli ve ilişkiyi profesyonel düzeyde tutmalıydı. Fakat şimdi cenneti tattıktan sonra nasıl vazgeçecekti?

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Bölüm x11

Amanda öyle koşarak Logan'dan kaçtığı için korkağın teki olduğunu biliyordu ama şimdi yatak odası penceresinden arabaya binip gidişini izlerken başka bir seçeneği olmadığını da biliyordu. Ve de yalnızca ormandan kaçmayacaktı.

Eve gidecekti.

En azından birkaç dakikalığına, biraz kıyafet ve pasaportunu almak için. Sonra da ayrılıyordu – hem de sadece Shadow Falls'tan değil. Amerika'dan da kaçacaktı. Araştırmaya katabileceği bir şey kalmamıştı nasılsa, kalmak için bir sebep de yoktu artık.

Bir an Logan'ın o tatlı, seksi gülüşünü düşününce yüreğine öyle bir ok saplandı ki neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti. Nasıl da kalbine girmenin bir yolunu bulmuştu. Kafasındaki bu görüntüyü uzaklaştırıp yatağın üstündeki son birkaç parça eşyayı da bavula tıktı.

Gitmek çok anlamlı geliyordu. Doğru olan buydu. Bir daha geri gelmeyeceğini bile bile tekrar Logan'la yüzleşmeye dayanamazdı.

Evden kaçmak kolaydı. Karen geldiğinde konuşmalarına kulak kabartıp Logan'ın, Karen'a Amanda'nın yukarıda olduğunu ve yalnız kalmak istediğini söylediğini duymuştu. Karen daha bir süre aşağı inmesini beklemezdi.

Logan Amanda'nın arabasını garajın yanına park ettiği için tüm yapması gereken, Karen'in evin etrafındaki rutin devriyelerinden birini yapmasını beklemek, arabaya atlayıp basıp gitmekti.

Biraz da şansın yardımıyla evden ihtiyacı olan şeyleri alabilir, Logan onun gittiğini fark edemedi havaalanında olurdu. Logan her şeyin farkına vardığındaysa o çoktan bir uçağa binmiş olur, onun da yapabileceği bir şey kalmazdı.

Umursar mıydı acaba? Bu sabahki hallerinden sonra hiç sanmıyordu. Büyük olasılıkla kendisinden ve getirdiği duygusal yükten kurtulduğuna sevinirdi, ama Logan onurlu bir adamdı. Yanlış görev duygusu Amanda'yı durdurmaya çalışmasına neden olabilirdi ki zaten o da bu yüzden gizlice sıvışmayı seçmişti.

Bavulunu kapattıktan sonra, odada etrafına bakındı, gitme- se nasıl olurdu, diye düşüneceği zamanlar için zihninde bir resim olmasını istedi ve her şeyi ezberledi.

Sonra yatağa oturup pencereden bakarak Karen'in çıkmasını bekledi.

Birkaç dakika sonra, Karen görüldü. Mülkün etrafındaki devriyesine başlamıştı.

Amanda bavulunu kaldırıp aşağı indi, alarmı kapatıp arka kapıdan sıvıştı ve garaja yönelmeden önce alarmı tekrar çalıştırdı. Arabasına binip eve doğru yola çıkana kadar rahatlayamadı.

Evine on dakika kala bir markette durdu ve telefonlarını kullanmayı rica etti. Evet, eve gitmek ve şehirden ayrılmadan önce birkaç şey almak istiyordu ama aptal da değildi. Eğer katil evini gözetliyorsa korumaya ihtiyacı olacaktı. Ama bunu Karen'dan istese Karen onu durdurup Logan'a haber verirdi.

Sivil arabanın hâlâ evin ilerisinde bekleyip beklemediğini bilmiyordu ve de polis bile olsalar tanımadığı adamlara güvenemezdi.

Hayır, şu anda ihtiyacı olan şey güvenebileceği, ona güvenen ve söyleyeceği yalana inanacak biriydi.

"SFPM, kime bağlanmak istersiniz?" dedi yaşlıca bir ses.

"Dedektif Riley, lütfen."

"Bir dakika."

Yapmak üzere olduğu şeyden şimdiden suçluluk duymaya başlayarak telefonu sıkı sıkı kavradı. Riley iyi bir insandı ve onu kandırmayı hiç istemiyordu ama başka bir yol gelmiyordu aklına.

"Dedektif Riley."

"Riley? Benim, Amanda Stockton."

"Amanda? Bir sorun mu var? Logan ofisinde. Çağırayım mı?"

"Hayır, hayır. Eminim çok meşguldür, bir de ben başını ağrıtmayayım. Aslında senden bir iyilik isteyecektim."

Amanda arabasını garaja çevirdiğinde Riley de tam arabadan iniyordu. Mükemmel zamanlama. Hemen arkasına çekti.

Riley arabanın kapısını sert bir şekilde kapayıp kuşkulu gözlerle baktı.

Amanda arabanın kapısını kapar kapamaz Riley ona doğru sinsice yaklaşıp kolundan yakaladı. Yüzü kıpkırmızıydı ve görünüşe göre öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Riley, bana bağırmadan önce açıklamama izin ver."

"Tanrı aşkına, sana bağırarak falan değilim. Seni içeri soktukten sonra anlatırsın neden bana yalan söylediğini. Burası güvenli değil ve sana bir şey olursa Logan'a ne diyeceğimi bilmiyorum. Herhalde beni öldürür." Amanda'yı süratle eve doğru çekti.

Sanki her an bir saldırı gelecekmiş gibi etrafına bakındı. Gerginliği Amanda'ya da bulaştı ve Amanda birden kendini aptal gibi hissetti.

"Riley, sana yalan söylemem doğru değildi biliyorum ama birkaç tane daha kıyafet ve pasaportumu almam gerekiyordu. Şimdi sana getirir misin desem..."

"Dedin zaten. Benim senin eşyalarını Logan'ın evine getirmem ve senin de orada bekliyor olman gerekiyordu, söz verdiğin gibi. Neden geldin buraya?"

Amanda ön kapının anahtarını kilide takmaya çalışırken Riley ona arkasını dönmüş, ceketini silahını gösterecek şekilde açılmış bekledi. Amanda'nın elleri öylesine titriyordu ki bir türlü anahtarı deliğe sokamıyordu. "Yalan söylediğim için özür dilerim," dedi. "Sadece gitmeye karar verdim ve..."

Riley ona dönüp sordu: "Logan'a söylemeden mi gidiyorsun?" Amanda'nın yüzündeki ifadeyi görerek, "Anladım," dedi. "Mesele buydu, değil mi? Sen bir mahkûm değilsin ki Amanda. Ona karşı dürüst olsaydın seni kendi götürürdü zaten. Üstelik güvende olmanı sağlardı. Bunların hiçbirisi gerekli değildi ki."

"Anlamıyorsun," dedi Amanda kilitten düşen anahtarlarını havada yakalayarak.

"Bana bırak." Riley kollarını Amanda'nın etrafından dolaştırıp vücudunu ona siper ederek kapıyı açtı. "İçeri girdiğimiz zaman girişte kal, bir şey olursa alarmdaki panik tuşuna bas."

"Beni korkutmaya çalışıyorsan, başardın."

"Seni korkutmaya değil korumaya çalışıyorum." Silahını çekip kapıyı kapadı, sonra da Amanda'yı arkasına alarak girişe doğru yürüdü.

Amanda şifresini girerek alarmı kapadı ve kapıyı içeriden kilitledi.

Riley başıyla onay verdi. "Burada bekle."

Mutfığa bir göz atıp oturma odasına doğru yürüdü ve gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra antreye geri geldi. "İçerisi temiz, bir de odaları kontrol edeyim."

Amanda başını sallayıp bekledi.

Ve bekledi.

Riley'ye bir şey olmuştu herhalde, yoksa şimdiye kadar dönmeliydi, öyle değil mi? Bir parçası ön kapıdan kaçıp gitmek istiyordu, ama Riley onun yüzünden buradaydı ve başına bir şey gelirse Amanda daha fazla suçluluk duygusuyla başa çıkacak durumda değildi.

Alt dudağını ısırdı. Riley'ye seslenmeli miydi? Eğer katil oradaysa duyabilirdi. O kadar şiddetli titriyordu ki katil oradaysa dişlerinin takırdadığını duyabilirdi. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde girişteki duvara dayalı dekoratif masadan kâğıtların uçmasını önlemek için kullandığı bir ağırlığı aldı. Birden Riley, koridorun köşesinden koşarak çıktı. Amanda, Riley'nin beti benzi atmış yüzünü görür görmez döndü ve alarmin panik tuşuna bastı.

Logan öyle bir fren yaptı ki arabası kayıp kaldırıma çarptı ve Amanda'nın evinin önündeki çimlerin üzerinde durdu. Yan tarafında oturan Pierce'in küfürlerine aldırmadan kapıyı açıp arabanın kaputu üzerinden sıçradı.

Çimde depar atıp verandanın merdivenlerinden çiftter çiftter uçarak giderken deli gibi görünüyordu belki de ama o bunu umursamıyordu şu anda. Tek düşündüğü, Amanda'ya ulaşabilmektir.

Telefonda Riley ile konuşmuştu zaten. Riley, Amanda'nın iyi olduğunu, sadece Riley'nin köşeden koşarak gelişini görünce korkup düşerek başını çarptığını söylediye de kendi gözleriyle görmek istiyordu.

İçeri girince, olayın olduğu yerde biriken üniformalı polis kalabalığını yarararak içeri girdi. Odaya bakınmak için durduğu zaman Pierce de yanında belirdi. Çenesi sıkılmıştı, Logan'ın kolunu dürttü.

"Burada bir olay yeri böyle mi muhafaza ediliyor? Bütün polisleri aileleriyle birlikte başına üşüştürüp kanıtları bozarak mı?"

Logan'ın yüzü kızardı. Pierce'in haklı olduğunu biliyordu ama bu yine de Amanda'ya ulaşmasını engelleyemezdi. Etrafına bakıp Riley'yi buldu. "Riley!" diye bağırdı. "Odayı boşaltıp olay yerini emniyete al."

Riley başını salladı ve Logan kanepenin etrafında biriken memurların içine dalarak neye bakıp durduklarını görebilmek için onları kenara itti. Pierce arkasından söylenip duruyordu. Logan, Pierce'in kendisini kaba bir taşralı gibi gördüğünü biliyordu. Belki de öyleydi ama şu anda Amanda'nın ne durumda olduğunun dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Birden Pierce Logan'ın yanında bitivermişti, herkesi dışarı doğru itip olay yerini kirlettikleri için onlara bağırarak dışarı çıkarıyordu.

Eğer Logan o anda çılgına dönmüş bir durumda olmasaydı, adamlarının yüzündeki şaşkın ifadeye, sanki ömür boyu bir FBI ajanından emir almışlar gibi nasıl da hizaya geldiklerine gülerdi.

Oda çabucak boşaldı ve Logan nihayet Amanda'yı gördü. Kanepede, elinde bir buz torbası, kafasına tutmuş yatıyor, bir sağlık görevlisi de yüzündeki kanı temizliyordu.

İyiydi. Titrek bir şekilde nefes alıp verirken kendi kendine

söylediği şey buydu. Onu oradan kaldırıp bir odaya tıkarak katil bulunana kadar bir mahkûm gibi orada tutmak gibi saçma sapan bir şey yapmadan öfkesini yatıştırmaya çalıştı.

...

"İyi misin?" diye sordu Logan sağlık görevlisi gittikten sonra. Kanepede yanına oturup elini tuttu.

Amanda, Logan'ın gözlerine baktı ve yüzündeki endişeyi görerek rahatladı. "Ben iyiyim. Gerçekten çok aptalca bir şey. Panik yapıp kaydım sadece. Bir şişlik, o kadar, ciddi bir şey değil."

Pierce sehpayı biraz geri çekip Amanda'nın yüzünü görecektir şekilde ucuna ilişirken Logan sordu: "Ne oldu?"

Amanda göz ucuyla Pierce'tan rahatsız olmuş gibi baktıktan sonra Logan'a dönüp alçak sesle konuşmaya başladı: "Bu sabahdan sonra senin evinde kalmaya devam etmemin bir sebebi kalmadığına karar verdim. Gidebileceğim kadar uzağa gitmek istedim ama önce birkaç kıyafet ve pasaportumu almam gerekiyordu. O yüzden Riley'den rica ettim..."

"Riley'yi kandırdın," diye düzeltti Logan.

Amanda kaşlarını çatı. "Evet, kandırdım. Ona birkaç kıyafete ihtiyacım olduğunu, bunları senin evine getirip getiremeyeceğini sordum. Sanki çok önemsiz bir şeymiş, seni rahatsız etmeye değmeyecek bir şeymiş gibi davrandım o da buraya gelecek nezaketi gösterdi."

"Ve söz verdiğin gibi benim evimde bekleyeceğine buraya geldin," diye araya girdi Logan. "Tanrım Amanda, ya buraya daha erken gelmiş olsaydın, katil hâlâ içerideyken? Sen de Riley de ölebilirdiniz."

Amanda kanının yüzünden çekildiğini hissetti. "Affedersin

Riley. Niyetim, kimseyi incitmek değildi."

"İncitmedin de zaten." Pierce araya girerek onu temin etti. Sonra Logan'a doğru eğilip, "Bir dakika seninle konuşabilir miyiz?" dedi.

Logan dişlerini sıktı. "Bu iş henüz bitmedi." Ayağa kalkıp Pierce ile birlikte odadan çıktı.

Amanda bu dört küçük sözcüğün yaydığı soğuk öfkeden titredi. Kafasını kaldırdığında Riley'nin endişeli kahverengi gözlerini gördü. "Çok özür dilerim Riley. Gerçekten de sana yalan söylememeliydim."

Riley gülümseyip yanına oturdu. "Bir de iyi tarafından bak."

"İyi tarafı mı? Neymiş iyi tarafı?"

"Her şeyden önce eğer beni buraya gelmem için kandırmamış olsaydın, katilin odana bıraktığı hediyeleri bulamazdık. Açıkçası davanın gidişine bakılırsa bulabileceğimiz her türlü kanıt ve ipucuna ihtiyacımız var, o yüzden beni buraya getirmene memnun oldum."

"Söylediğin her şeye katılmıyorum ama beni daha iyi hissettirdiğin için teşekkür ederim. Bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Yalnızca... Şey... Eve girdiğimiz zaman, içeri gidip uzun süre dönmedin ya. Sonra da köşeyi koşarak döndüğün an..."

"Evet?"

"Yüzündeki ifade. Korkunç görünüyordun."

Riley tuhaf bir şekilde güldü. "Korkmuş görünüyordun demek istiyorsun herhalde. Katilin yatak odanda bıraktığı şeyleri görünce kabul etmeliyim ki korkudan altıma edecektim." Yüzü kıpkırmızı olan Riley devam etti: "Üzgünüm, her neyse, hayatımda hiç böyle bir şey görmedim ve doğal olarak aklım gitti. Katili bulmayı umuyordum."

"Üzgün olan benim. Ben olmasam bu pisliğe hiç bulaşmamış olurdun."

Riley tekrar çocuk gibi gülümsedi ve Amanda nasıl olup da böyle birinden bir saniyeliğine de olsa korkabildiğini merak etti.

"Tek bir şartla affederim seni."

"Ne istersen."

"Bir dahaki sefere benim yerime Logan'ı ara."

Logan dışarıda hâlâ Pierce ile bir tartışma içindeydi. Pierce ona olay yeri koruma yönetmeliğini okumuş ve meydana işe duygusallık karıştırmamış olanlara bırakması için ikna etmeye çalışıyordu. Pierce'in haklı olduğunu bildiği halde, Amanda'yı almadan gitmeye niyeti yoktu. Yine de adamlarına emir verip olay yerinin düzene sokulmasını sağladı. Onunla bu şekilde konuşan, Pierce değil de başka biri olsaydı eğer, çoktan dayığı yemişti. Fakat Logan, Pierce'a saygı duyuyordu ve de haklı olduğunu biliyordu.

Logan, Pierce'la birlikte odaya girince şöminenin yanında oturan Riley'ye başıyla selam verdikten sonra kanepede Amanda'nın yanına geçti. Pierce tekli koltuğa otururken geçen hafta Logan'ın koca gövdesini oraya sığdırmaya çalışırken yaptığı gibi zorlandı.

"Amanda," dedi Pierce. "Dedektif Riley yatak odanda ne bulunduğunu söyledi mi?"

"Benim birkaç fotoğrafım varmış."

"Duvarlara bantlanmış resimlerin varmış, hem de yüzlerce si."

"Katilin sen ve Dana ile oynadığı oyunu kaç kişi biliyor?" diye sordu Logan.

"Polis, Dana'nın babası tabii ki, psikoloğum..."

Logan ve Pierce şok içinde birbirlerine baktılar. "Dana'nın babası biliyor mu?"

"Hastanede beni ziyaret etti. Dana'nın yaşadığı her şeyi bilmek istedi. Ben anlatmak istemedim ama empati kuruyordu, babası olarak bilmek hakkım, diyordu. Şaşırmış görünüyorsunuz. Anlatmasa mıydım?"

"Hayır, hayır, doğrusunu yapmışsın," dedi Logan. "Basından sakladığımız bir ayrıntıydı bu ve Branson'ın bildiğinden haberim yoktu. Devam et. Psikoloğun biliyor, başka bilen var mı?"

Amanda kaşlarını kaldırdı. "Bildiğim kadarıyla yok. Neden ki?"

"Çünkü yatağında uzun saplı bir gül vardı. Üstünde de tek bir diken. Bir de *Beni Öldürecek, Öldürmeyecek* yazan bir not bulduk."

Pierce ceket cebinden Blackberry'sini çıkarıp birkaç tuşa bastı. "Terapistinin adı ne?"

"O notu terapistim bırakmış olamaz," diye ısrar etti Amanda.

"Adı?" Pierce tekrarladı.

"Adı Joanne Bateman. Şimdi Pensacola dışında çalışıyor."

Pierce omuz silkip ismi girdi. "Yine de bir bakacağız. Belki bir bağlantı çıkar."

"Riley," dedi Logan. "Başka bir şey bulundu mu? Parmak izi? Şahit falan?"

"Fotoğrafların üzerinde bir sürü iz var. Yan komşu bu sabah posta kutusunu kontrol ederken Amanda'nın evinin önünde mavi tulumlu birini görmüş, kablo TV görevlisi sanmış."

"Herhalde gizli gizli kablo TV şirketinden randevu almadın değil mi?" diye sordu Logan.

Amanda'nın yanakları kızardı. "Hayır."

"Buna ben bakarım," dedi Pierce. "Hangi komşu, Riley?"

Riley hangi komşu olduğunu söyledi ve Pierce çıktı.

"Riley?" dedi Logan bakışlarını Amanda'ya sabitlemiş bir şekilde. "Dışarıdaki adamları kontrol etmenin tam sırası. Bak bakalım olay yeri bandını doğru dürüst çekmişler mi?"

"Ehm tabii," diyerek odadan çıktı Riley.

Yalnız kaldıklarında Logan, Amanda'yı son itişinde onun nasıl karşılık verdiğini aklında tutmaya çalıştı. Onu incitmek ya da yine panik yapmasına sebep olmak istemiyordu, ama ona bağırma dürtüsü o kadar güçlüydü ki boğazını ağrıtıyordu. Orada bir yerde bir katil olduğunu ve muhtemelen Amanda'nın nerede yaşadığını bildiği halde buraya geri dönerek hayatını tehlikeye atmıştı.

Ama gözlerinin içine bakıp ona yansıyan korkuyu gördüğünde, Logan'ın öfkesi hızla söndü. Elini uzatıp avucunu açtığı anda Amanda elini verdi ve Logan rahat bir nefes aldı. "Evden neden ayrıldın?"

Amanda bacağının üzerinde duran ellere baktı. "Kendimi aptal gibi hissettim. Utandım ve senin yüzüne bir daha bakamayacağımı düşündüm. Üstelik artık kalmamın da anlamı yoktu. Sana bildiğim her şeyi anlattım zaten. Yazdığım program da yapabileceği her şeyi yaptı. Orada daha fazla kalmamın bir anlamı kalmadı."

Logan bakışları buluşana kadar Amanda'nın çenesini kaldırdı. "Gitmeni istemiyorum."

Amanda zorlukla yutkundu ve gözleri daha da açıldı. "İstemiyor musun?"

"Hem de hiç." Panik yapmasını ya da kötü anıları geri getirmeyi istemediğinden, çok zor olsa da elini geri çekti. Asıl yapmak

istediği şey, onu kendine çekip korumak ve gözlerindeki korkuyu kovalamaktı. Bunun yerine ona güvence vermeye çalıştı: "Benim evimde kalman daha güvenli çünkü orada kaldığını sadece bir avuç insan biliyor ve yanında her zaman bir polis memuru var, ya ben ya Karen."

Gözleri fal taşı gibi açıldı Amanda'nın ve bir an Logan onun hayal kırıklığına uğradığını düşündü. Ama sonra gülümsedi. "Bilmiyorum, insanı yirmi dört saat izleyen memurlar hakkında söylenecek çok şey var."

"Doğru," diye ona katıldı Logan. "Bütün bunlardan kaçıp kurtulmak istediğini biliyorum, ama birkaç gün daha benimle kalmanı istiyorum senden. O zamana kadar çözemezsem seni havaalanına kendim götüreceğim."

"Neden? Neden kalmam gerekiyor peki?"

Çünkü eve geldiğimde seni orada görmemeyi hayal bile edemiyorum. Çünkü sana âşık oluyorum. Boğazını temizledi. "Çünkü başka sorularım olabilir ve bizzat sormak daha kolay olacak. Tabii bir de bu katil bulunana kadar, seni başka birine emanet etmek yerine benim evimde Karen ya da benim korumam altında olduğunu bilirsem daha iyi hissederim."

Amanda titredi ve kollarını beline doladı. "Pekâlâ, birkaç gün daha. Sonra yeniden değerlendirme yaparız."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Logan. Ona tekrar dokunma dürtüsüne engel olamayarak alnına yumuşak bir öpücük kondurup paniklemesine fırsat vermeden geri çekildi.

BÖLÜM XIII

"Ne hoş. İnsan ara sıra sokaklardaki çöpleri topluyorlardır, diye düşünüyor ama nerede..." Atılmış bir fast-food poşetini tekmeledi, kirli beton zeminde ne olduğu belli olmayan yapışkan bir kütleye doğru giden karınca sürüsünün üstüne basarken dudaklarını tiksintiyle büktü.

Gözetleme nihayet sonuç vermişti. Pierce'in adamları arayıp Branson'ın bir saat kadar önce eve geldiğini bildirmişlerdi. Pierce, Riley ve Logan onu şaşırtmayı umuyorlardı.

Riley'yi takip eden Pierce durup ayakkabısının altını betonun kenarına sürttü. Logan Pierce'a neye bastığını sormadı ama nahoş birkaç şey geçti kafasından.

Riley, bir zamanlar beyaz olduğunu tahmin ettiği ama şimdi kabarcıklı sarı boya ve kirli siyah el izlerinin karışımıyla leş gibi olmuş paslı ön kapıyı çaldı. Sanki kapıdan bir mikrop kapmış gibi elini pantolonuna sildi. Logan onu uyarır gibi baktı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve onları saçı sakal birbirine karışmış, gözleri kan çanağı olmuş daramadağın bir Frank Branson selamladı. Haki renk şortu ve beyaz pamuk tişörtü korkunç derecede kırıktı ama temiz görünüyordu.

Logan adamın yüzüne yumruğunu gömmek için kendisiyle savaştı bir an. Bunun yerine elini uzatıp, "Bay Branson. Ben

Polis Şefi Richards," dedi.

Branson Logan'ın eline bir yılanmış gibi baktı. "Ne istiyorsunuz?"

Logan Branson'ın elini sıkmak zorunda kalmadığı için rahatladı. "Size birkaç soru sormak istiyoruz ve sizi merkeze götürmektense burada sormak daha kolay olur, diye düşündük. Girebilir miyiz?"

Tam tahmin ettiği gibi, Logan'ın üstü kapalı tehdidi Branson'ın kafasına dank edince dudaklarını büzdü. Gerçi her halükârda parmak izini almak için onu merkeze götürmeyi planlıyordu zaten ama dairesinin içini görmeyi, ortalıkta kanıt bırakacak kadar aptal olup olmadığını görmek istiyordu. Eğer Branson onları mahkeme emri olmadan içeri alırsa çok vakit kazanacaklardı.

Branson omuz silkip kapıyı açık bırakarak içeri girdi ve minik televizyonun önünde bir tekli koltuğa çöktü. O anda *CSI Miami*'nin bir tekrarını vermekte olan televizyonu kapatmaya bile zahmet etmedi. Bir cinayet kurbanının babası için tuhaf bir seçim, diye düşündü Logan ama Amanda'nın da bu diziyi beğendiğini biliyordu ve nedenini anlayamıyordu. İnsan, karmaşık bir varlıktı.

Dairede çatlak lamine bir tezgâhla ana odadan ayrılmış bir mutfak vardı. Logan'ın birinin banyoya, diğerinin de yatak odasına açıldığını düşündüğü iki tane de kapısı vardı. Kullanışlı bir daireydi ama bu ana odada Branson'ın uyuyabileceği yatak ya da şilte gibi bir şey yoktu.

Binanın dışına kıyasla içerisi çok fazla olmasa da Logan'ın tahmin ettiğinden daha temizdi. Kirli bulaşıklar lavabodan taşıyor, sağa sola atılmış çamaşırlar Branson nereye çıkardıysa küçük yığınlar halinde orada duruyordu.

Branson'ın oturduğundan başka oturulacak tek yer, üstüne çamaşırlar atılmış lekeli kahverengi bir kanepeydi. Branson onların oturabilmesi için bir yer açmaya yeltenmedi. Logan yine de oturmazdı zaten.

Bunun yerine eğilip televizyonu kapattı, sonra ekranın önündeki Riley'nin yanında dikildi. Pierce yavaşça yürüyerek içerideki her şeyi inceliyordu.

Branson kaşlarını çatarak kumandayı Walmart'tan alınmış sehpanın üstüne fırlattı. "Bana ne sormak istiyorsunuz? Acele edin, en sevdiğim diziyi kaçırıyorum."

"Bölüm tekrarı. Katil limuzin şoförü," dedi Riley.

Branson'ın yüzü kıpkırmızı kesildi ve Logan Riley'yi gözleleriyle uyardı. "Bay Branson, dün sabah saat sekiz buçuk civarında neredeydiniz?"

Branson'ın gözleri kocaman açıldı, Logan, adamın yanaklarındaki kirli sakalın altından benzinin biraz solduğunu fark etti. "İşteydim."

"İlginç. Çalıştığınız nakliye şirketi sizi epey bir zamandır görmemiş. Yeni bir işe mi başladınız?"

"Aynen öyle, şimdi başka bir şirket için taşıma yapıyorum."

Riley telefonunu çıkardı. "Şirketin adını verir misiniz Bay Branson, iddianızı araştıralım."

Branson'ın yüzü tekrar kızardı. "Kızım öldürüldü, karım beni terk etti. Beni taciz etmeye hakkınız yok. Sorularınıza da cevap vermek zorunda değilim." Logan'ın arkasında mutfak tezgâhının üzerinde birtakım kâğıt parçalarını ve zarfları inceleyen Pierce'ı fark etti sonunda. "Hey ne yapıyorsun? Bana ait şeyleri karıştırayım deme sakın."

"Birkaç gün önce biri merkezi aradı Bay Branson," dedi Logan, adamın dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak. "Amanda

Stockton'la ilgili bir sürü soru sordular. Telefondaki adam adını vermedi, ama memur sesini tanımış. Sizinle Dana'nın cinayetinden sonra görüşmüş. Arayanın siz olduğundan oldukça emin. Adınızı sorduğunda kapatmışsınız ama."

Branson'ın gözleri tekrar büyüdü ve alnından aşağı bir ter damlası parıldayarak indi. "Tamam, aradım, ne olmuş yani. Araştırmayı kontrol ediyordum. Yıllar geçti ama hâlâ Dana'yı öldüren adamı yakalayamadınız."

Logan kendisinden çok daha küçük olan adamı korkutmak için cüssesinin avantajını kullandı ve ona doğru eğildi. "Kızınız öldürüldüğünde davaya ben bakmıyordum ama şimdi öyle değil. Katili bulacağımı söz veriyorum. Ve dün Amanda Stockton'ın evine girip onu korkutmaya çalışan herifi bulacağım."

Branson koltuğa sindi ve sanki kaçacak yer arıyormuş gibi etrafa bakındı.

Bir hışırtı duyunca ikisi de Pierce'in durduğu tarafa doğru başlarını çevirdiler. İncelediği kâğıtlar yere düşmüştü. "Pardon, dirseğim çarptı herhalde," dedi Pierce kâğıtları ve zarfları almak için eğilirken.

Branson koltuktan fırlayarak, "Hayır, hayır, ben alırım onları. Bırak kalsınlar," diye motor gibi sıraladı iki cümleyi.

Pierce tam bir faturayı inceleyordu ki Branson elinden kapı verdi. Telaşla "Bana ver onu," deyip diğerlerini almak için eğildi.

"O elimden kaptığınız bir çiçekçi fişiydi, Bay Branson. Anlaşılan dün bir düzine çiçek almışsınız. Ya bu yerdeki mavi tulum nedir? Dün Amanda Stockton'ın evinin önünde görülen sözde bir kablo televizyon görevlisinin kıyafetine birebir uyuyor, hem de oldukça gözlemci bir komşunun fark ettiği yırtık ön cebe kadar."

Logan gürleyip öne doğru bir adım attı. Pierce aralarına girerken Riley de kelepçeleri çıkardı.

Riley, Branson'ın kollarını arkasına büküp kelepçeleri takarken, "Tutuklusunuz Bay Branson," dedi. Zarf ve fatura Branson'ın parmaklarından kayıp yere düştü.

"Neden? Birkaç tane salak çiçek yüzünden mi?" diye sordu hararetle.

"Güzel soru," dedi Riley Logan'a bakarak. "Birini gizli gizli takip etmekten mi, yoksa cinayetten mi Şef?"

Pierce Logan'ın kolunu sımsıkı tuttu. "Cinayet için yeterince kanıtın yok henüz. Avukat tutup sabaha çıkar dışarı. Biraz daha kanıt bulana kadar gizli takip suçlaması onu daha uzun tutabilir içeride."

Logan ne diyeceğini bilemediğinden sadece başını sallamakla yetindi. Branson'ı ikiye ayırmak istiyordu. Katil olsa da olmasa da en azından Amanda'yı korkutmuştu.

Riley Branson'ın kolunu dürttü ve kolundan tutarak kapıya yöneltti. "Gizlice takip ve gözetleme o zaman. Bu arada Florida'da bu suçun cezasının çok ağır olduğunu biliyor muydun?" Branson'ı kapıdan dışarı çıkarırken bu cezaları sevimli bir şekilde tek tek saydı.

Pierce Logan'ın kolunu bıraktı. "Halledebilecek misin bunu? Belki de davayı bırakmalısın. Adalet aramayı bırakıp kişisel bir kan davasına çevirdin olayı."

"Ben yanlış bir şey yapmadım. Hiçbir çizgiyi aşmadım."

"Hiçbir çizgiyi aşmadın mı? Sen polis şefisin ve sanki hâlâ dedektifmişsin gibi yürütüyorsun davayı. Söylesene, eğer Riley ve ben olmasaydık burada Branson'a neler yapardın acaba?"

Logan kaşlarını çatı. "Bunu sonuna kadar götürmem lazım. Halledebilirim."

Pierce derin bir nefes aldı. "Ne yapacağını söyleyemem sana, ama dikkatli olmanı rica ediyorum. Şahsi duygularının karar-

larını etkilemesine izin verirsen bırak Amanda'yı, kimseye bir iyilik yapmış olmazsın."

"Bence o yaptı," diye ısrar etti Riley. "Amanda'nın alarımını nasıl atlattı bilmiyorum, en azından henüz bilmiyorum. Bir alarımı devre dışı bırakabilecek kadar zeki birine benzemiyor ama yapmış. Eminim bundan."

"Tabii ki yaptı," dedi Logan. "Resimler, notlar, gül, dikenler... Hepsinden o sorumlu ve de bunu kanıtlayabiliriz. Ama cinayet? İkna olamıyorum." Tartışmaktan yorulmuştu, hayal kırıklığı dolu bir nefes verdi.

Diğer ikisi Branson'ın katil olduğuna inanıyorlardı. Sorgudan önce Logan da inanıyordu. Ama Branson'ın bunca yıl yakalanmadan bu suçları planlayıp yürütecek bir kabiliyetinin olduğundan şüpheliydi.

Bunun yanı sıra Branson'ın dairesinde Pierce'in verdiği nasihat onu uyandırmıştı. Logan en baştan beri düşmemeye yemin ettiği tuzağa düşmekte olduğunu fark etti. Amanda'ya olan duygularının kararlarını etkilemesine izin vermişti. İnkâr edemediği duygularına rağmen davaya odaklanabileceğini kanıtlamaya kararlıydı. Amanda onun için önemliydi. Yine de bir şekilde davaya odaklanmalıydı.

Branson'ın tutuklanmasından sonra yaptığı ilk şey, duygularını rafa kaldırıp delillere mantıklı bir açıdan bakmak olmuştu. Bunu yaptığı an Branson'ın katil olamayacağı gerçeğiyle yüzleşmişti.

Toplantı masasının öbür tarafında oturan Riley'ye baktı. "Branson'a katil yaftası yapıştırma konusunda neden bu kadar kararlısın?"

Riley'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Nasıl cevap vereceğini bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Peki sen neden bu kadar inatçısın?" diye araya girdi Pierce. "Amanda'yı inciten adamı içeri tıkmaya can atacağını düşünmüştüm." Kalemmini masaya attı. "Hâlâ objektif bir bakış açın yok, gözünün önündeki gerçekleri görmüyorsun."

"Ne gerçeği?" diye sordu Logan. "Gerçekler, sen ve Riley adamı sorgulamadan öncekilerden farklı değil. Zaten bildiklerinizden başka bir şey söylemedi bile. Herifi sevmiyorsunuz ve bunun sizi etkilemesine izin veriyorsunuz."

"Bir saniye," dedi Riley. "Adam iğrenç bir dangalak, ama yalnızca bu, ona katil damgası vurmama sebep değil. Onun yaptığı deliller söylüyor."

Pierce parmağını Logan'a doğrulttu. "Branson'ı tekrar incelememizi isteyen sendin ve biz de adamın suçunu gösteren bir yığın kanıt bulduk. Sorgu delillerin üstüne pasta kreması gibi oldu. Ne bugünkü hareketlerine bir açıklama getirebildi ne de diğer cinayetler sırasında nerede olduğunu kanıtlayabildi. Sen söyle, bir tane mantıklı açıklama getirebildi mi?"

"Bir yığın delil var elimizde diyorsun ama hepsi ikinci derece," dedi Logan. "Adamı cinayetlere bağlayabilecek bir tane bile somut adli tıp kanıtı yok elimizde. Bir araya getirdiğimiz bu dandik delillere dayanarak hiçbir hâkim suçlamada bulunmaz."

Pierce öne doğru eğilerek kararlı gözlerle, "Elimizde her yönden profile uyan bir adam var..." dedi.

"Profiller kanıt değildir."

"...ve," Pierce devam etti sanki Logan araya girmemiş gibi, "cinayetlerin üçünün işlendiği zamanlarda adamı bu şehirlerde buluyoruz."

"Peki diğer cinayetlerde?" diye sordu Logan.

"Bir sürü nakliye şirketinde çalışmış. Hâlâ belgeleri araştırıyoruz ama eminim bulacağız."

"Cinayet sebebi?"

"O bir seri katil. Sebebi sapık bir piç olması," dedi Riley.

"Kısmen haklısın," dedi Pierce. "Dana'yı öldürdüğü, Amanda'ya saldırdığı zaman olayı tetikleyen ne olduğunu bilmiyoruz, ama ondan sonra karısı onu terk etmiş, çalıştığı bankadan atılmış. Sahip olduğu her şeyi yitirmiş. Bunlar bu tür suçların başlamasına neden olan klasik baskılar. Kamyonculuk ekmek parası kazanmasına yetiyor olabilir ama karısını geri getirmeyi ya da ne bileyim, kendine olan saygısını tekrar kazanmasını sağlamaz. Bu, ona yalnızca diğer cinayetler için fırsat yarattı."

İnanılmaz, diye düşündü Logan, bir Riley'ye, bir diğerine bakarak. Sonra Pierce'a döndü. "Bir de kalkıp beni objektif olmamakla suçladınız. Adam taş çatlasa 1.60 boyunda ve elli kilo gelmez. Amanda gibi bir kadını nasıl kontrol edebildi söyler misiniz? Tabii bu arada Amanda'nın dediğine göre adamın boyu en az kendisi kadar varmış ki bu da şüphelimizin en az 1,80 olması gerektiğini gösteriyor."

Pierce'ın geri adım atmaya niyeti yoktu. "Dört yıl önce çok daha kiloluymuş. Erkeklerin kendilerinden daha uzun boylu bile olsalar kadınlardan daha güçlü olduğu malum. Zaten Amanda'nın ifadesine göre saldırı esnasında ya yerde ya da yatakta yatıyormuş, yani saldırganın boyunu doğru değerlendirememiş olabilir."

Logan bir an irkildi ama Pierce acımasızca devam etti. "Kadınları zaptetmek için ilk başta şok aleti kullanıyor, sonra da zaten kan kaybından zayıflıyorlardı. Bu şekilde halledebilmesi tamamen mümkün."

Logan sordu: "Dairesinde şok tabancası buldunuz mu?"

"Henüz bulamadım ama hâlâ arıyorlar. İşlerini bitirmeleri saatler sürebilir. Fakat şu anda bir şok tabancasının olmaması hiç olmadığı anlamına gelmez."

"Makul şüphe," dedi Logan her kelimenin kanunda yeri olduğunu vurgularcasına.

"Katılmıyorum." Pierce kollarını göğsünde kavuşturdu.

Çıkmaza girmişlerdi. Logan'ın başdedektifi ve bir FBI ajanı katili yakaladıklarına yüzde yüz emindiler. Peki, kendisi neden inanmıyordu?

Onların gördüklerini göremeyecek kadar yakından mı bakıyordu acaba davaya?

"Yine de bu iş hoşuma gitmiyor," dedi. "Davayı mahkemeye taşımak için elinizden geleni yapın. Şimdilik gizli takip ve gözetlemeden içeride tutarız ve ikna edebileceğimiz bir savcı bulursak suçlamayı cinayete kadar yükseltiriz."

"Araştırmanın geri kalanı ne olacak?" diye sordu Riley.

"Branson'ı resmin dışında düşünerek diğer ipuçları üzerinde çalışmaya devam edeceğiz. Sırf gözaltında bir şüphelimiz var diye her şeyin bırakılmasını istemiyorum."

"Daha fazla adama ihtiyacımız olacak." Riley şikâyet eder gibi konuştu.

"Branson araştırmasının çoğunu FBI bütçesi altına toplarım," dedi Pierce. "Logan, birkaç dedektifinle birlikte işleri koordine etmek için Riley'yi bana verirsen geri kalanıyla da sen diğer ipuçları üzerinde çalışırsın."

"İstediğin bu mu Riley?" diye sordu Logan.

Riley omuzlarını silkti. "Bence Branson katil ve bu konuda Pierce ile çalışırım ama bana başka bir yerde ihtiyacın varsa oraya da geçerim. Sıkıntı yok."

Logan parmaklarını masada tıklattı. Riley en iyi dedektifi-

di ve yararlanabileceği pek fazla adamı yoktu. Amanda'ya karşı olan duyguları onu paranoyaklaştırıyor olabilir miydi? Her şeyin bu kadar basit olabileceğine, Branson'ın katil olduğuna inanamıyordu bir türlü.

Tekrar yanılma riskini alabilir miydi? Ya gerçekten katil Branson ise ve Logan Branson'ın masum olduğuna adamlarını ikna eder de adamı salıverirlerse? Beyaz tahtada asılı resimlere baktı. Fakat bu resimler yerine, zamanında yakalayamadığı katilin öldürmüş olabileceği kadınların resimlerini gördü. Kaç tane vardı acaba? Altı mı, sekiz mi, belki de daha fazla?

Titredi ve eliyle yüzünü kaşıdı. Hayır, bu riski almazdı. Şimdilik Pierce ve Riley'nin haklı olduğunu varsaymak zorundaydı. Fakat yanılıyor olmaları ihtimaline karşı diğer ipuçlarını da takibe almalıydı.

"Diğer deliller üzerinde çalışmaları için iki dedektif ayarlayacağım. Siz ikiniz geri kalanını alıp Branson ihtimali üzerine çalışın ama dikkat edin araştırma sizi ne tarafa yönlendirirse yönlendirsin gizli gözetleme suçlamasının tutacağından emin olun. Bu herifin tekrar Amanda'yı korkutmasını istemiyorum."

Pierce, rahatladığı belli, başını salladı. "Teşekkürler Logan. Açık fikirli olduğun için."

"Fikrimin ne kadar açık olduğunu bilmiyorum ama size güveniyorum, o yüzden araştırmayı çıkmaza sokmaya niyetim yok. Tanrı biliyor ya, haklı olmanızı ve katili bulmuş olduğumuzu umuyorum."

Logan toplantı odasının kapısına doğru yöneldi ama o kapıya varamadan kapı güm diye açılıp duvara çarptı. Tombul gövdesi, düğmelerini koparacak kadar dar bir takım elbisenin içinde sıkışmış bir şekilde Belediye Başkanı Montgomery göründü kapıda. Birbirine yakın gözleri, sağ tarafta tahta duvar kaplamasına

karışmak için elinden geleni yapan Logan'a bakmadan önce Pierce ve Riley'ye zumladı.

"Şef, bu Kırmızı Gül Katili davasıyla ilgili tutuklama da nedir böyle?"

Logan, basının Carolyn O'Donnell'in katiline koyduğu ismi duyunca irkildi. "Frank Branson'ı gizli takip ve gözetleme yaptığınızı tutukladık."

"Gözetleme mi? Kim takar gözetlemeyi? Basın gece gündüz O'Donnell'in katili yüzünden enseme boza pişiriyor. Adama neden bu suçlamayı yüklemiyorsunuz?"

"Delil denen küçük bir ayrıntı yüzünden," diye mırıldandı Logan.

Pierce elinin tersine öksürünce başkanın şahin bakışları ona döndü. "FBI'nin düşüncesi ne? Katil Branson mu?"

Pierce, Logan'a özür diler gibi baktıktan sonra şöyle dedi: "Tüm deliller Branson'ı işaret ediyor. Fikrimi söylemem gerekirse, evet, bence katil o. Fakat..." Başkan'ın kasmaya hazırlandığı laf kalabalığını durdurmak için elini kaldırdı. "Elimizde adamı cinayetle suçlamaya yetecek delil olmadığı konusunda Logan'a katılıyorum. Yani henüz yok."

Aldığı cevaptan memnun olmayan Başkan kaşlarını çatı. "Peki ya sen Dedektif?" dedi sandalyesinden sarkmış, her an masanın altına kayıp gidecekmiş gibi görünen Riley'ye dönerek. "Adamımız Branson mı?"

Riley toparlanarak omuzlarını silkti. "Pierce ve Logan gibi deneyimli değilim, o yüzden fikrimin önemi olduğunu sanmıyorum."

"Saçmalamayı kes Dedektif," dedi Başkan. "Doğru adamı mı yakaladık?"

Logan, Riley'nin yüzündeki ifadeyi gördü ve başlarının be-

lada olduğunu anladı. Riley, Branson'ın katil olduğuna dürüstçe inanıyordu, ama siyasetten hiç anlamıyordu ve Başkan'ın, baskıyı kendi ofisinden başka tarafa yöneltmek için en ufak bir bahaneyi bile kaçırmayacağını farkında değildi. Masum birine katil damgası yapıştırmak bile olsa gözünü kırpmazdı. Kötü bir insan olduğundan değil. Yalnızca çok zayıftı, her gün endişeli anne babalardan aldığı telefonlara ve üstündeki baskıya göğüs geremeyecek kadar zayıftı.

Hele de yaklaştıkça olan bir seçim varken.

"Eee? Suçlu mu değil mi?" diyerek ısrarla bekledi Başkan al olmuş bir suratla.

"Bence doğru adamı yakaladık efendim," dedi Riley. Sanki tahta deseni birden çok büyüleyici görünmeye başlamış gibi bakışlarını masaya çevirdi.

Başkan yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ellerini çırpı. "Hemen bir basın toplantısı ayarlıyorum. Her Allah'ın günü kapımın önünde kamp kurduklarını düşünürsek pek zor olmayacak." Saatine baktı. "Yirmi dakika iyi mi? Binanın önünde yapacağım basın toplantısına yirmi dakikada hazırlanabilir misiniz?"

Logan duvardan ayrıldı. "Riley ve Pierce bu konuda bildikleri gibi davranabilirler ama ben orada olmam. Kanıt olmadan bir insana katil yaftası yapıştıramam."

Logan kapıya doğru giderken Başkan gözleri kocaman açılmış bir şekilde tükürükler saçarak, "Sen orada olmazsan bir şüpheli yakaladığımızı nasıl söyleyeceğiz?" diye sordu. "Sen polis şefisin, Tanrı aşkına! Orada olman gerekiyor."

"Hayır, gerekmiyor. Basın toplantısı yapmak istiyorsanız bensiz yapmak zorundasınız."

Logan çıkıp ofisine gitti. Belediye Başkanı'nın konumunu

anlayabiliyordu. Az da olsa ellerindeki tüm deliller Branson'ı gösteriyordu. Yine de onu zihninde ne kadar katil olarak canlandırmaya çalışırsa çalışsın, olmuyordu.

Masasından birkaç dosyayla birlikte ceketini alıp çıkacaktı ki cep telefonu titredi. Durup numaraya baktı. Arayanın kız kardeşi Madison olduğunu görünce elindeki dosyaları masaya bırakıp sandalyesine çöktü.

Küçük kız kardeşi bir yıl önce trafik kazasında kocasını kaybetmişti. O günden beri dünyayı geziyor, acısını unutmaya çalışıyordu. Bir gün sorunlarıyla yüzleşip onları geride bırakması gerektiğini anlayacaktı ama şimdilik birkaç ayda bir annesini ya da Logan'ı arayıp hâlâ hayatta olduğunu bildiriyordu.

Cep telefonunun kapağını açtı. "Efendim baş belası. Bu sefer neredesin bakalım, Roma mı, Londra mı?"

Otuz dakika sonra yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle telefonu kapattı. Madison ona Amanda'yla ilgili söylemek istediğinden fazlasını söyletmeye çalışmıştı. Logan ona özellikle seri katille ya da davayla ilgili bir şey söylememişti çünkü endişelenmesini istemiyordu, ama Amanda'yı koruma altına aldığını kabul etmişti.

Kız kardeşi bu cümleden ağabeyiyle Amanda'nın sevgili oldukları sonucuna varmıştı. Shadow Falls'a gelip onunla tanışmak istiyordu ama Logan, sert ve kararlı bir şekilde kesinlikle oraya gelmemesini, Amanda ile sevgili olmadıklarını ve şu anda çok önemli bir dava üstünde çalıştığını ve dikkatinin dağılmasını istemediğini söylemişti.

Kız kardeşi cin gibiydi. Logan'ın Amanda'ya karşı olan duygularıyla ilgili itirazları onu kandıramamıştı. Neyse ki üç eyalet ötede Louisiana'da tatildaydı. Özel hayatının didiklenmesi ve kız kardeşinin gelip çöpçatanlık rolüne devam etmesi riski yoktu.

Kız kardeşiyle konuştuktan sonra aceleyle ofisinden çıkıp asansörle aşağı indi fakat binanın ön kapısını açınca durdu. Belediye Başkanı basamakların en üstüne bir kürsü koydurmuş, iki yanında Riley ve Pierce, kürsünün arkasında dikiliyorlardı.

Logan sol tarafa yönelip binaya yakın durmaya, kimsenin dikkatini çekmemeye gayret ederek park yerine doğru hızla yürüdü.

Riley berbat görünüyordu. Bol bol terliyor, gözünün önüne düşen saçını eliyle düzeltip duruyordu. Pierce'in yüzünde bıkmış, bitse de gitsek gibi bir ifade vardı.

Belediye Başkanı elinde bir tokmakla kürsüye vurarak basın toplantısının başladığını işaret ederken Logan merdivenlerden koşarak indi.

Arabası "Polis Şefi" yazılı bölümde duruyordu. Yağ lekeli taba rengi bir tulum giymiş bir adam, binanın tuğla yüzeyli tarafına dayanmış duruyordu. Logan adamı tanıımıyordu ama üstündekinin polis devriyelerinin bakımını yapan tamircilerin giydiği bir üniforma türü olduğunu biliyordu. Yarısı bitmiş bir sigara sarkıyordu ağzından. Kafasına yüzünün yarısını örtecek şekilde bir beyzbol kepi geçirmişti. Kabarık saçları omuz boyundaydı. Logan, adam el sallayınca başıyla selamladı, sonra çantasını Mustang'ine koyup motoru çalıştırdı.

Geri gidip vitesi bire attı ama sokağa çıkmak yerine durdu. İşçilerin sigara içme alanı binanın arka tarafındaydı, bu tarafta değil. Ayrıca adamda sinirini bozan bir şey vardı. Logan dönüp tekrar binaya doğru baktı ama adam gitmişti.

Cırlak bir mikrofon sesi dikkatini öndeki merdivenlere çevirmesini sağladı. Basın toplantısı başlıyordu. Habercilerden biri ona doğru baktı ve heyecanla yanındaki kameramana Logan'i işaret etti ama Logan hemen gaza basıp oradan uzaklaştı.

BÖLÜM XIV

Logan eve vardığında arka verandaya çıkan merdivenleri tırmandı ve ortasına şemsiye geçirilmiş masalardan birinde Karen ve Amanda'yı oyun oynarken buldu.

Amanda'nın arkası dönüktü ve yaklaştığını duymamıştı. Karen kafasını kaldırdı ama Logan başını hayır anlamında sallayıp Amanda'ya orada olduğunu belli etmemesini işaret ederek parmağını dudağına götürdü.

Karen gülümseyip tekrar oyuna döndü. Logan'ın elinde bir sepet vardı. Amanda'nın sandalyesinin arkasına gelmeden önce kapının yanına bıraktı.

Kendini bu kadar kaptırdığı şeyin ne olduğunu merak ederek omzunun üstünden baktı. Scrabble. Karen getirmiş olmalıydı çünkü evdeki oyunlar oyun kartlarından ya da poker fişlerinden öteye gitmiyordu ve bir kadınla oynanıyorsa mümkün olduğunca az giysiyle oynanıyordu.

Amanda ile strip poker³ oynama düşüncesi son derece tahrik ediciydi ama Karen yanlarındayken böyle bir şeyi daha fazla düşünmek istemedi.

Amanda'nın kulağına eğildi. "Tatlım, ben geldim," dedi.

Oturduğu yerden sıçrayan Amanda masaya çarpıp taşlarını dağıttı.

³ Strip poker – Oynayanların her kaybedişinde giysilerinin bir parçasını çıkarmalarını gerektiren bir poker oyunu türü.

Karen kahkahayı bastı ve başını iki yana sallayarak Scrabble kutusunu masanın üstüne koyup taşları toplamaya başladı.

Amanda sandalyeyi geri itip elleri belinde Logan'ın yanında dikildi. "Kazanmak üzereydim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Logan skora bakarak. "Tahtaya koymak üzere olduğun seksen üç puanlık bir kelimen mi vardı yoksa?"

Amanda yapmacık bir gülümsemeyle onu itekledi. "Hıh." Dört ayaküstünde taşları toplamak için masanın altına inip de sortu yuvarlak ve şekilli kalçalarının etrafında toplanınca Logan'ın nefesi kesildi.

Karen'in boğazını temizleme sesiyle irkilen Logan ona döndü. Karen ona göz kırparak Amanda'ya seslendi: "Oyunu burada bırakıyorum, Amanda. Sonra görüşürüz."

Amanda masanın altından cevap verdi: "Tamam. Belki yarın şansım yaver gider. Oynadığın için teşekkürler."

Karen Logan'a döndü ve ne kadar uğraşsa da sırtmasını bastıramadı. "İyi akşamlar Logan."

Logan ona elinden geldiğince sert bir bakış attıysa da Karen sadece gözlerini devirerek balkondan arabasına yürüyene kadar kıkırdadı.

Amanda masanın altından elinde tahta bir Scrabble taşıyla çıkarak, "Buldum seni küçük sinsî şeytan," dedi.

Amanda farkına varmadan iyice açılan badisi aniden Logan'ın boğazının kurumasına neden olmuştu, hemen kafasını kaldırıp gözlerine baktı ve "Emeklemen bittiyse akşamın geri kalanı için buradan çıkmaya ne dersin?" dedi. Sonra elinden tutup ayağa kaldırdı.

Amanda dizlerindeki tozu silkip taşı torbaya attı. "Buradan çıkmak mı? Şehre inmek mi yani?"

"Öyle değil." Sepeti getirip masanın üstüne koydu ve üstünü

açarak içindeki yiyecek paketini gösterdi.

"Piknik mi?" Sevinçten yüzü aydınlandı, hemen sepeti diklemeye başladı. "Görüntüsü ve kokusu harika."

Logan sinek kovalar gibi Amanda'nın eline vurup kapağı kapadı. Amanda suçlu bir çocuk gibi geri sıçradı. "Hepsine bakarsın sonra. Günü harcamayalım."

Ayakkabılarını aldıktan sonra, Logan'ı balkondan aşağı, arka bahçeye doğru izledi. "Ama Logan, araban diğer tarafta."

"Arabayla gideceğimizi nereden çıkardın?"

Logan'ın uzun adımlarına yetişmek için koşturdu. Eli Logan'ın elinde onu takip ederken dereye giden patikaya yöneldiklerinde nereye gittiklerini anladı ve kaşları kalktı. Geçen seferki felaketi hatırlayınca piknik keyfi kaçmaya başladı.

Dereye vardıklarında Amanda'nın beklediğinin aksine Logan sola döndü. Amanda, Logan'ın temposuna uymaya çalışmaktan hafif nefes nefese kalmış bir şekilde sordu: "Nereye gidiyoruz?"

Logan arkasına bakıp hemen yavaşladı. "Neredeyse geldik."

Patika onları derenin bir metre üstüne kurulmuş dar bir tahta yaya köprüsüne çıkardı. Her iki yanda bir metrede bir dikilmiş direklerden geçirilmiş ip tırabzanlar vardı.

Balkondan çekile çekile buraya sürüklenmek zaten hoşuna gitmemişken şimdi bir de bu köhne köprüden geçmeye zorlanmak istemiyordu. Logan'ın elini bıraktı.

Logan, yüzünde şaşkın bir ifadeyle geri döndü. "Bir şey mi oldu?"

Amanda kollarını kavuşturup gözlerini devirdi. "Dalga mı

geçiyorsun? Bu köprü sert bir meltemde yıkılacak gibi görünüyor ve sen hâlâ neden karşıya geçmemiz gerektiğini söylemedin. Ya nereye gittiğimizi söylersin ya da ben geri dönüyorum.”

“Eminim küçükken de sürpriz partileri hiç sevmezdin,” diye takıldı Logan.

“Haklısın, sevmezdim. Çocukken bütün dünyanın diğer insanların senin hakkında ne düşündüğünden oluşur, o yüzden hep çok iyi görünmek zorundasındır. Parti sürprizse makyajsız ya da arkadaşlarının seni görmelerini istmediğin eski bir kıyafetle, kılıksız bir şekilde yakalanabilirsin. Bense ne olacağını bilmeli ve de planlamalıyım.”

Logan direklerden birine dayanıp onu baştan aşağı süzdü. “Sana daha fazla zaman verseydim farklı ne yapardın peki?”

“Daha fazla zaman mı?”

“Yani sana sürpriz yapmak yerine, ki bunun da gitgide zorlaştığı ortada.”

“Bana ne sürprizi yapmaya çalışıyorsun?”

“Söylersem sürpriz olmaz, öyle değil mi?”

“Hey Allahım,” dedi Amanda çileden çıkmış gibi yaparak. Logan’ın ona sürpriz yaptığını öğrenmek her şeyi farklı bir duruma sokmuştu. Birden ona göstermek istediği sürprizi görmeye can atmaya başladı, bunun için o zavallı köprüyü geçmek gerekse bile. Beklenmedik bir yüzme durumu oluşsa da önemli değildi, sonuçta su çok derin görünmüyordu. Zaten iş oraya gelirse Logan’ın onu boğulmaktan kurtaracağına emindi. Yapamayacağı hiçbir şey yokmuş gibi bir görüntüsü vardı. “Göstermek istediğin her neyse görelim bakalım,” diye öfledi. “Acele etmezsen açlıktan öleceğim.”

Logan Amanda’nın blöf yaptığını biliyormuş gibi kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyip tekrar elini tuttu.

Bu sefer o adımlarını Amanda’ya uydurarak onu çekip köprüden karşıya geçirdi.

Neyse ki köprü onlar geçerken kıpırdamadı bile. Karşıya adım atıp ormana doğru başka bir patikaya girdiklerinde, “Bu köprüyü sen mi kurdun?” diye sordu Amanda.

“Babam yaptı. Ben çocukken burası onundu, ama emekli olduktan sonra sattı. Buraya geri döndüğümde yaptığım ilk şey burayı tekrar satın almak oldu. Köprü hâlâ iyi durumdaydı. Halat tırabzanı yenilemem yetti.”

“Yani şu anda yaşadığın ev...”

“Büyüdüğüm ev. Evet.”

Patikada yürürlerken onu inceledi Amanda. Büyüdüğü evi satın almak için o kadar uğraşması onu şaşırtmıştı. Kim, sert Logan Richards’ın içinde yumuşak ve duygusal biri olduğunu tahmin edebilirdi ki? “Baban ne iş yapardı?”

Logan bir dal parçasını kenara çekti. “Sıradan bir memurdu. Liseden hemen sonra annemle evlenmiş, üniversiteye gitmemiş. Bir kâğıt fabrikasında otuz yıl çalıştı.”

“İyi bir adammış. Ailesine iyi bakmış.”

“Şimdi sen öyle deyince çok sıkıcı biri gibi geldi kulağa.”

“Öyle demek...”

“Şaka yapıyorum.” Omuz silktili. “Çoğu insana göre babamın sıkıcı bir hayatı vardı, ama bence mutluydu. Ben çocukken hiç çok paramız olmadı. Bu mülke sahip olmasının da tek sebebi, ona da ailesinden miras kalmış olmasıydı. Tabii sonra vergi borçlarını ödeyebilmek için satmak zorunda kaldı. Biz hiç Disneyland’e ya da Sixflags’e gitmedik mesela, ama ailece başka aktiviteler yapardık. Plaja, pikniğe ya da sinemaya falan giderdik.”

Amanda gerçekten şoke olmuştu. “Hiç Disneyland’e gitmediniz mi yani?” Kendi anne babasının da çok parası olmamıştı

ama Disneyland'e o kadar çok gitmişti ki sayısını hatırlamıyordu. Ona göre bu, bütün Floridalılar için bir ayın sayılıydı. Disneyland'e gitmeyen biri olamazdı.

"Bu bir günah mı yoksa?" diye dalga geçti Logan.

"Değilse de bence olmalı. Çocuklarım olduğu zaman onları..." Cümlelerin geri kalanı boğazına tılandı. Logan'ın etrafında olmak onu rahatlatmış ve hiçbir zaman çocukları olamayacağını unutturmuştu.

Logan sepeti yere koyup kibarca Amanda'nın omuzlarını tuttu. Amanda kafasını kaldırdığında Logan'ın alaycı sırıtışının kaybolmuş olduğunu gördü.

"O herifin sana yaptığı şey çok korkunç," dedi alçak ve boğuk bir sesle. "Ne hissettiğini anlıyormuş gibi görünemem, ama evi barkı olmayan yığınla çocuk var bu ülkede, evlatlık sisteminin içerisinde aile aile dolaşan bir sürü çocuk. Bu çocuklardan birine ya da birkaçına annelik yapamaman için bir neden yok. Böyle mutlu bir aile yuvasını, seni sevecek bir erkeği hak ediyorsun. Bir ev dolusu çocuk evlatlık alabilirsin istersen."

Birkaç şey daha söylemek ister gibiydi ama tereddüt etti, sonra piknik sepetini kaptığı gibi Amanda'yı çekip yola devam etti.

Amanda, Logan'ın şaşırtıcı konuşmasının etkisinden kurtulamadan bir köşeyi döndüler. Onları bekleyen şeyi görünce ağzı şaşkınlıktan bir karış açıldı. Patika uzun bir iskelede son buluyordu ve iskelenin ucunda uzun bir direğe bağlı kırmızı-beyaz bir tekne vardı. Uzun, ince ve zarif, çift motorlu bir sürat teknesiydi bu. İşe gitmek için polis teşkilatının vereceği tipik bir sedanı kullanmaktansa kendi Mustang GT'sine binen bir adam için şaşırtıcı bir şey değildi aslında.

"Çok güzelmiş," dedi Amanda.

"Öyledir."

Amanda kafasını kaldırıp Logan'ın derin yeşil gözlerine baktı. Logan tekneye bakıyordu. Yutkundu. "Ehm. Buraya daha sık gelmemene şaşırdım," dedi.

İskelede yürürlerken, "Tekneyi burada tutmuyorum," dedi Logan. "Genelde marinateda kuru havuzda duruyor. Çıkarmak istediğim zaman önceden arayıp benzin ve diğer gerekli malzemeleri koymalarını istiyorum. Sonrasında da temizliyorlar. Zahmetine katlanmadan tekne sahibi olmanın keyfini sürüyorum."

Amanda'nın karnında kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Logan yalnızca kendisi için tekneyi buraya getirmek adına bir sürü uğraş vermişti.

Görünüşe göre Amanda'nın farkına vardığından çok daha fazla zahmete girmişti. Piknik sepetinde lezzetli makarna türleri, salata ve kaliteli kırmızı şarap vardı ve çok özel bir İtalyan restoranında hazırlanmıştı.

Biraz şarap keyfi yaptıktan sonra Logan değişik kuşları ve bitkileri göstererek tekneyi körfez boyunca sürdü. Sağda dar bir su yolu görününce yavaşladı ve motorları kapadı. Yavaş bir akıntının üzerinde, bataklığın içine doğru sürüklendiler. Suyun altındaki bitkiler neredeyse tekneye değiyordu.

Çamur, sazlıklar ve ara ara bataklık meşeleri göz alabiliğince uzanıyordu, sanki kilometreler boyu gitseler başka bir insana rastlamayacaklarmış gibi görünüyordu. Başka biri olsa huzursuz olurdu ama Logan'ın yanında sadece meraklanıyordu. Onu neden oraya getirdiğini söylemek üzereydi ki Logan dolapların birinden bir silah çıkardı.

"Logan, ne yapıyorsun?"

Logan, silahı ona uzatmadan önce dolu olup olmadığını kontrol etti. "Al bakalım."

Amanda silaha nefretle baktı. "Neden?"

"Çünkü sana ateş etmeyi öğreteceğim."

Amanda'ya eğlence çıkmıştı, gülmeden edemedi. "Bilmediğimi nereden çıkardın?"

Logan'ın kaşları kalktı. "Biliyor musun?"

Amanda silahı alıp şarjörü çıkardı ve mermileri kendi kontrol etti. Şarjörü tekrar takıp mermiyi namluya verdi. "Hedef neresi?"

Logan ona düşünceli bir şekilde baktı ve teknenin iskele tarafına doğru eliyle işaret etti: "Şuradaki ağaç kütüğü."

Amanda başını salladı. "Çok kolay." Batan güneşin ışıkları gözünü almasın diye bir elini siper etti. "Şurada sürüklenen kütük yığını olsun."

"Yok yok, o çok uzak. Ona nişan almak için bir tüfek..."

Silah sesi yankılandı. Kütükten bir parça koptu ve sazlıklara doğru uçuşt.

Logan ağzı kulaklarında başını iki yana salladı. "Vay anasını, benden iyi ateş ediyorsun. Sanırım atış dersi almaya ihtiyacın yok." Silahı alıp bir temizleme kiti çıkardı. "Böyle ateş etmeyi nerede öğrendin?"

Amanda hoşnutsuz bir şekilde burun kıvırdı. "Tennessee'de. Eniştem, bana... olanlardan sonra kendimi savunmayı öğrenmem gerektiği konusunda ısrar ederek aylar boyunca her gün beni bir poligona götürdü."

"İyi bir adammış anlaşılan."

"Değildi."

Logan kafasını kaldırığ ona baktı. Elindeki yağlı çaputu indirdi. "Nasıl değildi yani?"

"Tennessee'ye taşındığım zaman buraya dönmeyi hiç düşünmüyordum. Kız kardeşim Heather ailemden geriye kalan tek kişi. Onunla kalmak istiyordum, tekrar ayaklarımın üstünde

durmaya başladığımda belki kendi evimi alıp aynı sokağa taşınmak. Kocasını bunu imkânsız kıldı."

Logan'ın gözleri kısıldı. "İncitti mi seni?"

Başını iki yana salladı Amanda. "Zorla üstüme atlamaya çalışmadı eğer demek istediğin buysa. Açık seçik benimle yatmak istediğini söyledi, ama bana hiç dokunmadı." Titreyip kollarını sıvazladı. "Dönebilir miyiz artık? Güneş de batınca burası biraz ürpertici olmaya başladı."

"Bir gün eniştenle tanışmak isterim." Logan silahı ve temizleme kitini koltuğun altına yerleştirip kaptan koltuğuna geçti.

"Neden tanışmak istiyorsun onunla?"

"Bir terbiye ve ahlak dersine ihtiyacı olduğu çok açık çünkü."

Logan tekneyi dar kanaldan yavaşça ileri doğru hareket ettirirken Amanda sırtıttı. Logan, John'un evine gitse adam kim bilir ne kadar şaşırırdı. Bunu görmeyi isterdi gerçekten.

Suyolu birden açıldı ve sağa kavis yapınca Logan motorları tam gaz açıp tekneyi evine doğru uçurdu. İskeleyi gördüklerinde ay çıkmış, güneş ufukta gözden kaybolmuştu.

Amanda, Logan'ın tekneyi içeri sokmasını beklerken, motorları yine susturup tekneyi akıntıda salınmaya bıraktığını görünce şaşırırdı.

Logan, Amanda'nın neden durduk, der gibi bakışlarına koltuğunda geriye yaslanıp ellerini saçlarında gezdirerek cevap verdi: "Keyif almanı, tüm bu olup bitenlerden biraz sıyrılmanı istedim. Ama sana söylemek istediğim bir şey var, sen haberlerden ya da yarın sabah Karen'dan duymadan önce benden duy istedim."

Amanda'nın içi hop etti. "Neyi söyleyeceksin? Bir cinayet daha mı olmuş yoksa?"

"Hayır, çok şükür öyle bir şey değil. Bugün Frank Branson'ı tutukladık."

"Dana'nın babasını mı?"

Logan başını salladı.

"Niçin?"

"Senin evine gülü ve resimleri bırakan ve tehdit mektubunu gönderen oymuş."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. İzlerini gizleme konusunda pek iyi değilmiş. Fotoğrafların üzerinde parmak izlerini bulamasak da güllerin fotoğraflarını bulduk. Notun yazılı olduğu kâğıt kamyonunda bulduğumuz bir not defteriyle uyuyor. Hepsinden öte bir şahit de var. Komşun Bayan Fogelman onun senin evin dışında gördüğü adam olduğunu söyledi."

Amanda uzun saçlarını arkaya attı. "Neden yapsın ki böyle bir şeyi? Dana'nın ölümünden beni mi sorumlu tutuyor?"

"Pierce ve Riley'ye bakarsan katil o olduğu için yaptı."

Amanda güldü. Logan'ın yüzündeki ifadeden beklediği tepkinin bu olmadığını anladı. "Ciddi olamazsınız. Bana saldıran adamın kapüşon türü bir şapka giydiğini biliyorum ama vücut tipinin Frank Branson'la alakası yok. Katilin o olmasına imkân yok."

"Pierce'a göre katilin boyunu tam olarak değerlendiremezmişsin."

"Çoğu zaman sırtüstü yatıyor olduğum için mi?"

Logan yüzünü ekşitti. "Evet, öyle de denebilir."

"Çok aptalca. Birinin yanında ayakta durmadan da uzun mu kısa mı olduğunu söyleyebilirim. Üç-beş santim yanılıyor olabilirim ama katil o adam olamaz."

"Belki öyle, belki değil. Riley ve Pierce kendilerinden çok emin."

"Sen değil misin?"

Logan başını iki yana salladı. "Hayır, bence Branson katil değil."

"Güzel. Kim olduğunu bulup yakalayacağına eminim. Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin."

Logan'ın bakışları Amanda'ninkilerle buluştu. "Teşekkür ederim."

Amanda gülümsedi. "Rica ederim. Notları bırakanın Bay Branson olduğuna sevindim bu arada. En azında beni gizli gizli izleyip gözetleyenin gerçek katil olmadığını öğrendim." Yüzü yavaş yavaş ciddileşti. "Zavallı Bay Branson, Dana'nın ölümünden sonra hastanede beni görmeye gelmişti. Dana'nın son günleriyle ilgili her şeyi anlatmamı istemişti." Sıcak yaz akşamı olmasına rağmen birden ürperdi ve kollarını sıvazladı. "Bana gerçekten çok kızgındı. Sanırım ben o gün kaçmamış olsaydım Dana'nın hâlâ hayatta olacağına inanıyordu."

"Senin suçun değil. Sen ne yaparsan yap yine de öldürülecekti, bunu biliyorsun değil mi?"

Amanda omuzlarını silkti. "Muhtemelen. Sanırım asla kesin olarak bilemeyeceğim."

Logan, çenesini sıkıp başını iki yana salladı. "Sen iyi bir insansın Amanda Stockton Jones. Bu suçluluk duygusunu içinden atmalısın. Ne sana ne de Dana'ya olanlarda senin suçun yok."

Amanda ona bakıp gözlerinde kendisine duyduğu güven ve inancı görünce boğazı kurudu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Rica ederim." Logan ona doğru eğilmeye başladı ve bir an Amanda onun kendisini öpeceğini sandı. Ama sonra Logan geri çekilince boğazında kalan hayal kırıklığını yuttu. Bir tarafı onu fena halde arzuluyordu ama daha önce öpüştüklerinde bir deli gibi davrandığını düşünerek Logan'ın isteksizliğini de anlayabiliyordu.

"Geç oluyor," dedi. "Kıyıya çekelim artık." Anahtarı çevirmek için uzandı ama Amanda elini onun koluna koyarak dur-

durdu. Akşamın bitmesini istemiyordu.

"Bütün akşamı benim hakkımdaki en küçük detayları bile öğrenerek geçirdin. Bense senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Ne olursa. En sevdiğin renk ne?"

"Mavi. Gece mavisi. Kenarlarında da biraz mavi-yeşil benekler olacak."

Amanda'nın gözlerini tarif etmişti. Tatlı bir his geldi oturdu kalbine ama o bunu görmezlikten gelmeye çalıştı. Logan'ın onu yoldan çıkarmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde sorularına devam etti. "Kaç yaşındasın?"

"Yaşımı ve en sevdiğim rengi bilmek istemediğini bilecek kadar yaşıyım..."

"Hayır, istiyorum."

"...ve bence başka bir şey sormak için cesaretini toplamaya çalışıyorsun. Hadi sor."

"Yaşını söylemeyecek misin?"

"Otuz beş. Pekâlâ, şimdi gerçekten sormak istediğin şey nedir?"

Bakışlarını yerde koltukların arasında duran piknik sepetine çevirip örgü sapıyla oynadı. O gün Amanda'nın evinde, geride bıraktığı sevdiklerinden konuştukları zamanı, Logan'ın uzaklara dalışını düşündü. Hiçbir erkek bir anne ya da kız kardeş için böyle dalıp gitmezdi. "New York'ta bırakıp geldiğin kimdi?"

Logan derin bir iç çekti ve tekne hafif hafif akıntıda sallanırken o da iskelenin ucunda yanan ışığa doğru karanlık sulara baktı. Ilık meltemle birlikte yasemin kokuları geliyordu. "Ben bir evlilik yaptım, Mandy." Dönüp ona baktı. "En iyisi boşanmaktı. Şimdi görüyorum bunu."

Mandy? Logan'ın dudaklarında eskiden ailesinin kullandığı lakabı duyunca kalbi hafiften pır pır etti. Onun başka bir kadının

parmağına yüzük takıp sonsuza dek koruyup kollayacağına söz veriş gözünün önünden geçti ve hoşuna gitmeyen bu görüntü bir an keyfine gölge düşürdü.

"Sana ondan bahsetmemi ister misin?" diye sordu Logan.

"Hayır. Evet."

Logan güldü ve sesi göğüs kafesinde gürledi.

"Onu seviyor muydun?" Amanda bu soruyu sorduğu anda çoktan pişman olmuştu bile.

"Evet, onu sevmiştim. Uzun hikâye. Bunu dinlemek istediğine emin misin?"

Onu sevmiş. Amanda'nın karnına ağrı girdi, ama kendisi başlatmıştı bir kere. Geri dönüş yoktu. "Eminim."

Logan uzun uzun bir iç geçirdi. "Babam öldüğü zaman, sağlam bir sigorta poliçesiyle birlikte yüklü bir ikramiye bıraktı. Annemin zaten kendine yetecek kadar bir emekli maaşı vardı, o yüzden sigortadan ve ikramiyeden gelecek paraları kız kardeşimle aramızda paylaşmamız için ısrar etti. Biz de Madison'la birlikte, paranın üçte birini annem fikrini değiştirirse diye bir kenara koyduk. Geri kalanıyla da yatırım yaptık."

Alaycı bir şekilde sırıttı. "En basit ifadeyle, yatırımlar iyi prim yaptı. Madison şampanyadan anlardı. Bu sayede New York'taki sosyete çevrelerine takılmaya başladı, tabii sonra annemle beni de oralara sürükledi. İyice kafamızı ütülediği zaman Madison'ın partilerinde görünmeye başladık. *Onunla* bu partilerin birinde tanıştım."

"Adı neydi?"

"Victoria. Ve eğer bir gün onunla tanışırsan sakın ona Vicki deme. O güzel cildini umursuyorsan sakın yapma bunu."

Logan'ın üstü kapalı iltifatı Amanda'nın yüzünü kızarttı. "Kendini beğenmiş biri gibi geliyor kulğa."

Logan güldü. "Pek sayılmaz. Güzel hayatı seviyordu. Ona sınırlı sıklam aşık oldum, birkaç hafta sonra da evlendik." Karanlık suya baktı. "Çocuk istiyordum. Baktık olmuyor, test yaptırmaya karar verdik. İkimizde de sorun olmadığı ortaya çıktı. Tek sorun Victoria'nın doğum kontrol haplarını almayı bırakmamış olmasıydı. Sonradan anlaşıldı ki o da çocuk istiyormuş ama benden değil."

Logan çocuk istiyordu. Daha önce evlat edinmeyle ilgili söylediklerini düşündü ve onun acaba başkasının çocuklarını büyüterek de mutlu olabilen erkeklerden biri olup olmadığını düşündü. "Sonra ne oldu Victoria'ya?"

Logan kaşlarını kaldırdı ve elleriyle bacaklarının üst kısmına vurdu. "Başka bir polisle evlendi. En son duyduğuma göre iki çocuğu olmuş ve banliyöye taşınmış."

"New York'tan bunun için mi taşındın? Ondan kaçmak için mi?"

"Sebeplerden biri buydu."

Amanda boğazını temizledi ve şortundaki hayali bir ipliği elinin tersiyle temizler gibi yaptı. "Geç oluyor. Artık dönsek iyi olur."

Sessizlik büyüdü ama gözlerinin, Logan'a duyduğu özlemi açık etmesinden korktuğu için kafasını kaldırmak, ona bakmak istemedi. Onu bir koca, bir baba gibi hayal etmek Amanda'yı düşünmeye hakkı olmayan düşüncelere itti. Bir erkekte isteyeceği her şey vardı Logan'da, ama Logan'ın bir kadında aradığı her şey onda yoktu. Defolu bir ürün gibiydi. Yaraları görüldüğünden daha derinlerdeydi ve bir aptal gibi asla gerçek olamayacak şeyleri umut ediyordu.

Sonunda, Logan motoru çalıştırdı ve tekneyi iskeleye çevirdi. Tekrar karaya ayak bastıklarında, Logan elinde bir fenerle önde Amanda arkada, patikadan yürüyerek eve doğru gitmeye başladılar.

Köprüyü geçerlerken Amanda içinde bir gerilim hissetti.

Birkaç dakika sonra eve varmış olacaktı ve bu yakınlık ve mahremiyet hissi kaybolacaktı. Logan çalışma odasına gidip dava üstünde çalışacak, o da oturma odasında TV seyredip kitap okuyarak ve bilgisayar algoritmasının biraz daha başarılı olmuş olmasını dileyerek yalnız bir gece daha geçirecekti.

Ve de o gün dere kenarında öpüştüklerinde paniklemeseydi ne olurdu, diye merak ederek uyuyakalacaktı. Birden artık daha fazla merak etmek istemediğine karar verdi. Bilmek istiyordu, bilmesi gerekiyordu. Bunu bilmenin de tek yolu tekrar denemektir.

Köprünün ucunda, ay ışığının ağaçların arasından içeri süzülmesi bir noktada durdu. Logan'ın şaşkınlığını ve yüzündeki endişeyi görebiliyordu ve katilin onu böyle bir kurbanı dönüştürmesinden nefret etti. Logan'ın ona acıyarak değil arzuyla bakmasını istiyordu. Daha yakına gelerek ve dokunmak istediği halde reddedilmekten korkarak fısıldadı: "Öp beni."

Logan'ın burun delikleri açıldı ve Amanda onun hızlı ve sert bir şekilde nefes aldığını duydu. Uzanıp parmaklarını Amanda'nın yanaklarında gezdirirken elleri titredi. Logan'ın yavaş, yumuşak dokunuşları Amanda'nın artık Logan'ın yanında olduğu zaman neredeyse hiç aklına bile gelmeyen yara izinin üzerinde kayıyordu.

"Emin misin?" diye sordu Logan, Amanda'nın kadar yumuşacık ama çok daha derin ve boğuk bir sesle.

"Evet." Başparmağı alt dudağını okşarken titredi ve gözlerini kapadı.

Logan iki eliyle Amanda'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Mandy," diye fısıldadı, yine boğuk ve sert bir ses tonuyla. "Bana bak."

Amanda'nın gözleri açıldı ve sorgulayan gözlerle ona baktı. O izlerken, Logan son derece yavaş bir şekilde, tereddütsüz, par-

maklarını saçlarının içine kaydırıp bakışlarını Amanda'nın kilitledi.

İlk panik dalgası Amanda'nın göğüs kafesini sıkıştırdı. Uzanıp Logan'ın kollarını tuttu.

Logan durdu ama ellerini çekmedi. "Güven bana," diye fısıldadı. "Gözlerimin içine bak ve güven bana."

Bunu o kadar çok istiyordu ki, ama birden az önceki cesareti gitmişti. Şimdi yine korkuyordu, binlerce parçaya ayrılmaktan, Logan durmazsa yine deli bir kadın gibi çılgılık çılgılığa kaçmaktan korkuyordu.

"Mandy, mücadele et. Onun kazanmasına izin verme."

Amanda, Logan'ın gözlerinin içine baktı, kafasının karıştığını, göğsünün daraldığını hissediyordu.

"Nefes al, Mandy. Benimle birlikte nefes al, gözlerime bak. Gözlerini kapama."

Derin bir nefes aldı, ciğerlerindeki sıkışmanın az da olsa kaybolduğunu hissetti. Yüzü hâlâ Logan'ın avuçlarında, gözleri onun derin yeşil gözlerine kilitlenmiş bir halde inceden bir panik dalgası vücuduna yayılmaya başladı. Logan çok sabırlıydı ve ona acıyarak değil arzuyla bakıyordu.

Logan, Amanda'nın kilitlenmiş parmaklarını zorla açarak kendi beline doladı. Ne kadar da sıcak ve sertti. Amanda, Logan'ın parmaklarını sırtında hissettiğine titredi ve gözkapakları kendiliğinden kapandı.

"Aç gözlerini. Kapama."

Amanda zorla gözlerini açtı, onun gözlerine uzun uzun baktı ve Logan'ın ona doğru eğilip dudaklarına tatlı bir öpücük kondurmasını izledi. Sonra Amanda'nın onu tekrar görebileceği kadar geri çekildi.

"Ne kadar inanılmaz bir güzelliğin olduğunu söylemiş miy-

dim?" diye mırıldandı. Tam olarak ne kadar güzel olduğunu en belirgin ayrıntılarına kadar anlatırken gözlerini ondan ayırmadı. Sonra da eğilip dudaklarına fısıldar gibi yumuşacık bir öpücük daha kondurdu. Amanda ürperdi ve Logan'ın gömleğinin yumuşak kumaşının altından yayılan teninin sıcaklığında mest olmuş bir şekilde parmak uçlarını onun göğsünde gezdirdi.

"Gördün mü bak, o kadar da kötü değilmiş, değil mi?"

Amanda gözlerini kırptı, Logan'ın parmaklarının saçlarının içinde gezindiğini hissediyordu. Yine paniğin bastırmasını bekledi ama panik gelmedi. Birden vücutları kenetlendi. Logan dudaklarını Amanda'nın dudaklarına bastırırken Amanda bütün gücüyle onu kendine çekiyordu. Logan'ın boğazının derinliklerinden bir zevk hırıltısı geldi ve Amanda'yı hafifçe yukarı kaldırdı. Şimdi Amanda parmak uçlarındaydı ve göbeği Logan'ın sıkı karnına yapışmıştı. Öpüşmeleri uzadıkça uzadı, gitgide daha da ateşli bir hal aldı ve sonunda Amanda ihtirasla titremeye başladı.

Amanda onu daha yakından hissedebilmek için bacaklarını kıpırdattığı an Logan dudaklarını ondan ayırdı ve titreyerek, "Artık durmalıyız," dedi.

Hayal kırıklığı Amanda'nın içini yakıp kavurdu ama Logan'ın haklı olduğunu biliyordu. Büyük olasılıkla yine bir flashback göreceğinden korkuyordu. Kollarından kurtuldu ve dönüp patikadan yürümeye devam etti.

Logan koşarak onu yakaladı, elinden tutup önüne geçerek yolu aydınlattı. "Neden durmamız gerektiğini söylediğimi merak etmiyor musun?"

"Salak değilim Logan. Yine delireceğimden endişe ettiğini biliyorum. Doğrusunu istersen ben de endişe ediyorum. Durdurmakta haklıydın. Böyle hayaller kurmaya, kendimizi bu şekilde paylaşmayı ummaya kalkmamalıydım. Ne kadar istesem

de zaten üstesinden gelemezdim.”

Ormandan çıkıp evin arka bahçesinin yumuşak, esnek çimi-
ne ayak bastılar. Amanda bu inanılmaz güzel geceyi unutup eve
varabilmek için adımlarını açarak hızlandı. Logan’la bir gelecek
kurmayı yasaklamalıydı kendisine. Böyle bir geleceğin gerçek
olamayacağını bilmek çok canını acıtiyordu.

“Amanda bekle.” Logan onu arka verandada yakaladı. Kibar-
ca kendisine çevirip gözlerine bakabilmek için çenesinden tut-
tu ve yukarı kaldırdı. “Durmak istemedim Mandy ama durmak
zorundaydım. Karen akşam yemeği yiyip kocası Mike’la birkaç
saat vakit geçirmek için eve gitti ama geri gelecek.” Saatine baktı.
“Birkaç dakika sonra gelmiş olur. Basını atlatabilmek için Bran-
son’ı bu gece bölge hapishanesine naklediyorlar. Vardıklarında
orada bulunup bazı belgeleri imzalamam gerekiyor.”

“Öyle mi?” Amanda’nın aklı hâlâ Logan’ın durmak istemiyo-
rum, dediği bölümde takılı kalmıştı. Bakışları dudaklarına kaydı
ve aniden kuruyan dudaklarını yaladı. “Tamam öyleyse, eee...
Harika bir gece için ee... Teşekkür ederim.” Döndü ve eve koştu.

Logan bölge hapishanesine gidemedi. Branson da.

Dedektifler yamulmuş Ford Explorer ile Ford’un ortadan
girip ikiye katladığı devriye arabasının çevresinde yola saçılmış
delilleri toplarken Pierce, Logan’ın yanına kadar yürüyüp durdu.

“Olay ânında burada olan memur pek bir şey anlatmadı. Sen
tamamlar mısın eksikleri?” dedi Pierce.

“Bana anlattıklarını söyleyeyim ama tahminen sana an-
lattıklarından fazlası olmayacak bu. İki memur Branson’ı böl-
ge hapishanesine götürüyorlarmış. Karakoldan yalnızca on altı

kilometre girmişler. Adamlar oraya varamayıp merkezin telsiz
çağrısına da cevap vermeyince onları aramaya bir memur daha
göndermişler. Memurun karşılaştığı sahne bu.” Birbirine girmiş
arabaları işaret etti.

“Kaç kurban var?”

“Bildiğimiz, iki tane. Branson ve Ford Explorer’in sürücüsü
kayıp. Devriye arabasındaki iki polis de şu an hastanedeler.”

Logan’ın yanağı seğirdi. Memurlardan biri, Redding, çaylak
bir polisti ve şu anda komadaydı. Logan birkaç ay önceki mezuni-
yet töreninde bu genç memurun karısıyla tanışmıştı. Adı Julia idi.

Çaylağın ortağı Clayton’dı. Olay yerinde bilinci kapalıydı
ama hayati organları çalışıyordu. Acil doktorları ilk teşhislerinde
oldukça iyimserdiler.

“Burada trafik genelde yoğundur. Biri çarpışmayı görmüş
olmalı.” Pierce olay yerinin etrafından, yol kenarından yönlendi-
rilen trafiğe doğru baktı.

“Sandığın kadar yoğun değil. Bu, buranın normal trafiği de-
ğil. Bunların çoğu, itfaiye kamyonları şehrin içinden hızla geç-
tiğinde nereye gittiklerini merak eden ve yapacak daha iyi bir işi
olmayan çoluk çocuk.”

“Seni birazcık tanıdıysam,” dedi Pierce, “eminim bir teorin
vardır.”

Bir çekici, arabalardan birini almak için yaklaşıırken Logan
kollarını kavuşturup omuz silkti. “Buna birçok açıdan bakabilir-
sin. İlk akla geleni, bunun gerçekten bir kaza olması. Explorer’in
sürücüsü bir polis arabasına çarptığını fark edince panikleyip
kaçtı. Branson da fırsattan istifade edip tüydü.”

“Mantıklı.” Birkaç itfaiye erinin de yardımıyla çekicinin sürü-
cüsü iki aracı birbirinden ayırmaya başladığında çıkan kulak tır-
malayıcı metal sesini duyan Pierce’in içi gıcıklandı ve yüzünü ek-

şitti. "Ama olayın böyle gerçekleşmediğini düşündüğüne eminim."

"Hâlâ Branson'ın katil olduğuna inanıyor musun?"

"Hayır, inanmıyorum," dedi Pierce.

"Bugün doğru adamı yakaladığımıza çok emindin ama."

Pierce'in bir kaşı kalktı. "Ben demiştim' bölümüne geldik sanırım. Bu kadar büyük bir tesadüf ben bile yemem. Bir adamı cinayetle tutukluyoruz ve adam bir trafik kazasına karışıyor ve de üstelik kaçmayı başarıyor. Yemezler. Bire yüz bahse girerim ki Explorer çalıntıdır ve sürücüsü de gerçek katildir."

"Yine de senin için bir umut var."

Pierce onu arkadaşça dürttü. "Başa döndük. Branson ya çoktan öldü ya da yakında ölür ve elimizde gerçek katile dair hiçbir ipucu yok."

"Onun hakkında daha önce bildiğimizden daha çok şey biliyoruz."

"Mesela?"

"Muhtemelen basın konferansını gördü ve kendi işlediği cinayetlerin övgüsünü başkasına bırakmak istemedi. Yakalanmak istemiyor olabilir ama bu şerefi başkasına da vermek istemez tabii. Bu yüzden Branson'ı aldı."

Pierce tek kaşını kaldırdı. "Bir tuzak kurup yemleyelim mi diyorsun yani?"

"Aynen öyle diyorum. Egosunu ona karşı kullanalım. Sahte bir tutuklama yapar, gerçek katili yakaladığımızı bildiririz. Şüpheli rolünü oynayacak bir federal getirebilir misin?"

"Sorun değil. Lojistik üzerinde çalışmamız, fazla çaktırmadan adamımızı nereden ortaya çıkaracağımızı düşünmemiz lazım. Bir gözetleme ayarlayalım. Denemeye değer."

Logan başını salladı. "Ayrıntıları sana bırakıyorum. Hastaneye gidip memurlarım ne durumda bir bakayım." Durup etrafı

na bakındı. "Riley'yi gördün mü? Şimdiye burada olmalıydı."

"Karakolu arayıp gelemeyeceğini söylemiş. Arabası problem çıkarmış."

Logan kaşlarını kaldırdı. Riley'nin arabası resmen sıfırdı. Nasıl bir problem çıkarmış olabilirdi ki?

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

BÖLÜM XIV

Bütün geceyi yaralanmış polislerin aileleriyle bekleyerek geçirdikten sonra, Logan evde biraz kestirdi. Sonra duş alıp merkeze gitti. Kısa bir selamlaşmadan başka Amanda'yla konuşma fırsatı olmadı.

Bunun onun canını sıktığını biliyordu, özellikle de dün geceki ateşli öpüşmelerinin hemen ardından ansızın çıkmasından sonra, ama buna mecburdu. Hastaneye dönüp her iki adamının da iyileşeceğinden emin olana kadar orada kaldı. Sonra da toplantı, sorgu ve delil incelemesi, adamlarıyla beyin fırtınası yapmak ve yeni bir bakış açısı yakalamak için karakola gitti. Bulmacayı tamamlayacak olan o akla gelmeyen, zor bulunan delile bir türlü ulaşamıyordu.

Eve geldiğinde bir avuç ışık yanıyordu. Karen onu kapıda karşıladı ve Amanda'yı izlediği gününün kısa bir raporunu verdikten sonra evde bekleyen kocasına gitmek için arabasına koştu. Logan onu bu kadar geç saate kadar tuttuğu için kendini suçlu hissetti ve yarın, koruma görevini bir süreliğine başka birisi ile değiştirmek isteyip istemediğini sormaya karar verdi.

Fransız kapıların emniyet kilidini çevirip alarmı kurdu ve duvara yaslandı. Yorgun bir nefes verdikten sonra gözlerini kapadı.

"Yorgun görünüyorsun."

Logan, Amanda'nın yumuşacık sesini duyunca yavaşça gözlerini açtı. Sonra bir anlığına nefes almayı unuttu.

Amanda, Logan'ın beyaz smokin gömleklerinden birini giymiş, kahvaltı köşesine giden açıklıkta dikiliyordu. Kol ağızları bileklerinden aşağı dökülmesin diye yukarı kıvrılmıştı. İncecik kumaş göğüslerine yapışmıştı. Kumaşa baskı yapan meme uçlarının kahverengi gölgelerini gören Logan'ın ağzı kurudu.

Bakışları aşağı indi, şu anda yapabileceği tek şey buydu. Yoksa kendini engellemese, barbar bir fatihin bir kadını kucaklayıp koşarak götürmesi gibi Amanda'yı kaptığı gibi içeri götürecekti.

"Gömleklerinden birini giymemin bir sakıncası yoktur umarım. Çamaşır yıkadım ama geceliğim kalmamış."

Logan istemeye istemeye bakışlarını Amanda'nın gözlerine çevirdi. Konuşmadan önce boğazını iki kere temizlemesi gerekti. "Benim olan her şeyi giyebilirsin." *Hatta beni giy.*

Amanda kaşlarını çattı, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak, "Bugün seni pek göremedim. İyi olduğundan emin olmak istedim," dedi.

Ona öküz gibi baktığı için kendi kendine sessizce sövdü. Belli ki onu germiştii ve bu yapmak istediği son şeydi. Onu panikletmek ya da kendinden korkmasına sebep olmak hazmedebileceği bir şey değildi. Çaresizce istiyordu onu, ama onun da kendisini arzulamasını aynı derecede istiyordu ve onu korkutmak niyetinde değildi.

Logan gülümsedi ve aşağı bakıp durmasını engellemek için ona doğru yürüdü. Kafasını kaldırırsa Logan'ın düşünceleriyle ilgili bir şüphesi kalmayacaktı. "Hadi gidip oturma odasında otur, ben de birkaç bira getireyim."

"Bu güzel olur." O da gülümseyip döndü ve içeri gitti.

Logan titreyen eliyle saçını düzeltti ve ona kadar saydı.

Ne zavallı bir baştan çıkarma denemesiydi ama.

Amanda kendini aptal gibi hissediyordu.

Bir sürü temiz geceliği varken üzerinde seksi görüneceğini düşündüğünden özellikle Logan'ın ipek gömleklerinden birini seçmişti. Filmlerde işe yarıyordu. O giydiği zaman neden işe yaramamıştı ki? Uzun süre bir hamle yapmadan ona öylece baktığında çok utanmıştı. Belki de onun aşırı büyük gömleğinin içinde gülünç görüldüğünü düşünmüştü. Ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikri yoktu ve utandığını gizlemek için konuyu değiştirerek kollarını kavuşturmuştu.

Logan elinde iki birayla içeri girdi. Birini ona uzattıktan sonra kanepede yanına çöktü. Her ikisi de elleri kanepenin arkasına sarkmış, bir bacakları ileri doğru uzatılmış bir şekilde birbirlerine dönük oturuyorlardı şimdi.

Her ikisi de biralarından birkaç yudum alıp şişelerini sehpayaya koydular. Amanda ellerini kucağına koydu ve Logan'ın bir şeyler söylemesi için beklemeye başladı. Logan ona o kadar uzun süre baktı ki Amanda yine gerilmeye başladı.

"Karen, dün gece bir kaza olduğunu söyledi, ama hiç ayrıntı vermedi," dedi sonunda.

Logan, derin düşüncelere dalmış, Amanda'yı gözünde netleştirmek istermiş gibi gözlerini kırptı. "Ha evet. Kaza. Branson'la ilgili. Bir araba, Branson'ı hapishaneye götüren polis arabasına göbekten çarpmış."

Amanda bir yumruğunu göğsünün üstüne getirdi. "Korkunç bir şey bu. Yaralanan var mı?"

"Memurlarımdan ikisi ama görünüşe göre iyileşecekler. Fakat diğer arabanın sürücüsüne ne oldu bilmiyoruz. Çarpıp kaçmış."

"Peki ya Bay Branson?"

Kravatını gevşetip kol düğmelerini çözdü. "Frank Branson kayıp."

"Aman Tanrım! Kaçtığına inanamıyorum. Böyle bir şeyin olması ne tuhaf. Kim ihtimal verir ki böyle bir şeye?"

Logan sanki Amanda'nın söylediklerine şaşırmış gibi tuhaf bir şekilde baktı. "Evet, kim derdi ki?"

Amanda tırnaklarıyla bacağında tempo tutuyor, karanlık boş TV ekranına bakıyordu. Açmayı düşündü ama hiçbir şey izlemek istemiyordu. Bir şey *yapmak* istiyordu ama görünüşe göre tek isteyen oydu.

Logan kibarca Amanda'nın ellerini kavradı ve tempo tutuşunu engelledi. "Bir sorun mu var?"

Amanda dün gece Logan'ın ay ışığında gösterdiği tutkudan bir eser var mıdır, diye kafasını kaldırıp baktı ama bunun yerine yüzünde endişe gördü. Kucağında yumruklarını sıktı. Sakinleşip düşünenecek bir zaman geçtikten sonra gerçekten onu hâlâ isteyeceğini mi düşünmüştü? Güzel değildi, üstelik defoluydu, hem içten hem dıştan. Onun gerçekten kendisiyle sevişmek isteyeceğini düşünmesi çok aptalcaydı. "Hiçbir sorun yok. Ben gidip yatayım artık."

"Ben de." İkisi de aynı anda kalktı. Logan Amanda'nın geçmesi için geri çekildi ve Amanda ince gömleğin sakladığından çok daha fazlasını gösterdiğini ve Logan'ın artık onu istemediğini bilerek elinden geldiğince ağırbaşlı ve vakur bir edayla merdivenlere doğru yürüdü.

Logan'ın önünde yürürken verdiği frikiğe aldırılmıyor, başını dik tutuyordu. Onca yılı bir aşk hayatı beklentisi olmadan geçirdiğinden hiç seksi iç çamaşırı yoktu. Bir şey satın alırken konfor ve fiyattan başka kriteri yoktu. Bu gece, beyaz pamuklu külot yerine hiçbir şey giymemişti.

Logan istediği kadar bakabilirdi. Aldırmıyordu.

Merdivenlerin ortasına geldiğinde Logan'dan bir inilti geldi. Durdu ve arkasına döndü. Logan kafasını kaldırıp Amanda'nın gözleriyle buluştu ve belli belirsiz gülümsedi.

Amanda onun kendi gülümsemesini görmesine fırsat vermeden önüne döndü. Arkasını döndüğünde Logan kesinlikle merdivenlere bakmıyordu ve güldüğünde çenesi öyle kilitlenmişti ki gülümsemeden çok yüzünü buruşturuyormuş gibi görünmüştü.

Belki de gömleğini giymek o kadar da kötü bir fikir değildi.

Gömleğin bu şekilde biraz daha uçuşacağını bilerek son birkaç basamağı hızlı hızlı çıktı.

Logan arkasından lanet okudu ama daha çok merdivenlere ayağı takılmış gibi bir ses geldi.

En yukarıda tekrar dönüp, "İyi misin? Ayağın falan mı kaydıldı?" dedi Amanda.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı Logan. Son birkaç basamağı da tırmanıp eliyle havayı süpürerek koridora doğru önünden gitmesini işaret etti.

Amanda hâlâ Logan'ın ana yatak odasında yattığı için, onun misafir yatak odasına gitmesi gerekiyordu.

Tabii, Amanda bu konuda bir şey yapmazsa.

Şimdi artık küçük gösterisi istediği etkiyi bıraktığına göre bu avantajı kullanabilirdi.

Misafir odasının girişinde durdu ve döndü. Bir elini kaldırıp kapının kenarına, kalçasını da duvara dayadı.

Logan'ın gözleri açıldı ve bakışları gömleğin bacaklarının üstünde yukarı doğru sıyrıldığı yere takıldı. Kafasını kaldırıp gözleri buluştuğunda alnından bir damla ter boşaldı, kısık ve boğuk bir sesle, "İyi geceler, Amanda," dedi.

"İyi geceler öpücüğü yok mu?"

Logan'ın kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Öpücük mü?"

"Sadece bir tane. Yani daha fazlasını istemiyorsan tabii. Bence öylesi de güzel olurdu."

"İstemiyorsam mı..." Kaşlarını çatır gibi oldu. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Olabilir."

Logan'ın bakışları Amanda'nın gözlerinde öyle derinlere işlemişti ki sanki yeterince yakından baksa aklını okuyabilecekti. Fakat yine de bir hamle yapmadı.

Amanda da ona baktı ve bu ânın, onunla ilk karşılaştığı, güçlü ve nazik ellerinin onu saplandığı karanlıktan ilk çıkardığı, derin ve seksi ses tonunun ona ilk defa *Güvendesin*, dediği günden beri özlemle beklediği ve aynı zamanda korktuğu an olduğunu fark etti.

Daha önce hiç kimseyi bu kadar istememiş, isteyebileceğini bile düşünmemişti. Fakat bu yeterli değildi. Onun da kendisini bu kadar istemesi gerekiyordu ve bu da onun yara izlerinin ötesini görebilmesi demekti. Logan zaten onun en kötü halini görmüştü, korkuları onu ele geçirdiğinde kafasının ne kadar karıştığını, ne kadar korkup mantıksızlaştığını görmüştü.

Ve tüm bunlara rağmen kaçmamıştı. Hâlâ onunlaydı.

Aralarında daha derin bir şeyler olma ihtimali varsa aşılması gereken başka bir engel vardı. Şu âna kadar bununla yüzleşebileceğinden emin değildi, ama madem buraya gelinmişti, artık hazır olduğunu biliyordu.

Yalnızca Logan'ın hazır olup olmadığını bilmiyordu.

"Logan," diye fısıldadı elleri gömleğinin üst düğmesine doğru giderken.

Amanda düğmeyi çözüp elini bir alttakine kaydırırken Logan'ın gözleri parmaklarını takip ediyordu. Zorlukla yutkundu.

"Evet?"

"Yaralarım, onlar..."

Logan kafasını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Çok güzelsin, Mandy. Her yerin çok güzel."

"Ama hepsini..."

"Önemli olan her şeyi gördüm. Önemli olan *sensin*."

Gözlerini kırparak biriken yaşı döktü. Sonra sırtarak ellerini indirdi. "Pekâlâ, o zaman önemli olan her şeyi gördüysen..."

"Bu, daha fazlasını görmek istemiyorum anlamına gelmez tabii." Aşağıya uzanıp Amanda daha ne olduğunu bile anlamadan gömleğini başının üstünden sıyrıp yere attı.

Sezgileri ona hemen gömleği alıp göğüslerinin altından göbek deliğine kadar uzanan çirkin ve kırıksık yaraları saklamasını söylese de o Logan'ın önünde dondu kaldı.

Logan bir şahinin hiçbir şeyi kaçırmayan dikkatli gözle riyle baktı Amanda'ya. "Muhteşemsin, Mandy. Mükemmelsin." Bakışları nihayet buluştuğunda, gözlerindeki saf açlık ve umut Amanda'ya hiçbir kelimenin veremeyeceği güveni verdi.

Logan'ın bunca yara izinden oluşan vücuduna böyle bir beğeniyle bakması, sorgulamak istemediği bir mucizeydi. Onun yerine sadece teşekkür etti ve kendini onun öpücüklerine bıraktı.

Birden Logan'ın ellerini her yerde hissetmeye başladı, teneğinde dolaşıyor, göğüslerini avuçluyor, oradan beline iniyor, kollarını avuçluyordu. Bir taraftan da onu kendi sertliğine doğru bastırıyordu.

Logan nefes nefese öpüşmeyi bıraktı. "Durmamı istiyorsan, şimdi söyle, ben hâlâ durabilecekken."

Amanda onun inip kalkan göğsünü izledi, kesik nefes alıp verişini ve kasıklarında ona karşılık vermek için can atan bir kasılma hissetti. Gülümsedi ve elini uzatıp parmaklarını göğsün-

deki sert kaslarında dolaştırdı.

“Sakin durma.” Eğilip boynunun omzuyla buluştuğu noktayı hafifçe emdi. Dilinin ucunu teninde gezdirerek tuzlu tadının keyfini çıkardı.

Logan’ın ani nefes alışı onun tek uyarısıydı. Birden kendini Logan’ın kollarında büyük yatak odasına giderken buldu.

Logan, yatağa varınca bir eliyle örtüyü sıyırdı ve kibarca Amanda’yı serin ve yumuşak çarşafın üstüne yatırdı.

Geri çekilip ayakkabılarından ve çoraplarından bir çırpıda kurtuldu. Sonra ceketini ve gömleğini çıkardı. Gömleğini üstünden atarken kol düğmeleri uçtu ve ahşap zeminde bir yerlerde şıkırdadı.

Birkaç saniye içinde tamamen soyunmuştu. Amanda onun muhteşem vücudunu gördüğü an nefesi kesildi. Çok etkileyiciydi.

Logan yatağa çıkıp sırtüstü yattı. Ellerini Amanda’nın beline dolayıp karnına oturabilmesi için onu kaldırdı. Amanda uzanıp başparmağını onun alt dudağının üstünde gezdirdi. Logan onu ısırınca hafifçe titredi. “Çok... Orantılısın. Oraya sığamayabilirsin,” diye dalga geçti.

Logan güldü. “Bir erkeğin gururunu nasıl okşayacağını iyi biliyorsun.” Logan, uzanıp parmaklarını onun saçlarına soktu ve göğsüne yatırana kadar kendine doğru çekti. Dudakları yavaş ve şehvetli bir şekilde onun dudaklarını buldu, dili içeri kayıp ateşiyle Amanda’yı yaktı.

Öpüşmeyi bırakmadan yuvarlandılar ve Logan Amanda’yı sırtüstü yatağa yapıştırdı. Ağırlığı kollarında, dizleriyle her iki taraftan Amanda’nın bacaklarını iki yanından sıkıca tutuyordu. Geri çekilince Amanda gözlerini açtı ve onun gözlerine baktı. Logan’ın kaşlarının kalkmasına neden olan ciddi görünüşünün sebebini anlayamadı.

“Bir sorun mu var?” Masum değildi ama olabilirdi de. Bu konudaki deneyimleri sınırlıydı ve o kadar uzun yıllar önce yaşanmışlardı ki, zar zor hatırlıyordu.

“Bunun senin için kusursuz olmasını istiyorum, Mandy. Eğer seni korkutacak ya da rahatsız edecek bir şey yaparsam bana söyleyeceğine söz ver. Hemen dururum.” Dudaklarına acı dolu bir gülümseme oturdu. “Beni öldürecek olsa bile gene de dururum.”

Amanda utanıp kızardı. Yine birden korkup kaçacağını düşünmüş olmalıydı. Bu durum kendisini de endişelendiriyordu ama onu çok istiyordu. Şimdi vazgeçerse, hayatının geri kalanını onunla olmanın nasıl bir şey olabileceğini merak ederek geçirmek istemiyordu. “Söylerim. Söz.”

Logan’ın yüzü yumuşadı ve eğilip Amanda’nın burnunun ucunu öptü. Sonra yüzü Amanda’nın karnındaki zigzag şeklideki yara izlerine gelinceye kadar aşağı doğru kaydı.

Amanda çarşafı tutup üstüne çekmeye başladı ama Logan beline doladığı kibar ama güçlü eliyle onu durdurdu. “Yapma. Bırak bakayım.”

Yara izlerine bakmayı neden istediğini anlamıyordu ama ona güveniyordu. Çarşafı bıraktı ve Logan da onu aradan çıkarttı. Eğilip göğsünün alt kısmındaki yara izlerinden birine yumuşak bir öpücük kondurdu. O kadar zarif ve tatlı bir şekilde yapmıştı ki bunu, Amanda’nın gözleri yaşlarla doldu. Sonra bir sonraki ize geçip aynı şeyi yaptı. Sonra diğerine ve yine diğerine geçti. Sanki çektiği tüm acıları alıp götürebilecekmiş gibi, yaralarının önemli olmadığını, kelimelerin yapabileceğinden çok daha fazla hareketleriyle göstererek her birini öptü ve okşadı. Yara izlerinin hiçbirisi Logan için önemli değildi.

Bitirdiğinde Amanda’nın gözyaşları sel olmuş yanakların-

dan çağlıyordu. Logan ona bakınca yüzü korku ve umutsuzlukla doldu. Vücudunu geri çekip yavaşca Amanda'nın gözündeki yaşları sildi. "Ağlama, Mandy. Lütfen ağlama," diye fısıldadı Logan gözlerini arayarak.

Amanda kollarını Logan'ın boynuna doladı. "Bana kendimi güzel hissettiriyorsun."

Logan onun dudaklarına fısıldar gibi yumuşacık bir öpücük kondurdu. "Zaten güzelsin. Hiçbir şey, hiç kimse bunu değiştiremez." Onu tekrar öptü ve sırtındaki yaralardan birine bir öpücük kondurabilmek için onu ters çevirdi. Her çentiğe, her kesiğe taptı ve artık Amanda Logan'ın söylediklerinde ciddi olduğuna gerçekten inanmaya başladı. Güzel olduğunu düşünüyordu. İyi hissetmesi için yalan söylemiyordu.

Daha önce hiç tatmadığı bir huzur duygusu kapladı içini ve bomba gibi patlamaya hazırlanan inanılmaz bir sevinçle doldu. Kollarında dönüp Logan'ın yüzündeki şaşırılmış ifadeye aldırma- dan vücudunu onun vücuduna yapıştırdı ve onu, az önce onun yaralarına tapındığı gibi dudaklarına tapınarak coşkuyla öptü. Kelimelere söyletemediği şeyleri, kendine bile itiraf edemediği duygularını hareketleriyle göstermeye çalışıyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki içi acıyordu. Logan da onu istiyordu ve şimdilik bu kadarı yeterdi.

Hassas âşık gitmişti şimdi. Onun yerine hoyrat, ateşiyle tenini yakan biri gelmişti. Logan, Amanda'yı boynundan aşağı öpücüklere boğmaya başladı. Elleri her yerindeydi, teni boyunca gidip geliyor, masaj yapıyor, aşağılara kayıp sıkıştırıyordu. Vücudunda dokunmadığı bir yer, tapınmadığı bir kıvrım kalmamıştı. Amanda, Logan'ın altında kıvranıyordu. Logan en hassas yerine gelip yaralarına verdiği çıldırtıcı dikkati ağır ağır oraya da verdiğinde başı yastıkta dönmeye başladı.

Aldığı zevk dalga dalga vücuduna yayılırken boğazından bir çığlık boşaldı ve dizlerini yukarı çekip başını geri yastığa doğru atarken zevk dalgası tüm benliğini ele geçirmeye başladı. Son zevk dalgası kaybolacakken Logan tekrar öpmeye başlıyor, bu inanılmaz zevki yavaştan en baştan tırmandırıyordu.

"Hadi artık, daha fazla bekleyemeyeceğim," diye fısıldadı, bacaklarını açıp Logan'ın girmesi için pozisyon alırken. Amanda'nın elleri, onu kapladığında nefesini tutup titredi bir an.

"Beni öldürüyorsun," dedi dişlerinin arasından. Amanda'nın elinin alıp parmak uçlarını öptü. Üzerindeki yerini aldığı anda kalçalarını döndürerek hafifçe itti.

Amanda iniltiyle birlikte kendini ona doğru bastırdı. "Haydi Logan," dedi nefesi kesilerek. "Seni içimde istiyorum. Şimdi."

Logan titredi ve tek bir ani hareketle Amanda'nın içindeki yerini aldı. Onu öylesine doldurmuştu ki Amanda'nın etrafını saran bu şehvet hissi azalmaya başladı. Ona tamamen uyum sağlamış olan Logan biraz durdu ve erkekliğinin iriliğine alışması için ona zaman verdi. Sonra dudaklarını yakalayarak zevk alevlerini püskürtmeye başladı. Amanda'nın vücuduyla usta bir müzisyenin hassas bir müzik aletini çaldığı gibi oynuyor, teni ni okşuyor, ona doğru hareket edene kadar gerilimi artırıyordu. Amanda'nın hareketleri inanılmazdı.

Şimdi artık birlikte hareket ediyorlar, birbirlerini sıkıştırıyor, bu kusursuz zevki beraber tırmandırıyorlardı. Logan'ın kalçalarını her pompalayışında erkekliği Amanda'nın içini dolduruyor, alabileceği en ufak zevk kırıntısını bile kaçırmadan onu coşkuya boğuyordu.

Logan daha da sertleşince Amanda onun zirveye yaklaştığını anladı. Logan ellerini aşağıya aralarına sokup onu da kendisiyle aynı zirveye taşımaya başladı.

Son bir uzun ve güçlü itiş yaparak kalçalarıyla Amanda'yı ezdi ve her ikisini de zevkin doruklarına taşıdı.

Amanda'nın kalbi nihayet yavaşlayıp normal nefes alabilmeye başladığında, gözlerini açtı. Logan kollarına dayanmış, Amanda'nın yalnızca kendini beğenmiş diye tabir edebileceği bir ifadeyle ona bakıyordu. "Son derece kibirli görünüyorsunuz Logan Richards."

"Dört kere adımı haykırdın. İki sefer de Tanrım diye seslendin bana."

Amanda Logan'ın kolunu yumrukladı. "Hayır, böyle bir şey yapmadım."

Logan sırttı ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Yanına yatıp kalçalarının kıvrımı Logan'ın kasıklarının üzerinde olacak şekilde onu üstüne çekti. "Biraz uyu kadın. Yeniden sevişmeden önce en az yarım saat dinlenmem lazım."

"Yarım saat mi? Dalga mı geçiyorsun?"

"Bilmiyorum, belki o kadar uzamayabilir. Göreceğiz bakalım."

BÖLÜM XVI

Amanda ağrılı, bitkin bir şekilde ama yıllar sonra ilk defa umutla uyandı. Korkularıyla yüzleşmiş ve onları yenmişti. Sonuçta katil kaybetmişti. Ve de Logan'la aralarında aşk sözcükleri söylenmese de duygularından emindi.

Umutsuzca, dönüşü olmayan ve acınacak bir biçimde âşık olmuştu adama.

Gülümsemeden duramıyordu.

Ya da bir şarkı mırıldanmadan.

Bu, kahvaltı masasında Karen'a komik gelmişti.

Ama ısıltı fazla uzun sürmedi. Mutluluğunun üzerinde karanlık bir gölge, bir kasvet, rüyalarını çalıp götürmek için sinsice bekleyen bir kötülük vardı. Katil yakalanana dek, ona vahşice saldırıp Dana'yı öldüren adam başka birinin canını yakamayacak hale gelene kadar asla gerçek bir huzura kavuşamayacaktı.

Karen bahçenin etrafındaki olağan devriyelerinden birine çıktığında Amanda, Logan'ın çalışma odasına girdi. Daha önce Logan bilgisayarını kenarda bir masaya koymuş Amanda da kataloqları kataloglayıp dedektiflere yardım için program yazarken onu kullanmıştı, ama şimdi dizüstü bilgisayar masanın ortasında duruyordu. İlk defa işe gitmeden önce kilitlememişti.

Bakmaması gerektiğini söyleyen vicdanının sesine aldırış

etmedi. Logan'ın bilgisayarında kendisiyle paylaşamayacağı kadar rahatsız edici bilgiler olduğunu biliyordu. Fakat Amanda onun tahmin ettiğinden daha güçlüydü. Ya o bilgi bir anısını te-
tikleyecek bir şey ise, Logan'ın hep söyleyip durduğu ulaşılmaz anahtar, bulmacanın arayıp durduğu parçasıysa?

Katili bulmak onun için olduğu kadar kendisi için de önem-
liydi. Logan gecenin bir yarısı kalkıp çalışma odasına giderek dosyaları incelediğini Amanda'nın bilmediğini düşünüyordu. Ama biliyordu, çünkü kendisi de uyuyamıyordu. Aynı sebepten ötürü Amanda da katilin kimliğini bulma konusunda endişeliydi. İkisinin de kendine göre öldürmeleri gereken iblisleri vardı ve belki de ikisinin de özgürleşmesinin anahtarı bu davayı çözmekte yatıyordu.

Aklında ona cesaret veren bu düşüncelerle Logan'ın masasına oturdu. İlk başta bilgisayarla ilgilenmedi ve onu kenara çekti. Hemen dosya balyalarına odaklandı. Her balyayı bir gözden geçirdikten sonra Logan'ın ayrıntı ve düzen insanı olduğunu anladı. Her rapor, her görüşme titiz bir şekilde belge haline getirilmişti. Burada gelişigüzel bir polis çalışması yoktu. Bölge savcısına verdiği hiçbir dosyada prosedür eksikliğinden kaynaklanacak bir hatalı yargılama olamazdı.

Toplamda on iki farklı dava vardı. Anlaşılan, Logan, iki kayıp davası dahil olmak üzere, benzer kaçırılma ve cinayet vakalarını gözden geçiriyor, bir şablon arıyordu. Amanda bu diğer olayları bilmediğinden yalnızca bağlantılı olduğundan emin olduklarına odaklanmaya karar verdi – Carolyn O'Donnell ve kendisinin-
ki. Şu âna kadar görmediği birçok sorgu ve rapor vardı. Önce bunları okuyup bilgisayar programının bulamadığı o imkânsız bağlantıyı bulmaya çalışacaktı.

Logan'ın masasının en üst çekmecesini açtı ve her şeyin

zarfların, pulların, kalemlerin, çekmecenin içine dağılmasınlar diye ataçlarını koyduğu bir kütablasının düzen içinde olmasına şaşırmadı. Bir kalem çıkarıp ikinci çekmeceyi açtı. Sarı çizgili birkaç not defteriyle spiralli bir defter yan yana duruyorlardı. Not defterlerinden birini çıkardı ve masanın üzerine koyup çekmeceyi kapadı. Kâğıdı kalemi hazır bir şekilde dosyalara girişti.

Carolyn O'Donnell'in cesedinin bulunduğu yere ait eski bir raporla karşılaşınca her şeyin ne kadar bozulmamış bir şekilde kaldığını fark etti. Polisin belirli birini suçlamasına meydan verecek hiçbir kanıt bırakılmamıştı. Ne parmak izi ne DNA. Katil zeki, metodikti ve delil bulma teknikleriyle ilgili her şeyin farkındaydı ki böylece geride hiçbir kanıt bırakmamıştı. Bununla tutukladıkları zamanki Frank Branson'ın dairesini karşılaştırdınca, ikisini bir türlü bağdaştıramıyordu. Katilin Branson olma ihtimali yoktu. Dairesi delil bakımından altın madeni gibiydi. O olsaydı kurbanın üzerinde polisin onu bulmasına yarayacak bir şey bırakırdı. Çünkü çok düzensizdi ve de O'Donnell'in bulunduğu yerdeki kusursuz cinayet mahallini düzenleyebilecek zekâsı yoktu.

Amanda sayfaya yukarıdan aşağıya bir çizgi çekti ve üstüne "Potansiyel Şüpheliler" yazdı. Başlığın altına Frank Branson yazıp üstünü çizerek listeden çıkardı. Yanına da şüpheli olarak eleme sebeplerini not etti.

Dosyada bir sayfa daha çevirdi ve Carolyn'i tanıyan kişilerin sorgularını metodik olarak gözden geçirmeye başladı. Sırtı ağrı-
maya başladığında doğrulup gerildi ve güneşin tepeye kadar çıktığına, öğlen olduğuna şaşırdı. Midesi gurulduyor, ilgi istiyordu.

Birkaç dakika sonra Karen onu kontrol etmeye geldi. Öğle yemeğini arka balkonda hızlı bir sandviç ve kızarmış patates partisiyle geçiştirdiler. Sonra Karen daha önce el koymuş olduğu misafir yatak odasına gitti, Amanda ise çalışma odasına döndü.

Sarı bloknotunda derlediği listeyi tekrar okudukça hep aynı sonuca varıyordu. Katil bir polisti veya polisle birlikte çalışan biri-riydi. Öyle olmalıydı, yoksa olay yerini nasıl öyle mükemmel bir şekilde bırakabilirdi? Şok tabancalarına da rahatlıkla erişimi ol-malıydı. Üstelik etrafta dolaşıp hangi kurbanı hedef alacağını bir polis devriye arabasından daha iyi neyle yapabilirdi? Hiç kimse mahallesinde bir polis arabasıyla dolaşan şüpheli şahıs şikâyeti iletmezdi. İşte bu, katilin fark edilmeden kurban seçebilmesini açıklıyordu.

Sayfanın tepesine şöyle yazdı: "Polis mi?" Peki ya polis me-muru değilse? Başka kim bir polis arabası kullanmaya yetkiliydi ki? Sayfanın üstüne şunu da yazdı: "Tamirci mi?"

Logan'ın haklı olduğunu, yani ilk cinayetin en önemli cina-yet olduğunu ve katille ilgili en fazla şeyi orada bulabileceklerini varsayarak, "Shadow Falls'ta ya da yakın bir yerde büyüdü" yazdı. Shadow Falls'taki bütün polislerin insan kaynakları dosyalarını okuyabilmeyi isterdi. Shadow Falls dışında işlenen cinayetlerin tarihleriyle polislerin tatil günlerini karşılaştırabilirdi.

Parmaklarını masada tıklattı ve Logan'ın bilgisayarına bak-tı. Kimlik ve şifre bilgilerini bilmeden İnsan Kaynakları dosyası-na girebilmesine imkân yoktu. Belki daha sonra bu bakış açısını değerlendirip değerlendirmedeğini sorabilirdi. İK dosyalarını gözden geçirmeyi not ettikten sonra bilgisayarı önüne çekti. Po-lislerin tatil tarihlerine bakamayabilirdi ama en azından SFPM internet sitesine girip memurlardan herhangi birinin ona saldı-ran adamın fiziksel özelliklerine sahip olup olmadığını kontrol edebilirdi.

Pencereden gelen ışık azalmaya başlayınca güneşin batmak-ta olduğunu anladı. Eğer devam etmek istiyorsa kalkıp bir ışığı açması gerekecekti. Tam kalkıyordu ki zil çaldı.

Bir an huzursuz oldu. Burada kalmaya başladığından beri hiç uğrayan olmamıştı. Bu ev birkaç dönümlük bir arazinin için-de yer alıyordu ve satıcıların uğrak yeri olduğu da söylenemezdi.

Karen çalışma odasını girişten ayıran kemerli bölümde durup gülümsedi. "Merak etme, kimin geldiğini biliyorum. Sa-nırım memnun olacaksın."

Memnun olmak mı? Amanda laptopu kapatıp Karen ön ka-pıyı açarken dikkatle dinledi. Kadınsı bir gülüşme sesi evi dol-durdu. Bir dakika sonra Karen, minyon bir esmerle çalışma oda-sına girdi.

Logan'ın kız kardeşi Madison. Yanlışı olamazdı. Amanda, onun Logan'ın aile albümlerinde yapıştırılmış fotoğrafını gör-müş olmasaydı bile bu kadının Logan'la bir akrabalığı olduğunu bilirdi. Aynı mavi-siyah saçlara ve delici yeşil gözlere sahipti. Ve Amanda'nın Logan'ın kendini rahat bıraktığı zamanlarda yü-zünde nadiren gördüğü yarım ağız gülüşün aynısına sahipti. Bu kadın Logan'ın kopyası gibiydi, otuz santim kısa ve birkaç yaş daha genç olması dışında tabii.

"Sen Amanda olmalısın. Aman Tanrım, saçlarına bayıldım. Ben asla o kadar uzatamıyorum. Kalçalarına kadar iniyor olma-lı." Genç kadın parke zeminden masaya doğru resmen zıpladı. Amanda onun enerjisine gülümsemeden edemedi.

"Sen de ya Energizer tavşanısın ya da Logan'ın kız kardeşi Madison," diye şaka yaptı Amanda, Madison'ın elini sıkma-k için ayağa kalkarken.

Madison onun tam önünde durup elini sıkma-k yerine mini-cik bir kadına göre son derece güçlü bir şekilde kucakladı. "Se-ninle tanıştığım için o kadar mutluyum ki."

Karen kapı ağzında güldü. "Sanırım sizi tanıştırmam gerek-miyor. Bana ihtiyacı olan olursa ön taraftaki odadayım."

Madison Amanda'yı bırakıp geri çekildi. "Teşekkürler, Karen. O seksi kocan hakkında sohbet edeceğiz sonra."

Kadın polis kahkahayı patlattı ve Madison Amanda'ya kurnaz ve anlaşılmaz bir bakışla sırtıttı. "Kusura bakma, biliyorum, biraz güçlü bir mizacım var."

"Birazcık."

"Belki de baştan almalıyız. Selam, ben Madison Richards-McKinley." Madison elini uzattı.

"Ben de Amanda Jones, yani, Stockton." Amanda onun elini sıktı.

"Peki hangisi? Jones mu, yoksa Stockton mı?"

"Sanırım Stockton. Soyadımı birkaç yıl önce Jones'a çevirdim, ama alışamadım. Burada herkes Stockton diyor bana."

"Stockton'ı daha çok sevdim. Daha bir havalı."

Madison, aynı Logan'ın alışkanlık haline getirdiği gibi, Amanda'nın elinden tutup onu kapıya doğru yürüttü. "Hadi oturma odasına gidip sohbet edelim. O odayı bu havasız çalışma odasından daha çok seviyorum."

Amanda karşı gelmeye zahmet etmedi. Madison eğitim çavuşu gibiydi, ikisi birden uygun adım diğer odaya yürüdüler. Madison bir tekli koltuğa çöktü, Amanda da kanepeye oturdu.

"Sanırım neden geldiğimi merak ediyorsundur," dedi Madison.

İkisi de gülümsedi. Madison koltukta ayaklarını altına aldı. "Önceki gün telefonda Logan'la konuştum, o da bana, seni koruyucu gözaltında tuttuğunu söyledi. Önce dairesine gittim ama hiç kimse açmadı kapıyı. Karakolda da yoktu, ben de belki buradadır diye geldim."

"İçecek bir şey ister misin, gazoz falan?"

"Hayır hayır, ben iyiyim. Buraya gelirken şehir merkezinden bir şeyler alıp arabada mideye indirdim."

"New York'tan buraya kadar arabayla mı geldin?"

Madison'ın gözleri bir an bulutlandı ama çabuk geçti. "New York'a pek fazla gitmiyorum artık. Son birkaç aydır Louisiana'da konaklıyorum. Sırada neresi var bilmiyorum. Sanırım yol beni nereye götürürse artık. Fakat Louisiana'dan buraya kadar arabayla gelmedim. Öylesi çok uzun sürerdi ve meraktan da ölüyordum. Pensacola'ya gelen ilk uçağa atladım, sonra da bir araba kiraladım ve işte buradayım."

Amanda karşısındaki şen şakrak kadını inceledi. Dışarıdan tasasız görünüyordu, ama Amanda, onda bir derinlik, olduklarından daha yaşlı görünen gözlerinin dışa vurduğu bir ciddiyet görüyordu. Çoğu zaman ciddi olan ve tasasız tarafını saklayan Logan'ın tam tersiydi.

Madison, kenardaki sehpa, Amanda'nın bıraktığı yerde duran albüm yığınlarını fark etti. "Aile albümlerine mi bakıyordun?" Koltuktan fırlayıp en üsttekini kaptı.

"Umarım sakıncası yoktur," dedi Amanda.

Madison kanepeye Amanda'nın yanına çöktü. "Saçmalama. Ağabeyimin umursayacağını sanmam, hele ben hiç. Resimlere beraber bakalım mı? Sana bütün aile sırlarını, kız kardeşlerin ağabeylerini utandırmak için kullandığı tüm küçük ayrıntıları anlatabilirim." Göz kırpıp albümü açtı ve Amanda'ya Logan Anthony Richards ile ilgili her şeyi anlatmaya başladı.

Logan park yerinden çıkış manevrası yapabilmek için dikiz aynasına baktı ama park yerinin diğer tarafında polis garajının dışında bir kargaşa dikkatini çekti. Riley binanın kenarında durmuş tamircilerden biriyle münakaşa ediyordu. Logan gibi Riley

de bölümün verdiği "Crown Vic" arabalardan birini kullanıyor ya da bir devriye arabasını kullanmaktansa kendi arabasıyla gidip geliyordu. Peki, tamircilerden birine neden kızmıştı ki acaba?

Tamircide tanıdık bir şey vardı. Herhangi bir detay göremeyecek ya da adamın giydiği taba rengi tulumun önünde yazan adını okuyamayacak kadar uzaktaydı, ama kabarık omuz boyu saçları görünce jeton düştü. Basın konferansının olduğu gün polis merkezinin yan tarafında takılan mekanikçinin ta kendisiydi bu.

Logan arabasını park etti ve motoru durdurdu. Çıkıp park yerinin diğer tarafına doğru koşmaya başladı. Riley ona doğru bakıp el salladı, sonra mekanikçiye bir şeyler söyledi. Tamirci başını sallayıp köşeyi döndü ve garaja doğru gözden kayboldu. Garaj girişinde Riley, Logan'ı karşıladı.

"Hey Şef, ne haber?"

"Kimle konuşuyordun?" diye sordu Logan, adamı görmeye çalışmak için garaja doğru bakarak.

Riley'nin tek kaşı kalktı. "Tamircilerden biriyle. Neden sor-dun?"

"Tartışıyor gibiydiniz. Sorun mu var?"

"Ha, şu mesele. Dışarı iş yapıyor musun, diye sordum. Bazı tamirciler yapıyor çünkü. Bir yağ değişimi için servet istedi ben-den. Pis herif! Kendim yaparım daha iyi. Benimle işin yoksa ben gidiyorum. Federallerden biriyle buluşup Carolyn O'Donnell'in kaçırılmasıyla ilgili birini tekrar sorgulayacağız."

"Güzel," dedi Logan sakın bir şekilde. O'Donnell sorgularının hiçbirisi dişe dokunur bir şüpheliye işaret etmemişti o yüzden tekrarlayacakları bu sorgudan da bir şey çıkacağını ummuyordu.

Riley'nin gümüş rengi Chevy Malibu'su birkaç metre ötede duruyordu. Boyası yeni atılmış bir ciladan dolayı parlıyordu. Lo-gan içinin de en az dışı kadar temiz ve düzenli olduğuna emindi.

"Önceki gece Branson kaçtığı anda arabanda problem çıkmış."

Riley Logan'ın bakışlarını izledi. Sırtışı yavaşça kayboldu ve gözlerinin etrafı gerildi. "Lastik patladı, önemli bir şey değil. Ama stepne yoktu o yüzden yol asistan hizmetini aradım. Gel-meleri çok uzun sürdü. Pierce varken bana ihtiyacın olmaz, diye düşündüm. Yanlış mı düşünmüştüm?"

Logan, Riley'nin yüzünü inceledi. Sanki Logan'ı yüzüstü bır-
rakmış gibi gerçek bir endişe ifadesi vardı suratında. Yüzündeki samimiyeti gören Logan, ondan kuşkulandığı için kendini aptal gibi hissetti. Katil Riley değildi. Carolyn'in cinayet saatinde baş-
ka bir yerde olduğu kanıtlanmıştı. Logan bunu biliyordu. Peki, neden bu kadar kararsız ve şüphe içindeydi? "Hayır, hayır, elbet-te. Gitsen iyi olur. Federaller bekletilmeyi sevmez."

Riley güldü ve Logan'ın sırtına vurdu. "İşte bu doğru. Sonra görüşürüz."

Riley arabasına binerken Logan garajın yanında bekledi. Riley camını indirip park yerinden çıkarken el salladı ve polis merkezinin önündeki yola döndü. Riley çıktıktan sonra Logan dönüp garaja girdi.

Riley ile tartışan tamirciyi bulamamanın verdiği hayal kırıklığı ile gaza basan Logan bir saatten kısa bir sürede eve var-dı ve girişte, her zamanki park yerinde duran beklenmedik bir arabaya çarpmamak için frene basıp sağa kırmak zorunda kaldı.

Kiraz kırmızımsı bir Mercedes.

Logan'ın tanıdığı böyle cıcaflı bir araba kullanacak tek bir kişi vardı.

Madison.

Kahretsin. Ona gelmemesini söylemişti. Dinlemeyeceğini bilmeliydi.

Normalde küçük kız kardeşini kollarını açarak karşılardı. Ama bugün değil. Zamanlaması berbattı.

Bütün günü berbat geçmişti. Hastanede Redding'in komadan çıktığını ve durumunun iyi olduğunu öğrendiğine çok sevinmişti. Ama Clayton neredeyse bir saat boyunca ağrılarından ve sızılarından bahsederek bu sevinci unutturmuştu sağ olsun. Hatta belediyeye ve Logan'a kendisini tehlikeli bir duruma soktukları için dava açmakla tehdit ederek devam etmişti. Tabii, sanki polis olmak zaten her gün otomatik olarak tehlikenin içinde olmayı gerektirmiyormuş gibi.

Logan'ın Riley ile tartışan tamirciyi bulma çabası da Clayton ile yaptığı konuşma kadar boşuna olmuştu. Logan içeri girdiğinde garajda tek bir mekanikçi vardı, o da Riley'nin konuştuğu adam değildi. Anlaşılan Riley giderken diğer mekanikçi de arka kapıdan öğle yemeğine çıkmıştı.

Frank Branson'ın nerede olduğuna dair bir ipucu ya da katilin kimliği ile ilgili yeni bir bulgu yoktu. Şimdi de kız kardeşi buraya gelerek kendini tehlikeye atmıştı.

Logan'ın gününü neşelendirecek tek şey, Amanda'ya koşup berbat bir günün ruhunda biriktirdiği bütün pisliği yıkayıp temizlemesini ummaktı ama o da şimdi uçup gitmişti. Bunu yerine ele avuca sığmayan kız kardeşine tahammül edip onu bir şekilde şehri terk etmeye ikna etmesi gerekiyordu.

Madison'ı yapmak istemediği bir şeye ikna etmek imkânsız gibi bir şeydi.

Derin bir nefes alıp arabasından indi. Arabanın kapısını çarptı ve yorgun argın arka verandaya yöneldi. İçeri girdiğinde Karen çantası sırtında kapıda bekliyordu. Normalde onu bu ka-

dar çabuk karşılamazdı. Panikleyen Logan, Karen'in omzunun üstünden içeri baktı. "Bir sorun mu var?"

"Hiçbir sorun yok. Arabanın sesini duydum, senin de gelmen biraz uzun sürdü. Mike'la akşam yemeği programımız vardı da. Sen nasılsın? Duyduğuma göre sen de bir karakol bir hastane, deli gibi koşturmuşsun."

"SFPM tarihinde daha iyi günlerim olmuştur. Frank Branson'ın nerede olduğu hâlâ bilinmiyor ve ondan başka bir şüphelimiz yok." Kız kardeşi ve Amanda'nın duyamayacağı şekilde alçak sesle konuşuyordu. Ama onların gülüşleri oraya kadar yankılanıyordu.

"Kaçmadığını, kaçırıldığını düşündüğünü duydum. Katil mi ulaştı ona sence?" diye sordu Karen aynı alçak tonda.

"Bunu düşünmek zorundayım. Branson'ı bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz ve aynı zamanda silahlı ve bir suç ortağı olduğunu varsayarak hareket ediyoruz." Karen'in geçebilmesi için geri çekildi. "Bunca zaman Amanda'ya göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Birkaç günlüğüne ofise geçmek istersen yerine başka birini bulabilirim."

"Şu anki durumdan gayet mutluyum. Buraya gelirken ofise giderken katettiğimden daha kısa bir yol katediyorum. Üstelik Amanda'yla vakit geçirmeyi seviyorum. Harika bir kadın. Yarın da kız kardeşinle sohbet etmekten memnun olacağım. Bugün konuşamadık çünkü Amanda'yla ikisi çok eğleniyordu."

"Eğlenmek mi?" Kız kardeşini tanıdığından, bunun hiç de iyiye işaret olmadığını biliyordu.

"Fotoğraf albümlerine bakıp yıllardır tanışıyorlarmışçasına güldüler. Bugün ilk defa Amanda'yı bu kadar kaygısız ve neşeli gördüm. Hatta Madison buraya varmadan önce bile öyleydi." Karen sırtıttı. Logan, arabasının arkasında sevgilisiyle yiyişirken yakalanmış abaza bir liseli gibi kızardı.

Tabii yiyişmekten çok daha fazlasını yapmıştı.

Logan, Karen'in sırtına en ciddi suratıyla karşılık verdi ama o yine de güldü ve arabasına doğru yürüdü. Logan, o garaj girişinden çıkıp gaza basana kadar bekleyip kapıyı kilitledi ve alarmı kurdu.

Oturma odasından gelen başka bir kahkaha içine oturdu. Kız kardeşini kovup Amanda ile biraz vakit geçirme umutları iyice yok olmuştu. Eğer kız kardeşi, Amanda'nın ihtiyacı olan neşeyi getirdiyse bunu bozmaya niyeti yoktu.

Onu esir alan korku ve endişelerden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı, üstelik hak ediyordu da.

Daha fazla erteleyemezdi. Küçük kız kardeşinin yaptığı hasarı görme vakti gelmişti. Geçmişte, Logan'ın bir kız arkadaşına Logan'da uçuk olduğunu söyleyerek aşk hayatında hasara yol açmıştı. Madison'a göre bu yalan çok komikti ama kız arkadaşı öyle düşünmeyince ilişkileri bitmişti.

Amanda'ya karşı ne hissettiğini Madison'dan saklamak hiç kolay olmayacaktı. Shadow Falls'a gelmemesini istediği halde geldiği için ne kadar öfkeli olduğunu saklamak ise çok daha zor olacaktı.

Gerçi ne kadar öfkeli olduğunu görmesi iyi de olabilirdi. Aklını başına almasını, Logan'ın onun güvenliği ile ilgili endişeleri olduğunu görmesini sağlardı. Fakat bu durumun Amanda'yı korkutmasından, onun yine tüm aklını katile vermesinden korkuyordu. Çok zor bir durumdu.

"Ah, daha sana Logan'ın lise mezuniyet balosuna götürmek istediği sevgilisinden ve sözde sağlık probleminden bahsetmedim." Madison gülüyordu.

"Bahsetmeyeceksin de." Logan hızla girdi odaya.

Amanda, sehpanın diğer tarafında elleri kalçalarında kız kardeşine surat asan Logan'a baktı.

"Logan," dedi Madison. "Hoş geldin."

"Sen pek hoş gelmedin küçükhanım. Neden buradasın sorabilir miyim acaba?"

"Tatile çıktım. Biliyorsun ya."

Logan, suratı daha da asılmış bir vaziyette ellerini sehpa-ya dayayıp öne eğildi. Amanda Logan'ın öfkesini kendisine değil Madison'a doğrulttuğuna çok sevindi. Bu ruh halinde onunla karşı karşıya gelmek istemezdi. Kız kardeşinin ise hiç gözü korkmamış, kıkırdamaya devam ediyordu.

"Son konuştuğumuzda tatildeydin," dedi Logan. "Sana olduğun yerde kalmanı ya da New York'a dönmeni söylemiştim. Buraya gelmemeni özellikle istemiştim."

"Bana söylediğini yaptığım oldu mu hiç?"

Logan dişlerini gıcırdattı ve doğruldu. "Ben ciddiyim, Madison. Gelmemeliydin buraya. Bu hiç güvenli değil."

"Ama Amanda burada güvende öyle mi?"

"Aynı şey değil."

"Neden? Gitmesini istemediğin için mi? Kendi arzularını onun güvenliğinin üstünde mi tutuyorsun?"

Logan'ın yanağı seğirmeye başladı. "Benim için herhangi bir şey Mandy'nin güvenliğinden daha önemli olabilir mi sence?"

Madison Amanda'ya dönüp sırtı. "Demek sana Mandy diyor. Ne kadar tatlı."

"Hey Allahım!" diye gürledi Logan.

"Sana Hey Allahım," dedi Madison. "Aylardır görmüyorum seni. Bana polislik taslamadan önce en azından bir sarıl. Özledim seni."

Kanepeden fırlayıp sehpanın etrafından koştu. Amanda, Madison'ın Logan'ın üstüne yuvarlanacağını düşündü bir an ama neyse ki son anda Logan kollarını açarak kız kardeşini bağ- rına bastı.

"Ben de seni özledim baş belası." Onu sıkıca kucaklayıp ba- şına bir öpücük kondurdu. Onu kucakladığı an öfkesi buharlaşıp uçup gitmiş gibi görünüyordu ama alnını kırıştıran çizgiler hâlâ endişeli olduğunu gösteriyordu.

Logan, kız kardeşinin tepesinden Amanda'ya bakıp yavaş ve seksi bir şekilde göz kırptı.

Amanda'nın nabızı derhal hızlandı ve kasıklarında bir sızı başladı.

Eyvah eyvah, durumu bu kadar kötü müydü gerçekten?

Madison geri çekilip ilk defa ciddi bir ifadeyle Logan'a baktı. "Eğer seni iyi hissettirecekse söyleyeyim, Amanda bana buraya gelmemin ne kadar tehlikeli olduğuna dair bir konferans verdi. Neler döndüğünü ve seni dinlemem gerektiğini anlattı. Bu de- tayları bilseydim tavsiyene uyardım. Ama her zaman olduğu gibi konuyu adamakıllı anlatacağına etrafında dönüp durduğun için ben daha çok meraklandım ve çıkıp geldim. Yani burada olmam aslında senin suçun."

"Sana gelmemeni söyledim. Bilmen gereken tek detay buydu."

"Duyuyorsun değil mi Amanda? Ağabeyim, bir kadına bir şey yapmasını söylemenin, rica etmekle aynı şey olduğunu sa- nıyor. Bu çağdışı fikirlerini tolere edip onu bulduğumuz çağa getirmek için özel bir kadın gerekecek."

Amanda'ya yanıtlama fırsatı vermeden parmağını Logan'ın göğsüne dürtüp her hecenin üstüne basa basa, "Amanda çok özel bir kadın. Umarım değerini bilirsin," dedi.

Sonra da dönüp kemerli girişe doğru yürüdü. "Yukarı çıkıp

yatmaya hazırlanacağım. Senin odanın karşı tarafındaki mavi odayı seçtim Logan. iPod'umu çok ama çok yüksek sesle dinle- yeceğim. İkinize de iyi geceler. İyi eğlenceler."

Madison'ın giderken söylediklerini duyunca Amanda'nın gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Gerçek bir felaket değil mi?" dedi Logan kanepenin karşı- sındaki koltuğa otururken.

"Onu sevdim," dedi Amanda. "Her dediğini takip edemiyo- rum ama çok tatlı biri."

"Tatlı mı?"

"Öyle tabii."

Logan bu düşünceye katılmadığını gösterecek şekilde yük- sek sesle güldü.

"Logan umarım senin için bir sakıncası yoktur, bugün dos- yalarına bir göz attım. Hani şu masandakilere."

Logan'ın yüzündeki gülüş kayboldu. Alnı endişeyle gerildi. "Keşke yapmasaydın."

"Biliyorum, üzgünüm. Ama yardım etmek istedim. Bilgisä- yar programımdan pek bir sonuç alınamadığından, ben de bir bakayım dedim. Dosyalardaki sorgu ve tariflere bakarak bir şüp- heli listesi çıkardım. Bakmak istersen gidip getirebilirim." Ayaa kalkacakken Logan eliyle işaret edip oturttu onu.

"Biraz sonra. Önce Amanda'nın söylediğı şeyi konuşalım. İhtiyaçlarımı senin güvenliğınden önemli görmem konusunda haklı olabilir, çünkü Allah biliyor ya, sana ihtiyacım var. Ve se- nin burada benimle birlikte olmaman fikrine dayanamıyorum. Seni güvende tutabileceğimi düşünüyordum ama şimdi Branson da kaçak, belki de seni tanıkları gizlemek için kullandığımız gü- venli evlerden birine yerleştirmeliyim."

Amanda kaşlarını çatarak, "Şu ana kadar beni burada gayet

güvende tuttun. Başka bir yere gitmek için bir neden görmüyorum. Yaptığım listeye ilgili, bir dakika verirsen eğer..."

"Şu âna kadar kimse nerede olduğunu bilmediği için güvendeydin. Birilerinin yerini öğrenmesi an meselesi. Madison haklı. Ben bu araştırmayı yürütürken senin daha güvenli bir yerde olman lazım."

Amanda'nın yüreğine bir hançer saplandı. Dün gece bedenlerini ve ruhlarını paylaşmışken nasıl olur da bugün gitmesini isteyebilirdi. "Benden bu kadar kolay kurtulabileceğini zannediyorsan bir daha düşün bence çünkü hiçbir yere gitmiyorum."

"Senden kurtulmak mı? Yapmaya çalıştığım şey bu mu sence?"

"Bilmem, ya sence?"

"Tabii ki hayır. Senin burada, evimde, yatağında olmanı istiyorum. Ama Branson kayıpken ve katil gitgide daha da yaklaşırken, her an seni bulabilir, bu riske giremem. Seni yarın fedrallere teslim etmem lazım."

"Teslim etmek mi? Bu mudur yani? Benim söz hakkım yok mu?"

Logan'ın yüzü sertleşti ve gözleri acımasız bir renge büründü. "Hayır, yok."

Geri çekilmeye niyeti yoktu, hele ki kalbi söz konusuyken hiç niyeti yoktu. "Cevabım hayır."

Logan'ın ellerinin koltuğun kenarlarına gömdüğü yerlerdeki eklemleri bembeyaz oldu. "Sana sormuyorum. Kararımı verdim. Yarın sabah Pierce'ı arayıp buraya gelmesini ve seni şehir dışında bir FBI gizli evine götürmesini isteyeceğim. Madison'a senin eşyalarını toplatıp sana ulaştırmalarını sağlayacağım."

Panik, Amanda'nın midesinde keleklerin uçuşmasına sebep oldu. "Bunların hiçbirinin bir mantığı yok. Burada gayet güvendedim. Şimdi Branson kayıp diye birden güvende değil

miyim yani? Yerimi ortaya çıkaracak bir şey mi oldu?"

"Hayır."

"O zaman neden beni göndermeye çalışıyorsun?" diye fısıldadı Amanda. Bu sefer sesindeki acıyı gizleyememişti.

Logan bir an irkildi ama renk vermedi. "Eğer bir kez daha çuvallarsam, kaçırdığım bir şey olursa..." Parmaklarıyla saçını taradı. "Eğer benim hatam yüzünden sana bir şey olursa dayanamam. Davaya yoğunlaşabilmem için seni buradan götürmeliyim."

Amanda'nın yüzünden kanının çekildiğini hissetti. "Ne o, şimdi yük mü oldum yani?"

"Aynen öyle. Sen buradayken düşünmüyorum."

"Öyle olsun." Akmak üzere olan gözyaşlarını zar zor yerinde tutarak ve de yutkunarak ayağa kalktı. Hâlâ biraz itibarı varken oradan çıkmalıydı. "Anlaşılan dün gecenin senin için bir anlamı yokmuş."

"Saçmalama!" diye gürledi Logan. Gözleri kısıldı ve ayağa kalktı. Amanda geri çekilme taktiğinin sırasının geldiğine karar verdi. Kanepenin arkasına geçti hızla. Aralarında kanep ve sehpa olunca nispeten daha güvende hissetti kendini.

Logan'ın öfkesini yatıştırmaya ve kalbinin kırıldığını göstermemeye çalışarak "Sorun değil," dedi. Onu göndermek istiyordu. Dün gece nasıl da güzel dokunmuştu ona, şimdi neydi bu zalimlik? "Anlıyorum. Aramızda geçenlere fazla önem vermişim. Sadece seksmiş."

"Tabii ki değildi," diye dişlerinin arasından tısladı Logan. Sehpayı aralarından itti. Ahşap zeminde kayan sehpa duvara çarptı.

Amanda, Logan'ın yavaşlamadığını görünce ciyakladı. Logan kanepenin üzerinden atlayınca o da merdivenlere koşmaya başladı.

Tam üçüncü basamağa varmıştı ki Logan onu ayaklarından tuttuğu gibi omzuna attı. Bir an Amanda'nın nefesi kesildi.

Logan, sanki Amanda'nın hiç ağırlığı yokmuş gibi merdivenleri koşarak çıkmaya başladı. Amanda, ağzından tek bir kelime bile çıkmadığına şaşırıldı. Zaten Logan'ın omzu attığı her adımda onun nefesini kestiğinden sesi çıkamazdı.

Merdivenlerin yukarısında koridor boyunca gidip sağa, ana yatak odasına döndü. Amanda korkuluğu tutmaya çalıştı ama Logan o kadar hızlıydı ki eli cilalı ahşaptan kayıverdi.

"Beni yere bırak," diye isyan etti Amanda, Logan'ın elleri arasında kıpır kıpır bir halde.

Sonra Logan yatak odasına girerek ayağıyla kapıyı kapadı. Dört direkli dev yatağa yaklaşırken de hız kesmedi.

"Bırak beni." Amanda ısrarlıydı.

"Nasıl istersen." Logan onu, hiç nezaket göstermeden yatağa attı. Hemen arkasından Amanda'nın üstüne çıkıp göğüsleri, bacakları ve kasıkları birbirlerine yapıştığında bile yatağın şiltesi zıplamaya devam ediyordu.

Siyah, öfkeli gözleri ona bakıyordu. Amanda da şaşırmış, daha önce onun bu tarafını hiç görmemiş bir halde ve şimdi ne yapacağını merak ederek ona bakıyordu. Logan'ın bakışları dudaklarına indi. Gerginliği hemen geçti ve sertleşen erkekliğini Amanda'nın kasıklarına doğru bastırmaya başladı.

"Mandy, ne yapacağım seninle ben?" Sözcükler, hayal kırıklığı, öfke ve başka bir şeyle daha dolu bir halde sanki ağzından yırtılarak çıkmış gibi bir etki yaratmıştı.

"*Sevmeyi denesen?*" diye fısıldadı uzanıp parmaklarını yüzünde gezdirerek.

Logan onun dokunuşuyla ürperdi. Eğilip dudaklarını esir almadan hemen önce Amanda onun gözlerindeki teslimiyeti gördü.

BÖLÜM XVII

"Uyan bakalım uyuyan güzel."

Amanda Logan'ın neşeli sesine inleyerek cevap verdi. Bir eli yataktan sarkmış bir şekilde yüzüstü yatıyordu yatakta. "Çok erken." Çarşafı kafasına geçirdi.

Logan kıkırdadı ve Amanda'nın tüm çabalarına rağmen insafsızca çarşafı geri çekti. "Kız kardeşim aşağıda ve senin bu sabah neden bu kadar yorgun olduğuna dair bin tane soru sordu. Ne diyeyim ona?"

Amanda söverek sağ gözünü açtı.

"Ne dedin, tam anlayamadım bebeğim?"

Çarşaf çıplak sırtından aşağı insafsız kayışına devam ediyordu. Yara izlerini öpüp onun ne kadar güzel olduğunu hissettirdiğinde bu adamın gerçekten tatlı ve kibar olduğunu mu düşünmüştü? Amanda boğazını temizleyip daha yüksek bir sesle, "Ona ne dediğin beni ilgilendirmiyor. Beni rahat bırak. Uyumam... Lazım. Git buradan" dedi.

Logan çarşafı bir çırpıda çekip Amanda'nın çıplak kıkına bir şaplak attı.

Amanda öfkeyle ciyakladı.

"İster beğen ister beğenme, bir konduğumuz var. Pierce'a neden bu kadar yorgun olduğunu söylememi istemiyorsan fırlasan iyi edersin."

"Buna cesaret edemezsin." Amanda istemeye istemeye kalktı ve göğüslerini kapatıp Logan'ın görüşünü engellemek için bir yastık kaptı.

Gözlerini aşağıya çeviren Logan adı bir zampara gibi pis pis güldü. Amanda yutkundu ve bir yastık daha kaptı.

Logan kahkaha atarak uzanıp dudaklarından öptü onu. "On dakika içinde aşağıda olmazsan gelip o seksi vücuduna kendimi tekrar tanıtacağım. Pierce ve Madison'ın ne düşündüğü umrumda bile değil."

Amanda onu yataktan itti ama Logan düşmeden son anda toparladı. Başucu sehпасından bir şey kapıp ona atacak gibi yapınca, Logan sırtı ve hızla odayı terk etti.

Logan'ın, söylediği şey ancak duşa girince kafasına dank etti. Pierce burada mıydı? Geçirdikleri bu harika geceye rağmen Logan dün gece tehdit ettiği gibi, onu gizli bir FBI evine götürmesi için Pierce'ı mı çağırmişti.

Duşun geri kalanında öfkesini boşaltmak için bol bol tepinip küfretti. Şimdi Logan'ın yaptığı şeyin farkına varacak kadar uyanık olduğuna göre yukarı gelmeye cesaret edip edemeyeceğini görmek için kasıtlı olarak on dakikadan daha uzun süre duşta kaldı.

Gelmediğini görünce istemeyerek de olsa Logan'ın kendisini sandığından daha iyi tanıdığını kabul etti. İsteksiz bir şekilde alt kata yöneldi.

Amanda, Pierce, Logan ve Madison'ı arka verandada simit, poğaç ve krem peynirle dolu yuvarlak masalardan birinde otururken buldu.

Logan kalkıp yanındaki sandalyelerden birini çekti. Amanda onu görmezden gelerek başka bir sandalye kaptı ve aceleyle Madison ve Pierce'in arasına sıkışmaya çalıştı.

"Günaydın, Pierce, Madison." Sesinde yapmacık bir neşe vardı.

Madison ve Pierce ne olduğunu anlamamışlardı. Birbirlerine baktılar. "Günaydın Amanda."

Logan kaşları çatılmış bir şekilde ayakta kalakalmıştı. "Buraya otursan daha iyi olmaz mı, orada kalabalık yapıyorsun."

"Pierce, burada oturmam seni rahatsız ediyor mu?" Amanda gülümseyerek sordu.

Pierce önce Logan'a, sonra ona döndü. "Hayır, sorun yok. Burada yeterince yer var."

"Güzel, hadi bir şeyler yiyelim. Çok acıktım."

Logan oturdu. Uzun bacaklarını önüne doğru uzatıp kollarını kavuşturarak geriye yaslandı. "Pek kahvaltı sevmezsin sen. Bu kadar acıkmak için dün gece epey çalışmış olmalısın."

Madison'ın içtiği su boğazına kaçtı.

Amanda bıçağıyla krem peynirinden kocaman bir topak alıp yabanmersinli poğaçasına sürdü. "Aslını istersen bütün gece uyudum herhalde çünkü hiçbir şey hatırlayamıyorum... Eehm... Yani kayda değer bir şey yani."

Logan'ın yüzü karardı ve çenesi gerilmiş bir vaziyette öne eğildi. "Dün gece ne yaptığımızı hatırlatmamı ister misin, sevgilim?"

Amanda'nın yüzü kızardı ama yine de alev alev yanan gözlerle Logan'a baktı.

Madison ellerini masaya vurarak ayağa kalktı. "Anlaşılan sizin halletmeniz gereken bazı konular var. Pierce, benimle içeri gelir misin lütfen?"

Hemen kapıya doğru gidip seslendi: "Pierce?"

Pierce, Logan'a baktı. "Hâlâ Amanda'yı güvenli eve..."

"Evet," dedi Logan.

"Hayır," dedi Amanda aynı anda.

Pierce teslim olduğunu gösteren bir el işareti yaparak Madison'ı takip etti.

"Bu neydi şimdi?" diye sordu Logan.

"Ne demek istediğini anlamadığıma eminim." Logan'ın onun için getirdiği Dr. Pepper gazozunu kaptığı gibi kafasına dikti.

"Gel biraz yürüyelim," dedi Logan.

"Yemek yiyorum."

"Hayır, yemiyorsun. Konuşmamız gerek."

Amanda elindeki poğaçayı tabağa bıraktı. "Konuşacak bir şey yok. Pierce'la gitmiyorum. Nokta. Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

"Gitmeni istemiyorum. Gitmen gerekiyor ki ben güvende olduğunu bileyim. Eğer sana bir şey olursa..." Başını salladı ve ellerini masaya dayamış bir şekilde uzaklara baktı.

Amanda öfkesinin dindiğini hissetti. Çocukluk yaptığını biliyordu ama son iki gün içinde olanlardan sonra onu terk etme fikri çok zor geliyordu. Ona olan aşkı o kadar yeniydi ve ona o kadar ihtiyacı vardı ki onsuz olma düşüncesine dayanamıyordu.

Amanda'nın, Logan'ın kendisini korumak istemesine kızması hiç adil değildi. Özellikle de en başta Amanda'yı Logan'a çeken şeyin bu olduğu düşünülürse hiç adil sayılmazdı. Onur ve görev duygusu oldukça gelişmişti ve işini yaparken her şeyini ortaya koyarak yapıyordu. Ve bu onu ne kadar yaralasa da şu anda kendisi Logan'ın yaptığı işin bir parçasıydı ve o neyin yapılması gerektiğini düşünüyorsa yapmasına izin vermeliydi. İşini yapabilmesi için gereken şey kendisinin gitmesiye, o halde gitmeliydi.

Bundan memnun olduğu anlamına gelmezdi sonuçta.

Amanda masadan kalkmak için hareket ettiğinde Logan derhal arkasında bitti ve sandalyesini çekti.

"Beni göndermeden önce en azından nereye gideceğimi ve ne kadar kalacağımı da söyler misin?"

"Konuyu konuşmadan önce seni arabaya atacak değildim zaten." Logan derin bir nefesin ardından parmaklarıyla saçını taradı.

Amanda, Logan'ın saçının biraz dağınık ve normalden uzun olduğunu fark etti. Tıraşa ihtiyacı vardı. Gözaltılarında da gölgeler oluşmuştu. Sadece dün gecedan beri değil, uzun süredir böyleydi Logan.

Yorgundu, iyi uyumuyordu ve kendini pek düşünmüyordu. Her zaman önce Amanda vardı. Uzun saatler boyunca çalışıyor, yine de eve gelip sanki adrenalin ve bitkinlikten ölmemiş gibi Amanda'ya zaman ayırıyordu.

Ve bütün bunlara rağmen Amanda onun işini zorlaştırmaya devam ediyordu. Bir an kendini tekmelemek istedi.

"Yürüme teklifi hâlâ geçerli mi?" diye sordu. Logan'ın dere kenarındaki banka kadar, hatta belki de iskeleye kadar gideceğini umuyordu.

Pelikan ve martıların uçuşunu seyrederek, ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını serin akıntıya bırakırlardı.

Hoşça kal demek için harika bir yol olurdu çünkü yapması gereken buydu. Hoşça kal demek ve Logan onun için endişelenmeden dava üzerinde çalışabilsin diye güvenli eve gitmek.

Logan eğilip nazikçe Amanda'nın alnını öptü. "Hadi gidelim." Elele tutuşup balkondan halı gibi yumuşacık çime indiler. Logan, Amanda'yı artık onun için tanıdık hale gelmiş olan çamlık girişine doğru götürürken gülümsediğini gördü.

Ağaçlığa yaklaşıırken bir ağaç kabuğu, Logan'ın başının üstünde çatırdadı.

Logan, kollarını Amanda'ya dolayıp onu göğsüne doğru çekti ve ağaçların onları koruyacağını düşünerek hızla oraya doğru hamle yaptı. Amanda'nın yere çarpmasını önlemek için havada döndü ve sırtüstü yere düştü. Amanda Logan'ın göğsüne yumuşak bir iniş yapmıştı.

O kendini toplayamadan Logan onu ayağa dikip patikaya doğru çekerek sarhoş bir gemici gibi bir sağa bir sola mekik dokuyarak çılgın gibi koşturmaya başladı.

Tam yanında bir tane daha ağaç kabuğu patladı. Bu gürültülü çatırtı Amanda'nın nihayet neler olduğunu anlamasına yetti.

Birisi onlara ateş ediyordu.

Patikanın sağında kalan ağaçlar o kadar sıkı ve o kadar sık çalılıklarla kaplıydı ki kaçış yoktu. Logan, çalılığın daha seyrek olduğu sol taraftaki ağaçlara doğru çekti Amanda'yı ama ayağının yanında patlayan bir mermi onu yine sağa yöneltti.

Patikadan aşağı dereye doğru koşmaktan başka çareleri yoktu. Nişancı onları bir tuzağa doğru yönlendiriyordu. Logan'ın ettiği küfürlerden, Amanda aynı sonuca ulaştıklarını biliyordu.

Bir sonraki atış o kadar yakından geçti ki kabuktan kopan kıymıklar Logan'ın yüzüne çarptı. Amanda bir şeyi var mı, diye bakmak istediye de Logan izin vermedi. Sağ eli omzuna dolanmış bir şekilde Amanda'yı kendisine öyle yapıştırmıştı ki adamın ona nişan alması imkânsızdı.

"Beni bırak ki silahını kullanabilesin," diye bağırdı Amanda.

"Önce seni emniyete almalıyım. Haydi, koş," diye zorladı onu Logan. "Çalılık derenin orada daha seyrek. Oradan ağaçlığa girebiliriz."

"Ama yaralısın sen. Tanrım, yüzün kanıyor." Logan'ın yü-

zündeki kesikten oluk gibi kan akıyordu ama öyle bir zigzag çizerek koşuyorlardı ki Amanda uzanıp ne kadar kötü olduğuna bakamıyordu.

Bir sonraki mermi önceki kadar yakından geçmedi. Birkaç metre sol taraflarında toprağa saplandı ama bu, Amanda'nın, nişancının kendisini hedef almadığını anlamasına yetti.

Nişancının hedefi Logan'dı.

Dereye ulaştılar ve tam Logan onu patikanın sağ tarafında ağaçlıklara giden açıklığa doğru götürürken Amanda çam ağaçlarının içinde kolunu kaldırıp Logan'a nişan alan bir adamın silüetini gördü.

Bu kadar yakından hedefi kaçırmamasına imkân yoktu.

Amanda, Logan'ın kolunun altına doğru daldı ve tam bir silah sesi duyulduğu an kollarını onun beline dolayıp sol tarafına doğru döndü.

Logan, Amanda'yı göğsünün üzerinde tutmaya gayret ederek bir palmiye kümesine doğru atıldı ve güvenli bir şekilde patikadan çıkana kadar yerde yuvarlandılar.

Tam arkasındaki ağaçtan bir gölge çıktığı an Amanda çılgıncı basıyordu ki Logan eliyle ağzını kapatarak onu susturdu. Arkasını bile dönmeden "Gelman uzun sürdü," dedi.

"Kusuruma bakma Daniel Boone⁴. Bu ağaçlık bölgeyi pek tanımıyorum, o yüzden bir açıklık bulabilmek için iki tur atmak zorunda kaldım."

Amanda, Pierce'in sesini duyunca rahat bir nefes aldı.

Logan elini Amanda'nın ağzından çekti. "Aklından ne geçiyordu? Neden kendini benim önüme attın?" Alçak sesli ve öfkeli konuşuyordu ve gözleri daha da kararmıştı.

⁴ Daniel Boone, 1820'lerin önemli Amerikan öncü keşifçilerinden biridir. Aynı zamanda prototip bir halk kahramanıdır.

"Sana ateş ediyordu, bana değil."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sesindeki öfke çok netti.

"O zaman neden beni bırakıp kendini korumak için silahını kullanmadın? Bana bir şey olmazdı. Bana nişan almıyordu nasılsa."

"Bu riski alamazdım. Çok savunmasız kalacaktın." Sonra Pierce'a döndü. "Ne dersin, hakladın mı adamı?"

"Tek atış yapabildim. Vurmadıysam da çok yaklaşımıştır. Artık iki kişi olduğumuzu biliyor. Muhtemelen kaçıyor dur şimdi."

"Destek çağır."

"Çoktan çağırdım."

"Kendini öldürtmeden önce şu küçük asabi bayanı eve götür."

Amanda öfkeyle yutkundu ve ayağa kalktı. İğne yapraklarını tişörtünden silkelerken "Kendim gidebilirim eve. Pierce'ın yardımına ihtiyacım yok," dedi.

"Logan döndüğünde bunu kendisine söyleyeceğimden emin olabilirsin."

Amanda kafasını kaldırdığında Logan'ın orada olmadığını görünce şoke oldu. Pierce, elinde başka yöne doğrulttuğu silahıyla tepesinde dikiliyordu.

Amanda'ya, kaldırmak için elini uzattı.

Amanda Pierce'ın yardımını kabul edip ayağa kalkarken sordu: "Nereye gitti?"

"Kötü adamı yakalamaya."

"Ona yardım etmen gerekmez mi?"

"Evet, seni sağ salim eve bıraktığım zaman edeceğim."

Logan'ın tahmininin doğru çıktığını fark edince beti benzi attı. Amanda onlara yük oluyordu. Buz gibi bir korku içine oturdu. Hemen dönüp Pierce ile birlikte hayatında hiç koşmadığı kadar hızla eve koştu. Bir taraftan da mümkün olduğunca çabuk ve

güvenli bir şekilde eve varıp çok geç olmadan Pierce'ın Logan'a yardıma gidebilmesi için dua ediyordu.

Logan, Frank Branson'ın hâlâ sıcak olan cesedinin yanına çömeldi. Mermi tam şakağından girmişti. Logan silahını ateşlemediğine göre ya Pierce müthiş şanslı bir atış yapmıştı ya da gerçek katil az önce yeni bir kurbanı daha imza atmıştı, hem de infaz usulü.

Yavaş yavaş ağaçlara doğru giderek nişancıya dair işaretler aramak için sık ormanı taramaya başladı. Ormanın içine doğru koşup dört yıl önce Amanda'nın canını yakan şerefsizi bulmak istiyordu ve damarlarına pompalanan adrenalin sessiz ve sakın kalmasını zorlaştırıyordu. Uzun yıllardır hayatının üstüne kara bir bulut gibi çöreklenmiş olan bu tehdidi ortadan kaldırmak için sabırsızlanıyordu.

Tam önündeki koruluktan yumuşak bir dal çıtırtısı duyuldu. Yavaş bir gülümseme yüzüne yayıldı ve koruluğun içine doğru yöneldi.

Amanda ve Madison verandanın köşesindeki Adirondack sandalyelere oturmuş polis ve FBI ordusunu seyreliyorlardı. Polis ve ajanların her biri arabalarına binip şehre dönmekten önce tek tek Logan ve Pierce'tan izin alıyorlardı. Sonra da küçük gruplar halinde orayı terk ettiler.

Sabahki bekleyiş berbattı. Amanda ve Madison bir çift Shadow Falls polis memuru tarafından korunur bir şekilde tüm pencerelerden uzakta, koridorda beklemek zorunda kalmışlardı.

Amanda çalışma odasında ya da oturma odasında daha rahat olacaklarını söylediğinde daha yaşlı olan polis başını iki yana sallayıp itiraz ederek orada daha güvende olduklarında ısrar etmiş ve kendi hayatına böyle bir riske giremeyecek kadar değer verdiğini söylemişti.

Diğer polis memurunun yüzündeki komik sırıtiştan ve Madison'ın kahkahalarından, Amanda bütün polis teşkilatının Logan'la birlikte olduklarını bilip bilmediğini merak etmişti.

Özel hayatının herkesçe bilinmesinden hiç hoşlanmıyordu ama onun asıl canını sıkan şey Logan'ın iyi olup olmadığını öğrenmeyi beklemektir.

Koridorda attığı voltalar saatler sürmüş gibiydi ve Logan'ın iyi olup olmadığını polislerden birine her soruşunda zaten bildiği cevabı alıyordu: Özel Ajan Pierce Buchanan dahil bir sürü polis ona yardım etmeye ormanlık alana gitmişlerdi.

Sonunda başka bir polis memuru gelip çevrenin emniyete alındığını ve evin içinde rahatça gezebileceklerini söylemişti.

Madison'la ikisi bu emri suiistimal etmiş ve gizlice arka verandaya kaçmışlardı. Sol arka köşeye yerleşmiş, neler döndüğünü izliyorlardı.

Dakikalar sonra bir grup polis üzerine beyaz bir örtü çekilmiş bir sedye taşıyarak ormandan çıktı. Amanda sedyeyi izlerken Madison'ın eline yapıştı ve orada yatanın Logan değil katil olması için hayatında hiç etmediği duaları etti.

Başka bir grup erkek ormandan çıkınca derin bir oh çekti. Uzak mesafeden bile etraflarındaki polislerden daha uzun oldukları için Logan ve Pierce'ı görebiliyordu.

Fakat yüzündeki ve gömleğindeki kanı görece kadar yakına geldiklerinde tekrar telaşlandı. Derhal ona koşmak istedi ama Logan'ın bakışları onun cesaretini kırdı.

Logan öfkeden deliye dönmüş bir haldeydi. Amanda'ya öfkeliydi.

Ama neden?

Bir sağlık görevlisi onu garaj girişindeki ambulanslardan birine doğru çekerken sedye de diğerine yükleniyordu.

Pierce verandaya çıkıp masalarına yaklaştı.

"Logan iyi mi?" diye sordu Amanda.

"Birkaç dikiş atabilirler. Çok yakına isabet eden mermilerden birinin yüzünün yanında ağaç kabuğunu patlatmasından yaralanmış. Durumu iyi."

"Gidip görebilir miyim?"

"Şu anda bunu tavsiye etmem. Bir sağlık görevlisi yüzüne dikiş atıyor, sonra da bir süreliğine meşgul olacak."

"Sağlık görevlisi mi? Neden hastaneye gitmiyor?"

"İstemedi, şu anda vakti olmadığını söyledi." Pierce omuz silkti. "Çok inatçı bir adam."

Madison, masanın altından Amanda'nın elini sıktı. "Sedyedeki kimdi? Logan ateş edeni yakaladı mı?"

Pierce bir an tereddüt etti. "Ölen Frank Branson, ama onu Logan vurmamış. Bulduğunda ölüymüş." Pierce, dedektiflerini yönlendirmek ve onların başındaki Riley'yle konuşmak için ayrılmadan önce onlarla birkaç dakika daha konuştu.

Saatler sonra mülkün etrafını kontrol eden bir memur dışındaki polislerin çoğu gittiğinde, Amanda ve Madison neler olduğu ile ilgili Logan'la konuşma fırsatı yakalamak için masada oturuyorlardı.

"Bu sabah beni kurtarmak için hayatını feda etmeye kalktığını düşününce, bugün en az bir sefer gelip beni bir kontrol eder sanıyordum," diye serzenişte bulundu. Logan garaj girişine çıkan merdivenlerin yanındaki verandanın karşı ucunda ayak-

taydı. Pierce ve Riley onunla konuşuyordu ve o, Amanda'nın bulunduğu tarafa bakmamak için özel bir gayret sarf ediyor gibiydi.

"Sanırım benim burada Logan'ın gerçekten meşgul olduğunu söylemem gerekiyor. Ama ben bile o kadar iyi yalan söyleyemem," dedi Madison. "Pierce bugün bize defalarca bilgi vermekten çekinmedi ve onun da en az Logan kadar fazla sorumluluğu var. Sonuçta bir federal ajan."

Amanda arkadaşına baktı ve kaşını kaldırdı. "Bak sen. İlginç. Pierce bugün bizi sakinleştirmek için elinden gelenin fazlasını yaptı ama şimdi düşününce sadece seninle konuştu, benimle değil."

Madison sırtıttı. "Çok seksi bir adam. Bu sabah sen gelip bütün eğlenceyi bozana kadar bagel poğaçalardan konuşuyorduk. Onunla edepsizce flört ettim."

"Öyle mi? Affedersin. Logan'a çok öfkeliydim. Şimdiyse yalnızca benimle konuşmasını istiyorum." Dönüp kendisine bakmasını dileyerek ona baktı.

"Belli ki bir şeye sinirlenmiş," dedi Madison. "Bu sabah da bir şeye çok kızgındı. Sol yanağının seğirmesinden anlayabilirsin. Fark etmiş miydin bunu?" Amanda'nın cevabını beklemeden devam etti: "Şimdi her erkeğin illa ki bir gün girdiği o karanlık ve hüznü devrede. Kesin, hiç şüphe yok. Sana bir konuda çok sinirlenmiş."

"Harika."

Madison omuz silkti. "Hâlâ avantaj sende. Onunla yatıyorsun. Tekrar kibarlaşana kadar azma yeter."

Amanda canı sıkın olmasına rağmen kahkaha attı.

Logan dönüp ona baktı ama ne gülümsedi ne de başıyla selamladı. Hemen kafasını çevirdi.

Bu, Amanda'nın canını yaktı.

Hem de çok.

Logan, Amanda'nın Madison ile birlikte içeri gidişini izledi. Ormandan çıkıp onu kız kardeşiyle otururken görünce gidip sarılmamak için zor tuttu kendini. Ama o kadar kızgındı ki Amanda'ya, bağırmadan konuşabileceğinden emin değildi, o yüzden tam ters bir yaklaşımı, onu görmezden gelmeyi denedi. Tabii o seksi tişörtü ve her yerini gösteren haki şortuyla dışarıda otururken bu hiç kolay bir iş değildi. O muhteşem saçlarının kıvrır kıvrır olup kalçalarına dökülüşü Logan'ın dikkatini inanılmaz dağıtıyordu. Bugün devriyelerinin birçoğunu ona öküz gibi bakarken yakalamıştı.

Bu hatayı bir daha yapamazlardı.

"Logan, dinliyor musun?" Pierce Logan'ın kolunu yumrukladı.

"Ne?" diye sordu Logan.

Pierce gözlerini devirdi. Riley güldü.

"Biliyorsun, er geç onunla konuşup neye sinirlendiğini söylemen gerekecek," dedi Pierce.

"Sinirlenmek mi? Kendini kurşunun önüne attı. Ben çelik yelek giyiyorum Tanrı aşkına ve o kalkmış üstünde bir tunikle önüme geçiyor. Deli mi bu kadın?"

"Senden hoşlanıyor sanırım. Bu da bir çeşit delilik sayılır."

Logan onu itekledi, sonra kollarını kavuşturup çite dayandı. "Riley, Branson'dan mermiyi çıkardığınız zaman balistik inceleme için acele edin. Pierce'in silahından çıkmadığının kanıtlanmasını istiyorum." Pierce'a baktı. "Şu an için kullanabileceğin başka bir silahın var değil mi?"

"Tabii ki."

"Nişancının burayı nasıl bulduğunu bilmek istiyorum. Her

zaman eve dolanarak gider, takip edilip edilmediğimi kontrol ederim."

Pierce sordu: "Peki ya Karen?"

"Karen buraya yakın oturuyor. Burası ile kendi evi arasında gidip geliyor. Bu günlerde hiç şehre inmediğinden kimsenin onu takip etmesi için bir neden yok." Pierce'a baktı. "Ve şehirden buraya senden başka hiç kimse gelmedi."

"Kız kardeşin hariç," dedi Pierce. "Seni karakolda aradığını söyledi. Kaç kişi onun senin kız kardeşin olduğunu biliyor?"

"Kahretsin. Herkes. Pek mülayim bir tip değil. Şehre dalmış bir hortum gibidir. Karakolun on mil yarıçapındaki herkes onun orada olduğunu bilir. Ve eğer onu takip eden birisi olursa haberi bile olmaz."

"Amanda'yı güvenli eve bugün mü götürmemi istersin, yoksa yarına kadar bekleyeyim mi?" diye sordu Pierce kararan gökyüzüne bir göz atarak.

Logan derin bir nefes aldı. "Riley, evin etrafında devriye görevinde kaç kişi var?"

"Dört. Her on beş dakikada bir telsizle haberleşiyorlar. Sabah sekizde yeni bir takımla değiştireceğim onları."

"Sabah yeni bir takım getirmeye zahmet etme. Bu gece burada kalıp eşyalarını toplasın. Sabah erkenden Pierce ile gidebilir. Bu sana da uyar mı Pierce?"

Pierce başını salladı. "Onu bizzat ben götüreceğim oraya. Peki ya Madison?"

Logan'ın yüzü kızardı. Amanda ile ilgilenmekten Madison'ı tamamen unutmuştu. Ne ağabeydi ama. "O hiç aklıma bile gelmedi," diye itiraf etti.

Riley onu şehre götürebileceğini teklif etti.

Pierce Riley'ye öfkeyle baktı. "Ben de götürebilirim."

Logan'ın kaşları kalktı. "Kız kardeşimle mi ilgileniyorsun?" Pierce kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. "Senin için bir sakıncası mı var?"

"Bilmiyorum. Bunu düşünmem gerek." Sırıtarak Pierce'i dürtükledi. Pierce da aynı şekilde cevap verdi.

Riley bir Logan'a, bir diğerine baktı. "O zaman Madison'ı şehre götürmüyorum."

İkisi de aynı anda "Hayır," dedi.

"Tamam tamam." Riley ellerini havaya kaldırdı. "Her şey hallolduysa ben şehre dönüyorum. Bütün gece rapor doldurmakla uğraşacağım zaten."

"Ben sana yardım ederim yarın. Bugünkü çatışmayla ilgili ben de kendi raporumu yazmak zorundayım," dedi Logan.

"Gidip Madison'dan kurtarayım seni," dedi Pierce hevesli bir şekilde uzun adımlarla eve doğru yürüyerek.

Riley arabayla çıkana kadar Logan verandada kaldı. Yanığının dikiş atılan tarafı zonkluyordu ve morali hâlâ içeri gidemeyecek kadar kötüydü.

Amanda'ya o kadar kızgındı ki onu kollarından tutup kendine gelinceye kadar sarsmak istiyordu. Ama aynı zamanda ona sarılıp iyi olduğuna kendini inandırmak istiyordu. Bugün ölüme çok yaklaştı. Eğer Pierce gelip adama ateş etmeseydi şimdi ölmüş olacaktı. Amanda kendini onun önüne atmadan bir salise önce tam solunda bir adamın gölgesini görmüştü, eğer Pierce orada olmasaydı her şey için bir salise geç olacaktı.

Kapı sesiyle irkildi, kafasını kaldırdığında Pierce ve Madison'ın geldiğini gördü. Pierce'in elinde bir bavul vardı, başıyla selam verip arabaya doğru ilerledi.

Madison tam önünde durup onu bütün gün görmezden geldiği için konferans çekmek yerine kollarını beline dolayıp koca-

man sarılarak onu şaşırttı.

Logan da ona sarılıp başını öptü. "Bu ne içindi şimdi?" diye sordu.

"Hımm, bir bakalım. Sana ateş ettiler. Ölebilirdin. Başka ne için olacak?"

"Teslim oluyorum."

"Tabii iki dakikanı ayırıp bir merhaba deseydin iyi olurdu bugün ya neyse."

"Hah, işte beklediğim buydu."

Madison derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum ağabey, vurulmadığına da sevindim ama eğer oraya girip yeni arkadaşımın kırılan kalbini onarmazsan seni bizzat ben vuracağım." Sonra arkasına bakmadan verandadan indi.

Kalbi mi kırılmış? Neden bahsediyor bu yahu? Nasıl kırmış Amanda'nın kalbini?

Kendini katilin mermisine kurban etmek üzere olduğu o korkunç andan beri ilk defa Logan'ın öfkesi dinmeye başladı. Artık olanları Amanda'nın gözünden görmeye başladı.

Kendini sevdiği adamın önüne atmış, gerekli olmadığı halde onun için kendi hayatını vermeye kalkmıştı. Logan'ın çelik yelek giydiğini biliyordu. O zaman neden yapmıştı böyle bir şeyi? Neden hayatını riske atmıştı?

Aklına gelen tek cevap düşünmeden davrandığıydı. İçgüdüsel bir harekette bulunmuştu. Onun için kendini riske atmıştı.

Onun ise tek yaptığı ateş püsküren gözlerle ona bakmak olmuştu.

"Kahretsin."

BÖLÜM XVIII

Madison ve Pierce kapıdan çıktığında Amanda'nın üzerine karşı konulmaz bir yalnızlık hissi çöküverdi.

Logan da onu böyle görmezden gelirken alt katta takılması-
nın bir anlamı yoktu, o yüzden yukarı çıkıp misafir yatak odala-
rından birine çekildi. Logan'ın onu arayacağını hiç düşünmedi,
o yüzden kendi odasında uyuyabilirdi ama o koca yatakta onsuz,
tek başına uyuma fikri içini karartmıştı.

Bunun yerine tekli yatağı olan daha küçük odalardan birini seçti. Oda, yumuşak kahverengi ve belli belirsiz krem sarı tonla-
rında dekore edilmişti. Ortada gül ya da başka çiçek yoktu. Çok
hoşuna gitti. Özellikle odanın öte yanında, büyük bir manzara
penceresinin altına yerleştirilmiş koltuğa bayıldı. Çok sıcak bir
okuma koltuğuydu ve gördüğü an bu gece burayı bol bol kulana-
bileceğini düşündü. Sinirleri öylesine gergindi ki uyuyabileceği-
ni sanmıyordu.

Perdeleri kapadıktan sonra yatağın ucundan bir battaniye
kapıp uzun koltuğa kuruldu ve okumaya başladı.

Birkaç dakika sonra Logan'ın merdivenlerden çıktığını duy-
du. Ayak sesleri, her ikisinin de yatak odalarının bulunduğu evin
öbür ucuna kadar ahşap koridor boyunca yankılandı.

Logan derhal koridorun sonuna onu aramaya gelmeyince

hayal kırıklığının oluşturduğu sancıya hemen bir son verip elindeki romanın sayfasını çevirdi. Gelip onu aramasını falan istiyor değildi. Yalnızca gelip Amanda'ya, kapının kilidini açması ve onu affetmesi için yalvarması onu iyi hissettirecekti.

Biraz olsun ayaklarına kapanmasını istemek çok muydu? Geçirdiği o günden sonra bunu hak ettiğini hissediyordu. Ayaklarına kapanıp yaltaklansa bile kapıyı açacağından değildi. Fakat kilitli kapının arkasından aşkı için ağlayıp sızlanması yine de iyi olurdu. Logan'dan başka hiç bir şeye odaklanamamasına kızarak bir sayfayı daha çevirdi.

"Çok hızlı okuyor olmalısın. Bir önceki sayfayı çevireli on saniye olmadı."

Logan'ın sesine irkilerek döndü ve yandaki odayı bulunduğu odaya bağlayan, daha önce fark etmediği kapının ağzında durduğunu görünce şoke oldu.

"Eşekliğimi affedebilecek misin?" dedi eğilip onu kollarına alırken.

"Beni yere indir," diye sert bir karşılık verdi Amanda, kitabı paldır küldür yere düşerken.

"Çok ısrar ediyorsan." Logan dönüp Amanda kollarındayken boydan boya koltuğa çöktü. Amanda Logan'ın göğsünde zıpladı ve Logan ayaklarını uzatıp sırtını arkaya dayarken onu biraz daha kendine çekti.

"Buraya girmene izin vermedim," dedi Amanda. Çırpınarak Logan'ın kollarından kurtulmaya ve kucağından sıyrılmaya çalıştı.

"İzin istemedim ki." Amanda ona bakana kadar Logan onun çenesini kibarca yukarı kaldırdı. "Kıvranmayı bırakırsan bugün niye öyle davrandığımı anlatmak istiyorum sana."

Gözlerindeki özlem o kadar güçlüydü ki o da aynı şekilde içindeki özlemi yansıtarak cevap vermek zorunluluğu hissetti.

Sonra yanağının kenarındaki saç çizgisinden aşağı inen dikişleri fark etti. Eli kendiliğinden yukarı kalktı ve parmakları Logan'ın şakağından gözünün kenarına kadar inen kesigin üstünde hafifçe gezindi.

Logan uzanıp Amanda'nın yüzünün kenarındaki yara izini parmağının ucuyla okşayıp gülümsedi. "Sadece bir yara izi. Önemli bir şey değil."

Kendi yara izinden değil Amanda'ninkinden bahsediyordu ve onun dikkatini başka tarafa yönlendirmesine izin vermemek kolay değildi çünkü Logan'ın her fırsatta onu ne kadar güzel bulduğunu söyleyişi Amanda'yı derinden etkiliyordu.

"Önemli," diye ısrar etti Amanda. "Kesik biraz yan tarafa denk gelseydi kör olabilirdin. Sakat kalabileceğinden ya da ölebileceğinden bahsetmiyorum bile."

"Ama öyle olmadı."

Amanda öfkeyle başını iki yana salladı ve onu iterek aralarına biraz mesafe koydu. Ayağa fırlayacaktı ama Logan'ın kolu onu omzundan sıkıca tutarak kucağında durmasını sağlıyordu.

"Logan, bugün adam ateş etmeye başladığında ben yanında olmasam ne yapardın acaba?"

Logan'ın çenesi kenetlendi ve gözlerine huzursuz bir bakış yerleşti. "Tartışmalı bir durum. Eğer sen benimle olmasaydın, ormana gitmiş olmazdım."

"Silahını çekip peşine düşerdin. Ama yapmadın çünkü eğer bunu yapmaya kalksan beni orada savunmasız bırakacağından korktun. Doğru değil mi?"

"Buraya seninle tartışmaya gelmedim."

"Öyle mi? Peki neden geldin?"

"Özür dilemek için. Ve neden bütün gün seni görmenden geldiğimi söylemek için."

"Sen beni sadece görmezden gelmedin Logan. Bana doğru baktığın birkaç seferde de beni öldürecekmişsin gibi baktın."

Logan Amanda'nın bacağının üstündeki elini yumruk yaptı. "Kızgındım. Hatta öfkeden deliye dönmüştüm. Hâlâ da öyleyim."

"Neden?"

"Neden mi?" Logan'ın gözleri alev gibi yanıyordu ve inanamayan gözlerle Amanda'ya bakıyordu. "Birisi bize ateş ediyordu ve sen kendini mermilerin önüne attın."

Amanda onun devam etmesini istedi ama o bütün gün yaptığı gibi dik dik bakmakla yetindi. Derin bir nefes alıp yeniden denedi: "Buna kızmanı anlıyorum ama bütün gün bana bir parça⁵ gibi davrandın. Etrafımdaki herkes benden ne kadar utandığını gördüğü zaman neler hissettiğimi biliyor musun..?"

"Senden utanmadım."

Amanda ellerini havaya kaldırıp göğsünde kavuşturdu. "Bu şekilde bir yere varamayız."

Birkaç dakika sessizce oturdular. Amanda kalçalarının altında büyümekte olan erkekliğine rağmen Logan'ı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Böyle bir zamanda nasıl olup da seks düşünebiliyordu ki?

"Özür dilerim, Mandy." Öne doğru eğilip kulak memesini ısırıldı.

Amanda sıçradı ve o minicik dokunuşun veridiği hazza rağmen öfkesini korumaya çalıştı.

Logan derin bir nefes aldı. "Konu sen olunca öfkemi kontrol edemiyorum. Bu bir mazeret değil tabii. Biliyorum ve davranışım seni utandırdığı için özür dilerim, ama böyle bir şeyi tekrar yaparsan yine bir eşek gibi davranmayacağım garantisini

veremem. Fakat denerim," dedi Amanda'nın ağzından dökülmek üzere olan öfkeli sözcükleri durdurmak için elini kaldırarak. "Tekrar yapmayacağıma söz veremem ama deneyeceğime söz verebilirim. Yeterli mi?"

Çok kötü bir özürdü ama Amanda bunun Logan'ın kalbinden geldiğini biliyordu. Böyle bir şeyi bir daha tekrarlamayacağına dair söz vermesini tercih ederdi ama Logan bunu yapamayacak kadar dürüsttü. Sınırlarını biliyordu. Amanda istemeye istemeye başını salladı.

Logan onu çekerek göğsüne yasladı ve başını çenesinin altına yerleştirip saçını okşamaya ve başına masaj yapmaya başladı. "Ben sana bir söz verdim. Sen de bana bir söz verebilir misin?"

"Hangi konuda olduğuna bağlı."

Logan'ın kıkırdayışı yattığı yerde Amanda'nın kulağını gıdıkladı.

"Bir daha kendini bu şekilde tehlikeye atmayacağına söz ver."

Amanda başını salladı. "Kasıtlı yapmadım. Sadece bir anlık reaksiyondur. Sen nasıl bana kızmayacağına veya beni dışlamayacağına söz veremiyorsan ben de ucunda kendimi tehlikeye atmak bile olsa sevdiğim adamı korumayacağıma söz veremem."

Logan'ın parmakları durdu. Amanda birden ağzından çıkanların farkına vardı ve Logan'ın bunları fark etmemesini umdu. Bunu ilk söyleyenin kendisi olmasını istemiyordu.

Logan onun yüzünü avuçlarının içine alıp yüzünü yukarı kaldırdı. "Beni seviyor musun?" diye sordu kısık bir sesle. Elleri titriyordu ve gözleri simsiyah olmuştu. Amanda bunu söylediğine pişman olduysa da söylediklerinde ciddi olmadığını düşünmesini istemezdi.

Kafasını hafifçe çevirip Logan'ın avucunu öptü. "Evet, seni seviyorum."

⁵ Parya-Hindistan'da toplumsal sınıfların dışında kalanlara verilen ad.

Logan onu kendine çekerek dudaklarına yapıştı ve dilini onun diline bastırmaya başladı. Çılgın gibi dilini içeri ve dışarı hareket ettirirken Amanda onun omuzlarına yapıştı ve dizlerini yukarı çekerek ona sarıldı.

Dilleri buluştuğunda Amanda onun dilini emdi ve Logan derin bir iniltiyle titredi.

Logan birden dönüp onu altına aldı ve elleriyle çılgın gibi pantolonunun düğmelerini açmaya çalışırken ağzıyla da Amanda'yı mahvetmeye devam etti.

Amanda vücudunu onun vücuduna bastırdı ve bir süre kravatını çözmeye, gömleğinin düğmelerini çıkarmaya çalıştıysa da sonunda vazgeçip yırtıp açtı. Düğmeler önce duvarlara çarptı, sonra da yere düştü.

Logan, Amanda'nın şortunu çıkarabilmek için öpüşmeye bir an ara verdi. Amanda, Logan'ın kaslı bacaklarından aşağı pantolonunu çekmeye çalışırken Logan da onun şortunu sıyrabilsin diye kendini havaya kaldırdı.

Daha önce hiç böylesine saf bir açlıkla karşılaşmamıştı, hatta seviştikleri ilk gecede bile. Logan için yanıp tutuşuyordu. Logan, Amanda'nın badisini çekip çıkardı ve eğilerek diliyle göğüslerinin arasındaki vadiye daldı. Şimdi elleriyle göğüslerini sıkıyor mıncıklıyordu.

"Logan, pantolonun, çıkar şunu..."

"Zaman yok. Bekleyemeyeceğim." Pantolonu dizlerinden sarkarken Amanda'nın içine girdi.

Amanda, Logan'ın altında titredi ve başını geri atarak onun ritmine uymaya başladı. İleri ve geri hareketlerle, gerilerek, gevşeyerek, ıkınarak, zorlayarak çılgın gibi ortak amaçlarına doğru hızla ilerliyorlardı.

Amanda, içinde Logan'ın kasıldığını hissetti ve sona yaklaş-

tığını anladı. Kendisi de yaklaşıyordu. Logan'ın yaklaşan orgazmının ilk titremeleri Amanda'ya ulaştığı zaman başını geriye, koltuğa atıp parmaklarını Logan'ın sırtına geçirdi ve içinde büyüyen duyguyla mest oldu.

Logan derin bir nefes alıp daha da sertleşti ve Amanda'nın içine hızlı ve derin darbeler vurmaya başladı. "Benimle birlikte gel Mandy," diye inledi. "Bırak kendini." Sonra eğilip dişleriyle meme uçlarını ısırıp zevkten şişmiş uçlarını ağzının içine doğru çekti ve derin, uzun vuruşlarıyla aynı ritimde emmeye başladı.

"Logan!" Amanda'nın orgazmı içinde dalga dalga yayılırken çığlık attı ve Logan'ın altında sarsılmaya başladı. Hemen sonra bu inanılmaz zevk çırpıntıları her ikisini de iyice mest ettiği an Logan da ona katıldı.

Logan, Amanda'nın üstüne yığıldı, göğsü terden kayganlaşmıştı, ve her nefeste bir körük gibi inip kalkıyordu. Göğsündeki sert kıllar Amanda'nın şişmiş göğüslerine sürtünüp ona minik zevk dalgaları yayıyordu.

"Bu..."

"Muhteşemdi," diye tamamladı onun cümlesini Logan.

Amanda *inanılmaz* diyecekti ama *muhteşem* de olurdu.

Tam Amanda'nın nabızı normale dönerken ve nihayet zorlanmadan nefes almaya başlayacakken içinde Logan'ın tekrar ereksiyon olduğunu fark etti.

"Yok artık, yine..."

"Ben henüz bitirmedim. Yakınına bile gelmedim," dedi ve bunu ispatlamak için devam etti.

Neden sonra, üç sefer seviştikleri minik ikiz yatakta bitkin düşüp uyumak üzereyken huzursuz bir duygu kapladı içini.

Onu sevdiğini söylemişti.

Fakat o onu sevdiğini söylememişti.

Güneşin doğuşundan hemen önce Logan, komadaymış gibi uyuyan Amanda'yı çok daha rahat olan ana yatak odasına taşıdı. Üstünü örttü ve orada dikilerek onun insanüstü güzelliğini inanmaz gözlerle birkaç dakika izledi.

Pembe dudaklarından çıkan eşsiz gülümsemesi ve sanki dua ediyormuş gibi çenesinin altında kavuşturduğu elleriyle bir melege benziyordu. Muhteşem saçları başını bir hare gibi sarıyordu ama Logan o melek görüntüsünün altında yatanı biliyordu.

O bir melek değildi. O bir dişi kaplandı. Tutkularının derinliğiyle onu sürekli şaşırtan talepkâr bir kadın. Gözlerinin altındaki küçük koyu halkalar, Logan'ın sabaha kadar onu rahat bırakmadığını gösteriyordu.

Amanda onu sevdiğini söylediğinde, o kadar kendinden geçmişti ki onu zevke boğarak ne kadar sevdiğini göstermeye çalışmış, deliye dönmüştü. Son sevişmelerinde Amanda merhamet dileyene kadar onu üç sefer zirveye çıkarmış ve içine yaptığı üç hızlı vuruşla kendisi de onunla birlikte zirveye ulaşmıştı.

Her girişte, her öpüşte ve tenlerinin her buluşmasında sanki vücutları yalnızca birbirleri için yaratılmış gibi sevişmelerine hayret etmişti.

Victoria ile alakası yoktu. Bir kadında aradığı eski önyargılarıyla ilgisi bile yoktu. Fakat yine de onun için mükemmeldi.

Kapı ağzında dönüp hâlâ huzur içinde uyuyup uyumadığına baktı. Bu kadar yorulduğunda genelde kâbus görmüyordu ve Logan buna çok seviniyordu. Bir gün o kâbusları sonsuza dek yok etmeyi umuyordu.

Amanda'nın birkaç saat daha uyuyacağından emin bir şekilde misafir banyolarından birinde duş aldı ve giyindi. Yolda olup ol-

madığını öğrenmek için çalışma odasından Pierce'i aradı. Pierce ilk çalışta telefonu açıp yirmi dakikaya orada olacağını söyledi.

Canı fena halde kahve istiyordu ama kokusunun Amanda'yı uyandırmasını istemediğinden kahve yapmaya teşebbüs etmedi. Gerginlikten parmaklarıyla masaya vurdu.

Bazı kâğıtları düzeltmeye başladı ve Northwood dava dosyası dikkatini çekti. Kalın dosyada gözden geçirmediği yalnızca birkaç sayfa kalmıştı. Şimdi yapabilirdi bunu. Klasörü kendine doğru çekip kaldığı yeri işaretlemek için kullandığı ataçlı bölümü açtı.

Kâğıtlardan biri motel müdürüyle yapılan bir görüşmenin kaydıydı. Anna Northwood, öldürüldüğü motelde hizmetli olarak çalışmıştı. Kısa görüşme ayrıntıdan yoksundu ve Logan'ın zaten bilmediği bir şey anlatmıyordu.

Klasörün sonuna gelene kadar iki rapor daha okudu. Son sayfaya içinde CD olan bir zarf tutturulmuştu. Meraklanan Logan kâğıt parçasını açtı. Şu âna kadar klasörde görmüş olduğu en ayrıntılı biyografiydi. Bu, adını hatırlamadığı bir dedektif tarafından cinayetten birkaç gün sonra kaydedilmişti.

Formun en üstünde kurbanın tam adı yazıyordu; Anna Katherineina Northwood.

Logan, damarlarındaki kanın donduğunu hissederek öylece kalakaldı. Anna. Katherineina. Northwood. İsminin yanında "Lakabı" diye bir kutucuk vardı. Kutunun içinde dört harf vardı, K-A-T-E. Ailesi ona Kate diye hitap ediyordu.

Amanda'ya saldıran adamın ona hitap ettiği isim.

Tesadüf olmalıydı.

Çünkü aksi onu harap ederdi.

CD kabını açıp arkasındaki post-it notunu okurken elleri titriyordu. Notta, CD'nin, kurbanın cesedi bulunduğu motelde

çalmakta olduğu yazılıydı. Logan'ın kafasında alarm zilleri çalmaya başladı.

Amanda, adamın daha önce ya da daha sonra hiç duymadığı tuhaf bir melodi mırıldandığını ama tekrar duyarsa hatırlayacağını söylemişti.

"Logan?"

Amanda'nın tatlı sesine kafasını kaldıran Logan kapı ağzında Amanda'yı görünce şaşırdı, onun yanında duran Pierce'i görünce daha da şaşırdı.

Ona gidip kollarını dolayıp tekrar o iki kıymetli kelimeyi, onu sevdiğini söylemesini öyle çok istedi ki. Ama bunu yapmadı. Yapamazdı.

Pierce masaya doğru yürüdü. "Amanda aldı beni içeri. Sanırım zili duymadın."

Logan sandalyeyi geriye itip elinde CD ile birlikte ayağa kalktı. "Amanda, sana bahsettiğim davayı hatırlıyor musun?" diye sordu kulak tırmalayan bir sesle. Sonra boğazını temizleyip devam etti: "Hani şu katilin kaçmasına sebep olduğum davayı."

Amanda başını sallayıp masanın önündeki Pierce'in yanına geldi. "Nereden bilebilirdin ki Logan. Bu yüzden kendini suçlayamazsın."

"Saçları uzun değildi, ama gözleri maviydi. Ailesi ona Kate diyormuş."

Amanda'nın gözleri büyüdü. Önce Pierce'a, sonra Logan'a baktı. "Bu oldukça yaygın bir isim öyle değil mi? Bence öyle."

Logan onun sesindeki şüpheyi duydu, o küçük kuşku tonunu.

"O eski dava dosyasını inceliyordum ve bir CD'ye rastladım. Rapora göre polis cesedi bulduğunda teypte çalışırmış bu."

Yavaşça odanın diğer tarafına, TV'nin altında duvara gömme bir şekilde monte edilmiş CD oynatıcısına doğru yürüdü.

"Logan, yapma. Lütfen." Amanda'nın sesi son sözcükte çatladı. Onun sesindeki bu yalvaran tonu duyunca Logan'ın göğsü sıkıştı ama bu kuşkuların doğru olup olmadığını bilmeliydi. Sert bir nefes alıp CD'yi sete taktı.

Yavaşça dönüp gözlerini Amanda'ya dikip kaderini beklemeye başladı.

"Neler oluyor?" Pierce bir Amanda'ya, bir Logan'a baktı.

Logan, onu görmezden geldi. Elektrikli sandalyeye bağlanmış, on ikiye yaklaşan saatin yelkovanını izleyen, onu kurtaracak telefonun hiç gelmeyeceğini bildiği halde umutsuzca bekleyen bir adam gibi donakalmıştı.

Hoparlörlerden yükselen derin ve hüzünlü melodiyi duyunca Amanda'nın yüzü bembeyaz oldu. Gözlerine bir panik ifadesi oturdu ve acı dolu bir sesle bağırdı: "Hayır, Logan, hayır."

Kulaklarını tıkayıp odadan koşarak çıktı, merdivenlerden koşar adım çıkarken hıçkırıkları yankılanıyordu.

"Gidip Amanda'ya bakmadığına inanamıyorum." Pierce tiksintiyle başını salladı.

Logan elindeki kalemi sımsıkı tutarak önündeki kâğıda bir satır daha karaladı.

"Derdin ne senin?" diye sordu Pierce. "Neden yukarıda kızın yanında değilsin? Amanda'nın senin için önemli olduğunu sanıyordum."

Logan'ın çenesi sinirden kenetlendi. Alt çekmeceyi açıp bir yığın fotoğraf çıkardı. Bunlar her akşam çıkarıp baktığı ve masasının üstüne attığı fotoğraflardı. "Ne istediğim ve kimi umursadığımı artık önemli değil. Görmüyor musun?" İşyerinde beyaz

tahtaya asılı olan resimlerin kopyalarını ortaya saçtı. "Son on yılda korktuğum her şey gerçek oldu."

Pierce gözlerini kıstı. "Ne diyorsun sen?"

"O beyaz minibüsü bıraktığımdan beri beni ayakta tutan tek şey, belki de katilin bir başkasını incitmediği umuduydu. Kendimi, 'umarım benim yüzümden başka birisinin daha canı yanmamıştır' düşüncesiyle aldatmaya çalıştım bunca zaman."

Parmağını fotoğraflara bastırıp "Artık gerçeği biliyorum. Bütün bu kadınlar vahşice işkence edilip tecavüze uğradı..." derken sesi çatladı ve bir elini yüzüne sürdü. Sonra sandalyesine çöktü. "Onu durdurmak zorundayım. Başka birinin ölmesine izin veremem, anlamıyor musun?"

"Bu söylediklerine katıldığımdan değil ama bütün bunların Amanda'yla ne ilgisi var? Şu anda yukarıda ona yardım ediyor..."

Logan yumruğunu masaya vurdu. "Yüzündeki ifadeyi gördün. Artık gerçeği biliyor. Ben olmasam saldırıya uğramazdı, bunu biliyor. Çektiği tüm acıların sebebi benim." Yazıp durduğu bloknottan bir kâğıdı yırtıp attı.

Pierce başını iki yana salladı. "Bence dikkat et çünkü yanlış yoldasın. Kendi izlenimlerinin, kararlarını etkilemesine izin veriyorsun."

"Şu anda düşüncelerim hayatımda hiç olmadıkları kadar net. Artık ne yapılması gerektiğini biliyorum, nihayet."

"Ne yazıyordun, onu söyle en azından. Kargacık burgacık yazılarını okuyamıyorum." Pierce, sarı kâğıdın üzerindeki notları okuyabilmek için başını çevirdi. "Bu bir adrese benziyor."

Logan kâğıdı ona uzattı. "Öyle. Anna Northwood, buradan otuz dakika ötede Summerville diye bir bölgede büyümüş. On beş yaşındayken ailesi Pensacola'ya taşınmış. Polis Summerville'de kimseyi sorgulamamış. Öldüğü zaman yirmi üç yaşında

olduğu için kimse o kadar geriye bakmayı düşünmemiş."

"Katilin kadının geçmişine ait biri olduğunu düşünmek için bir sebepleri yokmuş," dedi Pierce.

"Öldürüldüğünde Anna Northwood'un saçları uzun değilmiş, ama iddiaya girerim ki daha gençken, yolları ilk karşılaştığında öyleydi. Summerville'e gidiyoruz."

"Beni neden güvenli eve sen götürüyorsun, Karen?" Amanda koltuğun kenarına yapışıp içindeki kedere teslim olmamaya çalıştı. "Beni Pierce götürecektir sanıyordum. Logan nerede?"

Derin bir nefes alıp sakin olmaya çalıştı. O korkunç müziği dinledikten sonra paniklemiş, kafasında dönüp duran görüntülerden kaçmak için yukarı koşmuştu. Sakin olduğunda Pierce ve Logan çoktan gitmişti. Birkaç dakika sonra Karen onu sivil bir araca bindirmişti. Şimdi arka arabadaki iki polisle birlikte Karen, Amanda'yı Interstate 10 yolundan güvenli eve götürüyordu.

"Logan daha sonra her şeyi açıklayacak," diye onu rahatlatmış Karen. "Önemli bir ipucu yakaladığını söyledi, Pierce de onunla gitmekte ısrar etti." Amanda'ya baktı. "Endişelenme, neredeyse geldik. Motele vardığımızda memurlar dikkat çekmemek için devam edecek. Bir FBI ajanı motelde bizi bekliyor."

Endişelenmek mi? Endişeli miydi? Evet, endişe ettiği şey güvenli ev değildi. O Logan'ı düşünüyordu. Odadan koşarak çıktığında fena halde yıkılmış görünüyordu. Koşmamalıydı -koşmazdı da- ama o kadar korkmuştu ki odadan koşarak kaçışının Logan'ı ne hale getireceğini hiç düşünememişti.

Nasıl görüldüğünü biliyordu: sanki fırsatı varken yıllar sonra ona da saldıran katili yakalamadığı için onu suçluyormuş gibi

görünmüştü. Acemiymken yaptığı hata ve bunun getirdiği suçluluk duygusu on yıl boyunca onun peşini bırakmamıştı. Şimdi, zamanında salıverdiği katilin ona saldıran ve de hâlâ peşinde olan kişi olduğunu fark etmesiyle canının nasıl yandığını hayal bile edemiyordu.

Ona, onu suçlamadığını söylemeliydi. Çünkü gerçekten de zerre kadar suçlamıyordu onu. O minibüste kimin olduğunu ya da o minibüsün şoförünü bırakmanın doğuracağı sonuçları bilmesine imkân yoktu. Her şey için suçlanması gereken tek kişi, minibüs şoförü ve yaptığı seçimlerdi.

“Logan’la konuşmalıyım. Telefonunu ödünç alabilir miyim?”

“Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bana bir mesaj ver, ben de Shadow Falls’a döndüğümde iletilmesini sağlayayım.”

“Yalnızca birkaç saniye onunla konuşmam lazım. *Lütfen.*”

Karen kaşlarını çattı ve aynalarını kontrol ederek başını iki yana salladı. “Gerçekten üzgünüm, ama bunu yapmana izin veremem. Logan emniyetini sağlamam için bana kesin emirler verdi. Bu emirlerden biri senin transferini yaparken cep telefonumu kullanmanı önlemektir.”

“Sen de hep Logan ne derse yapıyorsun, öyle mi?” dedi Amanda hayal kırıklığı dolu ve alaycı bir ses tonuyla.

“Her zaman.”

Karen direksiyonu bir sonraki çıkışa çevirirken Amanda yumruklarını sıktı. Birkaç dönüşten sonra ortak kullanımlı bir kompleks görünümünde bir yapının park yerindeydiler. Her evin dekoratif ferforje demirden kapıları ve ayrı bir girişi vardı.

Arkalarındaki devriye arabasındaki iki polis dönüp Shadow Falls’a gitmek için otoyola dönmeden önce Karen ve Amanda’ya el salladılar.

Karen arabayı yavaşlatıp penceresini indirdi. “Burası çok büyük. Onuncu binayı bulmama yardım et.”

Amanda, hangi binanın kaç numara olduğunu anlayabilmek için camdan dışarı baktı. Tam sağlarındaki binanın kenarında boyalı bir-sıfır rakamlarını görünce rahatladı. “Tam şurada Karen, sanırım geçtik.”

Karen, Amanda’nın tarafındaki camdan bakabilmek için eğildi. “Bulması kolay olan yerleri asla ayarlamazlar değil mi?” Geri dönebilmek için bir parka yerine giriş yaptı.

Amanda ona döndü. Elinde metal bir boruyla arabaya doğru koşan bir adam görünce Amanda’nın gözleri korkudan büyüdü. “Karen, dikkat et!”

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

BÖLÜM XIX

Summerville denen, dökülen kümesvari pislik yuvalarını gören Logan, başını iki yana salladı. Bir hükümet binaları bile yoktu ve arabayı sürerken görebildiği kadarıyla ortalıktaki tek mağaza Piggly Wiggly marketi ve bir benzinciydi.

Walmart bile dünyanın bu bölümünü keşfedememişti henüz.

Logan, aradığı adresin önünde arabayı durdurduğunda Pierce kısık ve uzun bir ıslık çaldı. "Northwoodların burayı neden terk ettiğini anlıyorum. Kim böyle bir yerde kalmak ister ki?"

"Suç oranı düşük ya, ondandır."

Pierce yüzünü buruşturdu. "Hay yaşı."

Logan'ın Mustang'inden inip çatlamış beton ve otların arasından ön verandaya doğru yürüdüler. Onlar sarkan tahtaları açmaya cesaret edemedi yaşı bir kadın sinekliği açıp dışarı çıktı.

Beyaz saçları tertipli bir biçimde arkada topuz yapılmıştı. Giydiği rengi atmış mavi elbiseyi, temiz beyaz bir önlük kapıyordu. Logan, sineklikten dışarı taşan mükemmel kokudan, kadının elmalı turta pişirmekte olduğunu tahmin etti. Gülümsemeden edemedi. Ona büyükannesini hatırlatıyordu.

"Sizin gibi iki yakışıklı genci buraya hangi rüzgâr attı? Kayıp mı oldunuz yoksa?"

"Hayır hanımefendi," dedi Logan. "Eğer Bayan Whitman'sanız doğru yerdeyiz demektir. Ben Shadow Falls'tan Polis Şefi Logan Richards, bu da FBI Özel Ajanı Pierce Buchanan."

Kadın önce Pierce'in elini sıktı. "Sizi bu kadar özel kılan şey nedir Bay Buchanan?" Pierce'in gözleri açıldı ve söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. "Şaka yapıyorum Bay Buchanan. Özel ajanın ne olduğunu biliyorum. TV seyrediyorum." Logan'a dönmeden önce göz kırptı.

Kadın, Logan'ın elini sıktı ve bırakmadan, bahçeye doğru iki basamak daha indi. "Benimle neden konuşmak istediğinizi bilmiyorum ama günlük yürüyüş vaktim geldi, bu yüzden sizin de benimle birlikte gelmeniz gerekecek."

"Evet hanımefendi." Logan elini geri çekmeye başladı ama Bayan Whitman ısrarla tutmaya devam etti. Pierce öksürerek gülüşünü saklayınca Logan dirseğiyle Pierce'in böğrüne vurdu. Bayan Whitman ona tutunmak istiyorsa sorun değildi – istediği bilgiyi almak için her şeye razıydı.

Logan onun elini koluna sıkıştırınca yaşlı kadının hoşuna gitti.

"Pekâlâ, şimdi siz gençler ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Şimdi, hanımefendi..."

"Bana Saddle deyin."

"Saddle, uzun zaman önce bu kasabada yaşamış bir aile hakkında bilgi almaya geldik. En iyi siz bilirmişsiniz, öyle söylediler."

"Kim söyledi bunu?"

"Piggly Wiggly marketinin müdürü."

Yaşlı kadın gözlerini devirdi. "Bay Simmons. O adamın sa-
bahları yardım almadan giyinebilmesi bile şaşırtıcı. Ama bu se-
fer haklı. Buranın en eskisi benim ve sanırım bilmek istediğiniz
her şeyi söyleyebilirim."

"Çok seviniriz. Fazla zamanımız yok."

"Pekâlâ, hadi sorun bakalım."

Pierce tekrar öksürdü ve Logan ona pis pis baktı. "Ailenin adı Northwood. Özellikle Anna Northwood ile ilgileniyoruz."

"Kate'den bahsediyorsunuz."

Logan birden heyecanlandı. "Evet, Kate."

"O nasıl? Çok uzun süredir o aile ile ilgili bir dedikodu gel-
medi kulağıma."

"Üzgünüm, Sadie. Kate birkaç yıl önce öldü."

Sadie durup ona baktı. "Peki, bu nasıl oldu?"

"Cinayete kurban gitti."

"Yani, şaşırdım diyemem ama çok yazık olmuş. İyi bir kızdı.
Ama çok dik kafalı, başına buyruktu."

"Neden şaşırmadın Sadie?"

"Hmm, sizin aceleniz var. Sanırım sizi çok uzun tuttum."
Pierce arkalarında, Logan'ı da çekerek eve doğru döndü.

Birden çevikleşen Sadie Whitman Logan'ı ön verandaya hız-
la çıkarınca, Logan etrafına bakındı ve işte o zaman bütün dik-
katlerin üzerlerinde olduğunu fark etti.

Her yaştan mahalle sakini evlerinin önünde oturmuş, onla-
ra bakmıyormuş gibi yapıyordu. Logan, Sadie'nin pek fazla ziya-
retçisi olmadığını düşündü.

"Kendi hayran kulübünü kurdun bile," diye dalga geçti Pier-
ce. Logan bu sefer ona dirseğini gömmeden geri çekildi.

"Eee? Bana soru sormayacak mısın genç adam? Size elmalı
turtamdan ikram ederdim ama fena halde koşturuyorsunuz gör-
düğüm kadarıyla."

Logan, kafasını kaldırıp baktığında yaşlı kadının yardımcısız
merdivenleri tırmanmış, ön kapıdan onu izlediğini gördü.

Başını iki yan sallayıp güldü. Sadie onları yaşlı ve zayıf bir
kadın olduğuna inandırıp kandırmıştı.

Logan'a göz kırpıp gülümseyerek cevap verdi:

"Kate'in öldürüldüğüne şaşırmadığını söyledin. Neden?"

"Yan taraflarında oturan oğlan yüzünden. Bir gün tekrar peşine düşmesinden endişe ediyordum hep."

"Tekrar mı?"

Sadie başını salladı. "Anna'ya âşıktı, o da sevgilisinin kardeşi olduğu için onu hoş görüyordu. Sanırım ona biraz acıyordu da. Akli hiçbir zaman yerinde değildi, diğer çocuklar sürekli dalga geçerdі onunla. Zaten pek fazla arkadaşı da yoktu."

"Adı neydi?"

"Tom. Tom Bennett."

İsim Logan'a tanıdık gelmedi. Dönüp Pierce'tan bu ismi araştırmasını rica edecekti ki Pierce çoktan elinde telefon arabaya doğru yürümeye başlamıştı.

"Ne oldu da Tom'un Kate'in peşine düşeceğini düşündün peki Sadie?"

"Buradaki son yazlarında o ve erkek arkadaşı David ormana yürüyüşe çıktılar. Tom da onların haberi olmadan peşlerine takılmış. Tam üç gün ortadan kayboldular. Herkes onları aradı."

Üç gün. Katilin kurbanlarını öldürmeden önce tuttuğu sürenin aynısı. Sadie durunca Logan devam etmesi için onu teşvik etti.

"Tom'un babası buldu onları. Etrafı araştırmaya çıkmışlar ve kaybolmuşlar. Tabii bunlar evin yolunu bulamayınca korkmuşlar moralleri bozulmuş, sonuçta birbirlerine girmişler. Kate sevgilisine çok kızıp her şey için onu suçlamış. Onu bir daha görmek istemediğini söylemiş. Sanırım çocuk bunun gönlünü almak için ormandan yabani bir gül koparıp vermiş ama dikenlerden biri Kate'in elini kesince gülü oğlanın kafasına atmış. Tom'u ateşleyen de bu olmuş."

"Ateşleyen mi? Ne yaptı ki?"

"Sanıyorum Kate'e âşıkmiş. Kate, David'den ayrılınca kafasında nedense kendisiyle olmak isteyeceği gibi çılgın bir fikir oluşmuş. Onu öpmeye, orasına burasına dokunmaya çalışmış. Kızı korkutmuş. Kate de buna bir taşla vurmuş. Oğlanın babası bunları bulduğu zaman Tom'u şehre götürüp dikiş attirmek zorunda kalmıştı. Kate, Tom'un yüzünü buradan buraya kadar parçalamış." Sadie şakağının sağ tarafına dokunup parmağını yüzünün kenarı boyunca çenesine kadar indirdi.

Katilin kurbanlarının yüzünde açtığı kesğin aynısı.

Amanda'nın yüzünü mahveden yara izinin aynısı.

"Hey millet, sessiz olun. Pierce'ı duyamıyorum." Özel Ajan Nelson ahizeyi kulağına oturtmadan önce ses seviyesinden memnun olana kadar toplantı odasındaki diğer memur ve dedektiflere eliyle işaret etti.

Riley o sabah yaptığı başka bir görüşmede aldığı notları bilgisayara geçiriyordu, birden durdu, parmakları klavyenin üzerinde kıvrılmıştı. İki masa ötedeki Nelson'a baktı.

"Tamam, yazdım," dedi Nelson. "Bennett. Tom Bennett. İsmi bilgisayara giriyorum şimdi."

Üniformalı memurlardan biri odanın öbür ucundan seslendi: "Ben bir Tom Bennett tanıyorum. Garajdaki tamircilerden biri. Pierce'ın aradığı adam o mu?"

Riley'nin midesine bir kramp girdi. Parmakları yumruk oldu ve dudaklarından anlaşılmas bir küfür döküldü. Masasından kalkıp hızla asansörlere yöneldi.

"Hey Riley, nereye gidiyorsun? Pierce, takip etmemiz gere-

ken önemli bir ipucu gönderdi," diye seslendi Nelson.

"Bir önsezi diyelim!" diye bağırarak asansöre bindi Riley.

Logan, Pierce'in adamlarının FBI veritabanında yaptığı Tom Bennett aramasından çıkaracakları sonucu heyecan ve sabırsızlıkla beklemeye başladı.

"Müthiş yardımcı oldun Sadie. Bir soru daha sorayım: Kate burada yaşarken saçları uzun muydu?"

"Sana Kate'in küçükken çekilmiş bir fotoğrafını gösterebilirim. Hadi içeri gel."

Logan, Pierce'a içeri gireceğini işaret etti. Pierce, Mustang'in yanında elinde telefonla hâlâ volta atıyordu, o da ona el salladı.

Evin içi küçük olmasına rağmen Sadie kadar düzenliydi. Oturma odasında köşeye sıkıştırılmış bir piyanoya doğru götürdü Logan'ı. Piyanonun üstü ve duvar, çeşitli büyüklükte bir sürü resimle doluydu. Piyanodan sekize-on gümüş bir çerçeve alıp Logan'a verdi.

"Bu, Northwoodlar buradayken çekilmiş bir kilise pikniği resmi. Şuradaki Tom." Kendi başına diğerlerinden ayrı duran uzun boylu çilli bir ergeni gösterdi. Sonra resmin sağına, Tom'un baktığı yöne doğru parmağını kaydırды. Kendi yaşıtı bir grup başka kızla birlikte duran beyaz pamuk elbiseli bir kıza işaret etti. "Bu da Kate."

Kızın gözleri maviydi.

Saçları ise kahverengiydi ve beline kadar iniyordu.

Anna Kate Northwood, Amanda'ya ikizi olacak kadar benziyordu.

Logan eğilip Sadie'yi yanağından öptü. "Teşekkür ederim

Sadie. Bugün birçok can kurtarmış olabilirsin."

"Hımm." Sadie hayrete düşmüş ve yaşlanmış yanakları kırmızımsı bir halde, "O zaman bir şey değil. Ziyaret etmek için daha fazla vaktin olduğunda beni tekrar görmeye gelersin umarım," dedi.

"Bundan emin olabilirsin." Tam dönüyordu ki başka bir resim dikkatini çekti. Bu, az çok tanıdık gelen bir çocukla beyaz bir evin önünde el ele tutuşmuş duran Kate'in bir resmiydi. Logan resmi kaldırıp Sadie'ye gösterdi. "Kate'in yanında duran bu çocuğun adı ne?"

"Kate'in erkek arkadaşı olan oğlan işte bu. O gün ormanda olanlar ne acı. David ona deli gibi âşıktı. Hep sonunda evleneceklerini düşünmüştüm. Fakat Kate olanları atlatsaydı bile o atlatamazdı. Sanırım David, kardeşine yaptığı şeyden dolayı ondan hep nefret etti. Çocuğun yüzünde ölene dek çıkmayacak bir yara izi bırakmıştı. Tom'un Kate'i öpmeye çalıştığını görmemiş, bu yüzden Tom'a kendini savunmak için vurduğuna da hiç inanmamıştı."

"Kate'e inanmadı derken ne demek istiyorsun? Kendisi de oradaymış."

"Kate ona öfkelendikten sonra David basıp gitmiş ve Tom ile Kate yalnız kalmışlar."

Pierce sineklikten kafasını uzattı. "Logan, gitmemiz lazım. Hemen."

"Bir dakika." Logan resimdeki çocuğu inceledi. Yüzü çok tanıdık geliyordu. "Sadie, erkek arkadaşının adı ne demiştin?"

"David, adı David Riley Bennett."

David Riley. Logan'ın başından aşağı kaynar sular döküldü. Kafasını kaldırıp Pierce'a baktı ve onun da yüzünün bembeyaz olduğunu görünce iyice telaşlandı. "Ne var, ne oldu?" diye sordu.

Pierce gözleriyle Sadie'yi işaret ederek "Dışarı gel. Arabada söylerim," dedi.

Logan hemen Sadie'ye teşekkürünü tekrarlayıp dışarı fırladı.

Sürücü tarafında duran Pierce'ın yüzü gergindi. "Anahtarları at, ben süreceğim."

Logan tartışarak vakit harcamak istemedi. Pierce'ın öğrendiği şey ne ise onu epey sarsmıştı. Logan onu hiç bu kadar sarsılmış görmemişti. Elini cebine daldırıp anahtarları çıkardı ve arabanın üzerinden Pierce'a attı. Kapılar kapandığı an Pierce motoru çalıştırıp gaza bastı ve Logan'ın sırtı koltuğa yapıştı.

"Kahretsin Pierce, neler oluyor?"

Pierce'ın eklemleri direksiyonu sıkmaktan bembeyaz olmuştu. "Bennett'in adını adamlarımdan birine verdiğimde, yazarken yüksek sesle söyledi. Senin memurlardan biri duyup Tom Bennett adında birini tanıdığını söyledi. Sizin polis garajındaki tamircilerden biriymiş."

Bir tamirci mi? Riley polis garajının önünde bir mekanikçiyle tartışıyordu. Bulmacanın parçaları oturmaya başladıkça Logan'ın içine soğuk bir ürperti yerleşiyordu. "Bennett'i bulmuşlar mı?"

"Hayır, ama bulacaklar. Arama bülteni çıkardım. Eyaletteki bütün polisler onu arayacak. Yakında yakalarız."

"Riley'nin derhal yakalanıp biz karakola varana kadar nezarette tutulmasını istiyorum."

"Riley mi?" Pierce şaşkındı. "Niye?"

"Riley, Tom Bennett'in kardeşiymiş."

Pierce'ın yüzü bembeyaz oldu. "Hassiktir!"

Logan'ın içini bir korku kapladı. "Riley de kayıp, değil mi? Bana söylemek istediğin buydu. Bennett ve Riley'nin bu işte birlikte olduğu."

Pierce başını iki yana salladı. "Hayır, sana söylemek istedi-

ğim şey bu değildi ama haklısın. Şu anda Riley'nin nerede olduğunu kimse bilmiyor. Bir önseziyi takip ettiğini söyleyip kayıplara karışmış. Ama katil o değil. Şahitlerin verdiği tarife uymuyor."

"Ne şahiti? Ne oldu? Allah kahretsin Pierce çıkar ağzındaki baklayı."

"Çok üzgünüm dostum," dedi Pierce. "Karen, Amanda'yı güvenli eve naklederken Tom Bennett içeri girmelerine fırsat vermeden saldırmış."

Logan hastanenin bekleme odasının girişinde durdu. Madison'ı pencere kenarında, gözlerinde donuk bir bakış, elinde bir kâğıt bardak tutarken gördü.

Umutsuzluğunun sesine yansımamasına dikkat ederek, "Hey başbelası," dedi. Yanına oturmadan önce yanağına bir öpücük kondurup sıkıca sarıldı. "Haber var mı?"

Madison başını iki yana salladı. "Karen iki saattir ameliyatta. Yeni bir şey yok. Mike yine kahve getirmeye gitti. Ben alırdım ama birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı sanırım."

"Burada sadece senin olmana şaşırdım."

"Oh, burada bir sürü polis vardı, emin olabilirsiniz. Kim burada kalmak istese Mike ona gidip bunu Karen'a yapan adamı bulmaları gerektiğini söylüyor. Eminim sana da aynısını söyleyecektir."

"Gelip bir bakmam gerekiyordu."

"Biliyorum."

"Karen ve Amanda saldırıya uğradığında şehir dışındaymışsınız," dedi Madison. "Küçük kız kardeşine biraz detay verir misin? Polis memurlarının hepsi son derece ketum. Sivillere bilgi vermek istemiyorlar, benim de Mike'a sormaya hiç niyetim yok."

Logan ona şöyle bir baktı, yüzü endişeliydi. Elini alıp dirseğinin altına yerleştirdi. "Bir ipucunu kovalıyordum ve bunun çok iyi bir ipucu olduğu ortaya çıktı. Katilin kim olduğunu biliyoruz." Madison'ın elini ezmekte olduğunu fark edip biraz gevşetti. Ona saldırının hafif bir versiyonunu, bir adamın arabaya doğru koşup Karen'in başına vurduğunu anlattı. "Duyduğuma göre Amanda Karen'i uyarmış. Kolay pes etmemiş ama şok silahı ve kurşun bir boruya karşı pek bir şansı yok tabii." Sesi son kelimelerinde iyice çatladı.

Madison, yüzünde kederli bir ifadeyle onun elini sıktı. "Çok üzgünüm, Amanda'yı çok önemsiyordun, biliyorum."

Logan Madison'ın elini bırakıp başını iki yana salladı. "Bunu geçmiş zamanda söyleme. O hâlâ... Onu vaktinde bulacağız."

Madison cevap vermedi.

Karen'in kocası elinde dumanı tüten iki fincan kahveyle köşeyi döndü. Madison ayağa fırlayıp fincanları onun elinden alıp sehpalardan birine koydu.

Logan kalkıp Mike'ın elini sıktı. "Yapabileceğim bir şey var mı ya da aramam gereken biri?"

Mike eliyle oturmasını işaret edip Madison'ın onun için ayırdığı yere oturdu. "Arayacak kimse yok Şef ama yine de teşekkürler. Diğer memurlara da burada durup vakitlerini boşa harcamamalarını söyledim." Şefkatle Madison'ın omzuna dokundu. "Bir şeye ihtiyacım olursa bu tatlı kız yanımda."

Madison yanaklarından süzülen gözyaşlarının içinden gülümsedi.

"Şef," dedi Mike. "Karen'in senin için önemli olduğunu biliyorum ve jestin için teşekkür ederim, ama burada benimle oturmak yerine kendi kadını aramalısın."

"Kendi kadını mı?"

Mike hüzünlü bir gülümsemeyle devam etti. "Karen, Amanda'nın seni sevdiğini biliyordu, senin de ona karşı aynı duyguları taşıdığına emindi."

Logan derin bir nefes alıp eliyle yüzünü sildi. Duygular mı? Ne kadar zavallı bir kelime. Amanda için hissettikleri için "duygular" kelimesi yetersiz kalırdı. Amanda'nın olmadığı bir dünya hayal etmeye kalktığında tek gördüğü şey, kocaman bir boşluktu.

"Sorumlulukların var," diye devam etti Mike. "Eminim şu anda yaşlı bir adamı teselli etmekten daha önemli işlerin vardır, Karen'i inciten adamı bulup bu yaptıklarının yanına kalmamasını sağlamak gibi. Karen, Amanda'yı önemsiyor. Onu bulmak için bir şeyler yapman gerekirken burada oturmanı istemez."

Logan'ın içi rahatladı çünkü Amanda'nın aranmasına yardımcı gitmeye can atıyordu. Ama hissettiği suçluluk duygusu bunu çabucak silip süpürmüştü.

Mike anlayışlı bir bakışla onun omzuna vurdu. "Sen iyi bir adamsın. Olanlar için seni suçlamıyorum. Karen bir polis. Mesleğinin tehlikelerini biliyor. Şu anda senden istediğim tek şey, onun canını yakan adamı yakalamaya söz vermen. Bunu başkasına da yapmasına izin verme. Bul onu."

Logan, Mike'ın gözlerindeki samimiyetten etkilenmişti. İçten konuşmuştu. Logan'ın orada onunla oturmasını istemiyordu. Karısının canını yakan adamın peşinden gitmesini istiyordu. Sözleri Logan'ın boğazına bir yumruk gibi oturmuştu. Ayağa kalkıp Mike'ın elini sıktı. "Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Madison, ikinizden birisinin bir şeye ihtiyacı olursa ya da Karen'den haber gelirse ara beni, tamam mı?"

"Git ve yapman gerekeni yap." Madison sözlerine cesaret verici bir gülümseme eklemeyi ihmal etmedi.

Logan, başını salladı ve topuklarının üstünde dönerek bek-

leme odasından hızla çıktı.

Kapıdan çıkar çıkmaz koşmaya başladı ve yanından geçtiği insanların şaşkın bakışlarına aldırmadan hastanenin ön kapısına kadar depara kalktı.

"Profile bire bir uyuyor. Mükemmelen." Pierce, konferans odasında kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş arkasına yaslanmış bir şekilde Nelson'ın beyaz tahtada ona detayları vermesini izliyordu.

Logan, Nelson tahtaya yazarken dalgın dalgın izliyor ama bir türlü odaklanamıyordu. Düşünebildiği tek şey, Amanda'ydı. Neredeydi? Canı yanıyor muydu? Ellerini yumruk yapmış tahtadaki listelere konsantre olmaya çalışıyordu. Bir düzen, bir mantık olmalıydı. Her zaman bir mantık vardır, Amanda'nın nerede olduğunu söyleyecek bir mantık. Ama kahretsin ki bulamıyordu.

Dedektifler küçük gruplar halinde toplanmış, yeni arama planları yeni stratejiler bulmaya çalışıyorlardı. Masanın öbür ucunda iki tanesi Walton Bölgesi haritasına eğilmiş, her bölgede arama yapan adamların adlarını yazıyordu.

"Babası içip içip karısını dövüyormuş," diye devam etti Pierce. "Bu yüzden adamı terk etmiş. Suçlamada bulunulmamış ama Tom ve Riley'nin de istismar edildiğine dair deliller var. Tom okulda dışlanmış bir tip. Anna Northwood onu reddedip yüzünü yarıktan sonra babası bunları alıp Alabama'da küçük bir kasabaya taşınmış. Beş yıl sonra da baba kaybolmuş. Adamdan hiç iz yok. Bahse girerim Bennett öldürmüştür."

Logan Nelson'ın yazdıklarını okuyarak tahtaya eleştiren gözlerle baktı. "Bennett'in beş saldırının olduğu şehirlerde bu-

lunduğunu saptamışsınız. İyi güzel de diğer dördü ne olacak? Riley'nin de suçlu olduğunu kabul etmekte neden bu kadar inatçı davranıyorsunuz anlamıyorum."

"Çünkü tanıklara Bennett'in güvenlik rozeti resmini gösterdiğimizde Karen'a saldırıp Amanda'yı kaçıran kişinin o olduğunu onayladılar. Riley'yi göstermediler. Bennett polis arabalarını istediği gibi alıp kullanabilecek bir konumdaydı ve kurbanlarını kaçırmak için kolayca polis gibi davranmış olabilir. Tom Bennett'i tanıyan herkes aynı şeyi söylüyor. Kafası "uçmuş", antisosyal biriymiş, çoğu zaman kendi kendine konuşuyormuş. Müthiş bir mekanikçiymiş ki zaten bu yüzden bugüne kadar işten atılmamış ama birlikte çalıştığı herkes delinin teki olduğunu söylüyor."

"Bu da demek oluyor ki cinayetleri kendi planlamış ve cinayet mahallini bizim delil bulamayacağımız kadar temiz bırakmış olamaz," dedi Logan.

Pierce başını iki yana salladı. "Tamam tamam. Devam et Nelson. Riley ile ilgili bulduklarımızı çıkar."

Nelson tahtaya beş madde daha koydu.

Kurban#3 – Riley tatilde; kredi kartı kayıtları onun kurbanla aynı şehirde olduğunu söylüyor.

Kurban#6 – Riley tatilde; otel kayıtları onun kurbanla aynı şehirde olduğunu söylüyor.

Kurban#8 – Riley tatilde; henüz fiş, fatura yok ama şehir dışındaymış, fırsatı varmış.

Frank Branson – Branson'ın kaçırılması ve sonra da öldürülmesi sırasında Riley'nin nerelerde olduğu bulunamadı.

David Riley Bennett olarak doğmuş, on sekiz yaşındayken adını yasal olarak David Riley'ye çevirmiş.

Kötü aile düzeni (istismar, anne terk etmiş), zeki, organize.

"Suç delilleri var gibi görünüyor Logan ama Bennett ve Riley'nin bir tür seri katil takımı olduğunu düşünüyorsan bile, ki bu inanılmaz nadir bir durumdur, Riley profile uymuyor. Sicilinde hiç kınama cezası olmayan, otoriteyle başı hiç derde girmemiş olan bir polis memuru."

"Profiller yanıltıcı olabilir." Logan, Pierce'in cevabını durdurmak için elini kaldırdı. "Telefonuna cevap vermiyor ve bizim Bennett'tan şüphelendiğimizi duyduğu an kayboldu. Bennett'ın bizi ona götüreceğini biliyordu. Kaçmasının tek nedeni bu."

"Belki de Riley katilin kardeşi olduğunu fark edip onu kendi bulup durdurmaya gitmiştir. Bütün cinayetleri Bennett'ın işlemediğini düşünmek için bir sebep yok. Yalnızca henüz ispatlayabilmiş değiliz," diye ısrar etti Pierce.

"Ve Riley cinayetlerin üçü olurken şans eseri tatilde ve o şehirlerdeymiş. Diğer bazı kurbanların bulundukları yerlerle Shadow Falls arasında gidip gelebilecek vakti olmuş ve üstelik her gün işe zamanında gidebilmiş, öyle mi?"

Logan sandalyenin arkasından ceketini alıp sırtına geçirdi. "Eğer Bennett, Branson'ı öldürdüyse evimi nasıl buldu? Kız kardeşim beni aramaya geldiğinde karakolda değildi herhalde. Onu takip etmeyi düşünemezdi. Ya Riley ona nerede olduğumu söyledi ya da bize ateş eden Riley idi. İster beğenin ister beğenmeyin, Riley bu işte boğazına kadar batmış durumda." Kapiya yöneldi.

"Sen isteyken Bennett rahatlıkla arabana bir GPS yer bulucu yerleştirmiş olabilir. Sonuçta senin onu Amanda'ya götüreceğini düşünüp takip etmiş olabilir," diye seslendi Pierce. "Bir dakika durur musun? Nereye gidiyorsun?"

"Amanda orada Allah bilir ne tür işkencelere dayanırken ben burada hiçbir şey yapmadan oturup duramam." Sesi çatlayınca boğazını temizledi. "Onu bulmalıyım."

"Kafanı kullan Logan, duygularınla hareket etme. Eğer beraber çalışır, eldekileri iyi değerlendirir, nerede tutulduğunu anlayabilirsek onu daha çabuk bulabiliriz. Adamlarımız saatlerdir arıyorlar ama hâlâ şansımız dönmedi. Sen daha iyi bir iş çıkaracağınızı nereden biliyorsunuz?"

Logan onu duymazdan gelip hızlı adımlarla telefonda konuşan, kâğıtlarla boğuşup bilgisayarlarına yazan dedektiflerle dolu olan dış ofise doğru yürüdü. Sanki Amanda'nın öleceği kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi herkes ona sempatik bakışlar yöneltiyordu ama o hepsini görmezden geldi.

Buna inanmayı reddetti. Yıllar önce Northwood'un katilini bırakarak bir kere çuvallamıştı. Amanda'ya bir kötülük daha yapamazdı.

Asansöre bindiği anda ceketinin cebinden Amanda'nın şüpheli listesini çıkardı. Bu listeyi bugün Riley ya da Bennett'ın Amanda'yı nereye götürmüş olabilecekleri ile ilgili bir ipucu bulabilmek umuduyla Northwood dosyasını almak için eve gittiğinde bulmuştu.

"Polis", "mekanik" ve "Riley" kelimelerinin etrafına yuvarlaklar çizmiş her birinin karşısına soru işareti koymuştu. Her sonuç, onu bu sonuca götüren ilgili dosyadaki sorgu tutanağı ya da raporla desteklenen titiz notlarla açıklanmıştı. Birkaç saat içinde kendisi dahil bütün takımının günlerce çalışıp yapamadığı analizi yapmıştı.

Hızlı bir nefes alıp kâğıdı tortop yaparak cebine geri soktu. Amanda dün iki kere o listeye bakmasını istemiş, ama o bakmamıştı. Onu dinlemiş, iki dakikasını ayırmış olsaydı şu anda güvende olurdu. Karen'in yaralanması, Amanda'nın tekrar kaçırılması tamamen onun hatasıydı. Ve bundan daha da kötüsü, Amanda'yı kaçıran adam yıllar önce salıverdiği adamdı. Kendi

yetersizliği olmasa Amanda'nın can yanmayacak, hayalleri ve bir ailesi olacaktı.

Asansör kapısı açıldı ve lobideki insanların içinden geçip son hız arabasına doğru yürüdü. Tam park ettiği yerden çıkıyordu ki birisi sağ camını tıklattı. Pierce eğilip Logan'a kapıyı açmasını işaret etti. Logan kapıyı açar açmaz Pierce içeri atlayıp kapıyı kapadı.

Logan tek kaşını kaldırdı.

"Aptallık ediyorsun Logan. Araştırmaya karışmamalısın çünkü olaya duygusal yaklaşıyorsun. Seni durduramayacağımı da biliyorum, o yüzden bir yerlerde Bennett'a rastlarsan kafanı uçurtmaman için sana göz kulak olmakla yetineceğim."

"Ya da Riley'ye tabii," diye ekledi Logan elleri direksiyonu sımsıkı kavramış bir şekilde. "Amanda'yı kim kaçırdıysa onu bulduğumda kafası uçacak olan o olacak, ben değil."

Pierce küfür edip kulaklarını tıkadı. "Ben bunu duymadım."

Logan gaza yüklenip park yerinden hızla çıktı.

BÖLÜM XX

Amanda hızlı bir nefes aldı ve kelepçeleri bileklerinde bıraktığı derin kesiklerden ayırmaya çalıştı. Çok da önemli değildi çünkü kelepçeleri bıraktığı an yine aynı yere gelecekler ve kesikleri derinleştireceklerdi. Tişörtünden bir parça koparıp kelepçelerle bileklerinin arasına tampon gibi koymaya çalıştı ama makas olmadan mümkün görünmüyordu.

Bir ter damlası göğüslerinin arasına süzüldü. Tişörtüne silip ateş püsküren gözlerle kabinin karşı duvarındaki pencereye baktı. İçeride hava sıcak ve yapış yapıştı. Dışarıdaki mavi gökyüzü üç metre ötedeki camdan gülümsüyordu.

Yüz metre de olabilirdi.

Hem pencere hem de kapı Amanda'nın kelepçelerinin yerdeki metal halkaya bağlanmış bir buçuk metrelik zincirinin yetişemeyeceği uzaklıktaydı.

Aynen dört yıl önce olduğu gibi.

Ve yine dört yıl önce olduğu gibi arkadaşı sırf onunla birlikte olduğu için korkunç bir bedel ödemişti. Karen hâlâ hayatta mıydı? Karen'in dövülmüş, bir çöp gibi arabadan atılmış kan revan içindeki hali gözünün önünde belirdi. *Tanrım, lütfen hayatta olsun.*

Bir huzursuzluk duygusu omuriliğinden yukarı doğru Amanda'yı titretince pencereye tekrar baktı.

Katil geri dönene kadar ne kadar vakti vardı acaba? Geldiğinde hâlâ yere zincirli bir durumda olursa şansı yoktu. Ellerini zincirin etrafında yumruk yaptı. Metal açık yaralara sürtününce acıdan kıvrandı. Zincire asılmaktan avuç içleri kan içinde kalmış, kayganlaşmıştı ve şu âna kadarki çabaları inatçı metal halkayı yerinden oynatamamıştı. Zincirin yere vurduğu zaman çıkardığı tozdan başka bir şeye yaramamıştı. Ama pes edemezdi. Eğer ederse ölümünden Logan kendini sorumlu tutardı.

Şu anda çektiği acıyı hayal bile edemiyordu. On yıl boyunca yanlışlıkla bıraktığı katilin başkalarının da canını yakıp yakmadığını merak edip üzölmüşü. Şimdi biliyordu ki cevap evetti ve canı yananlardan biri Amanda'ydı.

Eğer hayatta kalmazsa Logan kendini suçlardı. Pes edemezdi. Logan için başarmalıydı.

Yere yaklaşp ellerini zincirin etrafına doladı ve ayaklarını duvara dayadı.

Bir.

İki.

Üç.

Ellerini yakan acıyla dişlerini sıkarak itti ve tüm gücüyle zorladı. Bacaklarında titreme, baldırlarında krampla sırtını gererek nefes nefese zinciri zorladı. Ahşap taban çatırdadı. Metal halka oynamış mıydı sanki biraz? Bir umut kıvılcımı onun daha güçlü çekmesini sağladı ama kollarındaki kaslar daha fazla dayanmadı. Zinciri tutan elleri sıyrıldı ve geriye kafasının üzerine düşüp çığığı bastı.

"Kahretsin." Yere yumruğunu vurup kafasının arkasını ovuşturdu. Gözlerinde biriken yaşlar gözlerini yakmaya ve boğazını tıkamaya başlamıştı. Teslim olup oracıkta yere yatarak kaçınılmaz olanı beklemek ne kadar kolay olurdu şimdi. Logan ile hiç tanışmamış olsaydı öyle yapardı. Dana'ya borçlu olduğu

için böyle bir kaderi hak ettiğini düşünürdü.

Logan sayesinde yeniden normal insanlar gibi olmuştu. Artık kendini yarım hissetmiyordu. Logan onun değerli olduğunu ve Dana'nın ölümünün onun suçu olmadığını fark etmesini sağlamıştı. Hayat ve mutluluk adına ikinci bir şansı hak ediyordu. Dana'nın ölümünden sorumlu olan tek kişi katiliydi. Bunu Logan yapmıştı, ona hayatını geri vermişti. Şimdi bu iyiliğı karşılıksız bırakamazdı. Oradan canlı çıkıp Logan'ın ona öğrettiğı hayat dersinin aynısını o da Logan'a öğretmeliydi. Kendini affetmeyi öğrenmesi gerekiyordu. O da tekrar mutlu olmayı hak ediyordu.

Derin bir nefes aldı ama rutubetli hava harap olmuş ciğerlerine çarptığında öksürmeye başladı. Tekrar ayaklarını duvara dayayıp avuç içlerindeki kesiklerin verdiği acıyla dişlerini sıkarak zincirin boşluğunu aldı.

Bir.

İki.

Üç.

Çek.

Güneş de Logan'ın Amanda'yı bulma umutlarıyla birlikte kayboluyordu. O ve Pierce, Carolyn O'Donnell'in öldürüldüğü parka gitmiş ama parkın her santimi çevreyi tarayan gönüllülerle dolmuştu.

Oradan Amanda'nın evine gittiler ama polis birkaç gün önce son araştırmasını bitirdiğinden beri hiç kimse girmemişti.

I-10 karayolundan güvenli ev olan villaya varmışlardı. İtfaiye park yerindeki kanı temizlediğı halde siyah bir leke hâlâ duruyordu. Logan içini burkan acıya direndi ve direksiyonu villa

sitesinin sınırını belirleyen ağaçlığın kenarına doğru çevirdi.

Pierce ile birlikte ağaçlıkları aradılar ama katilin orada Amanda'yı beklediğini ya da kaçırdıktan sonra onu yine ağaçlıklara götürdüğünü gösteren taze bir iz bulamadılar.

FBI ajanları hem Bennett'in şehirdeki dairesini hem de Riley'nin şehir dışındaki evini aramışlar ama Amanda'ya dair hiçbir iz bulamamışlardı. Riley hâlâ kayıptı. Logan, bütün kolluk kuvvetlerinin Riley ve Tom Bennett'i aramalarını söyleyen eyalet çapında bir arama bülteni yayınlamıştı.

Logan'a göre eğer Riley, Pierce'in inandığı gibi masumsa, telefonuna cevap vermemesine adam gibi bir mazeret gösterse iyi olurdu. Amanda'nın nerede olduğuna dair bir ipucu varsa elinde, arayıp destek istemeliydi. Riley, genç ve tecrübesizdi. Eğer kahraman olmaya çalışıyorsa bedeli ödeyecek olan Amanda olabilirdi.

Logan umutsuzluk içinde, evine dönüp Karen'in güvenli eve gitmek için kullandığı rotayı en baştan izledi. Katilin Karen'in arkasına nerede takıldığını bulmayı umarak yolun kenarında lastik izi aradı. Eğer bunu yapabilirse, izleri geriye doğru takip ederek arabanın nereden geldiğini anlayabilirdi. Tabii bu teori, eğer araba asfalta ot ya da toprak yoldan çıktıysa işe yarardı, kesinlikle uzak bir ihtimal.

Mantıklı bir adam saatler önce vazgeçerdi.

Pierce, öneriler sunmayı bırakmış, sanki umudunu yitirmiş ve Logan'ın da aynı sonuca varmasını bekliyormuş gibi, yan koltukta oturmuş manzarayı seyrediyordu.

Logan, sanki bunu söyleyerek gerçek olmasını sağlayabilecekmiş gibi bir saat içinde belki de on kere aynı şeyi söylemişti: "O hâlâ hayatta."

Pierce ona baktı ama bir şey söylemedi. Sonra kafasını cama çevirdi.

Logan'ın evinden birkaç mil aşağıda, katilin dört yıl önce Amanda'yı Black Lake'teki kulübeye götürürken kullandığı Mill Cove yolunu geçtiler.

"Pierce, Mill Cove yolunu aradılar, değil mi?"

"Eminim aramışlardır. Arama timlerini çıkarırken listenin en üstüne onu yazmıştık. Bir saniye, sorup, emin olalım." Pierce cep telefonunu çıkarıp hızlı arama tuşuna bastı. "Nelson, benim Pierce. Hayır, henüz bir şey bulamadık. Dinle, Logan, Black Lake'i arayıp aramadığınızı merak ediyor." Bir dakika sonra gözleri büyümüş bir şekilde, "Neden aramadınız be!" diye bağırdı.

Logan küfürü basıp Mustang'i yol ortasında spin attırana kadar frenlere asıldı. Sonra gazı kökleyip Mill Cove Yolu'na yöneldi.

"Ellerini uzat ki zinciri çıkarayım. Acele et. Gitmemiz lazım." Karen'i hastanelik edip Amanda'ya şok tabancasıyla elektrik veren adam kulübenin kapısından bakıyordu. Amanda'ya adının Tom olduğunu ve onun güvende olmasını sağlamak için zincirlediğini söylemişti. Karen'a nasıl "yardım" ettiğini görünce ne tür bir yardım olduğunu anlamıştı Amanda.

Amanda duvara yaslandı, eline fırsat geçerse boynuna dolamak üzere zinciri yan tarafına aldı. Elleri, yaralarına süzülen terden sızlıyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ama direnmeliydi ve zincir onun tek silahıydı. Onu teslim etmeye hiç niyeti yoktu. "Bana yardım etmek istiyorsan anahtarları at ve git. Kimseye senden bahsetmem."

Adam, kelepçenin anahtarına sıkı sıkıya yapıştı, başını yana düşürerek, "Beni kandırmaya çalışıyorsun," dedi.

Amanda, adamın ayaklarını yerden kesecek bir tekme at-

mak için zigzag yaparak önüne doğru ilerledi.

Adamın gözleri kısıldı, kaşlarını çatınca yüzündeki yara izi kırıştı ve dudaklarında alaycı bir gülüş belirdi. Görüntü şoke ediciydi, hatta rahatsız ediciydi ve Amanda'nın yara izi onunki kadar dramatik değilse de sonunda birinin onu ilk gördüğünde fiziksel bir reaksiyon göstermeden bakmasının ne kadar zor olduğunu anladı. Eğer hayatta kalırsa bir daha asla onu gördüğünde irkilen insanlara kızmayacaktı.

Adam birden öne doğru atılıp Amanda'yı duvara doğru itti ve yere düşürdü. Amanda sert bir düşüşle kafasına yine yere çarptı. Bir acı dalgası kafatasından şakaklarına kadar yayıldı. Yarılan dudağından dökülen kanın metalik tadı bir anda ağzını doldurdu. Acıdan mı, yoksa sarsıntıdan mı bilinmez, görüşü bulandı. Tom'u yeniden net bir şekilde görebilmek için umutsuzca başını iki yana salladı, ama bu yalnızca başının biraz daha zonk-lamasına sebep oldu.

"Canın yanıyorsa suçlusun sensin. Benimle mücadele etmeyi bırak. Sana yardım etmeye çalışıyorum." Amanda bileğinin hızla çekildiğini hissettiği ve bir klik sesini duyduğu anda zincir gürültüyle yere yığıldı.

Adam kelepçeleri çözmüştü. Amanda özgürdü. Tam ona uzanacağı anda Amanda fırladı ama yerdeki zincir yığınının ayağı takılıp düştü. Tam ayağa kalkıp oradan çıkacakken adam koluna yapıştı.

"Buraya çek arabayı," dedi Pierce alçak bir sesle. "Şu ağaçların orada bir tane daha kulübe var." Küçük kare bir binayı işaret edince Logan başını salladı.

"Gördüm."

Mustang'i yolun kenarına park edip dışarı çıktılar. Kulübenin arkasından dolaşarak ağaçların olduğu taraftan gizlice yaklaştılar ve iki yandan öne doğru gitmek için ayrıldılar. Ön tarafta buluşup kapının her iki yanında birbirlerine bakarak başlarını salladılar. Logan sessizce kapının tokmağını çevirdi. Kilitliydi.

Elini kaldırıp Pierce'a işaret etti ve elini hızla bir şey keser gibi aşağı indirdi.

"Polis!" diye bağırdılar iki yandan.

Logan kapıya yükenip kırarak açtı. Pierce arkada, o önde ellerinde silahlarla eğilerek içeri doğru koştular.

Kulübe boştu.

Amanda burada değildi. Bir hafta önce Logan ve adamları kontrol ettiğinden beri buraya kimse uğramamıştı.

"Diğer kulübelere bakalım. Ayrılıp öyle bakalım, böylece daha hızlı olur. Eğer buradaysa buluruz onu."

Logan başını salladı ve kapıdan çıktı.

Amanda burada -Black Lake'teki kulübelere birinde- olmak zorundaydı çünkü aksi takdirde Tanrı yardım etsin nereye bakacağını hiç bilmiyordu.

Amanda dizlerinin üstüne kalkıp zincire doğru bir hamle yaptı.

"Her şeyi mahvediyorsun," diye cırladı Tom. "Neden her zaman her şeyi mahvediyorsun? Neden sana yardım etmeme hiç izin vermiyorsun?"

Ne diyordu böyle? Amanda adamın söylediklerine hiç anlam veremiyordu. Zinciri kaptığı gibi döndü.

Adam elleri belinde, yüzü kıpkırmızı, onun önünde durdu. "Seni taşımak beni yavaşlatacak. Eğer ölürsen tek suçlusu sensin, bilmiş ol."

Amanda'ya doğru yürümeye başladı.

Amanda vücudunun ağırlığını da kullanarak zinciri salladı. Adamın gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. Yana doğru atıldı ama yeterince hızlı değildi. Zincir şakağına çarptığı an çuval gibi yere yapıştı.

"Polis!" diye bir ses duyuldu dışarıdan.

Kapı kırılarak açıldı ve iki eli bir tabancanın kabzasına yapışmış bir adam eğilmiş bir vaziyette içeri koştu. Arkasından güneş vurduğu için ilk anda kim olduğunu göremedi. Biraz daha yakına gelince adam dikildi ve nihayet yüzü ortaya çıktığında Amanda rahat bir nefes aldı.

"Amanda?" Önce yerde yatan adama, sonra ona baktı ve şaşırarak tek kaşını kaldırdı. "Şükürler olsun seni buldum. İyi misin?"

Zincir Amanda'nın elinden düşüp yerde çınladı. Vücudu öyle zangırdıyordu ki dişleri takırdamaya başladı. "Ben... İyi... İyiyim. Birini gö... Gördüğüme hiç bu kadar m...memnun olmamıştım. Beni nasıl buldun?"

Riley gülümsedi ve silahını kılıfına koydu.

BÖLÜM XXI

Traktör-römorkları gürültüyle mola yerini geçerek sıcak ve rutubetli havaya bir hareket getirdi ama pek rahatlatmadı. Pierce telefonunu kapatıp sövdü.

Logan bekliyordu, tek kaşını kaldırdı.

"Carolyn O'Donnell'in öldüğü tarihte Riley'nin başka bir yerde olduğu mazereti yalan çıktı. Ona benzeyen başka birine o konferansa gitmesi için para vermiş. Riley kayıplara karışınca ajanlardan birisine Alabama'ya gidip otel video kayıtlarına bakmasını istemiştım. Riley'nin polis kimliği fotoğrafında yüz tanımlama programı kullandılar ve konferanstaki adamın o olmadığı ortaya çıktı. Üzgünüm Logan, sen baştan beri haklıymışsın. Ondan ilk şüphelendiğinde daha sıkı araştırmalıydım."

Logan arabanın kaputunun üzerine bir harita yayıp kenarlarını düzelitti. "Birbirimizi suçlamak için vaktimiz yok. Adamlarının nereleri aradığını göster bana."

Pierce haritaya eğilip bir noktaya parmağıyla işaret etti. "O'Donnell'in öldürüldüğü vagonun yakınlarındaki alanın tamamını aradık. Bizim atladığımız kulübe var mı diye adamlarımdan bazıları Black Lake'e gidiyor."

"Hiçbir kulübeyi atlamadık." Logan atlamış olmayı diliyordu ama gölün yakınlarında başka bir kabin yoktu.

Pierce haritada başka bir daireye işaret etti. "Bennett'in oturduğu site – sizin takım bütün daireleri kontrol etti mi? Bütün depoları? Kulüp binasını?"

"Her santimini." Logan yutkundu. "Yağmur kanallarını bile."

Pierce kalemmini arabanın üzerine attı. "Hâlâ Riley'den haber yok. Evi boş. Arabası park yerinde değil."

Logan yumruğunu kaputa öyle bir vurdu ki kaput içeri göçtü. "Düşün, kahrolası. En temel noktaları tekrar gözden geçirelim. Zaman sırasıyla başlatalım."

Kalemi kaptı, Amanda ve Karen'in saldırıya uğradığı I-10 çıkışını daire içine aldı. "FBI ajanı villanın dışındaki kargaşayı duydu. Yardım etmek için dışarı çıktı ama çok geç kalmıştı. Hemen ekiplere yolu kesmelerini söyledi. Buralarda yollar kesilmişti." Eyaletler arası otoyolu boyunca bir hat çizdi "Ve burada." Ters istikamette bir hat daha çizdi. "Barikatlar Shadow Falls tarafına da kuruldu – buraya, buraya ve buraya."

"Bölge otoyolunu unutma, şehrin kuzeyinde."

Logan onu da işaretledi. "Dikkat çekmemek için hız yapmadığını farz edersek, küçük barikatlar kurulmadan önce kat etmiş olabileceği yaklaşık alanı hesaplayabiliriz. Villadan çıkınca şu yola girmiş olmalı." Yine haritaya işaret etti. "Başka bir alternatif yok."

"O bölgeyi taradık."

"Orayı dümdüz geçmiş olmalı. Daha küçük barikatları kurduğumuz zamanı düşünürsek, bence şehre yaklaştığında iki seçeneği vardı. Ya Main Caddesi'nden direkt geçti ya da bu rotayı kullandı."

Pierce başını iki yana salladı. "Main Caddesi'nden gidip polis karakolunun önünden geçmiş olmasına imkân yok." Logan'ın alternatif bir rota çizmesini izledi.

Logan durup birçok alternatifi göz önüne aldı. Pek fazla da yoktu zaten. Hattı birçok yan yoldan geçirdi ama hiçbirisi doğru görünmüyordu. En direkt rotayı alıp daha güneye en yakın kasabaya çekti. Kasabanın adını görünce yüreği ağzında atmaya başladı.

Pierce beti benzi attı. "Dalga mı geçiyorsun?"

Logan haritayı kaptı ve Pierce yan koltuğa, o direksiyona doğru koştu. Pierce kapıyı kapadığında Logan çoktan gazı kökleyip öfkeli şöförlerin kornaları ve kaçışmaları arasında arabanın kıcını attıra attıra mola yerinden çıkmıştı.

Pierce telefonunu kapıp merkezi aradı. "Nelson, benim Pierce," diye bağırdı. "Destek gönder. Amanda Stockton'ın nerede tutulduğunu biliyoruz. Summerville'de."

Sıcak bir meltem rüzgârı çam ağaçlarının arasından esiyor, sanki ağaçlar birbirine sırlarını fısıldıyormuş gibi yaprakları birbirlerine sürtünüyordu. Sıcağa rağmen Amanda üşüyordu, tişörtünün kollarının açıkta bıraktığı yerleri ovaladı. Tam olarak nerede olduğunu bilmeden kulübenin dışındaki açıklıkta duruyordu. Riley'nin arabası, kulübe ve ağaçlardan başka bir şey görünmüyordu. Riley, Amanda'nın zincirle vurup bayılttığı yerde Tom Bennett'i kontrol ederken onu dışarı göndermişti.

Riley neden ağır hareket ediyordu? Nihayet dışarı çıkıp Amanda'ya doğru yürüdüğünde içi rahatladı. Ama bu rahatlama Riley'nin yüzündeki ifadeyi görene kadar sürdü.

"Ne oldu?" diye sordu. İçi hop etti. "Kaçtı mı?"

Riley eliyle saçını düzeltti. "Merak etme, Amanda. Seni bir daha incitemez. Artık hiç kimseyi incitemez." Elini Amanda'nın sırtına koyup arabaya doğru götürmeye başladı. "Hadi gidelim buradan."

"Artık hiç kimseyi incitemez de ne demek?"

Riley yüzünü buruşturdu. "O zincirle ne kadar sert vurdun?"
Amanda sendeleyerek durdu. "Öldürmüş müyüm yoksa?"

"Meşru müdafaaydı, boş ver. Bunun için kendini üzme." Eğilip arabanın kapısını açtı. "Hadi."

Kafası karışmış bir şekilde arabaya giriverdi. Onu yere yapıştırmıştı, evet ama gözleri hâlâ açıktı. Şoke olmuş gibi görünüyordu ama nefes alıyordu, bilinci yerindeydi, öyle değil mi?

Riley açık yan kapının önünde durdu.

"Bu olanlardan hiçbir şey anlamadım," dedi Amanda. "Kimdi o? Sen beni nasıl buldun?"

"Onun adı Tom Bennett. Polis tamirhanesinde çalışıyor. Bir önseziyi takip edip onu buldum, buraya kadar izledim ve şansım yaver gitti, seni buldum. Yaraların kötü mü? Ambulansa ihtiyacın var mı?"

"Ne? Hayır, ben iyiyim. Sadece ellerim zincirden yarıldı." Tom Bennett'in ona doğru nasıl hamle yaptığını, nasıl ittiğini düşününce titredi. Onu başında bir başlık, elinde bir gülleyle hayal etmeye çalıştı ama bu görüntüyü kafasında bir yere oturtamıyordu. Aklında kaldığı gibi onu bıçağı sol elinde tutarken hayal etti ama kelepçenin anahtarlarını sağ elinde tutuyordu. Ayrıca o, başlıklı yabancı olabilecek kadar uzun boylu değildi.

Aklındaki soruları cevaplamaya çalışarak kanlı ellerine baktı. "Ben bu adamı Dana ve bana saldıran adam olarak düşünemiyorum."

Kapıyı kapatmadan önce Riley ona tuhaf bir şekilde baktı. Arabanın diğer tarafına yürürken Amanda durup onu izledi. Yine Bennett'i başında bir kapüşonlu başlıkla hayal etmeye çalıştı ama bu görüntü birden Riley'ye dönüştü. Ellerine baktı, bir gül ve bir bıçak tutarken düşündü onu. Aklından korkunç ve imkânsız bir düşünce geçti. Yaptığı şüpheli listesinde onun adını

da daire içine almamış mıydı? Evet, ama bunun tek sebebi en temel tarife uymasıydı. Riley'yi ciddi olarak bir şüpheli gibi hiç düşünmemişti değil mi? Elini arkasına götürüp kapının kolunu yokladı ama hâlâ deli olduğunu düşünüyordu.

Riley yanına geçip arabayı çalıştırdı ve klimayı açtı.

CD çalardan derin ve matem dolu notalar dökülmeye başladı. Bu sabah erken saatlerde Logan'ın müzik setinden dökülen notalardı bunlar.

Saldırganın mırıldandığı notalar.

Riley'nin gözleri büyüdü. Düğmeye basarak CD'yi kapattı. Dik bakışları Amanda'nın kilerle buluştuğunda bunca yıl önce kendisine saldıran adamın gözlerine baktığını anladı.

Bir an ikisi de dondular, öylece birbirlerine bakıyorlardı. Riley'nin kim olduğu, neler yaptığı –Aman Tanrım– daha da neler yapacağı oracıkta havada asılı kalakalmıştı.

Amanda bir anda kapıyı açınca, Riley ona doğru bir hamle yaptı ve tırnakları Amanda'nın derisini yüzdü. Kolu kan revan içinde kalan Amanda yere düşüp arabadan yuvarlandı. Sonra ayağa fırladığı gibi ağaçlara doğru koşmaya başladı.

Logan eğilip Bennett'in nabzını kontrol etmeden önce de öldüğünü biliyordu. Teni yaşayan birinin teni kadar sıcak değildi. Başının yan tarafı kan içindeydi, fakat onu öldüren bu değildi. "Boynu kırılmış."

"Of, burada ne olmuş böyle?" Pierce yerde metal bir kancaya bağlanmış zinciri gördü.

Logan zinciri alıp kaldırdı. Kulübenin penceresinden içeri giren ışık, zincirin halkalarını aydınlattı. "Burada uzun kahverengi bir saç var."

"Amanda'nın saçı mı?"

"Emin olabilirsin." Logan zinciri yere atıp dışarı koştu ve zemini incelemeye başladı. Riley'nin onu nereye götürdüğünü anlayabileceği bir iz arıyordu. Arabası yüz metre kadar ileride sağ kapısı savrulup açılmış bir şekilde duruyordu. Yanına vardıklarında motor hâlâ çalışıyordu. Pierce, onlar Riley'yi bulamadan geri dönmeyi başarırca kaçıp gidemesin diye motoru susturup anahtarları aldı.

Kulübeye girerek son derece kıymetli olan dakikalarını boşa harcamışlardı ama Amanda'nın orada olmadığına emin olmak zorundaydılar. Logan arabayı geçip toprakta gördüklerini yorumlamaya çalıştı. Yere diz çöküp ayak izlerine bakarak orada neler yaşandığını bir bulmacayı çözer gibi toparlamaya koyuldu.

"Bennett'in bu resimde nereye oturduğundan emin değilim, ama sanırım Riley Amanda'yı buraya ona yardıma geldiğine inandırmış. Onunla birlikte arabaya binmiş. Sonra bir şey Amanda'yı uyandırmış olmalı ki arabadan atlamış." Kapının etrafında yürüyüp tekrar izlere baktı. "Ondan kurtulup şu ağaçlara doğru kaçmış. Riley de peşinden tabii."

Çam ağaçlarının başladığı yere kadar yirmi metre koştu. Logan tekrar izi bulmaya çalıştı. "Çok fazla çam yaprağı var, toprağı görüp izlerin ne tarafa gittiğini anlayamıyorum. Acaba buradan ne tarafa doğru gittiler. Burada iki tane patika var."

"Orman oldukça sık," dedi Pierce. "Eğer ikisinden biri patikadan çıktıysa, kırık birkaç dal, belki yırtılmış bir giysi parçasına rastlayabiliriz."

"Gidelim." Logan Pierce'a sağdaki patikayı almasını işaret etti, kendisi de soldakine yöneldi.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı Amanda.

Pierce patikanın böyle aniden bitişine şaşırılmış bir şekilde bir anda kendisini ormanın ortasındaki açıklıkta buldu. O bir anlık kararsızlık hayatına mal olabilirdi. Riley, silahını Pierce'in kafatasının yan tarafına indirip onu yere düşürmüştü.

Şimdi yerde kıpırdamadan yatıyordu ve Amanda onun nefes alıp almadığını bile bilmiyordu. Ona doğru koştu ama Riley'nin kolu bir yılan gibi kıvrılıp beline sarıldı ve onu hızla kendine doğru çekti. Amanda kıvranıp kurtulmak istedi ama Riley ona öyle bir tokat vurdu ki başı arkaya gitti geldi.

Elini sızlayan yanağına koyup gözlerini kırptı ve gözlerinde biriken yaşlar yanağından süzölmeye başladı. Riley olarak bildiği adam -ve onun çocuksu çekiciliği- için ağlıyordu kalbi, çünkü şu an oradaki adam tanıdığı Riley değildi. "Bunu neden yapıyorsun Riley? Hiç anlamıyorum."

Riley onun yüzüne doğru elini uzattı ama Amanda geri çekilip kendisine dokunmasını istemedi. Riley'nin gözleri pişmanlıkla doldu. "O kahrolası CD'yi arabada unutmamış olsaydım... Aman, neyse. Zaten an meselesiydi. Seni bu şekilde cezalandırmayı planlamıyordum, ama şansa bak ki bu durum üzerimdeki bütün şüpheleri kaldıracak. Seni cezalandırıp Pierce ve Logan'ı da ortadan kaldırdıktan sonra herkes olanlardan kardeşimi sorumlu tutacak. Ben de kahraman olacağım."

"Kardeşin mi? Ama, kim... Tom Bennett senin kardeşin mi? Anlamıyorum. Karen'a saldırdı, beni kaçırdı."

"Tom beni yine bulduğunu biliyordu. Ama Tom... hep... **zayıf** bir çocuktur. Hiç anlayamadı. Seni kaçırmak seni koruyabileceğini düşündü. Nerede olduğunu bilmemi istemedi, ama kaçırıldığını öğrendiğim anda yapanın Tom olduğunu anladım. Buraya döneceğini biliyordum. Biz burada büyüdük." Başını iki yana

salladı. "Senin hakkında çok tartıştık. Ona senin cezalandırılman gerektiğini, yoksa asla huzur bulamayacağımızı açıklamaya, anlatmaya çalıştım." Kafasının yan tarafına vurdu. "Tom'un kafası pek çalışmazdı. Hiç anlayamadı. Senin çok kısa sürede döneceğini söylediğimde bana inanmadı."

Az önce yaptığı şeyin korkunçluğu Amanda'nın kafasına dank etmişti. Ona yardım etmeye çalışan bir adamı öldürmüştü. "Beni korumaya çalışıyormuş," diye fısıldadı. "Senden."

Riley, belinden tuttuğu Amanda'yı biraz daha sıkarak eğildi ve alnından öptü. Geri çekildiğinde Amanda Riley'nin gözlerindeki deli bakışları gördü, dört yıl önce gördüklerinin aynısıydı.

"Hayır, Riley, lütfen yapma."

"Seni hiçbir zaman gerçekten incitmek istemedim Kate. Yalnızca beni rahat bırakmanı istedim."

Amanda başını deli gibi iki yana sallayarak, "Hayır, Riley. Ben Kate değilim. Ben Amanda'yım. Hatırladın mı? Amanda," dedi.

Riley onu tutup sarsmaya başladı. "Deliymişim gibi bakma bana. Senden veya herhangi birinden daha aklım başımda benim. Ben senin göremediğin birçok şeyi görüyorum, bemediğin birçok şeyi biliyorum. Kendine istediğin kadar Amanda de, ben senin gerçekte kim olduğunu, içindeki kötülüğü biliyorum. Daha önce bir sefer kaçtın ama bu sefer kaçamayacaksın."

Güneş ışığı birden elinde beliren bıçağın üzerinde parıldadı. Amanda'nın nefesi kesildi ve hemen kendini geriye doğru attı. Ama çok geçti. Kaburgalarının arasına iki defa saplanan bıçağın acısıyla böğrünün yandığını hissetti. Riley onu bırakınca Pierce'in yanına çuval gibi yığıldı.

Yanma çabucak geçti ve yerini bütün vücuduna yayılan soğuk bir uyuşmaya bıraktı. Orada kanının çekildiğini hissederek yatıyordu şimdi. Pierce'in ilerisinde Riley'yi arkasında sakladığı

silahıyla az önce Pierce'in geldiği noktada gizlenmiş bir vaziyette beklerken görebiliyordu.

Logan'ı beklediğini anladı. Logan olmadan Pierce onu aramaya gelmezdi. Logan, katilin Riley olduğunu biliyor muydu? Yoksa Riley'yi gördüğünde gardını indirecek ve her şey için çok mu geç olacaktı?

Onu uyarmalıydı. Eğer derin bir nefes alabilse çığlık atabilirdi, ama bu Logan'ı bulundukları açıklığa doğru koşmasına sebep olabilir, Riley'nin tuzağına çekebilirdi.

Görüşünü netleştirmek için gözünü kırptı ve Pierce'a baktı. Nefes alıp almadığını anlayamadı. Tekrar gözlerini kırıştırıp odaklanmaya çalıştı. Yanında duran Pierce'in silahı mıydı acaba? Uzanabilir miydi? Eğer uzansa bile tetiği çekecek gücü var mıydı hâlâ? Bütün bu sorular kafasında uçuşurken parmaklarını silaha doğru yavaş yavaş hareket ettirdi.

Bir çift ayak sesi ağaçların arasından yankılandı.

Aman Tanrım, Logan lütfen dur, lütfen gelme. Uzak dur, ne olur.

Bir gülümseme Riley'nin yüzünü aydınlattı. Yavaşça silahını kaldırdı. "Beni öldürecek," dedi. Sesi Amanda'nın yıllar önce duyduğu sesin korkunç bir kopyası gibiydi.

"Beni öldürmeyecek, piç herif!" diye bağırdı Amanda.

Riley tam arkasını döndüğü anda Amanda silahını ateşledi ve hedefi vurdu. Mermi, Riley'nin alnından, tam iki kaşının arasından girip onu geriye doğru sıçrattı. Vücudu yere çarptığında gözleri dönüyordu.

Silah Amanda'nın uyuşmuş ellerinden kaydı ve düştü.

Çok üşüyordu.

Yüzüne bir gölge düştü ve biri onu omuzlarından tuttu. Yoksa Riley mi gelmişti? Onu vurduğunu hayal mi etmişti yok-

sa? "Hayır," diye fısıldadı.

"Şşşt, benim bebeğim, Logan. Her şey bitti. Artık güvendesin."

Amanda kendini bıraktı ve Logan onu kaldırıp kucağına aldı.

Kafasını kaldırdığında görüşü daha netti. Logan yaşıyordu, onun güzel yüzünü görünce içini bir neşe kapladı. "Ben kazandım," diye fısıldadı. "Oyunu bitirdim ve onu yendim."

"Evet, yendin onu. Kazandın."

Logan'ın yanakları ıslanmıştı. Amanda ne olduğunu anlamadı, uzanıp ıslaklığı sildi. Logan yavaşça onun elini çekip dudaklarına götürdü ve öptü, sonra sakallı yanaklarına bastırdı.

"Hep tıraş olmak zorundasın," diye fısıldadı Amanda.

"Dayan bebeğim. Ambulans yolda. Dayan."

"L...Logan, artık seni göremiyorum."

"Aman Tanrım!" Logan'ın sesi çatladı. "Benimle kal, Mandy. Biraz daha dayan."

"Çok s...soğuk."

Sıcak ve ıslak bir şey yüzüne çarptı. Logan beceriksizce Amanda'nın yüzünü siliyordu.

"Allah kahretsin, mücadele et, haydi. Sakın beni bırakıp gitmeye kalkma. Seni seviyorum."

Nihayet o iki kelimeyi söylemişti. Amanda'nın içi neşeye doldu ama karanlık onu çağırıyordu. "Neden bu kadar... uzun... sür..."

Onu sevdiğini anlaması neden bu kadar uzun sürdü, diye soracaktı ama cümleyi tamamlayacak enerjisi yoktu. Hayata dair son anısı Logan'ın güzel sesinden onu sevdiğini söylemesi olacaktı. Gülümsedi. İşte bu ölürken tutunulacak bir anıydı ve değeri paha biçilmezdi.

BÖLÜM XXII

Cenaze üç gün sonra oldu.

Merkezde durması gerekenler dışında neredeyse bütün polis teşkilatı oradaydı. Vatandaşlardan da oldukça fazla sayıda insan gelmişti, gerçi mezar alanındaki çadırın epey gerisinde, Shadow Falls'un en iyi polislerinin arkasında duruyorlardı.

Belediye Başkanı bile oradaydı. Sonuçta her gün görev sırasında bir polis ölmüyordu, en azından Shadow Falls'ta.

Sancak muhafızları, Karen Bingham'ın tabutunun üstündeki bayrağı kaldırıp uçtan uca geleneksel üçgen şeklinde güzelce katladı. Amirleri, bayrağı alıp kenarlarını topladı ve buruşuk kalmış taraflarını düzeltti. Sonra Karen'in kocasına dönüp bayrağı verdi. Hemen beyaz eldivenli elini kaldırdı ve selam verdi.

Mike bayrağı göğsünde tutup delikanlıya başıyla teşekkür etti. Tüfek seslerini duyunca irkildi. Logan elini Mike'in omzuna koydu ve onu yirmi bir kere yapılacak olan saygı atışının ikincisine hazırlanan yedi tüfeğe doğru çevirdi.

Bittiğinde kalabalık çekilmeye başladı. "Karen iyi bir polis ve iyi bir dosttu," dedi Logan. "Onu hepimiz çok özleyeceğiz."

Mike, Logan'ın son birkaç gündür sık sık gördüğü o hüzünlü gülümsemesiyle cevap verdi. Hastanede odadan odaya mekik dokurken bu gülümsemesi hiç eksilmemişti. Karen ameliyat sırasında öldüğü

halde, Mike hastaneyi terk etmemiş, Amanda ve Pierce'in iyileşmesini beklemişti. Logan'a "Karen böyle yapmamı isterdi," demişti.

Pierce'in iyileşmesi kesinleşmişti ama Amanda yoğun bakımda canı için savaş veriyordu. Doktorlar uyanıp uyanmayacağını bilmiyorlardı, çünkü çok kan kaybetmişti.

Mike, "Özel Ajan Buchanan yarın taburcu olacakmış, diye duydum. Bu iyi haber," dedi Logan'la arabaya doğru yürürken.

"Evet efendim. Cenazeye gelmek istedi ama doktorlar bırakmadı. Kalıp araştırmasını sonuçlandırmak da istedi ama amiri başka bir ajan gönderip ona eve dönmesini emretti. Taburcu olduğunda adamlarımdan biri onu evine götürecektir."

"İyileşecek ama değil mi?"

"İnatçı adamdır, öyle çatlamaş bir kafatası onu yavaşlatamaz."

Polis arabasının yanına geldiklerinde Mike bir iç çekti. Memurlardan biri onu eve götürmek için bekliyordu. "Sözünü tutun, Şef. Karen'in katilini yakaladın. Teşekkür ederim."

Elini uzatıp Logan'ın elini sıktı. Logan hak etmediği bir övgüyü kabul etmek zorunda kaldığı için kendini kötü hissetmişti. Riley ile çalışmış, ona güvenmişti ve sonlara doğru Riley ile ilgili şüpheleri olsa da asla Riley'nin bu kadar psikopat olduğunu, içinde bu kadar kötülük barındırdığını tamamen kabul etmemişti.

Demek Bennett, Riley'nin içindeki şeytandan herkesten daha çok haberdardı ve hayatını ağabeyine göz kulak olmaya adanmıştı. Riley'nin kurbanlarından hiçbirini kurtarmayı başaramamıştı ama kendisi de yarı deli olmasa bu ölümlerden bazılarını önleyebilirdi.

Riley, İnsan Kaynakları kayıtlarında oynama yaparak tatil tarihlerinin her seferinde cinayet tarihlerine denk gelmesini engellemiş ve zekice izlerini gizlemişti. Pierce'in ajanları ancak Riley'nin katil olduğu ortaya çıktıktan sonra delilleri kararttığını

ortaya çıkarmışlardı. Daha iyi bir araştırma yapmış olsalar Karen ve Amanda böyle korkunç bir bedel ödemeyecekti.

Polis memuru kapıyı açtı ve Mike kucagında bayrakla içeri girdi. Memur kapıyı kapadığında Mike pencereden dışarı baktı ve araba ilerlerken Karen'in mezarını örten çadırı gördü.

Logan'ın cep telefonu yine titredi. Cenazenin sonuna doğru birçok sefer titremişti ama o kulak asmamıştı. Ceketinin cebine elini sokup telefonunu çıkardı. Ekrandaki numara Logan'ın ödünü kopardı. "Buyrun ben Richards."

Kısa bir tanışmadan sonra telefonun öbür ucundaki hemşire, "Bayan Stockton'ın durumu değiştiğinde aramam söylenmişti," dedi.

Logan'ın yüreği ağzında atmaya başladı ve boğazına bir yumruk gelip oturdu. "Evet, Ne vardı?"

"Bir şey yok efendim. Kendisi az önce uyandı."

Logan, Amanda'nın odasının kapısında durdu. Son üç gündür sürekli yanında olmasına rağmen, hâlâ bağlı olduğu onca tüp ve makineyi görünce şoke oluyordu.

Soluk teni neredeyse yarı saydamdı ve gözleri kapalıydı. Doktoru komadan çıktığını ve şu anda uyuduğunu söylüyordu. Korkutucu bir koma uykusu değil doğal bir uykudaydı Amanda.

Hâlâ suni solunum cihazına bağlanmış bir şekilde yatıyordu ve o karanlık odada yalnızca makinenin o berbat ısıltı çınlıyordu.

Logan onun yatağının yanındaki bildik koltuğa oturdu. Koltunu büküp damar yolu girişini engellememeye dikkat ederek parmaklarını onun parmaklarına dolayıp eğildi ve elinin yumuşak tenini öptü. Nefesinin ritmini dinlerken bir taraftan da göğ-

sünün iniş kalkışlarını izledi bir süre.

Amanda bir savaşçıydı, tanıdığı en zorlu kadınlardan biriydi. Yaşadığı bir değil tam iki travmayı atlatıp hayatta kalabilmesinin tek sebebi o inanılmaz iradesiydi.

Logan'ın bu konuda bir katkısı yoktu.

Tabii insanların ona bir kahramanmış gibi baktığını biliyordu. Her ne kadar ölümcül atışı Amanda yapmış olsa da eğer Logan onları izleyip yerlerini tespit etmiş olmasaydı Amanda'nın ateş edecek bir silahı olmayacaktı. Riley onu öldürüp başka kadınları da öldürmeye devam edecekti. Böyle diyorlardı.

Ama bunu söyleyen insanlar hikâyenin tamamını bilmiyordu. O olmasa Riley'nin yıllar önce yakalanmış olacağını bilmiyorlardı. Dana Branson, Carolyn O'Donnell, Karen Bingham ve beş daha kadın ölmeyecekti. Eğer işini yapmış, prosedürü takip etmiş olsaydı Amanda saldırıya uğramayacak, ölümden dönmeyecekti.

Ya da Amanda ona şüpheli listesini göstermek istediğinde onu dinlemiş olsaydı.

Bir sürü kadın ölmüş, bir kadın bir ömür boyu taşıyacağı bir yara almış, sayısız aile parçalanmıştı.

Eğer her şey farklı olsaydı, Amanda onu affedebilseydi, belki o da kendini affedebilir ve hayatına devam edebilirdi. Ama o aptal CD'yi çaldığında gözlerinin içine bakmış, içini harap eden korkuyu görmüş, ona sırt çevirişini izlemiş ve aralarındaki acı okyanusunu asla aşamayacaklarını anlamıştı.

Sonra ağaçlıkta söylediği o sözler vardı, kalbine bir hançer gibi saplanan o sözler.

Neden bu kadar uzun sürdü?

Böyle hissettiği için, katili bulmasının, onu bulmasının uzun sürdüğüne gücendiği için onu suçlamıyordu. Onun başarısızlıklarından dolayı yeterince acı çekmişti.

Her şeye rağmen, hiçbir şey hak etmediği halde, onun o güzel gözlerini bir kez daha görme zevkinden kendini mahrum etmek istememişti. Ama bunun asla olamayacağını biliyordu. O gözleri nefretle dolu görmeye dayanamazdı. Zaten Amanda da onu görmek istemezdi. İlk seviştikleri zaman gözleri nasıl aşkla doluyorsa, Logan da o gözleri öyle hatırlamak istiyordu. O görüntüyü kalbinde taşır ve bu da ona yeterdi, yetmek zorundaydı.

Parmak uçlarına sımsıcak bi öpücük kondurduktan sonra elini beyaz çarşafın üstüne koydu. Ceketinin cebinden bir zarf çıkardı ve yatağının yanındaki sehpanın üzerine koydu. Sonra da Amanda'nın hayatından çıkıp bir daha da arkasına bakmadı.

Amanda'nın boğazı kurumuştur. Yutkunmaya çalıştığında sanki biri dilini zımparalamış gibi hissediyordu.

İlk uyandığında ona doktor boğazında bir boru olduğunu ve solunum cihazına bağlı olduğunu söylemişti. Bu yüzden boğazı o kadar acıyordu. Doktor, onun kendi başına nefes alabildiğini görene kadar en az bir gün daha makineye bağlı kalacaktı.

Doktor ona üç gündür bilincinin kapalı olduğundan başka bir şey söylememişti. Amanda ona sorular sormaya çalıştıysa da bağlı borular yüzünden konuşamamıştı. Eline bir kâğıt kalem vermişlerdi ama hâlâ o kadar zayıftı ki kalemi bile tutamamıştı.

Sempatik bir gülümsemenin ardından doktor ona iyileşmeye devam ettiğini söyleyip odadan çıkmış onu hayal kırıklıkları ve endişeleriyle baş başa bırakmıştı.

Amanda, Karen ve Pierce'ın iyi olup olmadığını merak ediyordu.

Riley'nin öldüğünün doğrulanmasını istiyordu çünkü tetiği

çekenin kendisi olmasına rağmen Dana'yı öldürüp onun canını yakan adamın nihayet ölüp gittiğine bir türlü inanamıyordu.

Ve Logan'ı istiyordu. Onu görmesi, ona sarılması gerekiyordu. Onu hiçbir şey için suçlamadığını söylemesi gerekiyordu. Onu sevdiğini söylemeliydi.

"Bayan Stockton?" Beyaz elbiseli bir kadın gülümseyerek odaya girdi. "Benim adım Shelly. Bugün öğleden sonra size ben yardımcı olacağım. Bu kadar iyileştığınızı görmek ne güzel. Sizi buraya ilk getirdiklerinde ben buradaydım."

Boşalmış olan serumunun yerine yenisini taktı. "Ağrınız var mı?"

Amanda, hayır anlamında başını salladı.

Hemşire Amanda'nın elini tutup eğildi ve yastığını düzeltti. "Ah, bakın, biri size kart bırakmış." Zarfı kaldırdı. "*Logan'dan Amanda'ya* yazıyor üstünde. Ne kadar hoş. Bu, Şef Richards'tan olmalı. Buraya geldiğinizden beri koridorda bir oraya bir buraya yürüyüp gece gündüz yatağınızın yanındaki koltukta uyudu. Yalnızca bugün o kadın polisin cenazesine katılmak için ayrıldı. Kartı sizin için okumamı ister misiniz?"

Kadın polisin cenazesi mi? Aman Tanrım! Karen başaramamış. Karen hemşirenin sorusuna cevaben başını iki yana sallarken akan gözyaşları boğazını tıkadı.

"Anlıyorum, yalnız başınıza okumak istiyorsunuz. Buraya koyuyorum o zaman, hazır olduğunuzda açarsınız." Zarfı Amanda'nın elinin yanına, yatağın altına sıkıştırdı ve ihtiyacı olduğunda basması için hemşire butonunu hazırladı. "Bir süre sonra sizi kontrole geleceğim ama ondan önce bana ihtiyacınız olursa bu butona basarsınız, tamam mı?"

Amanda başını salladı ve Logan'ın cenazeden hemen dönmelerini umarak gözlerini kapadı.

Ona ihtiyacı vardı.

BÖLÜM XXIII

Amanda'nın ön kapısı vuruldu, fakat Amanda bu sefer Riley ölmeden önceki gibi korkudan ürpermedi. Artık korkmuyordu. Üç hafta önce hastaneden taburcu olduğundan beri aldığı mektupların ve gelen ziyaretçilerin haddi hesabı yoktu. Ülke çapında tüm ana haber bültenleri onun hikâyesini anlatıyordu. Destek vermek isteyen insanlardan bir dünya mektup gelmişti. Sadie adında tatlı bir ihtiyar ona ev yapımı elmalı turta bile göndermişti.

Shadow Falls'ta ziyarete gelmeyen dedektif, polis memuru kalmamıştı. Hepsi de Riley'nin işlediği şeytani suçlardan dolayı bir parça da olsa kendilerini sorumlu hissediyordu. Sonuçta Riley, onlardan biri, güvenip beraber hizmet ettikleri görev arkadaşlarıydı. Hiçbiri, sapık zihninde yuvalanan kötülükten şüphelenmemişti.

Logan'dan başka hiçbiri.

Amanda içini yiyip bitiren kıskançlıktan kurtaramıyordu kendini. Riley ona saldırdığından beri Logan onunla konuşmamış, bütün vaktini adamlarına ayırmıştı. Memurları ona Riley'nin ölümünün ardından Logan'ın Shadow Falls Emniyeti'ni nasıl biraraya getirdiğine ilişkin hikâye üstüne hikâye anlatıyordu. Polis memurları şimdi Riley'nin ihanetine rağmen daha güçlü bir aile olmuştu.

Katilin kim olduğuna uyanan kişi Logan'dı ama övgülerin tüm polis teşkilatına gitmesini sağlamıştı. SFPM bir seri katili durdurduğu için artık ülke çapında bir üne sahipti. Logan bölümdeki her memurun değerli olduğunu hissetmesi ve kazanılan başarıdan kendine pay çıkarıp övünmesi için elinden geleni yapmış, hepsinin de kendini özel hissetmesini sağlamıştı.

Bir zamanlar Amanda'ya da kendini özel hissettirmişti, sanki bir ömür geçmişti üzerinden.

Kapı bu sefer daha güçlü vuruldu, hemen sonra da zil duyuldu. Amanda, Logan'la ilgili düşüncelerini bir kenara itip koltuktan kalktı. Bu günlerde genelde birkaç Tylenol yaralarının acısını hafifletmeye yetiyordu ama biraz strese girse hemen acısı kendini hissettirmeye başlıyordu. Elinden geldiğince hızlı hareket ederek kapıya gitti ve kapının gözünden baktığında Pierce'i görünce gülümsedi. Hep tedbirli, hep tetikte olan FBI Ajanı ön bahçeyi taramak için döndüğünde Amanda onu profilden tanıdı. Hiç gerçekten biraz gevşediği oluyor muydu, yoksa kariyeri boyunca şahit olduğu kötülükler ve şeytanlıklarla yaşamak zorunda mı kalıyordu? Amanda için karanlık ve orada saklanan gölgeler nihayet sona ermişti.

Kapıyı açıp onu en güzel gülümsemesiyle karşıladı. "Pierce, seni görmek ne hoş. Shadow Falls'a geldiğini duymadım."

Pierce içeri girip onu yanağından öptü. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

Amanda, Pierce'in iltifatından memnun olmuştu, hemen ona sarıldı. Pierce, Logan gibi onu her zaman olduğu gibi kabul etmiş, içindeki güzelliği görebilmişti. Gerçi artık yüzündeki yara izini umursamıyordu. Fakat bu yara izi umurunda olsa bile artık yüzünü saçıyla kapatmayı aklından bile geçirmiyordu. Hastaneden çıktıktan sonra ilk yaptığı şey bir kuaföre gidip saçını

kestirmek olmuştu. Şimdi saç omuz boyunda, çenesinin hemen altındaydı.

"Buzlu çay ya da gazoz ister misin?" Mutfaka yöneldi ama Pierce kibarca omzuna dokunup onu durdurdu.

"Senin bana değil, benim sana garsonluk yapmam lazım. Sen bir şey ister misin?" Gözlerinin etrafındaki çizgiler kırılsınca endişeli olduğu belli oldu.

"Ben iyiyim. Sadece bu günlerde biraz ağrım var."

Amanda onu kutu labirentinin içinden oturma odasına doğru götürdü. Evde kalan tek eşya, bilgisayar masası, ofis koltuğu ve bir tekli koltuktu. Pierce o oturana kadar bekleyip tekli koltuğa çöktü. Hem acı hem tatlı bir anıyı canlandırdı bu Amanda'nın zihninde çünkü o da aynı bir zamanlar Logan'ın kendini o koltuğa sığdırmaya çalıştığı gibi oturmuştu. Pierce, o kadar çok Logan'ı hatırlatıyordu ki ona bakmak bile Amanda'nın canını acıtiyordu.

"Haftalar önce Jacksonville'e, evine döndün sanıyordum," dedi.

"Bitmemiş bir işim vardı, o yüzden bir günlüğüne buraya geldim." Kutu yığınının baktı. "Sanırım bahçedeki 'Satılık' tabelasının 'Satıldı'ya çevrilmesi lazım. Tamamen toplanmış, gitmeye hazır görünüyorsun."

"Birkaç tane ilgilenen oldu ama ciddi bir teklif gelmedi henüz. Ben de beklemek istemedim. Nakliyeciler yarın geliyor. Kalıcı bir yer bulana kadar her şey depoda duracak."

"Yarın mı gidiyorsun?" Pierce şaşkınlıktan kaşlarını kaldırdı.

"Aslına bakarsan bugün gidiyorum. Taksi gelir gelmez çıkacağım. Uçak iki saat sonra kalkacak. Birkaç aylığına kız kardeşimin oturduğu sokakta eşyalı bir daire tuttu, Tennessee'ye

taşıyorum. Ondan sonra da..." omuzlarını silkti. "Kim bilir?"

"Heather, değil mi?" Amanda başını sallayınca devam etti. "Hastanede karşılaştım kendisiyle. Madison'la ikisi iyi kaynaştılar, yanılmıyorsam."

Gerçekten öyle olmuştu. Amanda'yla araları bozulmuş bir kız kardeşi olduğunu öğrenince Madison Heather'la Amanda'yı ziyarete gelmesi için konuşmuş, onu utandırmıştı. Heather hastane odasına girdiği zaman, Madison onu kocasının iki kardeşin arasına girmesine izin verdiği için bir güzel haşlamıştı. Heather ilk şoku atlattıktan sonra ikisi siyasetten ayakkabılara kadar her konuda konuşarak saatlerce vakit geçirmişlerdi. Çok da eğlenmişlerdi. "New York'a bir alışveriş gezisi yapmayı bile planlıyorlar. Madison nasıl?"

"Bilmiyorum." Yüzünde kayıtsız, sır vermeyen bir ifade vardı ama sesi ihtiyatlıydı, sanki pek fazla bir şey söylemek istemiyormuş gibi bir hali vardı.

"İkinizin arasında bir şey olduğunu sanıyordum?" Madison, Pierce ile arasındaki ilişki konusunda ağzını sıkı tutuyordu ama geçen hafta şehir dışına çıkınca Amanda onun Jacksonville'e gittiğini düşünmüştü.

Pierce omuz silkti. "Birkaç sefer çıktık. Arada sırada konuşuyoruz."

"Yürümediğine üzüldüm." Gerçekten de üzülmüştü. Amanda, sonunda Madison'ın dışarı karşı takındığı mutlu görüntünün altındakini gören ve kimsenin bakmadığını düşündüğünde gözlerinde yakaladığı acıyı iyileştirebilecek birini bulduğunu ummuştu.

"Boş ver. Bir kaç sefer çıktık sadece. İkimizde bu ilişkiye pek fazla bir yatırım yapmadık."

Amanda inanıp inanmamakta kararsızdı, ama belli ki Pier-

ce bu konuyu sürdürmek istemiyordu, o yüzden Amanda da üstüne gitmedi. "Buraya bir işini halletmeye geldiğini söylemiştin."

Pierce kravatını gevşetti, rahat görünmüyordu. "Logan'la konuşmak için geldim."

Amanda kaskatı kesildi, artık Pierce'in ziyareti ilgisini çekmemeye başladı. "İstifa ettiğini biliyor muydun?"

Amanda şaşkınlıktan öne doğru öyle hızlı eğildi ki sağa doğru kaykılıp irkildi. "Logan istifa mı etti? Neden? Başka bir yerde mi iş buldu?"

"Neden işi bıraktığını en iyi sen biliyorsundur sanırım. On yıl önce Riley'yi durduramadığı için kendini suçlu hissediyor."

Amanda başını salladı. "Onun suçu değildi."

"Belki bunu senden duyması gerekiyordu."

Bu doğru olsaydı şimdiye kadar onu araması ya da o korkak notu yazmak yerine hastaneye gelip onu görmesi gerekirdi. "Sanırım New York'a dönüyor."

"Bildiğim kadarıyla Shadow Falls'ta kalacak. Bu sabah konuştuğumuzda buradan ayrılmakla ilgili bir şey söylemedi."

Amanda gerçekten şoke olmuş bir şekilde ona uzun uzun baktı. "Yani polisliği tamamen bırakıyor mu? Bu iş onun kanında var. Nasıl atabilir ki böyle bir şeyi?"

"Bu soruyu ona sen sorabilirsin belki. Ben fikrini değiştirmeye çalıştım ama konuşmaya pek hevesli değildi. Zayıflamış, görünüşe göre pek uyumuyor." Manalı bir şekilde Amanda'ya baktı.

Amanda içinde filizlenmeye yeltenen umut ışığını bastırdı. Logan onu özlediği için acı çekmiyordu. Eğer durum bu olsaydı telefonu kaldırması yeterdi. Hayır, Logan, yanlış bir gurur ve suçluluk duygusu yüzünden acı çekiyordu. "Pierce, yapmaya çalıştığın şeyi anlıyorum ama Logan ve benim için artık çok geç-

Beni sevmiyor. Hastanede bana bıraktığı notta duygularını, daha doğrusu duygularının olmadığını açık açık ifade etmiş."

"Sana not mu bırakmış? Ve seni sevmediğini söylemiş?" Sesinde inanmadığını gösteren bir ton vardı.

Amanda duruşunu düzeltti, yüzü utançtan yanıyordu. Sevdiğin adamın seni kâğıt kalemle terk etmesi pek gurur okşayıcı bir şey değildi. "Tam bu sözleri söylememiş ama benim anladığım bu."

"Hmmm."

"Bana inanmıyormuş gibi görünüyorsun."

Pierce omuz silkti. "Yüz yüze konuşmadan, sana bir not bırakarak terk etmesine şaşırdım. Belki bu kadar büyük bir yalan söylediğinde yüzündeki ifadeyi görüp ona inanmayacağından korkmuştur."

Amanda kaşlarını çatı.

Pierce gerçekten şoke olmuş gibi başını salladı. "Haklı olabilirsin. Sana tek söyleyebileceğim şey, gördüklerim ve benim baktığım yerden gördüğüm kadarıyla ikiniz de birbirinize deliler gibi âşıksınız ama ikiniz de bu konuda bir şey yapmayacak kadar inatçısınız."

Amanda dilinin ucuna gelen öfke dolu kelimeleri yuttu. Pierce, bir hastane odasında haftalarca sevdiği insanın gelmesini beklemenin ve nihayet onun için ne kadar önemli olduğunu anlamasını ummanın acısını bilemezdi. Pierce, Logan ile Amanda'nın arasında yakılan gemilerin dönüşü olmadığını da biliyordu. Onların geçtiği yollardan parçalanmadan geçmek için inanılmaz bir sevgi gerekiyordu. Amanda hâlâ Logan'ı seviyordu ama anlaşılan Logan için aynı şey geçerli değildi.

"Zorladığım için beni affet." Pierce ayağa kalkıp elini uzatarak Amanda'nın da ayağa kalkmasına yardım etti. "Denemek zorundaydım."

Amanda hafifçe Pierce'in koluna vurdu. "Affedildin. Uğradığına sevindim. Seni tekrar görmek güzeldi." Amanda onu girişe kadar geçirdi.

Pierce yüzünde meraklı bir ifade, ön kapıda durdu. "Logan'ın evine gittiğim zaman, verandada arkası bana dönük, telefonda konuşuyordu ve ilk başta beni fark etmedi. Konuşmasına kulak misafiri oldum istemedim. Söylediği şeyler seni sevmediğini düşündüğün bir erkeğin söyleyeceği şeyler değildi."

Pierce bir şeyler söylemeye çalışıyordu ve bunu pek de çaktırmadan yapmayı beceremiyordu. Amanda gözlerini devirdi. "Devam et, buraya ne söylemeye geldiysen söyle hadi."

Pierce'in yüzünde aptalca bir gülümseme belirdi. "Logan, senin hesabına transfer ettiği paranın kendisinden geldiğinin anlaşılmaması için yatırım danışmanı ile tartıştı. İyileşme sürecinde para konularında endişelenmeni istemediğini söyledi." Omuz silkti. "Bu, Logan için hâlâ önemli olduğun anlamına gelir bence. Ama muhtemelen haklısın. Başka bir sebep olmalı."

Göz kırptı ve dışarı çıktı.

Amanda onun arkasından gürültülü bir şekilde kapıyı kapadı. Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Kime daha çok kızması gerektiğini bilmiyordu: onu Logan'ı görmeye ittiği için Pierce'a mı yoksa parayı verdiği için Logan'a mı?

Ona rüşvet vererek yanlış suçluluk duygusunu azaltmaya mı çalışıyordu? Sevişmişler, iki kişinin paylaşabileceği en özel şeyleri paylaşmışlardı, sonra da ona para mı veriyordu? Şimdi Amanda'yı ne yerine koymuştu acaba?

İncinmişlik ve öfkeden gözyaşları göz yuvalarını yakıyordu. Girişle mutfak arasındaki kemerin altında durup ocağın üstündeki saate baktı. Az sonra taksi gelecekti. Logan'ı son bir kez görmek istiyordu. Onu görmezden gelip sonra da para yollayamaz-

dı. İstese de istemese de bu konuda neler hissettiğini öğrenmek zorundaydı.

Eğer taksiyi iptal edip Logan'ın evinden havaalanına arabayla giderse uçağa yetişebilirdi. Koşturması gerekecekti. Arabasını kısa süreli bir park yerine koyması gerekecekti ki bunu daha önce de düşünmüş ama bundan kaçınmaya çalışmıştı çünkü yarın bir galerici arabayı satmak için gelip alacaktı. Havaalanından galericiyi arayıp arabayı oradan almasını söyleyebilirdi. Eğer acele ederse, her şeyi halledebilir ve birkaç saat içinde Tennessee'deki yeni hayatına başlamak için yola çıkabilirdi.

BÖLÜM XXIV

Amanda iyice yaşlanmış Honda'sını yavaşlatıp Logan'ın tanıdık girişine doğru çevirdi. Evi uzaktan görününce, frene basıp durdu ve son bakışı olabileceğini düşünerek bir süre eve baktı. Şimdi Logan'ın burada büyüdüğünü bildiği için tatlı siyah saçlı bir çocuğun geniş verandanın etrafında koşturup ön bahçeye inen merdivenlerden güle oynaya indiğini, ele avuca sığmaz kız kardeşiyle birbirlerini ebelediklerini kafasında canlandırmak çok zor değildi.

Bir çekiç sesi sessizliği bozdu ve bu mutlu görüntüyü yok etti. Ses arka bahçeden geliyordu. Amanda devam edip kenara, garaj girişine park etti. Çekicinin sesi şimdi daha yüksek geliyordu. Meraklanan Amanda birkaç basamağı tırmanıp yukarı çıktı.

Logan'ı haki bir şortla tişörsüz ve ter içinde parıldarken görmeye hazırlıklı değildi, o yüzden yukarı çıktığında durdu. Logan'ın çekici her sallayışında kaslarının şişmesini izledikçe içinde beliren açlık onu ayartmaya yetmişti. Tekrar onun kollarında olmak için neler vermezdi şimdi, ama kopan bağları kim görmezden gelebilirdi ki...

Logan diz çökmüş, yepyeni bir verandaya çivi çakıyordu ve henüz Amanda'yı fark etmemişti. Atmaya çalıştığı ahşapta azıcık bir çürüme vardı ama o zemin döşemelerinin tamamını

değiştirmeye çalışıyordu sanki. Neden gayet iyi durumdaki bir verandayı değiştirmeye çalışıyordu ki?

Birden bir sessizlik oldu ve Amanda tekrar Logan'a döndü. Hâlâ dizlerinin üstünde ama bu sefer geriye kaykılmış vaziyette, ellerini bacaklarının üstüne koymuş onu izliyordu. Bir gülümseme ya da bir hoş geldin yoktu. En çok ihtiyacı olduğunda onu terk ettiği için gelip af dilediğini düşlemişti. Ne fantezi ama.

Amanda'nın elleri yumruk olmuştu şimdi. Elinde buruşturduğu kâğıdın sesi ona neden geldiğini hatırlattı birden. Zorla ellerini gevşetip ona doğru yürüdü. Logan hâlâ kıpırdamamıştı, ama gözleri onun gözlerine kitlenmiş bir şahin gibi bakıyordu. Tam onun önüne geldiğinde, banka hesabının çıktısını gösterdi. Logan'ın yüzü buruştu ve beti benzi attı.

"Anlaşılan uzak bir akrabamdan bana küçük bir miras kalmış," dedi. "Annemle babamın soyumuzda hiç zengin bir akraba olduğundan bahsetmediği düşünüldüğünde oldukça tuhaf bir durum." Başını hızla yana çevirdi. "Herhalde bundan haberin yoktur."

Logan derin bir iç çekip ayağa kalktı. Tepesinden bakıyordu, onu gözlerine bakabilsin diye geriye adım atmaya zorladı.

"Haberim olduğunu gayet iyi biliyorsun, yoksa buraya gelmezdin." Sesinde bir derinlik yoktu.

Amanda onun gözlerinde bir öfke, kızgınlık ya da *herhangi başka bir şey* arayarak sordu: "Neden yaptın böyle bir şeyi?"

Logan eğilip birkaç tahta parçası alarak büyük bir tahta yığınının üzerine attı. Hiç üzölmüş biri gibi görünmüyordu. Eski sevgilisinin beklenmedik ziyaretinden de pek etkilenmiş görünmüyordu. *Allah kahretsın!*

"Duyduğun suçluluğa karşı mıydı?" diye sordu, Logan'dan bir tepki görmeye kararlıydı. "Öyleydi değil mi? Bak ne diyeceğim. O parayı istemiyorum. Tek kuruşunu bile. Bankama parayı

geri göndermesi için talimat verdim bile."

Logan'ın çenesi kasıldı ama o tahtaları aktarmaya devam etti. Amanda'nın içinden tahta yığınınına bir tekme vurup hepsini ortalığa saçmak ve Logan'ın ne tepki vereceğini görmek geçti. Paylaştıkları bunca şeyden sonra nasıl bu kadar duygusuz olabilirdi?

Kâğıdı buruşturup Logan'ın sırtına attı. "Seninle paran için yatmadım ben."

Logan kaskatı kesildi ve elindeki tahtaları bıraktı. "Parayı sana bu yüzden vermedim."

"Ah, peki neden verdin?" *Beni sevdiğin için verdiğini söyle.* Amanda onun gözlerini baktı ve bu sözleri söyleyeceğini umarak bekledi. O notta yazılanlar doğru olamazdı değil mi? Gerçekten de yaşadıkları ve paylaştıkları soruşturmanın stresinden dolayı mıydı yoksa onu uzaklaştırmasının başka bir sebebi mi vardı? *Beni sevdiğini söyle.*

Ona uzanıp kendine çekerek Amanda'nın özlediği kelimeleri söylemek yerine Logan iki yanında yumruklarını sıkarak, "Bir süre çalışamayacağımı biliyordum, o yüzden zorluk çekmeni istemedim. Başından geçen onca şeyden sonra azıcık da olsa bir katkım olsun istedim," dedi.

Amanda'nın içi yine acıyla çalkalandı. Aynen korktuğu gibi Logan parayı ona kendini sorumlu hissettiği için vermişti. Hâlâ hayatını sevgi yerine suçluluk duygusu üzerine kurarak yaşıyordu. Amanda omuzlarını dikleştirip akmak üzere olan gözyaşlarını geri itti. Artık daha güçlüydü, hatta Logan'dan bile daha güçlüydü. Riley bile yıkamamıştı onu. *Bu da yıkamazdı. Bir şekilde.*

Geriye doğru bir adım attı. Gerektiğinden değil, zaten aralarında olan mesafeyi daha da büyütemezdi. Sesinin içi kadar titremediğinden gurur duyarak, "Evimi satışa çıkardım," dedi. "Tennessee'ye giden uçağa binmek için havaalanına gidiyorum.

Kız kardeşime yakın olmak için oraya taşınıyorum.”

Logan'ın gözlerinde bir gölge belirdi gitti. Acı mıydı, yoksa pişmanlık mı?

“Senin için her şeyin en iyisini diliyorum Amanda. Mutlu ol.” Sesinde bir gerginlik vardı.

Her şeyin en iyisini diliyormuş. Bu kadar mı yani? Hiçbir şey demeden öylece gitmesine izin mi verecekti?

Bir yanı ona vurmak, bağırarak istiyordu. Onu sarsmak geldi içinden ama söylenecek ne kalmıştı ki? Arkasından koşmasını, ona seslenmesini umuyordu, ama arabasına binip ilerlediğinde de duyduğu ses kalbinin bin parçaya ayrılışıydı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

Bu adrese istek gönderin, Biz de sizi e-kitabın kaynağına ulaştıralım :

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

BÖLÜM XXV

Logan, Amanda gittikten sonra uzun bir süre donup kaldı. Verandada öfke dolu kıpkırmızı bir suratla ona doğru yürüdüğünde ilişkilerinin bitişi ile ilgili Logan'ın kafasındaki bütün şüpheler dağılmıştı.

Ona o notu bıraktığında, yüz yüze bir hoş çakal diyemediği için kendinden nefret etmişti. Ama onu o hastane yatağında öyle soluk ve kırılğan, yaşam savaşı verirken gördükten sonra yüzüne bakmaya zorlayamayacağını düşündü. Zaten iki sefer artık onunla işi olmadığını söylemişti Amanda. İlki, katili bıraktığını anlayıp çalışma odasından koşarak çıktığında, ikincisi de ona “Neden bu kadar uzun sürdü?” diye sorduğunda.

Keşke bu kadar uzun sürmemiş olsaydı, keşke Karen ve Amanda kendi yetersizliği yüzünden bedel ödmeden önce Riley'yi hapse tıkmış olsaydı. Amanda'nın tişörtü kan içinde kollarında yatışını hatırladı. Pierce'in adamları Riley'yi temize çıkardıktan sonra bile geçmişini araştırmaya devam etmeliydi. Önsezilerine kulak vermeliydi. Kahretsin, Amanda katille ilgili bulgularını yazdığında dinlemeliydi. Ama dinlememişti. Onun için en iyisini bildiğini düşünerek onu dinlemeyi inatla ertelemişti. O gün düşünebildiği tek şey, onu güvenli bir eve götürmekti. Ona kulak vermiş olsaydı, asla canı yanmazdı.

Her konuda onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Sonra da görölüyordu ki hesabına yatırdığı parayla da onu aşağılamıştı. Başını sallayıp verandadaki kereste yığınının tekmeleyip hepsini etrafa saçtı.

Merdivenlerde bir ayak sesi duyuldu. Yoksa Amanda geri mi dönmüştü? Logan'ın yaptığı her şeye rağmen fikrini değiştirip ikisine bir şans daha mı vermeye karar vermişti? Merdivenlerin başında Pierce'i görünce içindeki umut ışığı sönüverdi. Bu sabah gelip istifa ettiği için Logan'la tartışmıştı zaten. İkinci raund için mi gelmişti yoksa?

"Nefesini yorma Pierce. İstifamı geri çekmeyeceğim. Kibar kibar konuşacak halde de değilim."

"İyi o zaman, benim de kibarlığım üstümde değil zaten. Senin derdin ne be? Amanda'ya 'Sevgili Amanda seni terk ediyorum' diye not mu yazdın?"

Logan sövüp az önce dağıttığı tahtaları toplamaya başladı. "Bu konuyu seninle tartışmayacağım. Bunun için geldiysen dönabilirsin."

"Tennessee'ye taşındığını biliyor muydun?"

"Öyle bir şeyler duydum."

Pierce, Logan'ın koluna yapıştı. "*Bugün* gittiğini biliyor muydun?"

Logan elinde tuttuğu ikiye dört kalası yere fırlatıp Pierce'i geri itti. "Ne dememi istiyorsun? Çuvalladığımı mı? Tamam, çuvalladım. Her şeyin için ettim. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Benim yüzümden neredeyse ölüyordu, hem de iki kez. Artık beni istemiyor. Ben de onun kararına... Saygı duyuyorum." Fransız kapıya doğru yürüyüp duvara çarparak açtı.

Pierce onun arkasından mutfığa girdi. Logan buzdolabından bir şişe su alıp kafaya dikti.

"Bu mudur yani? Öylece pes edip bırakacak mısın?" dedi Pierce.

Logan hızla arkasına döndü. "Pes edecek bir şey yok. Bitti."

"Eğer böyle düşünüyorsan sandığımdan daha büyük bir geri zekâlısın demektir. Az önce çıkan onun arabası değil miydi? Ne dedi?"

"Seni ilgilendirmez."

Pierce başını iki yana salladı. "Bahse girerim sana bir şans daha vermeye çalıştı ve sen de bu şansını alıp çöpe attın. Söyle be adam, asıl problem nedir?"

Logan onu itip mutfaktan çıkmaya çalıştı ama Pierce onu duvara yapıştırdı. "Onun seni suçladığı falan yok, Logan. Korktuğun şey nedir?"

Logan'ın içi acıdı. Pierce, neden bahsettiğini bilmiyordu. Amanda onu suçluyordu ama o kendisini daha fazla suçluyordu. Başını duvara yasladı, artık mücadele edecek gücü yoktu. "Amanda'nın yaptığı araştırmadan bahsetmiş miydim sana? Dava dosyalarına göz atıp bir şüpheli listesi çıkarmıştı. Listenin ilk sırasında Riley vardı. Tatil günlerinde oynama yapmış mı bir bakın, diye not bile yazmış bize. Bana bu listeden bahsetmeye çalıştı ama ben dinlemedim."

Pierce onu bırakıp geriledi. "Bu kadar mı? Güzel, çok güzel dostum. Sen benim ne dediğimi duymadın mı? Olanlar için seni suçlamıyor. *Bunu bana o söyledi.* Ayrıca, Amanda o listeyi yazmadan çok önce sen Riley'den şüphelenmiştin. Eğer birini suçlayacaksan beni suçla. Sana Riley'nin başka yerde olduğuna dair delilleri var, diyen benim. Adamlarıma daha derinlemesine araştırma yapmalarını söylemiş olsaydım Amanda'ya tekrar elini süremezdi. Karen da muhtemelen hayatta olurdu şimdi."

Pierce yumruğunu granit mutfak tezgâhına indirdi. "Suçluluk pazarında en büyük tezgâhı kapmışsın, birazını da bize bırak istersen. Eğer suçluluk duygusu istiyorsan, Amanda'nın hayatı-

nın geri kalanını mahvettiğin için kendini kötü hisset. Geçmişini değiştiremezsin, ama geleceği gayet güzel değiştirebilirsin."

Logan, hareket etmeye nefes almaya korkar bir halde ona bakakaldı. "Sana beni suçlamadığını mı söyledi?"

"Direkt alıntı yaptım, dostum. Hâlâ anlamadın mı? Sana âşık. Seni suçlamıyor. Buraya gelme sebebi ne zannediyorsun bilmem ama eminim aklını başına toplaman için sana son bir şans daha vermeye çalışıyordu."

Logan duyduklarına inanamıyordu. Onu affetmiş olması mümkün müydü? Her şeye rağmen onu seviyor olması mümkün müydü?

Onun, az önce verandaya gelip alev alev yanan gözlerle ona para verdiği için üstüne atlamaya hazır bir halde önünde duruşunu gözünün önüne getirdi.

Amanda'nın o şımarık ve şuh konuşmasını seviyordu. Dikkatli, inatçı, inançlarında da yataktaki gibi tutkuluydu.

Diğer bir değişle, kusursuzdu.

Onun Logan'ın evine sadece parayla ilgili konuşmak için geldiğini düşünmüştü. Peki ya bundan fazlası vardı ise aklında? Ya buraya onu sevdiğini söylemesini beklerek geldiyse?

O kadar basit olabilir miydi?

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Ne kadar aptalım."

"Hadi canım sen de," dedi Pierce.

"Uçağı saat kaçta kalkıyor?"

Pierce sırtıttı. "Hele şükür." Saatine baktı ve kaşlarını çatı.

"Yakalaman mümkün değil."

"Şef?"

Logan, hastaneden taburcu olduktan sonra kayıp bir köpek yavrusu gibi peşinden ayrılmayan çaylak polis Redding'in sesini duyunca arkasını döndü. Anlaşılan Riley, Branson'ı kaçırmak

için devriye arabasına çarptığında Redding ölümün kıyısından dönüp hayata farklı bir gözle bakmaya başlamıştı. Şimdi dedektiflik sınavlarına çalışıyor ve sürekli polis prosedürleri hakkında sorular soruyordu.

"Redding, bir yere yetişmem lazım, hiç konuşacak zamanım yok. Bekleyeceksin."

Logan, mutfaktaki çamaşır odasının kapısını açıp bir tişört çıkardı ve kafasına geçirdi.

"Cep telefonunu ara. Beklemesi için ikna et."

"Cep telefonu yok. Hiç arkadaşı ve ailesi olmadığı, evden de nadiren çıktığı için ona bir şey ifade etmiyor." Başını salladı. "Çoktan yolu yarılamıştır. Tennessee'ye uçup izini bulmam gerekecek. Günler sürebilir. O zamana kadar onu en başta terk ettiğim için o kadar nefret edecek ki beni asla affedemeyecek." Yumruğunu sıktı. "Ama yine de denemeliyim."

Logan mutfaktaki sehpadan cüzdanını ve anahtarlarını kaptı ve cüzdanı cepine soktu. Sonra şortunu kaplamış talaşı ve tişörtündeki ter lekelerini görünce yüzünü buruşturdu. Duş alıp üstünü değiştirmeliydi ama vakti yoktu.

Logan ve Pierce dışarı yöneldiklerinde Redding yollarını kapatıyordu. "Şimdi değil Redding," dedi Logan.

Çaylak yollarından çekildi ama aşağı inerlerken peşlerine takıldı. "Nereye gidiyorsanız ben götürüyüm sizi, hem de yolda konuşuruz. Sen istifa ettiğinden beri Belediye Başkanı pitbull köpeği gibi tepemizde, Şef. Seni geri getirmeye kararlı. Ne gerekiyorsa yapacağım, diyor. Bütün bölüm emrine amade."

Logan ve Pierce birbirlerine bakıp yavaşça arkaya döndüler. Redding bir ona bir diğerine bakarak, "Ne oldu?" dedi.

Amanda, Logan'ın siyah Mustang'ini görmek için yüzüncü defa dikiz aynasına baktı. Logan'ın aklı başına gelir de peşine düşmeye karar verir diye hız sınırını geçmeden yavaş sürdüğü halde ayna, kalbi gibi bomboş kalmıştı.

Konuşmalarını, daha doğrusu konuştuklarını tekrar gözünün önüne getirmeye çalıştı. Neredeyse hiç dinlememiş ve hiçbir şey söylememişti. Belki de para konusunda daha anlayışlı olmalıydı. Ama onun parasını değil, onu sevmesini istiyordu. Basıp gitmesine nasıl izin verebilirdi? Bir polis olarak dünya kadar insan için mücadele etmişti, peki neden onun için mücadele edemiyordu?

Bir polis sireni duyunca tekrar aynaya baktı. Bir polis arabası, üzerinde kırmızı mavi ışığı yana yana hızla yaklaşıyordu. İçinde filizlenen bir umutla nabızı hızlanmaya başladı. Her şeye rağmen Logan peşinden mi geliyordu?

Polis arabası arkasına kadar yaklaştığında içinde Logan olmadığını gördü. Bu, bir eyalet polisiydi ve durmasını işaret ediyordu. Acı içinde direksiyonu kırıp iki şeritli yolun emniyet şeridine çekti. Pencereyi indirdiğinde yaz sıcağı arabanın içine hücum etti. Yine gözyaşlarının boşalacağını hissettiğinde kendini tuttu, artık bir erkek için ağlamamaya kararlıydı.

Beş dakika geçmiş ve Amanda duygularını kontrol altına almıştı ama polis hâlâ arabaya yaklaşmamıştı. Neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamak için arkaya baktı. Polis sanki bir şey yazıyormuş gibi kafasını eğmiş oturuyordu.

Üniversiteye giderken son ceza yediğinden beri prosedürler değişmişti herhalde. Belki de cezayı güneşin altında yazmak işine gelmiyordu. Hız yapmış olamazdı. Hız sınırının altında gittiği için ceza yazacak değildi ya. Şehir dışındaki bu تنها otoyolda araba falan da sollamış değildi. Trafik canavarı da sayılmazdı

hani. Derin bir of çekip kafasını koltuğun kafalığına dayadı ve sıcak güneşe doğru gözlerini kapayıp uzun süre bekledi.

"İyi günler bayan."

Kafasını kaldırdığında polis memurunu elinde kalem ve ceza fişleriyle arabanın yanında dururken gördü. Şapkası yüzüne inmiş, gözleri siyah bir gözlüğün arkasından bakıyordu.

"Memur bey," dedi Amanda "Hız yaptığımı sanmıyorum. Başka bir şey..."

"Ehliyet, ruhsat ve sigorta kâğıtlarınız bayan," diye ağır ağır konuştu polis memuru.

Amanda'nın içinde bir öfke hali hafif hafif kaynıyordu. Gerekli belgeleri pencereden dışarı uzattı. "Memur bey," diye tekrar başladı Amanda konuşmaya, "lütfen biraz acele eder misiniz? Yetişmem gereken bir uçak..."

"Bir dakika sürmez efendim." Şapkasının ucuyla selam verip sallana sallana arabasına yürümeye başladı. Acele etmesini istediği için özellikle mi yavaş yavaş yürüyordu acaba? *İnanılmaz bir şey.* Dönüp torpidodaki saate bakınca korkmakta haklı olduğunu gördü. Logan'ı beklemek için yolda çok fazla oyalanmıştı. Birkaç dakika içinde yola koyulmazsa uçağı kaçıracaktı.

Uzaklarda ciyak ciyak bir ses duyuldu. Yine sirenler. Döndüğünde arkasından hızla yaklaşan bir polis arabasının ışıklarını gördü. Yaklaştıkça arkasında bir tane daha olduğunu gördü. Ve bir tane daha. İleride korkunç bir kaza olmuş olmalı.

Düşündüğünden çok daha fazla polis arabası olduğunu görünce gözleri büyüdü. Shadow Falls'un geleneksel yeşil-beyaz renklerinde neredeyse tüm devriyeler buraya geliyordu. Yakına geldiklerinde saymaya başladı – altı, yedi, sekiz. Ulu Tanrım neler oluyor böyle, diye düşündü.

İlk araba geçti, sonra bir diğeri, sonra bir tane daha ama de-

vam edecekleri yerde elli metre ileride Amanda'nın önünde yolu kapatarak durdular ve bir yarım daire oluşturdular. Sirenleri susturup ışıkları açık bıraktılar.

Amanda dönüp ceza yazmaya giden eyalet polisine baktı. Arabasında oturmuş sırtıyordu. Amanda'nın baktığını görünce şapkasıyla selam verip daha fazla sırtmaya başladı. Amanda'nın kafası karışmıştı, başını iki yana salladı.

Amanda'yı geçmeyen diğer polis arabaları eyalet polisi devriyesinin arkasında durup başka bir yarım daire oluşturmuş, onlarda sirenleri kapatıp ışıkları açık bırakmıştı. Amanda tamamen sarılmıştı. Banka soyguncusu mu sanmışlardı Amanda'yı acaba? İyice huzursuzlanmaya başlayan Amanda ne yapacağını bilmez bir haldeydi. Çıkıp ellerini arabaya mı koymalıydı? Ya tehlikeli biri olduğunu sanıp teslim olmadan vurmaya kalkarlarsa?

Logan'ın siyah Mustang'i.

Logan, iki devriyenin bıraktığı aralıktan hızla geçip Amanda'nın arabasının yedi-sekiz metre uzağında el frenini çektiği gibi arabasını döndürdü ve lastiklerini yaka yaka geldiği istikamette yolun ortasında durana kadar frene bastı.

Amanda şoke olmuş bir şekilde onun arabadan inişini izledi. Altında hâlâ aynı haki şort, üstünde de yeni beyaz bir tişört vardı. Saçları hiç olmadığı kadar nemli ve darmadağınktı. Bu haline alışık olmayan Amanda gülümsemeden edemedi.

Demek onu terk etmemişti.

Hızla arabasının kapısını açtı ama yan tarafındaki bıçak yarasının verdiği sızıyla istediği gibi hareket edemeyince kaşları çatıldı. Ona doğru koşup tam ortada durdu, uzansa dokunacaktı.

Logan güneş gözlüğünü çıkarıp tişörtünün önüne astı. Kahretsin, o şık takım elbisenin içindeki kadar seksi görünüyordu. Ona dokunmayı o kadar çok istiyordu ki uzanmamak için yum-

ruklarını sıkmak zorunda kaldı. Amanda'yı gerçekten istiyorsa ilk hamleyi o yapmalıydı.

Logan ona baktıkça ifadesi sertleşti. "O uçağa binmeyeceksin."

Amanda hayal kırıklığına uğramış gibi tek kaşını kaldırdı. Söylemesini umduğu şey bu değildi. "Öyle mi? Kim durduracak beni?"

Logan polis arabalarından oluşan çembere bir göz atıp sonra Amanda'ya döndü. Aklını mı kaçırdın sen, der gibi baktı.

"Pekâlâ," dedi Amanda. "Gerekli miktarda adamın olduğunu kabul etmeliyim." Kendine hâkim olamayıp uzandı ve parmaklarını Logan'ın saçlarında gezdirdi ve yüzüne düşmüş bir tutam siyah saçı yana ayırdı. Tek dokunuş yetmezdi ama şimdilik idare etmek zorundaydı. Titrek bir iç çekip elini indirdi.

Logan bir an gözlerini kapattı, kendini kontrol edemiyormuş gibi görünüyordu. Amanda hâlâ bekliyordu. Onu sevdiğini söylemek bu kadar mı zordu?

"Mektubun her kelimesi yalandı."

Amanda'nın içi rahatladı. Yazdıklarının yalan olduğunu biliyordu ama bunları Logan'dan duymak korkularını azaltmıştı. Konuşmaya devam etmesi için beklediyse de o yalnızca uzun uzun bakmakla yetinince, "Sonra?" diye kışkırttı onu.

Logan çatlak bir sesle devam etti: "Mandy, seni yarı yolda bıraktığım, hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

"Ah Logan, sen beni hiç yarı yolda bırakmadın ki, hiç hayal kırıklığına uğratmadın."

Logan'ın kafası karışmıştı kaşlarını kaldırdı. "Ama sen CD'yi dinlediğinde, sonra da ormandaki açıklıkta bana neden bu kadar uzun sürdüğünü sorduğun zaman, ben sandım ki..."

"Yanlış düşünmüşsün." Daha fazla dayanamayarak uzanıp Logan'ın yüzünü okşadı. "O kadar uzun süredir bir suçluluk duy-

gusuyla yaşamışsın ki kendiliğinden benim de seni suçladığımı sandın. Ama hayır, ben o aptal melodiden kaçtım, senden değil ve o kadar uzun süren tek şey beni sevdiğini söylemendi." Elini indirip kollarını kavuşturdu. "Şimdi tekrar söylemeni istiyorum."

Logan'ın kaşları kalktı ve Amanda'nın gözlerine baktıkça yüzündeki acı azalmaya başladı.

Amanda ayağını yere vurarak, "Bekliyorum," dedi.

Logan'ın dudakları seğirdi, boğazını temizleyerek. "Yeni bir işe başladım," dedi.

Amanda'nın duymak istediği şey bu değildi. "Yeni bir işe mi başladın?" Ne diye bundan bahsediyordu şimdi?

"Polis Şefi. Shadow Falls. Yalnız bir şart var."

"Şart mı?" diye fısıldadı Amanda. Neden bahsediyordu bu adam? Niçin onu sevdiğini söylemiyordu hâlâ? Niye onu öpmüyordu?

Logan ayakkabıları birbirlerine değecek kadar yaklaştı. "Evlenmem gerekiyor. Görünüşe göre önceki şef bir yıl bile geçmeden istifa etmiş. Belediye Başkanı bu sefer şefin evli olmasını istiyor. Evlilik istikrar göstergesiymiş, bir dahaki sefere şefin o kadar kısa sürede istifa etmeyeceğine dair bir güven veriyormuş Belediye Başkanı'na."

Amanda'nın ağzı kurudu. Ne konuşabiliyor ne de nefes alabiliyordu. Ne zırvalıyordu bu adam? Herhalde demek istediği...

Logan o müthiş, seksi gülümsemesi ile "Buraya daha hızlı gelebilirdim Mandy, ama şehre uğrayıp acil bir işi halletmem gerekti," dedi. Otuz iki derece sıcakta, dizlerine bile gelmeyen bir şortla cayır cayır yanan asfaltta diz çöküp cebinden siyah kadife kaplı küçük bir kutu çıkardı.

Kutuyu açtığında Amanda'nın gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Logan kutunun içinden armut şekilli elmas

bir tek taş yüzük çıkardı. "Mandy, eşeklik ettim. Beni affedebilecek misin?"

Amanda onun omzunu yumrukladı. "Seni affettiğimi biliyorsun. Hadi devam et."

Logan sırttı. Amanda sol elini uzattı ve Logan yüzüğü onun parmağına hizalayarak bekledi. "Amanda Elizabeth Stockton, seni seviyorum. Bana eşim olma onurunu bahşeder misin?"

Evet. Evet. "Bir şartla."

Shadow Falls Polis Teşkilatı'nın yarısı onlara bakarken otobanın ortasında diz çökmüş bir vaziyette kendisini birden müthiş savunmasız hisseden Logan'ın şaşkınlıktan kaşları kalktı.

"Ne şartı?" diye sordu gergin ve güvensiz bir sesle.

İçindeki aşkı olduğu gibi yansıtan bir gülümsemeyle "Beni sevdiğini tekrar söyle. Bunu duymak için çok uzun zaman bekledim," dedi.

Logan'ın endişeden kırıışmış alnı hemen düzeldi. "Seni seviyorum, Mandy. Seni seviyorum çünkü içinde de dışında da güzel ve şefkat dolu bir insansın. Bana inandığın için, daha iyi bir insan olmayı istememi sağladığın için seviyorum seni. Zeki, komik, sadık ve seksi olduğun için seviyorum. Seni seviyorum çünkü..."

"Tek bir sorum var Logan."

Yine yüzünde güvensiz bir ifadeyle kaldı Logan ve onun gibi güçlü ve çekici bir erkeğin, Amanda'yı onca yara izi ve sıkıntılarıyla kabullenip sevmiş bir erkeğin bir an da olsa reddedileceğini düşünmesi Amanda'yı şaşkına çevirmişti. O küçük konuşması ve gözlerinden okunan aşk, Amanda'nın gönlünü fethetmişti. Başına gelen her şeyin onu Logan'a götürdüğünü ve onunla tanışmasını engelleyecekse eğer, yaşadığı hiçbir şeyi değiştirmek istemeyeceğini fark etti.

Artık gözyaşları bir sel olmuş yanaklarından çağlıyordu. Logan'ı görebilmek için yüzünü silmesi gerekti. "Beni sevdiğini fark etmen neden bu kadar uzun sürdü?" diye fısıldadı. "Seni, mutfağımda beni kâbusumdan uyandırdığın ilk geceden beri seviyorum. Cevap, evet Logan. Cevap hep evetti."

Logan'ın siyah gözleri Amanda'nın gözlerini yaktı ve yüzüğü onun parmağına geçirirken ellerinin titremesine engel olamadı. "Ben seni ayağımı kapıya sıkıştırdığından beri seviyorum," dedi ayağa kalkarken.

Amanda gülümsedi ve onu kendine çekerken ciddileşti. Logan onun yüzünü avuçlarına aldı ve aynı Amanda'nın o ilk gece kâbustan uyandığında hayal ettiği gibi başparmağını yavaşça alt dudağının üzerinde gezdirdi. Sonunda dudakları onunkilerle buluştu.

Polis memurlarından ahenksiz bir ıslık ve tezahürat karışımı koptu. Ansızın öpüşmeyi kesip Logan'ın gülen gözlerine baktı Amanda. Seyircilerini tamamen unutmuştu. Logan'a bakıp gözlerindeki katıksız aşkı gördüğünde gözyaşları boğazını tıkadı.

"Beni kurtardın," diye fısıldadı Amanda, "beni korkularla, saklanmayla dolu bir hayattan kurtardın ki ona hayat demek bile mümkün değil sanırım."

Logan nazikçe yanaklarındaki gözyaşlarını öptü, onun gözleri de sulanmıştı. "Tamamen yanlış anlamışsın Mandy, ben seni kurtarmadım. Sen beni kurtardın."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

SERİNİN İKİNCİ KİTABI ÇOK YAKINDA TÜM KİTAPÇILARDA!

SIMON SAYS DIE Lena Diaz

Polis Şefi Logan'ın kardeşi Madison McKinley, birinin onu gölge gibi takip ettiğini bilmektedir. Polisler ise onu olmayan şeyler gördüğünü söyleyerek geçiştirmekte ve "Simon Diyor ki" cinayetlerini soruşturmakla meşgul olduklarını söylemektedirler. Günbegün artan korkusu onu ele geçirmektedir. Hayatına tekrar giren Özel Ajan Pierce Buchanan bile korkularını yenmesine yardımcı olamamaktadır. Zaten aralarındaki ilişkiyi bitiren oyken ondan nasıl yardım isteyeceğini bilememektedir.

Ama Pierce hâlâ Madison'u sevmektedir ve onu koruma içgüdüğü her şeyden daha güçlüdür. Polisler ona katılmasa da o, Madison'un tehlikede olduğunu düşünmektedir.

Cinayetler artarak devam ederken nihayetinde polisler dikkatlerini Madison'a verirler ama cinayet zanlısı olarak. Pierce, ona tekrar güvenmekle hatamı yapmıştır, yoksa ikisinin de hayatta kalmasına izin vermeyecek karışık bir oyunun içine mi düşmüşlerdir?